(4073)
H 4

Patrick Herbert

DUNE 7

CARTEA BRUNDURILOR

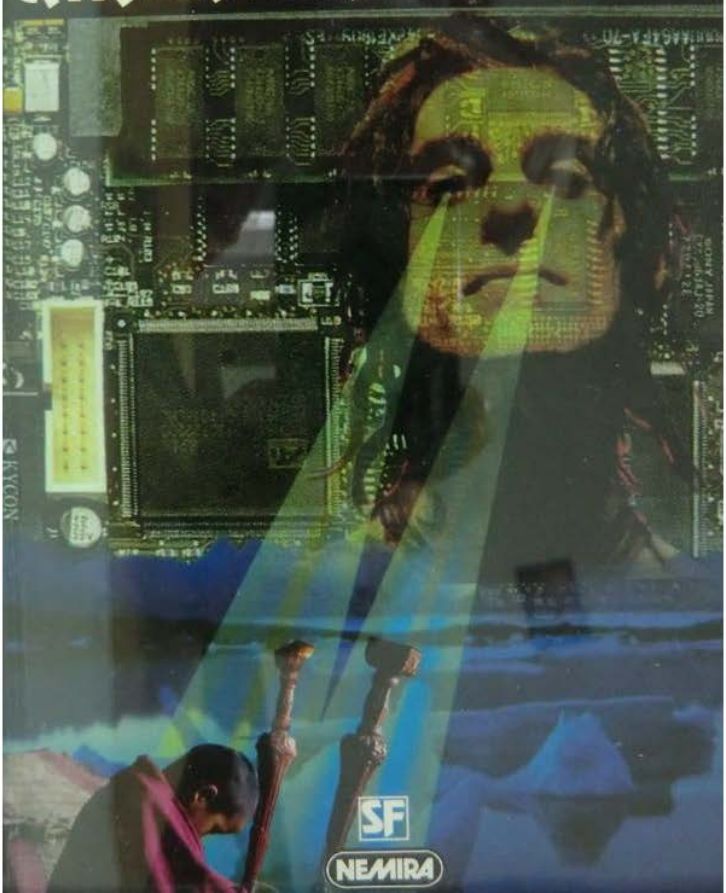

SF

NEMIRA

Patrick Herbert

DUNE 7
CARTEA BRUNDURILOR

Traducere din limba engleză de SEBASTIAN A. CORN

A 60.443/93 A
LIOTECA PUBLICĂ
„C. NEGRUZZI"
— BUCUREŞTI —

NEMIRA
1997

PROLOG

Premise istorice

Ordinul Bene Gesserit s-a născut din ritualurile maritale ale unui popor Terran care a fiinţat cu mii de ani înainte de apariţia Ghildei. Acest popor a ocupat vreme de secole stepele centrale ale unui mare continent mărginit la nord de o întindere de ape îngheţate, până când, sub presiunea unei seminţii sălbatice, a fost silit să migreze către sud-est, prin ţinuturi pe care Vocile Preacucernicelor Maici le denumesc Harappa şi Mesopotamia.

Nu cunoaştem numele triburilor care, reuşind să scape de neamul ce-l urgisea, s-au stabilit undeva pe ţărmurile mereu calde ale unei mări interioare, plină de o puzderie de insule. Ştim doar că membrii acestor triburi erau posesorii unei capacităţi genetice deosebite: aceea de a fi depozitari, în sânul propriilor lor familii, ai conştiinţei poporului luat în totalitate, ca şi cum amintirile fiecărui individ ar fi fost în stare să acumuleze istoria întregului grup din care făcea parte.

Istoria Bene Gesseritului se împarte în mai multe perioade:

1) *Perioada Terrană Antică* – în care Ordinul a funcţionat în sânul unei societăţi matriarhale. Atunci a survenit o problemă gravă, ce părea să ameninţe capacitatea de care vorbeam mai sus. Femeile au început să nu-şi mai amintească decât trecutul celor-lalte femei din cadrul tribului. Bărbaţii pierduseră de multă vreme

această însușire, și asta, dintr-un motiv cât se poate de simplu: în timpul bătăliilor nu mai puteau lupta eficient dacă simțeau durerea tovarășilor răniți sau capturați. De asemenea, bărbații erau atinși de impotență din momentul în care deveneau părtași la durerile facerii soțiilor lor. Rezultatul a fost că, treptat, nu au mai existat masculi în stare să-și amintească istoria triburilor.

Așa se face că femeile s-au grupat în Ordin, având, printre altele, scopul de a selecționa bărbați capabili să-și amintească, așa cum o făcuseră odinioară, trecutul grupului. Numai în acest fel conștiința de grup, a *întregului* grup, ar fi putut fi regăsită.

2) *Perioada Bene Gesserat* – a început sub conducerea unui bărbat care era cât pe ce să rezolve definitiv interesele Ordinului. Bărbatul respectiv a trăit undeva la nord-est de Marea Interioară și a întemeiat un Imperiu care, din păcate, s-a prăbușit o dată cu moartea Împăratului. Sub conducerea lui, Maicile au elaborat primele hărți genealogice, au participat la ridicarea unei biblioteci impunătoare într-un oraș-port dar, mai ales, au reușit prin exerciții mnemotehnice să integreze hărțile genealogice în propriile lor amintiri. Așa s-a format tradiția, denumită mai târziu „Bene Gesserit Summa", tradiție ce permitea fiecărei Maici să știe oricând cine erau predecesorii persoanelor importante cu care stăteau de vorbă.

Toate aceste lucruri s-au spulberat în cele patru vânturi însă, după moartea Împăratului, iar Maicile au fost silite să se refugieze care încotro, salvând fiecare cunoștințele Ordinului pe cont propriu.

Finele acestei perioade sunt caracterizate prin pulverizarea comunităților Bene Gesserat, fie din cauza cuceririlor popoarelor migratoare, fie din cauză că, auzind deseori „voci" – care nu erau altceva decât amintirile triburilor – respectivele femei au ajuns să fie considerate nebune, asta când nu înnebuneau de-a dreptul, în absența unor Maici care să le conducă educația.

3) A urmat *perioada Bene Gesserette*, în care femeile conștiente s-au reunit în grupuri ce căutau în mod deschis producerea unui salvator masculin care să recupereze întreaga memorie a Ordinului, împreună cu istoria aferentă.

În acei ani s-a născut un bărbat – părinții săi erau simpli țărani, trăind pe o insulă – care se credea un zeu-împărat destinat să dobândească o împărăție prin eforturi proprii. În urma cuceririlor sale, grupurile Bene Gesserit au avut ocazia să se reunească, redeschizând canalele de comunicație abandonate în perioada precedentă. Tot el a reactivat grupuri de agenți-femei, pe care le-a răspândit în zonele geografice în care sistemul de coabitare prin harem devenise un fapt obișnuit.

Femeile din zona nordică – grupate sub numele de Bene Gesserat – au fost de acord să conlucreze cu cele care făceau parte din zona sudică – unde era caracteristic haremul – și au creat, astfel, Bene Gesserette. Casa principală a Bene Gesseretteului era localizată în Wallachia, un teritoriu situat la joncțiunea grupurilor de nord cu cele de sud. Vechile programe Bene Gesserat au fost reactivate, iar membrele nou racolate au fost trimise peste Oceanul Vestic, să-și răspândească învățătura într-un continent nou descoperit.

4) *Perioada Bene Gesserit* – s-a caracterizat printr-o dezvoltare tehnologică deosebită. Acum au apărut primele mișcări disidente în Ordin (printre altele, așa-numitele Fiice Care Știu) care nu mai credeau în conștiința de grup și urmăreau obținerea unui salvator secular prin împerechere minuțioasă.

Tot acum, Wallachia s-a dezagregat ca realitate politică, iar mișcarea Bene Gesserit s-a descentralizat, permițând includerea în Ordin a grupărilor disidente care, până atunci fuseseră interzise.

5) *Colonizarea Spațială* – cunoscută și sub numele de *gashi* (adică *moarte*, conform limbii de vortex – Glasul specific Preacucernicelor Maici). În această perioadă, Bene Gesseritul și-a stabilit baza pe planeta Wallach IX, unde au reconstruit biblioteca din timpul Bene Gesseratului. Planeta a fost astfel botezată în amintirea Wallachiei, teritoriul în care Ordinul și-a regăsit puterea.

6) *Jihadul Butlerian* – la care face referire ciclul Dune, este perioada caracterizată prin lupta împotriva „mașinilor ce puteau copia mintea umană". Jihadul Butlerian a excomunicat mașinile, fapt ce a forțat anumite grupuri de cercetători, Tleilaxu mai ales.

să întreprindă experimentele care, mult mai târziu, au permis geneza vortexului.

7) *Kyewa* – este perioada care a urmat guvernării milenare a Zeului-Împărat al Dunei. Cu acea ocazie, parte dintre Preacucernicele Maici au luat numele de Vorbitoare pentru Pești și s-au desprins de Ordin. Inamice ale Imperiului, au emigrat într-o zonă necunoscută, denumită Dispersie, o zonă ce părea să înconjure și să se infiltreze în teritoriile controlate de Casele Atreides și Corrino. Atât din cauza riscurilor ce decurgeau din această vecinătate dușmănoasă, cât și din pricina slăbirii Imperiului, în *kyewa* – adică naștere, conform limbii de vortex – oamenii s-au reîntors cu toții pe planeta de baștină. Dar, Dispersia se afla mereu în coasta lor...

Datele de mai sus au fost culese din Dune Encyclopedia, redactată de către doctorul Willis E. Mc Nelly.

Nota editorilor

Deși dificilă, transcrierea *Cărții Brundurilor* în limbaj contemporan a fost deosebit de incitantă. Până la decriptarea ei, singurele documente ale trecutului nostru erau reprezentate de cele șase volume din ciclul *DUNE*, de cele douăsprezece incunabule transcrise clandestin pe filamente Shiga la mânăstirea ecumenică din Patna, de papirusurile din Valea Mississippiului și de colecția de frânghii kippu-kamayok din Antofagasta.

Cu alte cuvinte, *Cartea Brundurilor* reprezintă veriga lipsă între istoria noastră veche și evenimentele pe care le trăim astăzi. Politica membrilor Dispersiei de a combate cuvântul scris pe motiv că „a scrie înseamnă a uita", ne-a arătat că, de fapt, a *nu* scrie înseamnă a uita și că, orice fel de încercări am face ca să împiedicăm constituirea unor cronici, se vor găsi mereu persoane dispuse să încalce regula și să noteze întâmplările cărora le sunt martore...

Descoperirea și publicarea *Cărții Brundurilor* oferă argumente pentru cele cinci milenii scurse în „liniștea nescrisă" impusă cu asiduitate de membrii Dispersiei... Sunt cele cinci milenii scurse între situația descrisă în *DUNE*, uluitoare prin complexitate și acțiune nestăvilită, și actuala stare de lucruri – liniștea *spros med* a nonacțiunii și a noncomunicării. E bine, sau e rău că am ajuns aici? Volumul de față ne poate oferi răspunsuri în acest sens.

Fără acest document, n-am fi știut niciodată de ce comunitatea Bene Gesserit s-a transformat într-un ordin de călugări-cerșetori extremiști care consideră că „faptele sunt suficiente ca discurs"; de ce a fi Tleilaxu a devenit o banalitate, ba chiar un lucru de rușine – ați văzut vreodată vreun părinte care să-și îndemne copilul să intre în rândul Tleilaxului?

De asemenea, vom afla din rândurile ce urmează și în ce fel Casele Imperiale, Casele Mari și cele Mici s-au dizolvat până la dispariție, dar, mai ales, vom afla despre *vortex* și despre *câmp* – ciclul DUNE nu face nici un fel de referire la ele, în timp ce faimoasele incunabule de la Patna și colecția de kippu-kamayok le discută doar tangențial, fără să aducă lumină asupra a ce erau ele de fapt...

În legătură cu ortografia numelor proprii din volum, ținem să facem următoarele precizări: Am căutat, pe cât posibil, să respectăm o transcriere fonetică. Astfel, *brund*, pronunțat ca atare, este scris în original sub forma „broend"; *Euross* apare sub forma „Aiyrauss"; Ayss apare scris fie sub forma „Aixal" sau „Aeesalgara". Diferențele cele mai semnificative sunt însă cele legate de numele Ameria: în *Cartea Brundurilor* apare sub denumirea aproape imposibilă de *Colves A'Maurya Transoceanica*...

Editura regretă că nu a reușit să reconstituie introducerea originală și primele pagini ale *Cărții Brundurilor*. Aceste pasaje sunt iremediabil pierdute și, o dată cu ele, eventualele explicații la geneza vortexului, la structura și funcționalitatea sa. Pierderea este cu atât mai mare cu cât legendele referitoare la vortex au prins un nou avânt. Dacă această carte ar fi conținut explicații mai detaliate, poate că am fi reușit să stăvilim, în parte cel puțin, speculațiile pe care membrii Bene Gesseritului le fac în legătură cu „câmpul", „spiralele" și vortexul...

Așadar, în ce privește vortexul, ne vom rezuma doar la ipoteze. Există autori care consideră că vortexul este un simplu simbol, frecvent adus în discuție de membrii Dispersiei și de Bene Gesserit deopotrivă, în încercarea lor de a-și glorifica trecutul. Alții consideră însă că legenda are la bază un dispozitiv biotehnic pe care, momentan, nu îl putem descrie. Aceștia din urmă argumentează că poveștile despre vortex sunt ubicue, denumirile variind prea puțin între regiuni, chiar dacă acestea sunt foarte depărtate geografic (de exemplu, *vortay* în Ayss de sud-est, față de *bortes* în nordul extrem al Eurossului).

Adevărul se află la mijloc. În nici un caz, editura nu agreează acele puncte de vedere care consideră vortexul o simplă invenție... Aducem spre exemplificare una dintre cele mai recente descoperiri făcute cu ocazia săpăturilor de la Vadhastra, o localitate situată la 340 de parasanga de Wallach-na-polios, la poalele muntelui Sirius. Acolo s-au găsit resturile unui Edificiu ale cărui ziduri, din materie exclusiv organică, într-o stare avansată de descompunere, au putut fi datate: ele au o vechime de 3300 de ani, cu o marjă de eroare de 220 de ani. Că Edificiile la care face referire *Cartea Brundurilor* au fost organice, iată un lucru indubitabil! Și, ce rost ar fi avut ele, fără să respecte rolurile Ghildei Extinse despre care se vorbește în volum?

Oare n-am uitat toate aceste lucruri numai din cauza politicii nefaste a membrilor Dispersiei care au proscris cuvântul scris?

Acesta a fost unul dintre principalele motive – pe lângă cele financiare, bineînțeles – pentru care ne-am străduit să publicăm documentul de față. Credem că familiarizarea cu aspectele vieții trăite *sub* vortex vor arăta cititorilor noștri cât de periculoase sunt eforturile propagandistice ale celor care doresc reintroducerea sa, și ne referim, aici, în primul rând, la grupurile de influență din Afryss care pretind că sunt moștenitoarele Caselor Imperiale. Reintroducerea vortexului nu poate decât să precipite o nouă criză a uitării, cum este cea care ne împiedică să știm acum ce s-a petrecut cu noi vreme de cinci milenii...

Esența perioadei premergătoare eliberării de vortex va fi regăsită în text. Există un paralelism paradoxal între convulsiile

care i-au agitat pe oamenii de atunci și actuala criză socială. Ei erau afectați de comunicarea nestăvilită pe care vortexul le-o punea la dispoziție, noi suntem afectați de noncomunicarea absolută, impusă de tradiție și, de ce nu, de condițiile istorice pe care le-am trăit.

Nu putem încheia fără să mulțumim domnilor Philippe Gonzague, de la Universitatea Antibia, și Henry Grandell, de la Columbiana, care ne-au fost sfătuitori valoroși în problemele de istorie a Dispersiei.

14 Tausau, 22567 d.G.
Wallachia-na-polios

Editorii,
MARCUS SHAPIRA
ERNEST BRODIE

I

Cine ar fi crezut vreodată că după atâtea milenii, în care am năpădit și am stăpânit Universul, vom ajunge atât de puțini, încât să încăpem cu toții pe planeta de pe care am pornit? Cine ar fi crezut că ne vom întoarce pe un bulgăre de gheață? Și, mai ales, cine ar fi crezut că-l vom genera pe Dumnezeu din mințile și mâinile noastre?

...IAR FINGAL îi făcu semn lui Gwenn. Femela se trânti în nămeți, pe marginea uedului înghețat. Se uită de-a lungul văii adânci și simți că o apucă amețeala. Era obosită și îi era tare frig. Plecaseră din brund de mai bine de patru zile, mâncarea din desagii de piele era pe terminate, iar în ultimele zece ore trebuise să mestece zăpadă ca să-și potolească setea. Dar, mai ales, gerul i se cuibărise adânc de tot în oase.

Sleită, îl privi pe Fingal și clătină din cap:

– Nimic, șopti.

Îi despărțeau peste treizeci de iarzi, dar Fingal o auzea perfect. Deșertul strălucitor era cu desăvârșire liniștit. Liniștit, înghețat și mut. Ai fi zis că ai vată în urechi.

Masculul ridică din umeri. Se răsuci cu fața în sus, făcând să scârțâie zăpada sub el. Simțise cât se poate de limpede în vortex: câțiva indivizi rătăciți de legiunea lor pătrunseseră prin capătul sudic al uedului. Nu mai aveau mult și-i vor vedea.

– Așteptăm, spuse el și duse la gură burduful din piele de capră. Dădu pe gât o duscă de kumâs și se uită la femelă. Vrei? o întrebă.

Gwenn îi făcu semn că nu, după care ciuli urechile. În vortex se auzea Glasul lui Ossian, scrutătorul din brund. Îi anunța că și el urmărea câteva spoturi care se apropiaseră de intrarea în ued. După părerea lui, nu puteau fi decât niște legionari rătăciți. Niște adversari. Niște oameni pe care trebuia să-i ucidă.

– Massaii, spuse Fingal cu glas tare și întoarse capul către placa albastră, înghețată, a Mediteranei. Te pomenești că vor să traverseze paakul marin!

– Au de ales? replică Gwenn și se târî printre troiene în căutarea unui punct de observație. Se opri lângă o baracă verde părăsită, cu pereții pe jumătate acoperiți de gheață, și se uită iarăși în vale.

– Corect. Au de ales?... Au de ales?... o îngână Fingal. Și ei au vortexuri! Și ei pot localiza niște spoturi în câmp... Două spoturi cățărate pe marginea uedului Bruria! Tu și cu mine, sublinie el.

Femela dădu din mână a lehamite. Nu era deloc dificil pentru un scrutător Massai să-i depisteze. Și, dacă va explora câmpul cu atenție, le va stabili și apartenența: legiunea Kildare Highlanders. Cu alte cuvinte, niște adversari. Niște oameni pe care trebuia să-i ucidă. Deocamdată însă, nu se vedeau.

– Și dacă Massaii și-au schimbat itinerarul ? Poate că așteptăm aici prostește, sugeră Fingal.

– Pe unde vrei să treacă? întrebă femela. Dacă o iau prin spatele nostru, nimeresc direct în brundul nostru.

Fingal o privi pe Gwenn. Era singura pată de culoare în nămeții imaculați. Se aplecase în gol, examinând fundul uedului, iar kiltul de cânepă roșie, în carouri, îi dezgolise coapsele încordate ca niște funii. Vortexurile aurii spiralau pe sub pielea ei și se pierdeau, lucitoare, sub kilt. Acolo descriau rotocoale pe globurile dure care reliefau fustanela, apoi urcau pe șale, pe spate și

ajungeau pe gât, unde se uneau cu spiralele ce îi străbăteau partea anterioară a corpului.

În final, se contopeau cu toate pe frunte. Vortexul individual, modelul specific Kildare.

– Psst! Gwenn se ghemui brusc și comandă în câmp rachetele din femururi de capră. Masculul se aplecă peste marginea uedului și privi în fundul văii:

– Patru inși! constată el. Auzea fâșâitul fluent al curelelor care, docile, se legau de gambele lui Gwenn.

– Patru inși! încuviință ea și se afundă cu totul în rucsac, scotocind după încărcăturile explozive.

– Vortex! îi șuieră masculul, nervos, și se bătu cu degetul în frunte.

Dar bănuia ce dezastru trebuia să fie în raniță ei. Comenzile date în câmp n-ar fi făcut decât să accentueze dezordinea în care își ținea echipamentul.

Trei masculi. O femelă, transmise Fingal în vortex spre brund. Îi despărțeau... scotoci prin câmp și găsi pachetele cu informație topografică... Îi despărțeau mai bine de șase mile. Mda. Brundul se afla în spatele unor dune albe, acoperite de zăpadă huruitoare, undeva la vest. *Patru inși din legiunea Massaoua*, încheie el și își încordă auzul, așteptând în zadar răspunsul. Ossian își făcea un titlu de glorie din a lăsa să treacă secunde bune înainte să vorbească în vortex. Așa îi plăcea lui să pună lumea pe jar.

Gwenn își descurcă echipamentul și se târî înapoi pe buza văii înghețate. Razele roșii ale soarelui ricoșau pe zăpada albastră a *tchang-thang*-ului saharian fără să încălzească câtuși de puțin aerul.

– Așa! Massai, deci! zise ea și ordonă în vortex armarea arbaletei. Se auzi scârțâitul lemnului. Hei! exclamă ea și se retrase rapid în spatele barăcii de lemn. Ce *fac* zevzecii ăia?

Fingal îi examină cu atenție. Negri. Înalți. Înveliți în blănuri albe de leu de zăpadă. Erau preocupați să instaleze o gură de foc verticală, pe care o orientau către cei doi Scoți. O făceau liniștiți, fără să le acorde o atenție deosebită. Ca și cum ar fi fost siguri că nu li se poate întâmpla nimic.

– Ticălosul de Ossian nu dă nici un semn? suflă Gwenn.

Fingal se cufundă în vortex și emise un mesaj către brund: *Am spus: trei masculi și o femelă. Mă copiezi, Ossian? Trei masculi și o femelă! Au informații despre noi? Îi informează cumva scrutătorul lor ce învârtim pe aici?*

Se uită îngrijorat la Gwenn care, și ea, scotocea nerăbdătoare în câmp. Dar nu intercepta nici un fel de comunicație între coloratii de jos și grosul legiunii Massaoua, de parcă aerul din jur ar fi fost sălbatic, neparcurs de nici un fel de vortex.

Mă copiezi, Ossian? formulă iarăși masculul cu Glas de vortex.

În loc de răspuns, câmpul se încărcă de paraziți. Fingal tresări ca electrocutat. Zăpada scârțâia din ce în ce mai tare sub mișcările lui anarhice, iar arbaleta îi trepida ritmic, izbind săgețile. Provoca un clinchet asurzitor în liniștea înghețată a Saharei.

– Ce naiba! exclamă Fingal după ce se potoli. Scuipă. Saliva îngheță cu un zgomot sec înainte să se înfigă în pojghița de zăpadă. Imediat, în vortex se auzi o hărmălaie de voci.

Frrr!... anihi!... biuuuz!... anihilați-i! Era Ossian care scruta în vortex. *Anihilați-i!* repeta el, de la șase mile depărtare, dintr-un iglu călduț. Adăpostit în brundul înălțat printre sondele părăsite de la Wadi-Faz. Probabil că tocmai mânca făină caldă de *tsampa*, sau poate că bea niște ceai fierbinte cu unt în timp ce trăgea dintr-o pipă cu pulbere de chinchin.

Sau, poate că nici lui nu-i era comod. Te pomenești că în timp ce se străduia să scruteze câmpul, la nici trei iarzi depărtare de el, Tuath, masculul dintâi, stătea tolănit pe *kang*-ul în care trosnea focul de bălegar uscat, alături de Winnona, matca minoră Kildare. Ca să-i facă în ciudă, ca de obicei.

Fingal n-apucă să-și ducă gândurile la capăt. Gwenn începuse să se zbată și ea, ca pradă unui atac de boală sfântă.

O să ne simtă, fir-ar să fie! O să ne simtă ăia de jos! Închid! – transmise Fingal grăbit, dar o nouă descărcare de paraziți din vortex îl azvârli în zăpada afânată, ca pe o marionetă dezarticulată.

Praful se alesese din ambuscada lor! Din ued se auzea larma Massailor. Răcneau, gheața crăpa sub pașii lor repeziți, iar armele le zăngăneau, zgâriind sloiurile.

– Leprele! Se ascund, putorile dracului! strigă Gwenn, stârnind ecouri între ghețarii albi.

Liniștea reveni brusc. În jur și în vortex. Brundul tăiase legătura cu ei. Cei doi Scoți rămaseseră singuri contra celor patru Massai, fără sprijinul scrutătorului lor. Soarele dispărea treptat îndărătul unui *chörten* Bene Gesserit, părăsit.

Priviră din nou în ued. Nici urmă de Massai.

– S-au amestecat cu zăpada? Ce *au* făcut? întrebă Fingal.

Femela nu răspunse. Își coborâse viziera monoculară și ordona în vortex armarea arbaletei cu o încărcătură explozivă.

Zbraaff! – încărcătura fulgeră de-a lungul văii și se propti într-un masiv de gheață translucidă ce surplomba uedul. Un gheizer alb-gălbui țâșni, bubuind, de la locul impactului.

– Per-fect! exclamă Gwenn și se repezi printre troiene în spatele barăcii abandonate.

La țanc! Massaii lansaseră o săgeată grea ce descria în văzduh un arc de cerc turcoaz. Aerul se încinse brusc, iar gheața *tchang-thang*-ului trepidă greoi.

– Jos! strigă Gwenn reflex, dar Fingal se afundase deja în catifeaua înghețată și albă. Se zvârcolea ca un pește căutându-și adăpostul în nisip. Vroia să se facă una cu zăpada.

Ignipector! Blestemații de Massai lansaseră un ignipector! Gwenn și Fingal n-aveau cum să respire sau să deschidă ochii timp de câteva zeci de secunde, până când nu se disipa efectul încărcăturii. Negri ăia sălbatici aveau tot timpul să se apropie de ei și să-i *culeagă*... din vânat, vor deveni vânători, după cum le tot repetase Ghazalla un adagiu antic, de pe vremea când legiunile încă mai colindau cerurile...

Vortex! Fingal iscodi zonele proximale ale câmpului, încercând să-i localizeze pe cei patru inamici. Nu le descoperi semnalele. În schimb, se intersectă cu Ossian, care scruta ținutul din jurul uedului Bruria.

Citesc codul ignipectorului! îl anunță Fingal, dar scotoci în van în informațiile oferite de spirale. Percepea doar elementele înconjurătoare de relief. Câteva mile pătrate de *tchang-thang*, ruinele unei stații de pompare la două mile către sud, *chörten*-ul părăsit și brundul propriu, situat la șase mile spre vest.

Ossian, ai contact cu legiunea Massaoua? formulă el în câmp.

wiiiz!... giune completă!... wuuzz!... spoturi...

– La dracu'! înjură Fingal înghițind o gură de zăpadă pulbere. Vortexul îi păcălise din nou. Pentru a câta oară? Vor avea de a face cu niște rătăciți, îi asigurase Ossian... Așa deduseseră și ei în cele câteva ore cât scrutaseră în faldurile câmpului.

Și acum, câmpul afișa doar elementele obișnuite ale reliefului saharian...

Rătăciți! își spuse Fingal, nervos. Își aminti de ce le spusese Ghazalla odată: nu crede în nimic! Miră-te de tot ceea ce ți se întâmplă! Așa o să te feresti de surprize. Nici măcar pe mine să nu mă crezi!

Scoase capul din zăpadă și încercă să tragă o gură de aer. Se înecă și tuși. Nasul și ochii începură să-i curgă. Efectul încărcăturii persista, fir-ar să fie, iar Fingal nu era în stare să prindă cu nici un chip semnalul ignipectorului în câmp.

Cum de aduseseră un ignipector până aici fără să lase nici un semnal în vortex?

Se uită după Massai, dar nu-i văzu; în schimb, de auzit îi auzea foarte bine. De undeva din adâncul *tchang-thang*-ului se ridicau vibrațiile profunde ale pașilor lor elastici. Se strecurau tot mai aproape, printre sloiurile de pe buza uedului.

Poate că ei ne-au intoxicat vortexul! se gândi Fingal și rosti în minte un mesaj de mulțumire adresat lui Bhagavan. Scăpase, pentru a câta oară, de un ignipector. Încă simțea adierile călduțe ale încărcăturii, dar aerul se răcea treptat. Cu fiecare secundă, gerul invada iar suprafața deșertului.

Săltă brusc privirea din puful tăios și-l zări pe unul dintre Massai. Se ghemuise în spatele unei stânci și își ațintea arbaleta, pe îndelete, către Gwenn. Femela se încovrigase în zăpadă și tușea scuipându-și plămânii, abia reușind să inspire când și când. Încerca să respire adânc, dar nu făcea altceva decât să scoată pe gură un scârțâit prelung, ca de ușă neunsă.

– Feresțe! apucă Fingal să strige, repezindu-se în spatele unor țevi crăpate ce se ridicau din zăpadă. Gwenn se rostogolea

deja în timp ce săgețile scurte țâșneau ritmic din arbaleta negrului, perforând gheața din jurul ei.

Unde erau ceilalți trei Massai? De ce nu restabilea Ossian legătura? Gwenn nu era în stare să-și poarte de grijă de una singură! Singura ei șansă era s-o dirijeze scrutătorul din brund.

Ossian? Copiezi câmpul din aria Bruria? Avem nevoie de ajutorul tău! Simți cum creierul îi ia foc pentru că îi cerea ajutorul lui Ossian, dar nu avea de ales. Nenorociții ăștia de Massai o să-i omoare dacă brundul nu intervenea ca să-i ajute cât mai rapid.

Îndoită de mijloc, Gwenn o luase la fugă pe buza uedului. Fingal puse arbaleta la ochi și trase o încărcătură explozivă spre singurul inamic pe care îl vedea. Proiectilul portocaliu se afundă în zăpadă, sfârâind, iar Massaiul țopăi ca pe o plită încinsă și se adăposti îndărătul unor troiene.

Ossian? Copiezi câmpul nostru? Fă ceva, dacă vrei ca ticăloșii ăștia de Massai să nu ne omoare!

Nici un răspuns. Gwenn se prăbușise iar, tușind și scuipând, la o aruncătură de arbaletă în dreapta lui Fingal. Dincolo de ea, buza uedului. Dincolo de ued, stația de pompare dezafectată, acoperită cu o glazură transparentă. În glazură, reflexele soarelui ce apunea.

Brusc, lui Fingal aerul i se păru nemaipomenit de cald.

Ce faci, Ossian? O pierdem! Ia-o odată *sub control!* emise el în vortex.

Nu apucă să copieze răspunsul scrutătorului. Un corp greu îi ateriză pe umeri și două coapse musculoase i se mulară pe gât, sufocându-l. Din nou se prăvăli în nămeți, înghițind zăpada pufoasă și rece.

Cuțitul! percepu în sfârșit mesajul lui Tuath, masculul dintâi. Inconștient, duse mâna la șold, și, în timp ce gândea absurd că Tuath se oprise din giugiulelile cu Winnona, palma i se strânse pe mânerul armei, mușchii îi zvâcniră, conduși de pe *kang*-ul încins din iglu, iar lama spintecă gamba adversarului.

Moammad rassul Yahweh! Moshe rassul Allah!

Tuath, masculul dintâi, era un maestru când dirija prin vortex! Cuțitul se răsuci în rană exact cât trebuia ca să încarce în vârf spirala Massaiului.

Prin vortex, ucid vortexul! spunea Ghazalla.

– Hooop?! exclamă Massaiul stupefiat, înainte ca Fingal să se repeadă să-i despice abdomenul. Coama albă de leu ce îi servea negrului drept glugă îi căzu pe ceafă. Sângele aburind se revărsă din adversar ca dintr-un burduf crăpat; șiroia peste trupul lui Fingal care se chinuia să iasă de sub el.

Abia acum izbuti să intersecteze câmpul Massailor. Negrul apucase să transmită în vortex, către propriul lui brund, senzația de durere amestecată cu căldură. *Superb!* se auzi exclamația lui Ossian care nimerise în plin peste câmpul mascat dintre Massai. *Îi am în mână!* auzi Fingal fraza adresată de scrutător lui Tuath, masculul dintâi. *Îi am în mână și-i citesc cuvânt cu cuvânt... pas cu pas!*

Tuath continua să-l dirijeze pe Fingal. Îl ridică din nămeți și-l repezi către marginea uedului, s-o ajute pe Gwenn. Nu ne lasă aici! – își spuse masculul, înregistrând mișcările automate ale partenerei, condusă și ea din brund. Mergea trunchiat, cu pași rigizi, ținând arbaleta încleștată în poziție de tragere. Fingal se apropie de ea și, fără să vrea, începu să rotească privirea puțin câte puțin, ca și cum ar fi fost acționat de un mecanism cu roți dințate, privind peste întinderile înghețate ale *tchang-thang*-ului.

Tuath, masculul dintâi, privește prin ochii mei, se gândi și dădu să se scuture. Îl auzi cum râde în iglu:

Hei! Te descurci? Crezi că te descurci de unul singur?

Fingal respiră adânc. Aerul rece îi intra în plămâni, sfârâind. Scotea pachete de aburi pe nas și pe gură.

– Mă descurc... spuse el cu voce tare.

Perfect! Gwenn stă mult mai rău. Ne concentrăm asupra ei. S-o scoatem din rahat... De tine o să ne folosim doar ca să privim...

Fingal încuviință și simți deodată cum se eliberează din strânsoarea vortexului.

– Un-de-s-au-dus? întrebă Gwenn întretăiat, ca și cum ar fi făcut o afirmație.

Brusc, ceilalți trei Massai țâșniră dindărătul unor conducte ce făceau un cot pe deasupra barăcii colorate în verde. Arbaletele Highlanderilor zvâcniră instantaneu.

– Per-fect! silabisi Gwenn în mijlocul deflagrației provocate de încărcătura pe care o lansase. Tuath o făcuse să țintească în sloiurile din spatele Massailor, împroșcându-i cu cioburi tăioase de gheață. Corpurile negre încasară grindina ucigașă în plin, iar suflul exploziei îi azvârli peste crusta lucioasă ca pe niște păpuși din cârpă.

– Nu te mișca! ordonă Fingal armând arbaleta.

Nu era nevoie de ordinul lui. Gwenn rămăsese stană de piatră, într-o atitudine nenaturală, prinsă în rețeaua vortexului.

Masculul se apropie de Massai. Ecourile bubuiturii tresăltau încă în fundul uedului când Highlanderul se aplecă asupra inamicilor inerți. Nu mai prezentau nici un pericol. Fingal îi făcu semn lui Gwenn să vină.

– Pă-puși dez-ar-ti-cu-la-te! hohoti Gwenn întretăiat. Avea vocea împăstată și examina scena ca un automat. Era proteza vizuală a lui Ossian – privea scena în locul lui, fără ca ea să înregistreze nimic.

– Păpuși dezarticulate, aprobă Fingal, zâmbind. N-a lipsit mult ca să... făcu gestul cu palma trasă brusc prin fața gâtului.

Femela se porni din nou să tremure, holbându-și ochii. Câmpul! Iar o ia razna! gândi Fingal, gata să ceară decuplarea partenerei de brund.

N-a mai fost nevoie să ceară nimic. Gwenn își reveni deodată, gâfâind, roșie la față de încordare. Făcu doi pași către Fingal și îi spuse, nervoasă:

– Numai vortexul e de vină! Ne-a intoxicat cu informații false! Ne-a spus că avem de-a face cu niște rătăciți amărâți când, de fapt, ei sunt avangarda unei legiuni complete. Apoi s-a umplut de paraziți și ne-a făcut să ratăm ambuscada...

– Te-a scos pe tine din rahat! i-o reteză Fingal.

Gwenn se strâmbă și se așeză în genunchi lângă unul dintre masculii morți. Îi despică cu un gest precis pielea de pe călcâi și-i descoperi [illegible] aurii. Apoi îi crestă pielea de deasupra pliului interfe[illegible] și trase de firul *guvernor*, spirala comună

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

tuturor legiunilor. Cobora pe deasupra coloanei vertebrale, ca o bandă lucitoare de staniol.

Gwenn o extrase cu lentoare și o așeză alături de ea. Apoi, din mișcări abile cu cuțitul și cu degetele, smulse toată rețeaua de fibre metalice ce alerga pe sub pielea neagră a dușmanului.

– Alunecă ușor, comentă Gwenn. Legionarii Massaoua au un sistem de ancorare lax, îl făcu ea atent pe Fingal.

Se uitară la spiralele aurii. Fine și alunecoase, fără să facă volutele roccocco, exuberante, specifice legiunii Kildare. Coborau în bandă de pe frunte, pe nas, pe gât, emiteau ramuri pentru brațe, se continuau pe piept, pe abdomen, apoi se divizau în dreptul ombilicului, înconjurând talia. Ajungeau pe fese, după care coborau pe coapse și pe gambe, traversau tălpile, iar în final îmbrăcau degetele cu totul. Iar pe coloana vertebrală: firul *guvernor*.

Un vortex complet, funcțional încă. Numai că posesorul lui nu-l mai putea utiliza.

– Suntem mai frumoși, rânji Gwenn și își săltă kiltul, exhibându-și rotocoalele vortexului care se cățărau pe fese.

Fingal pufni în râs și se apropie de trupul inert al femelei doborâte:

– S-o crezi tu! În ce privește sânii, nu faci doi bani în fața ei! remarcă el rostogolind cu fața în sus corpul negresei. Cu tot vortexul care ți-i ține ridicați...

– Aiurea! exclamă Gwenn, desfăcându-și vesta de blană și examinându-și sânii.

Fingal, Fingal! Lăsați prostiile! Vreau să stimulați un Massai! se auzi în câmp vocea lui Ossian.

În regulă, răspunse Fingal.

Scrutătorul continuă, vorbind altcuiva, în iglu: *Ciudat, cum o legiune din categoria Massailor a comunicat prin câmpuri mascate atât de abil!*

– Scârbele! De-asta ne-au salvat! Nu erau în stare să localizeze legiunea Massaoua fără noi! scrâșni Gwenn.

– Ce credeai? Winnona și oamenii ei nu uită așa de ușor...

– Las' c-o să uite de tot! conchise Gwenn și se așeză pe vine lângă negresă.

Ossian interveni, tăios:

Vă percep perfect! Ce spuneți, ce gândiți, ce vedeți... Concomitent! îi avertiză el.

Știm, îl întrerupse Fingal. *Mai ai nevoie de stimularea Massailor, da sau nu?*

Fă-o! îi ordonă Ossian.

– O cățea cu țâțele lăsate... spuse Gwenn cu voce tare, gândindu-se la Winnona. Ce zici Fingal? Oare șoptitorii au perceput și chestia asta?

Bineînțeles că o percepuseră. De asta și făcuse remarca. Nu spera decât ca și alți legionari din brund să fi fost cuplați la aria uedului Bruria și să recepționeze mesajul ei insolent.

Soarele coborâse. Vișiniu, tangent la *tchang-thang*, înțepa văzduhul înghețat. Fingal se așezase alături de Scotă și extrăgea liniștit spiralele de sub pielea negresei. Manevra nu va întârzia s-o stimuleze pe inamica lor, fie că era moartă sau nu. Gwenn se întrebă dacă Ghazalla nu capta și ea ținutul din jurul uedului Bruria. Abia ce-și formulă întrebarea că-și dădu seama că nu gândise *lhag thong*. Nu gândise *pătrunzător*.

Nu lăsase gânduri-capcană pentru Winnona și Ossian.

– Uuuh... sete... uscat... gemu negresa și își strânse genunchii la piept, sughițând. ... pierd legătura... pierd legătura... șopti ea absurd, către brundul ei.

– Ai pierdut-o de mult! îi șuflă Gwenn, privind-o în ochi.

Perfect, Fingal! Perfect! anunță Ossian. *Am din ce în ce mai multe arii Massaoua în registru... vezi că poți să fii un bun Kildare, dacă vrei?*

Ai curaj să discutăm asta în fața întregii legiuni? se interesă Fingal, sigur pe el.

Terminați odată! – asta era Winnona. *Continuă să scoți vortexul negresei și mai taci din gură, Fingal!*

Îl scosese deja. Inamica se decuplase definitiv de restul legiunii Massaoua. Devenise o femelă fără vortex. La voia întâmplării. Autonomă. Pentru ea, aerul din jur era sălbatic, de parcă n-ar fi existat niciodată câmp. O femelă fără Dumnezeu, după cum ar fi spus Ghazalla, citând din Panoplia Propheticus Bene Gesserit.

– Îți place modelul? o întrebă Fingal pe Gwenn, jucând în mâini spiralele adversarei.

Gwenn dori să lanseze în vortex un snop de gânduri *lhag thong*, dar se răzgândi și răspunse în așa fel încât să fie auzită din brund:

– Știi bine că povestea cu vortexurile mă lasă rece.

Lansă o privire în câmp, asigurându-se că spusele și tonul îi sunt preluate întocmai de vortex.

– Tocmai de-asta îți spun, îi atrase Fingal atenția. Ai avea curajul să porți spiralele unei legiuni adverse?

Superb! Era genul de conversații care prăjeau creierul tipilor ca Ossian, ca Tuath și ca Winnona.

– De ce nu? Dar n-aș lua spiralele nespălatei...

Lăsă fraza în suspensie și gândi intens la Winnona, deși se uita la femela Massaoua. Și asta era o formă de gânduri *lhag thong*, din zestrea Bene Gesserit. Gânduri cu dublu înțeles pentru cei care te captează. Pentru oricine, era clar că tânăra femelă se gândise la Winnona când vorbise despre „spiralele nespălatei"...

Gwenn se apropie de trupul negru, flasc.

Luptătoarea Massai căscase ochii mari, gâfâind de durere în timp ce Fingal îi despica ultimele cârlige de ancorare ale spiralelor.

– ...sunt în uedul Bruria, scâncea negresa. Doi Kildare... încerca ea să emită spre brundul ei de undeva din sudul deșertului înghețat, dincolo de dunele de zăpadă. Simți mâna albei cum îi desface capa de leu și cum o apasă evaluativ pe sâni.

– Nu mai ai vortex! auzi ea vocea Scotei. Apoi, chipul acesteia se șterse, sunetele coborâră cu o octavă, două octave, trei octave...

În final, se simți inundată de vuietul care-i anunța mistuirea în câmp.

II

Au fost vremuri în care multă lume își imagina că face parte din comunitatea Bene Gesserit. Pentru că auziseră de lhag thong, *se credeau investiți cu o funcție în ierarhia Ordinului, motiv pentru care își învățau prozeliții cum să gândească și să privească pătrunzător...*

Bieții de ei! Bene Gesserit încercase de prea multe ori povara înfrângerii ca să mai lupte nemijlocit! Într-un sens, toți cei care se credeau Bene Gesserit după revenirea pe Terra, nu erau altceva decât niște ghola de un tip mai special. De fapt, erau forme goale acționând conform unor semnale emise de Ordin.

GWENN ieși dintre igluuri, încercă apa cu piciorul și se scutură, ca parcursă de un frison. Era bine! Întreg brundul se umpluse de aburii emanați de apa fiartă. Exact ce-i trebuia, ei și lui Fingal, după câteva zile petrecute în ger, departe de igluurile dintre sondele părăsite.

– Put ca o scroafă... spuse Gwenn strâmbându-se și-și dădu drumul în bazin. Spiralele i se încinseră imediat. Era bine. În mai puțin de un minut, mușchii i se vor destinde, iar ea se va relaxa.

Ieși din apă și se uită de jur-împrejur. Majoritatea legionarilor se bălăceau în bazinul fierbinte, stârnind rotocoale de aburi ce se strângeau sub copertina de piele ce acoperea rezervorul ritual. Igluurile luceau în bătaia soarelui ce răsărea, iar câțiva

Kildare se strânseseră lângă silozurile din piele amplasate la intrarea în brund și preparau grămezile de bălegar – *lichiba* îi spuneau – pe care aveau de gând să le ardă printre culturile de orz și ciuperci.

Dincolo de silozuri și igluuri, undeva în apropierea zidurilor de incintă, se vedeau jucând anarhic, precum niște uriași șerpi cenușii, plouați, odgoanele la capătul cărora pluteau zmeiele de vânt. Gwenn își înclină capul, dorind să vadă pânzele romboidale, colorate aprins în verde și roșu, dar legionarii le ridicaseră foarte sus, la mai bine de 200 de iarzi înălțime, așa că abia se deslușeau. În schimb, vântul care se strecura printre elitrele lor, se auzea până jos, sub forma unui bâzâit enervant.

Gwenn o căută din priviri pe Winnona, matca brundului. O zări în mijlocul unui grup de Kildare, mergând agale între Ossian, scrutătorul în vortex, și Tuath, masculul ei dintâi. Lângă ei, doi străini răsăriți de cine știe unde. Erau ciudat îmbrăcați – el avea niște haine strânse pe corp prinse cu bumbi rotunzi, din os, iar ea avea un fel de kilt, foarte scurt, care abia dacă îi acoperea coapsele. Se vedea că nici unul dintre ei nu era obișnuit cu gerurile sahariene. Dârdâiau, ținându-se după matcă și după masculul dintâi.

Ce căutau în brund? Fingal auzise că stătuseră toată noaptea de vorbă cu matca, punând la cale o operațiune împotriva Soherilor, numai că Ossian și Tuath insistaseră să poarte Micul Jihad după cum prevedeau Scripturile... Îi întâlniseră pe Massai? Cu ei trebuia să lupte!

Gwenn îi mai privi o dată pe cei doi străini: nu arătau deloc a legionari, mai ales după cât de fragili păreau... Se mișcau tare neîndemânatic pe zăpadă și, Gwenn era sigură că dunele de gheață i-ar fi răpus imediat dacă se rătăceau pe *tchang-thang*. I se părea tare ciudat că Winnona îi acceptase atât de ușor în anturajul ei, ea, care detesta orice era străin de semințiа Highlander.

Tuath, masculul dintâi, și Ossian, scrutătorul, izbucniră brusc în râs când străinul firav îi spuse ceva mătcii. Bine că-i ținea de vorbă! Oare mai aveau timp s-o simtă pe Ghazalla, matca majoră a legiunii Highlander? Tânăra trase cu coada ochiului la Fingal, care fusese contactat prin câmp încă de acum o oră de matca

majoră. Pe fața masculului nu se citea nimic, părea că totul merge perfect.

Numai Gwenn știa însă că toate simțurile lui de vortex erau încordate, gata să intercepteze orice manevră de-a lui Ossian, care atât aștepta! S-o surprindă pe Ghazalla, matca majoră, cum iscodește treburile din brundul Winnonei.

Ticăloasa de Winnona! Scârba de Ossian! se gândi Gwenn când îi văzu cum se apropie de marginea bazinului ritual, cum își scot kilturile, platoșele din piele argăsită și cizmele de blană de urs. Intrară și ei în apă, iar Fingal răsuflă ușurat: scrutătorul brundului nu bănuia că dușmanca de moarte a Winnonei, matca majoră a legiunii Kildare, stă cu ochii și cu urechile pe ei.

Îi făcu semn lui Gwenn să se bage în vorbă, după cum stabiliseră împreună cu Ghazalla înainte să iasă din iglu.

– Fingal a spus că cioroaica avea sâni mai frumoși ca ai mei! comentă Gwenn, admirându-și sânii susținuți de apa aburindă. Rânji vulgar, făcând cu ochiul unei femele între două vârste care se bălăcea mai încolo.

Bătrâna se întoarse cu spatele la Gwenn. Tuath tresări, imperceptibil, și dădu să-i zică ceva Winnonei, dar Ossian îl întrerupse. Un legionar tânăr de tot, un adolescent, tot încerca să-i strecoare ceva la ureche masculului dintâi și se apropiase de grupul mătcii.

– Cum mai stăm? continuă Gwenn și se uită țintă către Ossian.

Scrutătorul întoarse capul prefăcându-se surprins și rămase cu ochii ațintiți la degetele de la picioare ale tinerei femele. Le juca la suprafața apei, spiralele se încinseseră și emiteau sclipiri argintii.

– Cu mine vorbești? întrebă el cu glas potolit. Gwenn încuviință. Cum să stăm? Legiunea Massaoua și-a amplasat brundurile de avangardă la douăzeci și cinci de mile sud-est. Am comparat câmpurile și registrele pe care le acoperă vortexurile lor. Nu mai am nici o îndoială. Brundul lor central se află în oaza Homs. O duc rău cu apa...

– Apa. Da, aprobă Gwenn absurd și privi la rezervoarele din piele de capră pe care le ridicaseră sub una dintre sonde. Au

probleme cu apa, sau cu energia? întrebă ea și se uită din nou către zmeiele de vânt.

Ossian întârzia să răspundă. Părea că se gândește la întrebarea lui Gwenn. Massaii nu fuseseră niciodată printre preferații lui Bhagavan. Toate legiunile știau că abia reușesc s-o ducă de pe o zi pe alta cu apa, cu silozurile și cu generatoarele de energie. Urmări privirea lui Gwenn și se uită și el la zmeie și la generatoarele lor de curent, care hârâiau liniștitor undeva în spate. Curenții de aer din înalt zbârnâiau printre elitrele uriașe, din piele tăbăcită de iepure.

Ghazalla obișnuia să spună că până și elitrele care, învârtite de vânt, produceau electrium și căldură, erau tot o moștenire Bene Gesserit. Odată, tare demult, Preacucernicele Maici luptaseră împotriva tuturor găselnițelor care copiau mintea omului și, chiar și zmeiele de vânt fuseseră proscrise. Cum și în ce fel aflaseră legionarii – dușmani de moarte ai Preacucernicelor Maici – secretul producerii căldurii, era un mister. Oricum, nici Winnona, nici alți inamici neînduplecați ai Bene Gesseritului, n-ar fi admis în ruptul capului că zmeiele de vânt nu erau un mecanism pus la punct de Bhagavan, cel care le trimitea spiralele și Scripturile în brunduri...

– Apa e problema lor cea mai mare, se hotărî să răspundă Ossian. Rezervoarele lor au prins prea multă sare. De când bat Afryss, nu le-au curățat niciodată. Nu știu să le curețe. Așa că beau apă sărată.

– Apă sărată, repetă Gwenn; îl privi lung pe Ossian și înălță sprâncenele.

Scrutătorul era numai lapte și miere cu ea când brundul asista nemijlocit la discuțiile dintre ei. Îi era frică să dea pe față confruntarea ce mocnea între Winnona, matca minoră, și susținătorii mătcii majore a legiunii. De fapt, lui Ossian îi era frică să *vorbească* în gura mare despre conflict, deși toată lumea era la curent cu el. Ossian se purta ca și cum *cuvintele* ar fi însemnat alunecarea confruntării pe o pantă iremediabilă, de parcă gândurile emise în câmp ar fi fost lovite de nulitate, atâta timp cât nu le exprimai verbal.

Gwenn știa de ce scrutătorul proceda astfel. El nu făcea decât să se ghideze după un dicton vechi, pe care Gwenn îl citise și ea în registrele pe care i le adresase Ghazalla, o Bene Gesserit și ea. Ghazalla avea o carte, Cartea Vocilor Bene Gesserit, pe care n-o arătase nimănui, dar din care îi plăcea să povestească tovarășilor ei. În paginile ei scria că primul lucru pe care trebuia să-l faci pentru a-ți atinge scopul, era să te exprimi verbal. La fel scria și într-o ediție veche a B.C.P.: „...la început era Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu..."

Mai mult ca sigur că lui Ossian îi era frică să nu ațâțe soarta, vorbind în gura mare despre disputa dintre mătci.

– O duc rău cu apa, zici, continuă Gwenn. Ce folos! Dacă încă nu mănâncă zăpadă, înseamnă că au rezerve suficiente.

– Nimeni nu mănâncă zăpadă pe aici, constată Tuath, masculul dintâi. Dă halucinații. Au otrăvit-o cei din legiunea Tengri acum câteva generații. Soherii i-au distrus, dar zăpada a rămas otrăvită.

– Noi am mâncat zăpadă în ultimele două zile și n-am pățit nimic, se băgă Fingal în vorbă.

– Pe unde vă aflați, când ați mâncat zăpada?

– Pe marginea uedului Bruria.

– Exact pe acolo au părăsit Tengri Sahara. Doar n-ați fi vrut să otrăvească uedul pe unde treceau ei...

– Tengri erau cei care spuneau că se trag din neamul vrăjitoarelor Gesserit, nu-i așa? zâmbi Gwenn într-o parte.

– Așa e, recunoscu Ossian cu jumătate de gură și se foi în apă, încurcat.

– Tengri au zis că se vor reîntoarce, remarcă Gwenn și se cufundă cu totul în apa fierbinte, fără să aștepte răspunsul lui Ossian. Spiralele începură să-i pocnească sec, împroșcând scântei în lichidul cald, ca și cum un polizor i-ar fi coborât de-a lungul firelor metalice.

Ieși la suprafață și trase o gură de aer geros. Soarele înghețat se ridicase deasupra zidului de incintă și părea să umple văzduhul cu sarcini electrostatice care pocneau când și când printre igluurile lucioase. Aveai impresia că în brund nu respirai aer, ci electricitate.

Poate că o fi așa din cauza câmpului, își zise Gwenn și întrebă:

– De ce să otrăvească zăpada dacă au de gând să se întoarcă?

– Nu știu, răspunse Ossian. Poate că ei au antidotul la otrava pe care au lăsat-o în urmă.

– Eu nu cred în povestea asta cu Tengri. Și uite că nu m-am înșelat! Și eu, și Fingal am mâncat zăpadă și n-am avut nici un fel de halucinații...

– Nu știu ce să zic, ridică Ossian din umeri. În ce-i privește pe Massai, am aflat din vortex că rezervele lor de apă mai ajung doar pentru patru zile, argumentă el, privind către Tuath, masculul dintâi.

– Vi s-au părut deshidratați? întrebă Tuath și se uită la Fingal.

– Nu, spuse Fingal. Le-am inspectat limba și ochii. Erau suficient de umede. Pielea le era elastică... Erau umezi peste tot, i-a controlat Gwenn, înțelegeți, zise el și făcu cu ochiul, râgâind scurt. Gwenn i-a controlat peste tot!

Un nou hohot de râs. Tânăra femelă ieși din bazin și păși pe zăpada scârțâitoare. Se opri lângă unul dintre stâlpii din lemn sculptat ce susțineau copertina din piei de deasupra rezervorului fierbinte. Se făcuse liniște, întreruptă doar de clipocitul apei din bazin și de behăiturile caprelor-de-zăpadă din staulul de la nordul brundului. Cei doi străini se uitau mirați de la Gwenn la Winnona, de parcă n-ar fi înțeles cum de își permitea o biată femelă să fie într-atât de insolentă.

– Fingal vrea să spună că m-am uitat între picioarele femelei Massaoua, explică Gwenn cu voce tărăgănată. Fingal vrea să spună că m-am molipsit de la mătci... E o practică tradițională pentru ele, așa-i Winnona?

– Cățea împuțită! scrâșni Tuath, și dădu să se repeadă afară din apă.

Dar atât Winnona cât și Ossian erau calmi și zâmbitori. Nu era încă momentul să precipite disputa cu Gwenn, Fingal și ceilalți susținători ai Ghazallei. Ossian fusese cât se poate de ferm de dimineață, înainte să vină la baia rituală: îndemnați de

Ghazalla, Gwenn și Fingal pregăteau o mișcare în care aveau de gând să atragă tot brundul.

– Ce fel de mișcare? se interesase Tuath.

Ossian nu putea să precizeze despre ce era vorba. Simțea doar cum cei doi își maschează din ce în ce vortexul, semn că Ghazalla le transmitea mesaje prin câmp.

– Toate mătcile trag cu ochiul unde nu le fierbe oala, repetă Gwenn, cu glas din ce în ce mai scrâșnit.

– Și Ghazalla este matcă, replică Winnona, iar Tuath reluă, ațintindu-și ochii injectați de furie spre Gwenn:

– Cățea împuțită! Te-am scăpat din mâinile Massailor!

Gwenn ridică plictisită din umeri, se lăsă să alunece iarăși în apă și-și ridică părul deasupra undelor fierbinți.

– De ce nu vorbești mai departe cu Gwenn, Ossian? se interesă Winnona. Mă interesează și pe mine să știu cum stăm!

– În regulă, reluă Ossian. Massaoua au fost înfrânți acum două luni în aria Tamanrasset de legiunea Soher, care i-a împins către brundul nostru. În vortex, circula zvonul că Massaii doreau să treacă Mediterana, pe gheață, și să se stabilească pe una dintre insule, pe Mayor, sau pe Sardes, nu-i sigur care... Oricum ai lua-o, sunt o legiune pe ducă. Cineva tot îi va distruge. Mai au doar trei mătci!

– Asta ai aflat-o din vortex, sau ți-au spus-o ei? întrebă Gwenn și îi arătă pe cei doi străini. Masculul zâmbea, distant, dar femela nu se pricepea să-și mascheze spaima din privire și își rotea ochii de la partenerul ei la Winnona.

– Ei cunosc prea puține despre noi, zise Ossian. Iar despre Massai, nici atât!

– Dacă mai au doar trei mătci, reluă Gwenn, înseamnă că cel mai bine ar fi să-i distrugem noi, nu-i așa? chicoti ea.

Ossian tresări. I se păru că deslușește o tensiune abia perceptibilă în vortex, ca și cum o senzație de neîncredere i-ar fi încoltit în minte. Oare asta au de gând să pună la cale cu întreg brundul? se întrebă el. Să fi avut Ghazalla interes în lupta cu Massaii? Iar străinii să fi fost trimiși, într-adevăr, de Bhagavan?

Ei susținuseră, masculul mai ales, să-i lase în pace pe Massai și să se concentreze împotriva Soherilor.

– Asta vreți? Să-i distrugem pe Massai? insistă Gwenn și se uită la străini, doar-doar ar surprinde ceva pe fața lor. Dar el continua să rămână impasibil, în timp ce ea era înfricoșată. Ei s-o fi învățat pe Winnona că trebuie să treacă pe lângă Massai fără să-i bage în seamă? Ei să fi fost cei care acționau împotriva Ghazallei? Atunci cum de reușiseră să se strecoare în brund, fără să fie depistați de Llewellyn, scrutătorul Ghazallei?

Ghazalla știe de venirea lor, îi spuse Fingal, uluit, cu Glas de vortex, *dar a considerat că e mai bine să nu ne spună nimic...*

Gwenn tresări. Se gândi, pentru a câta oară, că matca majoră se comporta cel puțin ciudat. De multe ori se întreba chiar dacă ele două fac parte din același grup, pentru că, în afară de faptul că o aveau drept adversară comună pe Winnona, restul faptelor și ideilor le despărțea...

Ce fel de Bene Gesserit suntem noi? se întrebă ea.

– Trei mătci... spuse Winnona, ieșind din bazin. Cât timp le-ar trebui ca să se refacă?

Ignorase intervenția tinerei femele. N-o mai suporta, mai ales de când începuse să ia în derâdere pe față regulamentele legate de vortex. Pe de altă parte, Winnona nu se hotăra să termine o dată cu ea. Știa că nu acționează singură, că sunt mulți cei care gândesc ca ea, iar datoria ei de matcă era să-i scoată pe toți la lumină.

Blestemate Bene Gesserit! Se infiltraseră în toate legiunile ce cutreierau dunele de zăpadă și *tchang-thang*-urile... Racolau membrii brundurilor și puneau la index Scriptura Schimbărilor. Winnona nu pricepea de ce acționau astfel. Nici ea, nici Ossian.

Momentan, politica Bene Gesserit i se părea lucrul cel mai urgent de contrat. Iar faptul că matca majoră Kildare ținea tot de Bene Gesserit nu-i ușura deloc treburile...

Trupul înalt și puternic al mătcii răspândea jeturi centrifuge de aburi în aerul încărcat și rece. Își roti brațele de câteva ori, dar pielea i se acoperise deja cu o pojghiță fină de gheață.

Era încă matcă minoră. La cei treizeci și trei de ani ai ei, nu eclozase decât douăsprezece generații de Kildare. Dar avea speranța ca până la finele anului să ducă la bun sfârșit încă două generații pe care să le implanteze în recipientele nutritive din mijlocul brundului. Cu patrusprezece generații depuse în cuvele *alaya*, putea să aspire la rangul de matcă majoră...

Până atunci însă, ca pentru a-și statua poziția în brund, se îndreptă spre cuvele de siderit în care creșteau fetușii pe care îi purtase până acum.

Gwenn strâmbă din nas. Nu pricepuse niciodată de ce o singură matcă era selecționată să poarte în ea timp de trei luni câte o generație care să fie transferată apoi în recipiente. Nu pricepea nici de ce legionarii primeau după fiecare victorie spirale suplimentare, îmbogățindu-și vortexul individual.

Ghazalla pretindea că nici ei nu-i era clar de ce lucrurile se petreceau așa. De ce nu năștea toate femeile, după cum se întâmplase odată? Cine le oferea spiralele?

Dar Ghazalla se prefăcea de multe ori că nu știa cutare sau cutare lucru, doar pentru că dorea să nu vorbească mult. Oricum, regulamentul de eclozare i se părea stupid: dacă toate femelele ar fi primit prerogativele mătcii, spunea ea, brundurile s-ar fi înmulțit mult mai rapid.

„Din cauza asta ne-am împuținat și a trebuit să revenim pe Terra..." explica Ghazalla, dusă pe gânduri. „Cineva ne dirijează și preferă să ne știe puțini. Îi e mai ușor să ne țină în mână așa..."

„Poate că e Bhagavan, cel despre care scrie Scriptura Schimbării..." spusese Gwenn.

„Bhagavan? Dumnezeu, adică?" se interesase Ghazalla. Gwenn făcuse semn că da. „Stai liniștită... Dumnezeu... Păi, pe Dumnezeu noi îl generăm! Noi *trebuie* să-L generăm! Așa scrie și în Cartea Azhar a Ordinului... Asta, dacă nu cumva L-om fi generat deja și, atunci, problema se pune: cine îl controlează pe Dumnezeul ăsta pe care L-am creat demult?"

„Îl vom controla noi, Bene Gesserit..."

„*Noi*..." subliniase Ghazalla. „*Noi*, Bene Gesserit... Întâi de toate, să-l descoperim pe Bhagavan, care, până una alta, ne controlează pe toți."

*

– Cât timp le-ar lua Massailor să se refacă? întrebă din nou Winnona.

– Cincisprezece ani. În cel mai fericit caz, stabili Ossian. Doar dacă nu i-ar tulbura nimeni.

– Cine dracu' a mai auzit de o legiune lăsată în pace măcar cinșpe zile? pufni Gwenn în râs.

– Poate că vor reuși să ajungă într-un sigiliu-vortex, sugeră Tuath.

– În care să stea cinșpe ani? i-o reteză Gwenn. Nici gând. Cineva o să-i spulbere, oricum... iar voi sugerați aici că cel mai bine ar fi s-o facem noi, accentuă ea. Ca să nu fim depunctați.

Winnona se înfoi, nervoasă, și se uită pe deasupra igluurilor, către conducta de petrol care se strecura, dreaptă, ruginită, la vreo opt sute de iarzi de brund, înghiocată într-o teacă incasabilă de gheață. Aerul era nemișcat.

Matca îl privi pe Ossian.

– Tu ce crezi? Spuneai că le-ai studiat vortexurile...

– Hmm... Vortexuri simple. Specifice legiunilor care au repurtat puține victorii. Practic, punctajul codificat de spiralele aduse de Gwenn și Fingal indică doar șase războaie câștigate de Massai... Massaoua n-a purtat Jihadul, l-a *suportat*, conchise Ossian. Asta explică și de ce au atât de puține mătci.

– Nu ne spui și câte războaie au pierdut? interveni Fingal. Dacă ar fi fost atât de slabi, n-ai fi avut atât de multe dificultăți să le penetrezi câmpurile, Ossian! De ce nu spui ceva și despre războaiele pe care le-au purtat?

Winnona se uită lung către Ossian. De unde aflaseră cei doi toate astea?

Numai de la Ghazalla și de la vrăjitoarele ei! emise scrutătorul într-un câmp bine mascat prin gânduri *lhag thong*. Matca se prefăcu atrasă de legionarii care ieșeau din silozurile din care se ridica mirosul acru de bălegar ars, dar emise în vortex către

Ossian: *Trebuie să-i răspunzi lui Ossian! Brundul e cu ochii pe tine!*

– E adevărat ce spune Fingal, recunoscu Ossian. Massaii au câmpuri mascate foarte abil.

– Câte războaie au pierdut? Asta vreau să ne spui! insistă Fingal.

Ossian se tot codea, privind de la Winnona la Tuath, masculul dintâi. În brund se făcuse o liniște desăvârșită. Se auzea doar sfârâitul aerului de la mare înălțime, strecurându-se prin elitrele zmeielor de vânt. *Spune, Ossian! Dacă n-o faci tu, o vor face ei, și asta înseamnă deteriorarea poziției mele în brund!* emise Winnona, cu ochii sticlind.

– N-au pierdut decât un singur război! izbucni Ossian. Cel de acum două luni, cu Soherii...

Brusc, în bazin se făcu o hărmălaie de nedescris. Începuseră să vorbească cu toții deodată, să strige, să se cheme. Numai cei doi străini tăceau mâlc, de parcă o astfel de știre n-ar fi avut cum să-i surprindă.

– Hei! se auzi o voce mai puternică. Cum vine asta? Ce s-a petrecut cu celelalte războaie ale lor? P-alea, cin' le-a câștigat?

– Nimeni. De la *kyewa* până acum, Massaii n-au purtat decât șapte războaie... răspunse Ossian strângând din buze.

Un hohot de râs se ridică din rezervor, zgâlțâind masele compacte de abur. Printre spărturile lor, razele soarelui se decupară în cilindri strălucitori. Credeau cu toții că Ossian făcuse o glumă. *Kyewa* avusese loc tare demult, după ce legiunile reveniseră din rătăcirea lor prin ceruri. Cum să poarte Massaii doar șapte războaie?

– Șapte războaie?! Doar șapte, de când sunt ei? se prefăcu Fingal scârbit. Ce faci, Ossian? Îți bați joc de membrii brundului? Îți bați joc de noi?

Întoarse capul și scuipă lângă bazin.

– Nu te mai juca cu focul, Fingal! scrâșni Tuath, masculul dintâi. Știi foarte bine ce au făcut Massaii! Știu că ai deschis un registru de comunicare foarte adânc, din care ți s-a povestit istoria Massailor... N-ai vrut decât ca Ossian să fie cel care spune asta în fața tuturor!

– Ce e rău în asta? se interesă Gwenn. Pe noi cine ne-ar fi crezut? Dar pe scrutătorul brundului, care totodată este și... și confident, și informator, și limbă-n ureche, sau cum naiba s-o mai spune... Mă rog, care este totodată și *consilier* al mătcii, ei bine, ne-am gândit că l-ar crede tot brundul...

– Voi de unde ați aflat povestea Massailor? o întrebă pe Gwenn femeia bătrână care nu-i acordase atenție când intrase în bazin.

Ossian simți cum creierul îi ia foc. Orice, numai să nu se afle că ăștia doi comunicau într-un câmp mascat cu Ghazalla. Ghazalla era matca majoră Kildare și, dacă ceilalți ar fi aflat de relațiile celor doi cu ea, poziția Winnonei s-ar fi năruit iremediabil. Poate că cel mai bine ar fi fost să-i otrăvească pe Gwenn și Fingal.

Despachetă un șirag de gânduri false *lhag thong* și emise la adăpostul lui: *Trebuie să-i ucidem, Winnona!*

– De unde știți voi câte războaie au purtat Massaii? repetă femela întrebarea, dar Winnona o întrerupse, cu glas mieros:

– Spune tot ce știi despre Massai, Ossian! De ce vrei să se creadă că ascundem informații?

– În regulă, admise Ossian, privindu-l tăios pe Tuath, masculul dintâi. Dacă nu s-ar fi aprins el, dacă nu i-ar fi acuzat fățiș pe cei doi, nu s-ar fi ajuns până aici. Tuath era bun la o grămadă de chestii, dar nu la condus brundul... Massaii n-au purtat decât șapte războaie de la *kyewa* încoace, reluă scrutătorul. V-o jur că așa e, oricât de ciudat vi s-ar părea! Au evitat cu grijă orice contact cu celelalte legiuni. Au preferat să se mențină puri și să nu se amestece cu străinii – continuă el, privind cu înțeles către Gwenn – și au făcut asta cu prețul evitării unor războaie. Pentru ei, Jihadul e literă moartă. Se poartă de parcă n-ar vrea să ia parte la el. Se ascund mereu. Brunduri, registre de câmp, echipamente... ascund tot!

– Niște artiști ai vortexului, spuse Fingal în silă.

– Niște artiști, sublinie Ossian. Niște artiști a căror dispariție o deplâng, căci gândesc asemenea mie.

– Recunoști deci că poți descoperi în alte legiuni indivizi preferabili celor din neamul tău? nu pierdu Gwenn ocazia.

– Nu fi stupidă, Gwenn! o întrerupse Ossian. Nu asta discutăm acum! Problema este dacă stabilim, sau nu, un contact de război cu legiunea Massaoua. Asta vrem să hotărâm acum, în brund.

Winnona îi aruncă o privire scurtă și încercă să-l iscodească în vortex, dar Ossian blocase orice fel de acces către mintea sa. Winnona se opri între două recipiente de siderit și îl întrebă cu glas apăsat:

– Deci, cu un efort minim, am dobândi o nouă trăsătură de vortex, așa e? Înțeleg că putem să-i spulberăm fără probleme pe Massai, sublinie matca.

Trebuie să schimbăm planul, percepu ea vocea speriată a lui Ossian, care clătina din cap, adresându-i-se verbal, astfel încât să fie auzit de toată lumea:

– Poate că așa e. Poate că putem să-i înfrângem ușor.

Îi e frică, înțelese Winnona deodată și își aminti de discuția din iglu, când scrutătorul îi atrăsese atenția că Ghazalla are de gând să se folosească de brund în scopurile ei. De altfel, Ossian emise în vortex aproape imediat: *Gwenn și Fingal... Gwenn și Fingal doresc neapărat să angajăm războiul cu Massaii...*

Matca se uită la Gwenn cu coada ochiului, simțind-o cum emite către Fingal sub o perdea de gânduri *lhag thong*. Ghazalla le ordonase foarte clar: legiunea Kildare trebuia neapărat să angajeze războiul cu Massaii. Massaoua era o legiune care trebuia să dispară. Mereu fuseseră un stăvilar în calea planurilor Bene Gesserit. Missionaria Protectiva nu reușise să inoculeze nici un mit în legiunea lor, nimic de care să se lege vreo propagandă a Maicilor. Practic, Massaii erau impermeabili planurilor Bene Gesserit. Înfrânți de Kildare, Ghazalla ar fi putut să le inoculeze legionarilor spulberați germenii uneia dintre legendele pe care Ordinul își structura politica pe termen lung. Massaii se vor reface, sau vor fi absorbiți de alte legiuni – apariția mesagerilor Bene Gesserit trebuia să găsească un teren fertil pentru planurile lor. Cartea Azhar avea chiar un scenariu pregătit pentru legiunile înfrânte iremediabil: o lungă poveste clădită în jurul păcatului originar, care, pasămite, dusese la distrugerea unui întreg popor.

Cu mult înainte de *kyewa*, cu mult înainte de rătăcirea prin ceruri, milioane de legionari fuseseră astfel dirijați. Pe vremea aceea, Bene Gesserit se numeau Bene Gesserette și se foloseau de un bărbat căruia îi plăcea să fie umilit în numele celorlalți. Spunea el că venise printre oameni ca să ia asupra lui greșelile legionarilor față de Bhagavan. Exact de o asemenea legendă aveau nevoie și Massaii.

Pentru asta însă, Kildare trebuiau să-i învingă mai întâi și abia apoi să le dea învățătura.

Ossian trebuia să se grăbească acum, dacă dorea să câștige brundul de partea lui. Trebuia să vorbească și să clădească un registru pe care Winnona să-l poată citi în timp ce el se ocupa de Fingal, de Gwenn și de prezența străină de brund pe care o simțea strecurându-se printre pachetele de informație din câmp.

– Soherii sunt la Tamanrasset, continuă el. Și ei au nevoie de spirale noi de introdus sub piele! Dacă ne consumăm într-un Jihad local cu Massaii, riscăm ca Soherii să ne surprindă dezorganizați și obosiți, cu brundurile dezlânate.

Matca îl privi, uluită. Tuath, masculul dintâi, se holba la el, îngrozit. Ossian vorbea exact pe dos față de cum stabiliseră dimineață. Cei doi străini pe care Bhagavan, și nimeni altcineva, îi trimisese în brundul lor, insistaseră încă din timpul nopții să lupte cu Soherii, dar Ossian, Tuath și Winnona stabiliseră că e mai sigur să-i lovească pe Massai...

– I-aș lăsa să treacă pe lângă noi, continua el, rezistând vocii din vortex a Winnonei și m-aș pregăti de adevăratul război: cel cu legiunea Soher. Oricum, am obține mai multe trăsături de vortex dacă i-am înfrânge pe aceștia!

Ce se întâmplă, Ossian? se interesă matca în vortex. *E chiar atât de important s-o blocăm pe Ghazalla? Uiți ce-am stabilit?*

Ossian nu apucă să-i răspundă. Gwenn se uită la Fingal, surprinsă de întorsătura pe care o luau lucrurile. Cei doi străini, masculul cel firav mai ales, începuseră să dea semne de nerăbdare, dar tot nu interveneau în discuție.

– Și Jihadul? întrebă Gwenn. Și Scriptura Schimbărilor? Ce faci cu ele?

– Jihadul înseamnă să câștigi cât mai mult, nu să lupți cu oricine! spuse Ossian și se lăsă pătruns de efluviile mentale ale Winnonei. Le direcționă înspre boarea discretă a gândurilor străine de brund. *Vezi?* o făcu atentă. *Nu e decât căteaua de Ghazalla!*

Gwenn surâse acru, în timp ce Fingal privea încruntat spre zidurile de zăpadă ce înconjurau brundul. Situația le scăpa de sub control. Lucrurile fuseseră cât se poate de clare de dimineață: Winnona și Ossian erau dispuși să acționeze împotriva Massailor, exact după cum o dorea și Ghazalla... Ce se întâmplase de-și schimbaseră intențiile?

Poate că au descoperit-o pe Ghazalla, se gândi Fingal, simțind cum Winnona încearcă să penetreze fluxul care adia printre câmpurile de informație, dar acesta se dizolvă ușor, ca o păpădie peste care ai fi suflat cu încetinitorul. Matca majoră o percepuse și ea și se retrăsese la timp. Urmele trecerii ei prin vortex erau clare însă, pentru că Tuath scrâșni, scuturându-și capul:

– Îi ucid acum!

– Ba n-ai să faci nimic! îl opri Winnona și se așeză între eclozoarele în care creșteau fetușii. Privi la legionarii care așteptau nemișcați în rezervorul fierbinte. Boarea din vortex! Adierea străină de brund! – fusese matca majoră Kildare, Ghazalla, ticăloasa Bene Gesserit, pentru care tradițiile și trecutul legiunii nu făceau nici cât o ceapă degerată. O simțiseră cu toții cum îi iscodise și le era frică acum să ia pe față partea cuiva.

Ochii Winnonei se opriră asupra lui Gwenn.

– Tu n-ai nici o părere? Ce zici? Cum facem? Îi atacăm pe Massai, sau îi lăsăm să treacă pe lângă noi?

Gwenn răspunse imediat, surprinzând-o pe Winnona:

– Discuți o problemă care privește întreaga legiune, spuse ea, precaut, și se uită la străin, care încuviință mulțumit.

Nu sunt vorbele ei! simți Winnona avertismentul lui Ossian. *Fii atentă ce vorbești! Ghazalla încă ne iscodește!*

– Deocamdată, e o problemă care privește brundul nostru. Am stabilit un contact de război. Îl putem continua sau nu.

– Cred că Ghazalla știe să răspundă cel mai bine la întrebarea asta, zise Gwenn.

– Tu știi ce părere are Ghazalla despre acest contact? se interesă Winnona, apropiindu-se de marginea rezervorului.

Gwenn ezită preț de câteva clipe și îi privi pe cei doi străini, ca și cum le-ar fi cerut confirmarea. Spuse:

– Nu. De unde să știu? Dacă aș ști, v-aș spune direct... Ce rost ar avea să discutăm ce e de făcut, dacă Ghazalla a luat deja o decizie?

Deși apa din bazin era fiartă, legionarii au simțit că îngheață. Ghazalla era matca majoră a Highlanderilor, dar numele ei era prohibit în brundul Winnonei.

Matca o țintui cu privirea pe Gwenn.

– Ar fi bine să înțelegeți odată foarte clar! Sunteți legionari ai brundului meu! Și, dacă mă ajută Bhagavan, voi ajunge matca majoră a legiunii! Oricum ar fi, până una alta, mie îmi datorați ascultare!

Se uită la cei doi, scotocitor. Poate că-i fraieriseră pe ceilalți legionari, dar nu pe ea, nu pe matca brundului! Bănuia de multă vreme că matca majoră comunica în registre acoperite cu ei, dar nu avusese dovada până acum, când Ghazalla se strecurase printre faldurile câmpului între ei, spionându-le conversația.

– Există un consiliu al mătcilor, începu Gwenn, dar Winnona o întrerupse:

– Știu de consiliu! Cred că toate mătcile vor fi interesate să afle cum se folosește Ghazalla de vortex! Ossian va fi cu mult mai meticulos de acum înainte... Doar ce-o s-o simtă pe Ghazalla că-mi intră în brund, și o va cupla la câmpurile mătcilor prietene... suntem mai multe decât voi!

– Pentru cât timp? o înfruntă Fingal.

Legionarii ieșeau pe rând din bazin, își trăgeau pe ei kilturile și vestele de blană și o luau spre igluuri. Câțiva se prefăceau atrași de corturile izolate în care creștea orzul din care făceau făina de *tsampa*, alții se apropiau de rastelul cu planșe de zăpadă și se apucau să desfacă pânzele rugoase de cânepă pe care le întindeau la soare ca să nu putrezească. Nici unul nu avea însă curajul să zică ceva sau să se uite în ochii mătcii... Câte generații de legionari eclozase ea ca să se opună Ghazallei? E adevărat, matca majoră acționa tare ciudat de la o vreme încoace, și, mai

ales, nu era o adevărată Kildare, dar ea se afla în fruntea legiunii și știa mai bine ce are de făcut.

– V-a burdușit cu instrucțiuni, nu-i așa? șuieră Winnona, ghemuindu-se pe marginea bazinului.

Fingal o luă prin apa fierbinte și din câțiva pași ajunse în dreptul ei. Îi susținu privirea timp de câteva clipe, după care îi strecură în șoaptă:

– Chiar așa! Ne-a burdușit cu instrucțiuni. Bene Gesserit știu să-și facă propagandă.

Winnona se ridică și-și trase pe ea kiltul și platoșa. Se afundă în fluxul de veghe al legionarilor din brund. Ce naiba? Erau cu toții speriați, de parcă Ghazalla ar fi fost în carne și oase lângă ei, gata să-i pedepsească. Trebuie să scap de nenorociții ăștia doi, își spuse matca și se întoarse, auzind pașii lui Tuath, masculul dintâi.

– Să mergem, îi spuse el și o luă de braț. Fingal a recunoscut ceva?

– Mai era nevoie s-o facă?

Tuath dădu din cap și-l căută pe Ossian din priviri. Porniră către igluul mare de lângă rezervorul ritual. Câteva femei adunaseră bălegar în mijlocul brundului și se pregăteau să-i dea foc. Nici nu ridicară privirea când Winnona trecu pe lângă ei.

Gwenn ieși din apă și se așeză pe marginea bazinului. Se zgribuli. Era obosită, iar avertismentele mascate ale mătcii o puseseră pe gânduri. Brundul, se gândi ea, n-are curaj încă s-o alunge pe Winnona. Cât despre Ossian, el hotărâse de la sine putere să-i facă scăpați pe Massaii care o deranjau atât de mult pe matca majoră, fără să mai ceară aprobarea Winnonei. Scrutătorul era un mascul tare deștept, chiar dacă nici o femelă nu se uita la el ca la un posibil partener.

Are prea mare putere, conchise Gwenn, privindu-l cum se strecoară în iglu, în urma Winnonei și a lui Tuath. Viermele ăsta are prea mare putere!

Fingal se apropie de ea și-i cuprinse umerii:

– Nici o grijă... vei fi și tu matcă!

– Numai că până atunci va trebui să luptăm cu tradițiile astea prostești. Eclozoare, vortexuri și mătci. Ghazalla are dreptate: legionarii obișnuiți sunt prea stupizi pentru a accepta...

– Ssst! îi puse Fingal degetul pe buze.

N-a fost nevoie de nici o explicație. Femela simțea scotocirea din vortex. Se răsuci brusc și-l văzu pe Tuath, masculul dintâi, la intrarea în iglu: se prefăcea că nu reușește să-și aprindă pipa cu pulbere de chinchin. Nu era un scrutător experimentat: pe chip, i se citea încordarea provocată de citirea celor doi. Din spatele lui, masculul slab, îmbrăcat în hainele acelea bizare, se uita, curios, în brund.

– E rândul viermelui de Ossian la coit? întrebă Gwenn, obraznică, simțind cum Tuath, se acordează la registrele vortexului ei.

III

Toată lumea și-a imaginat că, o dată cu revenirea pe pământurile de pe care plecaseră și cu renunțarea la transporturile spațiale, Ghilda o să se transforme într-o adunătură de mușnegi artritici, trăind nostalgia călătoriilor prin subspațiu.

Cine să știe că ghildarii aduceau cu ei pe Pământ ceea ce, în scurt timp, aveau cu toții să denumească „manifestarea vie și mecanică a Divinității"? Lansând vortexul în Decanat, Ghilda a ajuns să supervizeze tot ce însemna telecomunicație și dirijare a stațiilor de la frontierele îndepărtate ale Decanatului, ba chiar și habitatul Dinastiilor, al Magistraților și al cetățenilor din Landsraadul decăzut.

Casele Decanale n-au avut decât o soluție pentru a lupta împotriva acestei concentrări de putere în mâinile unui singur grup: au solicitat serviciile rămășițelor Bene Tleilaxu, cărora le-au cerut să „complice" tot ceea ce însemna vortexul.

„O vom face", au spus Bene Tleilaxu. „Nu cerem decât rolul de arbitri ai Caselor Decanale. Promitem, în schimb, să nu intervenim în mecanismele voastre decizionale."

Vanez Merovingi, care era pe atunci Decan în exercițiu, pufnise în râs. Cum să creadă că arbitrajul Bene Tleilaxu nu se va amesteca cu deciziile Decanale? Dar ce folos? Omenirea era tare slabă pe atunci și problema nu se punea într-atât să conduci, cât să supraviețuiești...

IVOR MEROVINGI avea douăzeci și opt de ani și era Decanus Maximus de patru ani încheiați. Asta însemna, printre altele, că beneficia de escortă. Cu toate astea, niciodată nu-i trecuse prin cap până acum că ar trebui să se deplaseze însoțit prin Edificiu.

Cine să atenteze la persoana Decanului? Exista, referitor la atentate și conflicte, un capitol în Textele Conservării. Acolo era vorba despre „războiul de asasini" și despre regulile sale. Înainte de *kyewa*, Casele Mari obișnuiseră să declanșeze astfel de operațiuni, care implicau un ritual extrem de elaborat: anunțarea Casei Imperiale, lansarea propriu-zisă a asasinilor contra inamicilor, stabilirea unui jude și a unor limite ale distrugerii.

De la *kyewa* încoace însă, Casele recurseseră tot mai rar la asasini. Oamenii se împuținau oricum, și era preferabil să-i utilizezi împotriva raidurilor Dispersiei, decât să-i prăpădești în confruntări intestine. Apoi, ghildarii descoperiseră replicarea prin vortex, ceea ce a dus la economii de personal în confruntarea cu Dispersia, iar Casele Mari au început să solicite tot mai des serviciile asasinilor.

Corpul luptătorilor-umbră se transformase însă substanțial. Ajutorul asasinilor se rezuma tot mai mult la sfaturi și la enunțarea unor posibilități de amenințare împotriva celor care îi angajau printr-un simplu apel prin vortex. Ucideau foarte rar, doar atunci când ordinele stăpânilor lor erau extrem de ferme. Un război de asasini în adevăratul sens al cuvântului nu mai avusese loc de foarte multă vreme, fiind înlocuit de asasinate simple, în care un individ dorea să elimine un altul fără să se amestece nemijlocit.

În plus, Ghilda pretindea că nimic nu se poate petrece în Decanat fără știrea ei, astfel încât o acțiune de amploare a luptătorilor-umbră ar fi fost descoperită imediat. Pe cât de îngrijorătoare era permanenta prezență a Ghildei Extinse, căreia nu-i puteai ascunde nimic, pe atât de dătătoare de certitudini era: nimic nu se putea petrece fără ca ea s-o afle, iar Ghilda Extinsă putea să fie spionată la rândul ei prin vortex. Pe vremea când Ivor Merovingi ajunsese la putere, zicala cum că „pereții au urechi" nu mai era de multă vreme vorbă goală.

*

Zumzetul continuu al branhiilor încastrate în pereți încetă brusc. Ivor Merovingi examină ceasul din țesut corneean ce palpita

în zid cu fiecare secundă – era o subființă a Ghildei, hrănită de sângele ce se scurgea prin coloanele de susținere ale întregului Edificiu. Arăta 8.40. La 9.00, Ivor avea întâlnire cu Oreste, progenitura liniei Sommers. Pentru întâlnirea cu el, Ivor avea de gând să solicite escorta. O făcea pentru prima oară de când preluase conducerea Decanatului.

Vortex! Ivor emise ordinul ca militarii să-l aștepte în parcul nordic al Pantelleriei Superior, acolo unde avea să dea ochii cu Oreste.

Acesta solicitase o întrevedere privată pentru că dorea împărțirea puterii Decanale. Era dreptul lui să ceară asta, un drept consfințit prin Textele Conservării pentru situațiile de criză: „Conducerea Pantelleriei Exterior et Interior utque Terra Naevata poate fi dirijată de doi Decani, atunci când evenimentele prea dinamice depășesc puterea de înțelegere și de decizie ale unui singur conducător..." menționa îndreptarul pus la dispoziție de Tleilaxu.

– Ce-ai spus? întrebă Venexiana.

Ivor își privi soția și zâmbi, realizând că-și mișcase buzele tot timpul. Din câte îi povestise Rebecca, mama sa și a Venexianei, același obicei îl avusese în tinerețe și Maxim Merovingi, bunicul lor. Acum, Maxim nu mai avea nici un obicei. Doar stătea în pernele de mușchi ale scaunului său cu rotile împodobit cu lei de fildeș și tremura din tot corpul. Formele grave de Parkinson erau ereditare în Casa Merovingi.

– Trebuie să fac în așa fel, începu Ivor, încât Oreste să n-aibă de ales. Vreau să-l fac să priceapă că deocamdată, *doar* eu beneficiez de escortă.

– Mda... escorta! aprobă Venexiana. Se învioră brusc și întrebă, pocnindu-și degetele: Cu mama ai vorbit?

– Mai mult de o oră. Prin telefon, bineînțeles. Câmpul este accesibil urechilor lui Oreste, zise el uitându-se la pereții călduți ce palpitau în ritmul valurilor de sânge ce-i străbăteau. Firele de vortex din oțel păreau să-i împacheteze în plase, ca pe niște baloturi.

Adică tu crezi că telefonul e sigur.

Venexiana clătină capul. Se apropie de Ivor și ordonă în câmp aranjarea hainelor sale: bunica lor, Alix, îi explicase de nenumărate ori ce înseamnă o haină bine pusă pe tine când mergi la o întâlnire oficială. Ivor urma să-l domine pe Oreste, așa că pelerina trebuia să-i înfețe gâtul în întregime, în timp ce talia îi va fi expusă cât mai bine.

– Centura și inscripțiile. Trebuie să-i atragă privirea, explică Venexiana. Tata recurgea des la chestiile astea.

– Toată lumea a recurs des la chestiile astea. Cred că din cauza asta n-a avut nici unul nevoie de escortă.

– Mmm... clătină Venexiana din cap. Puterea n-a fost întotdeauna a noastră, Ivor.

– N-a fost... Dar va fi! accentuă el.

Vortex! Oglinda adusă de pe Delta Pavonis culisă lent peste gazonul ce acoperea podeaua. Decanul se răsuci într-o parte și în alta, iluminat de sfeșnicele cu gaze strălucitoare.

– Se vede bine paftaua? întrebă el.

– Decanus Maximus Pantelleriae Ext. & Int. utq. Terr. Naev., citi Venexiana cu voce tare, respectând prescurtările.

Pufniră amândoi în râs. Ivor ajunsese să facă și el ca Maxim, bunicul său, și Susruta, tatăl său. Decanatul înseamnă cinci la sută decizii concrete și nouăzeci și cinci la sută manipulare, obișnuia să spună Susruta. Probabil că din cauză că respectase acest precept, familia Merovingi reușise să nu dea sceptrul din mână vreme de cinci generații. Știuseră ei ce aveau de făcut ca să nu cedeze în fața solicitărilor diverșilor Sommerși de a prelua puterea Decanală.

– Cât de sigur ești pe telefoanele private? întrebă Venexiana deodată.

– Sunt controlate de Mordec'hai. Sunt controlate de Ghildă, deci. Iar noi controlăm Ghilda. Sunt sigure.

– Îți imaginezi că Ghilda nu are propriile ei interese?

Ivor se învârti în fața oglinzii. Pentru o clipă, avu impresia că apele care îl reflectau tremurară ușor. Era, într-adevăr, o oglindă de pe Delta Pavonis, sau Ghilda îi introdusese și aici o subființă care îl citea și prelua date din el pentru vortex?

– Telefoanele nu sunt ființe, găsi el un argument.

– Sunt instrumente, așa e, recunoscu Venexiana. Crezi că instrumentele nu pot fi utilizate precum ființele?

– Se află sub controlul lui Mordec'hai! izbucni Ivor.

– Îl suspectezi pe Mordec'hai Diaz de corectitudine? se interesă Venexiana, în șoaptă.

Decanul respiră adânc. Te pomenești că Venexiana avea dreptate... Ghilda avea interesele ei, asta era sigur, problema era: *cât* de mult se întindeau interesele Ghildei? Cât despre Mordec'hai...

Mă rog. Ivor se declară satisfăcut de felul în care faldurile pelerinei se unduiau în jurul trupului său. Poate că obosise și din cauza asta devenise suspicios. Poate că se admira într-o simplă oglindă, din sticlă, adusă de pe Delta Pavonis pe vremea când încă mai erau negustori dispuși să ajungă nemijlocit pe Delta Pavonis.

– Fără Tleilaxu, Ghilda nu poate profita de vortex, încercă el s-o amăgească pe Venexiana. Fără vortex, nimeni nu poate aspira la putere. Își privi sora, dar ea părea în continuare la fel de sigură pe părerea ei. Nu poți să spui că Tleilaxu nu e trup și suflet de partea noastră!...

– Asta nu e un motiv ca Mord să nu uneltească împotriva noastră! În definitiv, cei ca el au pus la cale vortexul. Și, mai zise Venexiana uitându-se la tavan și încăpere, tot ei *sunt* clădirile... Trăim în Ghilda Extinsă, comunicăm prin vortexul inventat de Ghildă și luptăm din amplificatoarele Ghildei. Nu te îngrijorează?

– Nu. Ivor zâmbi. Nu mă îngrijorează.

Își amintise de Susruta, tatăl lor. El unul nu dăduse niciodată semne că ar fi putut să se îngrijoreze, nici măcar când Ivor reușise să-l otrăvească cu pulbere de macryl, produsă de o algă ce creștea pe fundul mării înghețate. Spunea mereu că îngrijorarea era ceva ce nu trebuia să străbată figura unui Decan...

Ivor avusese multe de învățat de la Susruta. De pildă, el spunea că Ghilda e carcasa, dar că Tleilaxu e sângele care curge prin ea. Care din două era mai importantă?

– Și de ce ar prefera Mordec'hai și Ghilda dinastia Sommers în locul Merovingilor? se interesă Ivor. Ce importanță are pentru ei cine exercită puterea decanală?

– Nu e vorba de dinastie, Ivor. Astrid a auzit niște zvonuri cum că relațiile dintre Mord și Cassandra Sommers sunt... cum să spun... foarte apropiate.

– Asta nu-i un motiv ca Mordec'hai să-l sprijine pe Oreste. Aș zice că e mai degrabă un handicap pentru el. Oreste e rivalul lui Mord, nu? Pentru noi, asta e un avantaj.

– Cine știe cum gândește un ghildar? El hrănește Edificiile cu imagini, el se ocupă cu transmiterea duplicatelor militare pe stații, cine știe ce vrea?

– Hmm, făcu Ivor și schimbă vorba. Tu mai ai încredere în Astrid?

– E sora noastră.

– Și Susruta era tatăl nostru.

– Susruta trimisese un luptător-umbră în dormitorul tău, îi reaminti Venexiana.

Ivor rămase pe gânduri. Astrid nu trimisese încă luptători-umbră pe urmele lui. În schimb, discuta prea mult cu Cassandra. Ca și cum Cassandra n-ar fi fost o Sommers, sau ca și cum Astrid n-ar fi fost o Merovingi, ceea ce era cam același lucru.

Mă rog. Fiecare lucru se rezolvă la timpul lui. Tot de la Susruta învățase asta. Acum, trebuia să-l întâlnească pe Oreste. O grămadă de lume din Edificii va fi cu ochii pe el la această întrevedere. Cetățenii din Landsraad, militarii, ghildarii și familiile Decanale vor deschide larg faldurile câmpului către parcul din Pantelleria Superior, măcar ca să-și dea cu părerea cine merita să conducă Edificiile de aici înainte...

– Sper că voi avea toate atuurile de partea mea, conchise Ivor.

– Pe cele fizice le ai. Fără îndoială! confirmă Venexiana, îndepărtându-se de soțul ei și cântărindu-l din ochi. Ce crezi, de data asta va începe războiul de asasini?

Ivor ridică din umeri. Ar fi meritat să-l declanșeze chiar el, indiferent de rezultatul întrevederii. Cuvintele-cheie folosite în astfel de situații – o știa din Textele Conservării – erau: conflict armat rezolvat fără implicarea populației nevinovate. Chestia asta n-avea cum să nu dea bine în fața cetățenilor Landsraadului. Interesul Decanului de a le păstra viața și proprietățile neatinse...

mda, asupra acestui aspect îi atrăsese atenția chiar Mordec'hai. Nimic nu-i supăra mai tare pe cetățeni decât să fie atrași într-un război când ei aveau cu totul altă treabă. De la *kyewa* încoace, se stabilise cât se poate de clar că războaiele erau ocupația exclusivă a Caselor Mari și a militarilor, nu a cetățenilor din Landsraad.

Oreste era un prost dacă își imagina că va putea să pună mâna pe putere jucând pe cartea înrolării cetățenilor. Mord, ghildarul ridicat din Edificiile Inferioare, era sigur de asta când îl sfătuise pe Ivor Merovingi.

De ce n-avea Venexiana încredere în ghildar?

– Fizic, ai toate atuurile de partea ta, sublinie ea și se cufundă în fotoliul umed din mușchi care păru s-o îmbrățișeze.

Înalt și slab, Ivor era totuși un tip pufos. În viața lui nu făcuse nici un fel de efort fizic, bazându-se în acțiunile sale doar pe limburile vortexului, așa cum îi stătea bine unui Decan. Extrem de palid, părea că lucește printre pereții de culoare închisă, acoperiți cu broboane minuscule de sudoare. Îi făcu semn cu degetul Venexianei și zâmbi: ce vorbeau acum se strângea undeva în Ghilda Extinsă care alcătuia Edificiile. Mordec'hai Diaz, unul dintre puținii ghildari care avea un aspect umanoid ar fi putut să-i citească oricând.

Dar Venexiana știa asta la fel de bine ca și el. Mai mult ca sigur că aluziile ei nu fuseseră decât un avertisment lansat spre Mord. De ce simțea nevoia să-i dea un avertisment? Ivor n-avea cum s-o afle. El avea interesele lui, ea avea interesele ei. Împreună, n-aveau decât Decanatul și paricidul... Cu alte cuvinte, tot Decanatul.

Se mai privi o dată în oglindă. Silueta fusese totdeauna un avantaj al familiei Merovingi. Oasele lui Ivor se vedeau exact atât cât trebuia, iar mușchii îi atârnau în mod ideal pentru un Decan. Capul prelung, tuns perie, era acoperit cu un vortex complicat ce cobora elegant pe față și gât. Spiralele aurii se etalau apoi în zigzaguri late pe trunchi, emițând ramuri pentru umeri și brațe, șale și picioare.

Un trup brăzdat de spirale. În calitate de Decan, firele preluau și recepționau mesaje, îl cuplau la obiecte, la oameni, la

animalele din fermele subacvatice, la băncile de date, la dispozitive de amarare, la baze militare, la balize, la Pantelleria și la stațiile răspândite până la frontiera sferică ce-i despărțea de Dispersie...

– Arăt bine, zici...

– Ce-ai vrea să-ți spun? pufni Venexiana în râs. Suntem gemeni doar! Gemeni identici! Arătăm *perfect* amândoi!

Știa că și ea arată bine. De fapt, așa cum soții lor rivalizau pentru obținerea puterii Decanale, Venexiana Merovingi și Cassandra Sommers rivalizau pentru cea mai incitantă apariție din sferoidele Ghildei.

N-avea cum să fie altfel. Ivor și Venexiana erau bine selecționați în labirintele cromozomiale ale familiei Merovingi, pe baza Indexului Împerecherii, scăpat de sub controlul Bene Gesserit cu puțin înainte de *kyewa*. Pe de altă parte, Cassandra era și ea potențată biologic, prin enzime catalogate de Sommerși de secole, ținându-le la păstrare în Edificiile din fieful lor îndepărtat, tocmai în Oceanul Indian*...

În ce o privea, Cassandra n-avea nevoie să facă apel la *cărțile* Bene Gesserit. Ea *era* o Bene Gesserit și chestia asta era singurul motiv de îngrijorare pentru Venexiana acum, când Ivor se pregătea să plece la întâlnirea cu Oreste.

Oreste Sommers părea singurul eșec dintre cei patru. Nu era urât, dar silueta lui pătrată și mușchii tonici erau departe de gusturile *en vogue* în Edificii. Nu părea să facă parte din familiile Decanale, ci mai degrabă din Landsraad. Aducea cu un luptător în noroi sau cu un barman zdravăn care vindea vinuri grele de Caladan în Pantelleria Inferior...

Ivor își examină prelungirea peniană a vortexului. Va fi vizibilă pe tot parcursul întrevederii, atât timp cât dorea ca Oreste să-i vadă paftaua cu inscripții de pe centură.

Își iriză spiralele falice în verde strălucitor pentru a face un contrast subtil cu restul ansamblului vestimentar. Se opri

---

* Oceanul Indian – studiile cele mai recente afirmă că nu poate fi altceva decât Mare Hyper de Sud, fiind localizată la est de Afryss, la sud de Ayss și la nord de Arctagonia.

când luminozitatea ajunse să corespundă tipicurilor Caselor Mari de pe Eccaz, de unde fusese importat ritualul. Verde pe albastru-electric, semnul omnipotenței Decanale..,

– Corect! exclamă Venexiana.

Ivor aprobă în tăcere, privind acum la reflexia sa din geamul închis la culoare ce despărțea încăperea de apa neagră a Mediteranei. Despre geam ar fi putut să pună mâna în foc! Era din folii expandate de meduză și înregistra pentru Ghildă tot ce se întâmpla în iatac. Vedea și auzea pentru Ghildă. Din ce spunea Maxim, geamul din folii de meduză putea să și ucidă, dacă un asasin priceput învăța cum să se folosească de el. Nu trebuia decât să plantezi în fața geamului o algă specială, denumită *Haori. Haori* secreta *debrusalla*, o otravă care ajungea să scalde fața exterioară a ferestrei. La rândul ei, *debrusalla* conținea o cianură solubilă. Foliile de meduză ce alcătuiau geamul o preluau din apă și o descompuneau într-o bază slabă și o cianură gazoasă pe care o emiteau apoi în încăpere, în cursul procesului natural de respirație celulară a țesutului expandat de meduză.

Așa murise unul dintre strămoșii lui Oreste, ucis de un cetățean oarecare din Landsraad. Pe cetățean îl chema Fenring și spunea că avea de plătit Sommerșilor o poliță de dinainte de *kyewa*. De atunci, Sommerșii încercaseră de câteva ori să schimbe ferestrele apartamentelor lor cu geamuri de sticlă, dar, de tot atâtea ori, sticla crăpase și ocupanții camerelor fuseseră cât pe ce să moară înecați.

Sommerșii erau siguri că toate accidentele fuseseră puse la cale de Ghildă, ca să mențină în proximitatea Sommerșilor țesuturile în stare să-i copieze, dar bineînțeles că nu reușiseră să dovedească nimic. Până la urmă, rămăseseră tot la ferestrele din folii de meduză.

Vortex! Reflectoarele exterioare iluminară apele reci ale mării. Ivor se zgâi afară. Ca de obicei, nu văzu decât razele ce baleiau undele inerte. Se zgribuli. Dormitorul era despărțit de marea înghețată doar de câțiva centimetri de țesut elastic.

Vortex! Branhiile tubulare ale apartamentului decanal bolborosiră liniștitor. *Control!* – în câmp se revărsară parametrii încăperii: concentrația oxigenului extras din mare, presiunea apei pe

ferestre, temperatura, care era mai ridicată decât ar fi trebuit, și azotul din aer care se apropia de limita acceptabilă superioară. La presiunea crescută de pe fundul Mediteranei, chestia asta putea să ducă la...

– Uite de ce mă dor genunchii! exclamă Ivor și comandă în vortex evacuarea excesului de azot. Concentrația crescută a gazului inspirat ar fi putut să-i transforme sângele în șampanie în ebuliție, iar bulele se vor aglomera în articulații, provocând dureri insuportabile. Ce naiba se întâmplă cu vortexul? Nu era pentru prima oară când dădea greș într-o problemă elementară... Poate că Venexiana avea dreptate, poate că nu vortexul era de vină, ci Ghilda Extinsă, boshul care îl conținea. Poate că Ghilda era răspunzătoare de erorile câmpului, la ordinele lui Mord...

– Ce e?

– Iar a scăpat de sub control compoziția aerului...

– Vortexul este administrat de Mord! îi atrase atenția Venexiana, după cum se aștepta.

Ivor își aranjă pentru ultima oară pelerina cu însemnele decanale:

– Mda. Vortexul este administrat de Mordec'hai Diaz, ghildar și amant prezumtiv al Cassandrei Sommers...

Ies din apartament! ordonă el în câmp.

Comanda antrenă o înșiruire complexă de acțiuni. Portalurile masive din os se deschiseră de-a lungul itinerarului programat, buzzerele elastice prinseră să sune discret în pereți, sângele Ghildei Extinse se năpusti în sfeșnicele portocalii ce se aprinseră, iluminând culoarele de mușchi și intersecțiile boltite din Pantelleria Superior. Puținii oameni care se plimbau printre ferestrele înalte și negre ale căilor de acces, aflau că, oricând, puteau da nas în nas cu Decanul.

Succes! se auzi în vortex urarea Venexianei.

Ivor își privi ceasornicul argintiu. Ca și telefonul, era un obiect mort, în care avea încredere, un Tellus antic, de pe vremea începuturilor, de la *gashi* adică. Ceasul era un lucru cât se poate de bizar, fiind alcătuit numai din rotițe, pârghii, sticlă și metal. Era un obiect minunat și rece, care îl reconforta pe Ivor ori de câte ori îl ținea în palmă.

Frumoasa ticăloasă Bene Gesserit îi face aceeași urare lui Oreste! Chiar acum! formulă Ivor un răspuns în câmp.

Urările ghildarilor și ale curvelor nu se împlinesc... replică Venexiana în timp ce Ivor cobora scările acoperite cu piele umedă și rugoasă de rechin ce duceau spre culoarul central. *Voi fi lângă tine, în vortex, să te ajut. Sunt sigură că ticăloasa de vrăjitoare îi va ține și ea partea lui Oreste!*

O să vedem! spuse Ivor intrând pe un coridor intens luminat. Firul *guvernor* al Pantelleriei sfârâia în tonuri verzui. În fața Decanului se întindeau trei sute de metri de culoar ce emana căldură. Mirosea acrișor, a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Decanul nu auzea decât zgomotul pașilor săi și bolborositul branhiilor tubulare de pe pereți, dar știa că toată lumea din Edificiu se acordase deja la registrele sale de acces.

Sunt singur, își spuse, dar nu-și duse gândul până la capăt. Vortexul scotocitor îl expunea, nud, în fața supușilor săi. Nu trebuia să arate nici un moment de slăbiciune. Astrid, sora lui mai mică, era, poate, cea mai aptă din toată familia Merovingi să reziste în fața stresului de om urmărit prin vortex de concitadinii săi. Umberto, un unchi de-al doilea, era la fel de tare când îl scotoceau limburile câmpului. Poate că nu era o întâmplare că, dintre toți Merovingii, ei doi erau cei mai suspicioși. Mă rog, nici unul nu avusese accesul deschis la fotoliul Decanal, fiind progenitura mai *mică*... Poate că din cauza asta Astrid se sfătuia pe ascuns cu Cassandra. Își făcuseră un limbaj al lor pe care Ivor, cel puțin, nu reușea să-l citească.

Oare Mordec'hai putea s-o citească pe Astrid? Oare boshii Ghildei Extinse înțelegeau toate gesturile și cuvintele bizare prin care comunicau ea și Cassandra Sommers?

Oreste a intrat în parc... auzi Ivor glasul de vortex al Venexianei.

Vine singur? întrebă, în timp ce pătrundea pe o alee printre palmieri înalți și liane încărcate cu orhidee de Ecaz. Se uită după Oreste, dar nu-l văzu. Dintr-un culoar alăturat, întunecos, se auzea tropotul unor copite pe podeaua de os. Ivor simți mirosul stringent al bălegarului, dar se feri să strâmbe din nas. Intră într-o seră subacvatică imensă, mai merse câțiva pași și se opri lângă apele verzui ale unui helești în care se vedeau pești leneși, aurii.

Unde e oare Oreste? se întrebă, dar chiar atunci, Venexiana îi comunică:

Oreste e singur, dar este înconjurat de un câmp amplificator. În acel câmp am simțit coduri de-ale Cassandrei...

Ivor surâse. Probabil că Oreste își pregătise iar un discurs emfatic prin care dorea să-l ridiculizeze pe el, pe Decanul în exercițiu. Să-l ridiculizeze în registrele câmpului accesate de cetățenii Landsraadului. Iar Cassandra pândea și ea, gata să-i atragă atenția soțului și fratelui ei asupra scăpărilor lui Ivor. Se întrebă, înciudat: ce putea să facă Venexiana împotriva unei Bene Gesserit?

Decanul își înfoie faldurile pelerinei albastre, azvârli în helești o monedă și porni agale pe o alee tapisată cu un mușchi moale, fremătător sub pașii săi. Oreste nu se vedea încă, dar, în spatele unor boschete cu frunze bogate, lăptoase, Ivor îi zări pe militarii din escorta sa. Erau la fel de neîndemânatici ca și el. Pur și simplu nu înțelegeau care este rolul lor.

– O zi bună, Decanus Maximus! îl întâmpină comandantul escortei.

Ivor îl privi scurt. Nu-l cunoștea. Maxim Merovingi i-ar fi atras atenția că asta este o greșeală. Puterea înseamnă nouăzeci și cinci la sută manipulare, și cea mai bună manipulare era să le spui oamenilor pe nume. Să te prefaci că-ți amintești de ei. Voi avea grijă, de acum încolo, gândi Ivor, surâzând spre militari. Purtau uniforma Ghildei, ceea ce era un motiv în plus să dorească să și-i facă aliați.

Vortex!

Sunt cu tine... îi parveni prin câmp vocea distorsionată a Venexianei. *Deocamdată, arăți foarte bine. Mergi și vorbește liniștit, cu timbrul de până acum, și totul o să iasă bine. Atenție, să nu ți se subțieze vocea dacă simți că Oreste te contrează prea tare...* Glasul ei se pierdu într-o maree de zgomote îndepărtate, care se auzeau din ce în ce mai puternic. Registrele ei se intersectaseră cu una dintre emisiile în sferoidele 3D ale lui Mord: Venexiana recunoscu instrumentele de percuție din îndepărtatul Arrakis. *Am surprins-o pe ticăloasa Bene Gesserit cum pregătește relee în vortex. Fraze și mimică preînregistrate pentru Oreste... Fii atent cum reacționezi!*

Sunt spontan! Sunt spontan! îi replică Ivor, emițând în câmpul acoperit, la adăpost de scrutătorii lui Oreste. *Sunt spontan!* repetă Ivor, cu două octave mai jos.

Se opri lângă crângul de portocali de la intrarea în seră. Privi în jur. Oreste apărea din spatele unei perdele de anturium. Un Oreste în carne și oase. Ivor își mască surpriza. Se așteptase ca Oreste să discute cu el dintr-un amplificator de vortex. Se așteptase să întâlnească doar o replică de-a Decanului în opoziție.

O surpriză și, în același timp, un semnal de alarmă. Venexiana avea dreptate. Mordec'hai Diaz luase pe față partea dinastiei Sommers. Ca să-l aducă pe Oreste din Edificiile lui îndepărtate, fără ca Decanul s-o afle, înseamnă că se folosise de căile ascunse ale Ghildei Extinse. Cele care șuntau vortexul. Cele pe care nici Venexiana nu le citise când spusese că îi are pe Sommerși sub control.

Oreste Sommers venise, după cum se spunea, pe calea boshului, și singurii care o stăpâneau erau ghildarii superiori și luptătorii-umbră.

– O zi bună, Decanus Maximus! începu el, protocolar, și scoase de sub faldurile pelerinei negre un songdu violet pe care îl dărui lui Ivor. Acesta îl luă și-i examină modelul cu coada ochiului, în treacăt, după care schiță un gest scurt cu capul. Apoi scoase și el panglica pe care i-o adusese ca semn de omagiu lui Oreste și i-o întinse, dar fără să catadicsească să-l privească. Era teribil de nepoliticos, dar eficient. În mod normal, orice membru al dinastiei Sommers avea dreptul la un protocol egal cu al Decanului în exercițiu.

– Am înțeles, profită Ivor de uluiala lui Oreste pricinuită de încălcarea protocolului, am înțeles că în Edificiile tale se discută prea mult despre bazele pierdute în ultimul timp...

Vortex! *Am registre întregi cu ceea ce simte Oreste!* anunță Venexiana. *Sunt cu ochii pe ei, Ivor! Sunt cu ochii pe ei!* comunica ea în limbaj aglutinat.

– Așa e, răspunse Oreste, agasat. Discutăm foarte mult despre războiul acesta bizar... Comandă în vortex o sondă cu apă de izvor submarin, împături songduul primit de la Decan și-l vârî în buzunar fără să se mai uite la el. În toate Edificiile mele se discută despre cele trei baze periferice pe care inamicul ni le-a

pulverizat în numai două săptămâni. Ne întrebăm cu toții cine poate fi acel agresor care atacă Decanatul de jur-împrejur...

– Nu pot fi decât trupe revenite din Dispersie.

– Bunicul tău, Maxim Merovingi, a asigurat Edificiile că s-a terminat odată pentru totdeauna cu trupele Dispersiei. A organizat trei luni de jocuri în întreg Decanatul ca să sărbătorească victoria decisivă...

– Maxim Merovingi a repurtat o victorie strălucită. Nu era normal s-o sărbătorească?

Vortex! *Oreste se recalibrează! L-ai luat prin surprindere la început și aveai avantaj emoțional asupra lui... Nu-l mai lăsa să vorbească! Dacă își face numărul, te atrage în plasa lui... Întrerupe-l cât mai des!*

– ... și ne întrebăm de ce nu ripostăm adecvat la agresiune! încheie Oreste fraza.

– Îmi pui întrebări la care vrei să-ți răspund, sau faci doar niște afirmații? se interesă Ivor.

Întrebarea îl luă pe Oreste pe nepregătite. Figura lui era demnă de milă: lăsa impresia că îi dăduse cafeaua în foc în timp ce chiuveta i se revărsa.

– Am explicat de fiecare dată, foarte clar! continuă Ivor. Vortex! *Nu te opri, Ivor! Ticăloasa de Cassandra l-a captat pe Oreste la releele ei cu preînregistrări!* îl avertiză Venexiana, iar Ivor reluă: Agresorul n-a fost identificat încă. Atacurile sale au fost surprinzătoare, iar noi nu ne-am organizat încă. Singurul lucru sigur e că, de cinci zile, amplificatoarele militare de vortex sunt ocupate permanent cu operatori ai bazelor. Toate stațiile – Vortex! *Nu te opri cu nici un chip! Cassandra îl bombardează pe Oreste cu propoziții de ripostă!* – toate stațiile sunt sub control militar.

Ivor spusese răspicat ultima propoziție, acoperind bolboroseala uniformă a branhiilor care extrăgeau oxigenul din apa rece a mării.

– Control militar? se prefăcu Oreste oripilat, iar Ivor recunoscu inflexiunile metalice ale glasului posedat de preînregistrări. Vrei să spui că le controlăm prin amplificatoarele de vortex... Înțeleg că pe baze nu avem *încă* personal îmbarcat...

Oreste clătina capul a neînțelegere, cu un gest descompus, la fel de sintetic ca vocea cu care pronunțase ultimele fraze.

Astea au fost chiar cuvintele și gesturile Cassandrei, confirmă Venexiana.

Ivor izbucni în râs:

– Când ne-am mai folosit noi de personal îmbarcat pe bazele Decanatului? Și de ce-am fi făcut-o? Doar ca să pierdem oameni? Atunci, de ce mai există vortexul? Militarii din amplificatoare se comportă ca și cum s-ar afla acolo, pe stații... față în față cu inamicul!

Oreste încremenise, ațintindu-și ochii albaștri în figura lui Ivor. Vortex! *Fii atent, Ivor! Cassandra îl încarcă!* se rostogoliră în câmp silabele aglutinate pe care le pronunța Venexiana.

– Există, totuși, o diferență, reluă Oreste, înviorat, semn că Venexiana avusese dreptate. Militarii noștri știu sigur că n-au cum să moară în luptă. Oare n-am pierdut bazele pentru că instinctul lor de conservare nu a fost biciuit? Eu cred că și lipsa informațiilor despre agresor se datorează tot militarilor noștri *efeminați* care se știu la adăpost! Ei nu riscă nimic. De aceea, nu scotocesc cu responsabilitate spațiile periferice ale Decanatului!

Spus curgător, fir-ar să fie! Accentuat unde trebuia, fir-ar al naibii! Iar Venexiana nu intersectase încă releele Cassandrei, ceea ce însemna că Oreste era pe cale să-i facă pe cei din Landsraad să-și dea coate și să comenteze că Sommers cel gros știa el ce spunea! De ce naiba n-o distorsiona Venexiana odată pe Cassandra?

Lhag thong, își spuse Ivor. Cassandra se maschează bine în câmp... O ticăloasă de Maică, asta era!

Vortex! *Fă o divagație, Ivor! Îndepărtează-l de subiect!*

Perfect. Avea nevoie de un time-out. Ivor își înfășură pelerina în jurul umerilor și se prefăcu atras de aroma subtilă care se ridica din florile de portocal, după care spuse brusc:

– Ce vrei, Oreste? Să trimit oamenii la moarte? Pentru niște beneficii iluzorii?

– Când grupul este în pericol, îți poți permite să fii risipitor cu indivizii, replică Oreste, emfatic.

– Asta este o zicală Bene Gesserit. Ele au aplicat-o până la ultima consecință... În afară de Cassandra, n-am mai auzit să

existe vreo altă Bene Gesserit... Vrei să transform Landsraadul și Casele Decanale în ceva asemănător Bene Gesseritului? Să le depopulez?

Oreste păru că se clatină. Vortex! Ivor abia apucă să formuleze: *Cassandra îi bagă idioteniile astea în cap? Cassandra crede că poate obține ceva acționând astfel?* interogă el, articulând cuvintele în registru bass.

Cine altcineva? întrebă și Venexiana, în timp ce Oreste căsca ochii mari și inspira adânc, gata de un nou atac verbal.

– Eu am pretenția, îi luă Ivor vorba din gură, că poziția de Decan mă face să știu mai bine ce am de făcut! – *Acum trebuie să-l lovești! Cât timp lumea are proaspăt în cap că Oreste dorește să-i mobilizeze!* – Într-un amplificator de vortex, militarul nu obosește, nu se sperie și își păstrează capul pe umeri în tot cursul luptei... Ivor făcu o pauză, de parcă ar fi cântărit ce zisese și adăugă: Ca să zic așa...

– Mda... Fără catecolamine stoarse, fără spaime depășite, replică Oreste. Militarii noștri nu se mai duc la război! Participă doar la un joc! În plus, zece la sută din actele ordonate în vortex eșuează... cum o să-i oprească pe inamici, când comit atâtea erori...

Cassandra îi suflă toate astea? nu se putu împiedica Ivor să întrebe iar.

Codurile din câmp sunt ale ei, răspunse Venexiana, iar Ivor continuă, din ce în ce mai relaxat:

– Toată lumea știe că zece la sută din actele ordonate în câmp eșuează. Dar n-am renunțat la vortex pentru atâta lucru. Chiar dacă apar erori...

– Acolo, sus, erorile costă stații militare...

– Prefer acțiuni ratate în proporție de zece la sută și prefer să pierd baze decât să pierd oameni pe câmpul de luptă. Suntem un Decanat, totuși... Am îngenunchiat de fiecare dată trupele Dispersiei.

– Suntem un Decanat care în două săptămâni nu a reușit să-și caracterizeze agresorul! interveni Oreste, tăios, iar Ivor recunoscu iar timbrul metalic al câmpului prin care îl manipula Cassandra. Bazele noastre periferice sunt scotocite de o putere

străină, sunt deviate de pe traiectorii, iar noi nu îndrăznim să trimitem acolo echipaje ca să vedem ce se întâmplă...

Vortex! *Urgent! Ivor! Urgent!* Venexiana penetra prin alt canal al vortexului, formulând silabe contractate în cocteiluri de consoane. *Am captat un releu de-al Cassandrei! Am o preînregistrare de-a lui Oreste!*

Sunt gata. Îl aștept, mormăi Ivor în câmp, neinteligibil. Chipul lui zâmbea nemișcat.

Oreste va pomeni despre convoiul Gymnast, *mă auzi?* (se aștepta la menționarea convoiului, dădea bine în discuțiile ascultate de cetățenii Landsraadului.) *Vei contra imediat, vei spune că pierderea convoiului face parte dintre erorile estimate statistic. Cassandra se așteaptă însă la această ripostă a ta și va profita ca să-l cupleze pe Oreste la o frază preînregistrată care afirmă că* traiectoria convoiului Gymnast a fost modificată deliberat și că asta a fost o greșeală, *repet,* traiectoria a fost modificată deliberat și că asta a fost o greșeală... *Mă urmărești? Va trebui să nu-i dai timp lui Oreste să respire. Vei întreba:* dacă sunteți atât de siguri că s-a făcut o greșeală, de ce nu ați împiedicat-o? Ați vrut să faceți uz de această informație doar pentru confruntarea noastră?... *Ai reținut, Ivor?* încheie ea cu cuvinte aglutinate.

Oreste își continua tirada începută mai devreme. Escorta lui Ivor urmărea discuția cu priviri inerte, în timp ce Ivor se întreba: oare Cassandra nu interceptează chiar acum comunicările dintre mine și Venexiana? Oare Cassandra nu îl reprogramează pe Oreste pentru noi replici?

– ...cine ne-a intoxicat cu date false de acolo, de pe bazele care încă ne aparțin? Cine pătrunde în acest fel până aici, jos în Edificii? Din știrile mele, Dispersia nu a coborât niciodată până în Edificii, argumenta Oreste, din ce în ce mai montat, după care atacă: Cum a fost posibil să ratăm tangenta de întâlnire a convoiului Gymnast?

Se înroșise la față și ridicase vocea. Ivor se răsuci cu lentoare și culese o portocală din cel mai apropiat pom. Nu-i rămăsese decât să urmeze sfaturile Venexianei:

– Pierderea convoiului Gymnast este o eroare estimată. Din marja celor zece la sută de care vorbeam mai devreme. Oreste tușea și clătina din cap, grăbit, ca și cum s-ar fi înecat cu salivă.

Ai avea curaj să susții contrariul într-o transmisie pe sferoide? îl încercă Ivor.

Îl sorbea din priviri, așteptându-i răspunsul. Erau urmăriți prin câmp, bineînțeles, dar în sferoidele 3D, diferența dintre ei doi va fi cu atât mai evidentă. Se întrebă de ce Cassandra nu-l învățase pe fratele și soțul ei subtilitățile Bene Gesserit. Oreste nu se controla absolut deloc.

– De ce să n-am curaj să te contrazic în sferoide? mușcă Oreste nada. Cum să n-am curaj, câtă vreme realitatea te contrazice... *Datele noastre ne indică o modificare deliberată a traiectoriei convoiului, ceea ce a reprezentat o greșeală...* Traiectoria corectă am primit-o ulterior, când Gymnast ajunsese prea departe pentru a mai fi interceptat.

Un pont bun, Venexiana! gâfâi Ivor în vortex, sub forma unor sacade bass. În loc de răspuns, primi un geamăt sugestiv. Dar continua să-și mențină înfățișarea sobră și distinsă pe aleile parcului.

– ... Asta se întâmplă atunci când nu vrei să utilizezi oameni special antrenați pentru război: pierzi civili nevinovați! Hmm... Hmm... Un întreg convoi!

De data aceasta, Oreste nu mai strigase. Rostise cuvintele apăsat, sigur că punctează împotriva lui Ivor.

– Dacă știai că facem o greșeală modificând traiectoria convoiului, de ce nu ne-ai anunțat din timp? Sau ai preferat să te folosești de argumentul ăsta într-o confruntare cu mine, în detrimentul interesului comun? Poate că am fi reușit să aflăm de ce s-au modificat parametrii tangentei de întâlnire și am fi evitat dezastrul...

Oreste se înecă. Era cât pe-aci să se înroșească de furie, dar Cassandra îl dirijă discret, din vortex, făcându-l să-și recapete controlul. Spuse cu o voce egală care n-ar fi putut ieși dintre buzele lui, schimonosite de un zâmbet nervos:

– Te pricepi tare bine să lucrezi din vorbe, Ivor! Am aflat toate astea *după* incident.

– După? se prefăcu Ivor nesigur.

– Te joci cu vorbele, repetă Oreste.

– Nu e vorba de vorbe. Mi se pare că amplificatorul de vortex este un instrument de luptă ideal. Baleiem toată suprafața

Decanatului, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Fără să pierdem vieți omenești din exces de zel. Mie mi se pare că viețile cetățenilor *noștri* nu contează nici cât o ceapă degerată pentru tine, Oreste Sommers!

Te răsucești și părăsești parcul. Nu are nici o ripostă programată la frazele astea. Le-am examinat toate releele din câmp.

Decanul se răsuci pe călcâie fără să-și ia la revedere și porni înapoi către escorta care îl aștepta la capătul aleii.

De ce i-ai sugerat lui Oreste o confruntare în sferoidele Ghildei? Am surprins reacția Cassandrei în câmp... Abia așteaptă... se auzi Glasul de vortex al Venexianei în timp ce Ivor ajunsese înapoi pe coridoarele de mușchi ce duceau spre iatacul Decanal.

Cum crezi că ar arăta Oreste în sferoide? Silueta lui văzută în direct ar face ravagii printre ultimii cetățeni dispuși să-i acorde credit... Ce părere ai?

Răspunsul Venexianei se confundă cu bolboroseala branhiilor ce oxigenau Edificiul.

Vezi că înțelegi? se bucură Decanul. *Închipuiește-ți-l numai, cu mutra aia roșie și transpirată pe care Cassandra ar trebui s-o manipuleze sub ochii supușilor noștri! Sub ochii nondeciziona-lilor din Landsraad! Imaginează-ți un Oreste nervos, împroș-când cu salivă lentilele cuvelor de imagine, Venexiana!*

Nu-i auzi răspunsul. În schimb, percepu o voce săltăreață care îl făcu să se oprească în loc, abia stăpânindu-și tremurul. Era vocea Cassandrei:

Ești sigur că știi ce urmăresc eu, Ivor?

Vocea ei se dizolvă brusc în zgomotul de fond al vortexului. Apoi, se stinse și acesta, iar pe culoar se făcu liniște deplină. Branhiile tubulare își încetaseră iarăși activitatea.

IV

Odinioară puternice, stăpânind fiefuri întinse și portofolii în CHOAM, Casele din Landsraad au devenit tot mai sărace, iar locul vechii lor splendori a fost luat de mizeria traiului în comun pe palierele inferioare ale Edificiilor. Asta înseamnă kyewa.

Cei mai mulți au ales calea kyewei, *după cum prevăzuse Ordinul în Canoanele sale cele mai secrete, oricât de lipsită de onoare ar fi fost ea. Scrie Maica Superioară Hildegard, cea care a stins focurile Ordinului înainte de* kyewa: *„Căci, ce alege animalul? O vizuină plină cu provizii, în care zace ca mort, sau fuga disperată după hrana greu de obținut?"*

– AȘAA! Plesnește-i, Ivor, iubitule! Trage-le-o!

Brenda țopăia în fața vitrinei umede din țesut corneean, plină cu sferoide 3D de toate dimensiunile.

Era un grup întreg de nondecizionali de Landsraad. Se uitau, cu ochii apoși, injectați, în sferoidele sferice care arătau, fără excepție, același lucru: Ivor Merovingi într-un amplificator militar de vortex, așezat într-un bosh viu care fremăta în ritmul mișcărilor bruște ale Decanului. Ivor își fixa coiful de plastoțel, își încălța cizmele moi de catifea cu tălpi metalice, cobora viziera transparentă, își trăgea mănușile. Era gata să efectueze salt spre stația de frontieră.

– ... încă nu avem date despre agresori, se auzea din sferoide comentariul lui Mordec'hai, administratorul Ghildei pe care îl

știau toți. El nu era un bosh, aidoma ființelor ce acceptaseră să intre în Ghilda Extinsă, nu era nici măcar unul dintre acei ghildari care trăiau în cuve. La fel ca și tovarășii Brendei, purta o cușmă de lână pe cap, semn că se născuse în Landsraad. Cum și în ce fel devenise administratorul Ghildei, n-o știa nimeni. Se spunea – dar cine dădea crezare unor asemenea povești? – că Mordec'hai Diaz era fiul lui Dendros, Judex Maximus al Ghildei, un individ văzut de prea puțină lume, locuind undeva în Edificiul Superior.

Alții pretindeau că îl cunoscuseră personal pe Mord – se ocupase vreme de ani de zile cu întreținerea ființelor bosh ce alcătuiau comunitatea extinsă a sferoidelor 3D. Le prepara serurile cu care se hrăneau, le sutura plăcuțele cornoase, fragile, prin care se cuplau la firele de vortex, și așa mai departe. Ființele bosh nu acționau din proprie inițiativă niciodată, era lucru știut; dar Mordec'hai Diaz învățase mult de la ele, doar avându-le în grijă. Cei care vehiculau această legendă erau în stare să te ia de mână și să te ducă la intrarea pe strada Mantova, unde, pasămite, locuise Mordec'hai Diaz. Se câștigau bani frumoși pe chestia asta. Veneau chiar și o grămadă de magistrați din Pantelleria Superior care erau dispuși să creadă în basmul cu Mord...

Singurul lucru sigur era că Ghilda avusese nevoie la un moment dat de o persoană cu înfățișare umană care să-i administreze bunurile, să apară în sferoidele 3D și să vorbească magistraților și nondecizionalilor din Edificiile Inferioare. Se înțelegea de la sine că un om familiarizat cu comunitatea ființelor bosh era cu atât mai bun pentru scopurile lor. De aceea, era considerată doar speculație ideea că Diaz era fiul lui Dendros și că fusese preferat din *acest* motiv.

În sferoidele 3D din vitrină, Mordec'hai începuse să tragă de timp, după cum îi era obiceiul, povestind pe un ton grețos lucruri cunoscute de toată lumea. De fapt, gurile rele spuneau că mintea lui Mordec'hai era un lucru care funcționa din ce în ce mai prost din cauza faimosului melanj al Ghildei despre care se tot vorbea și că melanjul îi permisese lui Mord, un simplu om, să devină ghildar. Nimeni nu putea să precizeze de unde făcuse el rost de melanj pe bulevardul Mantova, dar Fenring, grăsanul

care avea o casă de joc, spunea că Mord n-avea cum să fi consumat melanj, câtă vreme cei care o făceau ar fi trebuit să aibă ochii nemaipomenit de albaștri.

Diaz însă avea cei mai negri ochi pe care îi văzuse cineva vreodată.

Un tip slab și scund, cu părul creț, se apropie dinspre capătul străzii 28, învârtind pe un deget o pungă de piele fină. Era Messaoud Harkonnen. Brenda se repezi spre el și-l strânse în brațe, sărutându-l zgomotos pe obraji. Grăsanul Fenring îi făcu cu ochiul, iar Mess îi întinse punga fără un cuvânt, după care se postă în fața vitrinei. Își scoase pipa dintr-un buzunar și se scotoci după un chibrit. Nu apucă să-l scoată, pentru că Brenda îi oferi foc.

– De unde au apărut *ăștia*? întrebă Messaoud, privind în sferoidele Ghildei. Nu-i răspunse nimeni. În schimb, o sticlă îi ateriză în mână.

– Nu te crispa, Mess! îi spuse Brenda. Numa' uite la șefu' cum *le*-o trage!

Mordec'hai se lansase deja într-un comentariu care încinse spiritele celor strânși pe stradă:

– Plutonul efectuează salt. Doar câteva secunde îi mai despart de materializarea prin vortex, iar noi vom recepționa aici, pe Pantelleria, primele imagini...

Sferoidele au părut că se fărâmițează în imagini multiple, dispuse ca într-o tablă de șah. Se auziră exclamații, din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce imaginile se clarificau. Oțel și sticlă!... Culoarele și încăperile de pe stația îndepărtată erau din oțel și sticlă! Măcar pentru atâta lucru – se spunea că înainte de *kyewa* toată lumea trăise în clădiri *moarte* – și tot merita să te uiți în sferoidele Ghildei la o misiune prin amplificator! Cum naiba de putuseră să se miște strămoșii lor prin camere și coridoare lipsite de viață?

– Nu le era frig? se zgribuli Brenda.

– Eu cred că erau fericiți din cauză că nu-i citea nimeni! lansă Mess și se înconjură în fumul albăstrui de chinchin.

– Cum adică? se încruntă Brenda.

– Păi, nu existau boshi... Cine să-i citească?

Cuvele de sunet zumzăiau de-a lungul străzii 28, reproducând convorbirile militarilor. Stârneau ecouri umede, lovind pereții din mușchi ai ghildarului bosh care, tăcut, adăpostea mulțimea adunată pe trotuarele din plăci osoase dure, colorate într-un verzui murdar. Fenring spunea la un pahar de coniac de Giedi Prime că își amintea de vremurile când Diaz întreținea până și carapacea străzii 28. În prezent, o făcea Sörensen și nimeni nu-și dădea seama cum un tip de teapa lui ar fi putut ajunge acolo unde se afla Mordec'hai acum, chit că amândoi purtau cușma frigiană de lână a nondecizionalilor.

– Salt reușit în compartimentul navigație, se auzi vocea lui Ivor, suprapusă peste un fâșâit de fond. Pozițiile?

Una dintre imagini pâlpâia, afișând ce vedea Decanul în viziera coifului.

– Salt corect! confirmă o voce spartă, printre pârâituri. Fiecare a ajuns la cota prevăzută. Suntem în toate compartimentele! Așteptăm ordinele tale!

– Cum zici tu, Plonsky! Fii atent și reglează-ți contactele! Te auzi dintr-o mare de paraziți, fir-ar al naibii să fie! Îmi spargi urechile! spuse Ivor.

Chiote și fluierături se ridicară de pe trotuar, din fața vitrinei cu sferoidele Ghildei, ca de fiecare dată când Decanul reușea sau rata un banc. De fapt, ropote de aplauze au reverberat în ecouri în întreaga Pantellerie Inferioară*, semn că și celelalte cartiere urmăreau spectacolul cu care îi onora Decanul.

Messaóud se prefăcea că se holbează și el în sferoidele Ghildei. De fapt, iscodea într-o parte și în alta pe zurbagiii

---

* Pentru a menține savoarea textului, am păstrat aceste denumiri care par a fi echivoce la prima vedere, dar cu care cititorul se obișnuiește ușor. În text apare de mai multe ori referirea la Pantelleria Inferioară, Pantelleria Superioară, la Pantelleria ca Imperiu și la Edificii. Investigațiile cele mai recente arată că Decanatul sau Imperiul erau denumite și cu numele propriu „Pantelleria", de la numele capitalei în care locuia Decanul în exercițiu. Termenul de „superior" sau „inferior" se referă la nivelurile, aceleași, în toate Edificiile. În primele locuiau magistrații (puținii norocoși din fostele Case Mari care au rămas în preajma Decanilor), iar în celelalte locuiau nondecizionalii. Frecvent, Pantelleria Inferioară este denumită cu numele grupului din care se trag cetățenii simpli: Landsraad.

strânși în fața clădirii. Pusese deja ochii pe câțiva privitori. Slavă Domnului cu războiul ăsta! gândi el și închise ochii a rugăciune. Și slavă Domnului că sunt înconjurat de proști! Ăștia or să se zgâiască în sferoide, iar eu o să intru cu finețe în buzunarele lor...

Aruncă o privire spre Brenda. Examina și ea un tip, gata să-l scotocească de bani, dar Messaoud îi făcu semn să mai aștepte. Brenda avea mereu tendința să dea rasol! O eroare fatală pentru un hoț de buzunare.

– Ai noștri scotocesc ariile din jurul bazei, preluase Mordec'hai comentariul. Sferoidele Ghildei se umplură cu puzderie de stele înghețate ce păreau să alunece în sus – iată ce vede Decanul Maxim în coif! Zonele de spațiu în care, după *kyewa*, s-au refugiat trupele Dispersiei...

Din sferoide se ridică un cor de aplauze și fluierături. Erau magistrații care, alături de Mordec'hai, asistau din saloanele Ghildei la transmisia luptei în direct. Fenring povestea că avea acasă o carte în care spunea că spectacole ca acestea erau foarte vechi. Se pare că un Duce tare bătrân organiza și el astfel de întruniri dar, cum pe vremea aceea nu existau ființe bosh care să preia imagini și cum nici vortex nu era, Ducele își strângea supușii într-o arenă unde el însuși se lupta cu taurii, de față cu toată lumea, magistrați și nondecizionali deopotrivă. Odată, un taur îl ucisese pe Duce, de față cu toți cei adunați la spectacol. Fenring spunea că spectacolul cu pricina se numea *corrida*, că pe Duce îl chemase Leto și că fusese bunicul unui mare profet.

Alții, continua Fenring, organizau lupte între oameni, fie că luau parte la ele, fie că doar se uitau la sclavii lor pe care îi puneau să se ucidă între ei. Printre cei care pieriseră astfel se număra și un salvator Bene Gesserit, ucis chiar de nepotul Ducelui, pe o planetă îndepărtată, acoperită de dune, o planetă care se chema Arrakis. Fenring ar fi pus mâna în foc că Arrakis era acoperit de nisipuri așa cum Pământul era acoperit de zăpezi și ghețuri și, cum povestea suna frumos, toată lumea se prefăcuse a-l crede pe grăsan.

De fapt, îl considerau cu toții un mare mincinos. Nu existau cărți așa cum spunea el că are acasă. Nu existau decât Textele Conservării – cele de care se foloseau Bene Tleilaxu; alte cărți

nu mai erau, sau, dacă erau, ce puteau ele să spună în plus față de Textele în care scria totul despre Decanat?

„Poate doar povești ca astea de ni le spune Fenring..." comenta Messaoud, gânditor, dar lumea îl lua în râs și zicea că, ce nevoie mai era atunci de cărți dacă existau tipi atât de buni de gură precum Fenring?

Oricum, grăsanul făcea să le treacă vremea mai ușor, asta era părerea tuturor.

Nu era și părerea lui Messaoud Harkonnen. El credea în poveștile lui Fenring. Și nu pentru că i-ar fi plăcut sau pentru că i-ar fi trecut timpul mai ușor când îl asculta. Pentru Harkonnen, orice informație era susceptibilă să-i aducă foloase, iar grăsanul Fenring părea să știe foarte multe lucruri care, odată, îl vor ajuta tare mult – își tot spunea Messaoud.

Își întrerupse șirul gândurilor. O nouă imagine îl surprinse pe Ivor așezat în fotoliul amplificatorului, cu mâinile întinse, făcând o pantomimă bizară, pășind pe loc și aplecându-se mult în față, mai-mai să cadă dacă nu l-ar fi reținut tentaculele și snopul de axoni ai boshului care îl conectau la vortex. Messaoud se întreba cât de strânse erau legăturile dintre Decanat și Ghildă, atât timp cât Decanul în exercițiu accepta să fie atât de apropiat cu un bosh. Dacă boshii îl citeau cu totul pe Decan? Dacă după ce îl citeau pe Decan, îl vindeau Ghildei?

Și atunci, cine conducea Decanatul?

Eh, fleacuri! Indiferent cine conducea Decanatul, el tot peste ar fi fost, Brenda tot ar fi făcut strada, iar ei doi s-ar fi hrănit tot cu rațiile speciale de la magazinul lui Encino și ar fi băut tot lichior de alge la taverna lui Mac. Mess se enervă și trase un picior în peretele cel mai apropiat. Se auzi un zgomot ca de fruct storcoșit, dar probabil că boshul nu simțise nimic. Oricum, locul unde lovise se înroși imediat, dar nu suficient cât să-l oblige pe Sörensen să intervină.

– *Le*-o trage, măiculiță! Să vezi ce le-o trage! exclamă Brenda iarăși, zgâlțâindu-l pe Messaoud.

– *Le*-o trage pe dracu'... slăbătura naibii... poate că vrei să ți-o tragă ție! comentă el, arțăgos. Ia mai bine și suge din sticla asta! Poate te răcorești!

Îi întinse Brendei sticla cu alcool rafinat. Chiuiturile celor adunați în fața vitrinei îl făcură să tresară și fu gata-gata să scape sticla pe jos.

– Ia fi tu atent cu fiola aia, Mess! îl făcu atent grăsanul Fenring.

Sticla ajunse în brațele Brendei, care o duse imediat la gură.

– P-poate că d-d-dacă suge din sticlă, își a-amintește cum se s-servește masa în genunchi! se bâlbâi un lungan. Era Sörensen și, ca de obicei, era gata beat la ora asta. N-nu-i a-a-așa, Mess? întrebă el.

– Hei! Las-o-n pace! se băgă Messaoud. Tipii pufniră în râs și se întoarseră brusc către sferoide: se auzise o bubuitură, reverberând în ecouri până către Piața Centrală din Pantelleria Inferioară. Văd că e zi mare pentru voi, băieți! Îl sorbiți pe șefu' din ochi, gata-gata să luați voi masa-n genunchi în fața lui...

– Ciocu' mic, Mess! spuse grăsanul, desfăcându-și pelerina.

Deschise o pungă cu cartofi prăjiți. Începu să mestece absent, cu ochii țintă în sferoidele Ghildei.

Brenda mai trase o duscă din sticlă și se scutură. Scundă, mai degrabă rotundă, cu o figură frumoasă, era încă tânără. Avea douăzeci și patru de ani și, oficial, era „marfa" lui Messaoud. Neoficial, era ucenica lui în furtul de buzunare. Lumea spunea că Mess și Brenda luau împreună și alte lecții, când își împărtășeau din experiența zilelor petrecute între Piața Centrală, strada 28 și bulevardul Mantova. Cartierul cuțitarilor și al curvelor, adică. Boshul chefurilor de noapte din Pantelleria Inferioară. Se întrebau cu toții ce interes o fi avut o ființă a Ghildei Extinse să adăpostească un asemenea bazar, dar parcă boshii mai alegeau ceva din momentul în care intrau în comunitatea lor cea stranie? Ei nu doreau și nu acționau, doar înregistrau. Contemplau, după cum spunea Fenring că scrie în cărțile alea despre care nu-l credea nimeni. Erau *spros med*, continua grăsanul, dar nimeni nu știa ce dorea să zică.

Cât despre Messaoud și Brenda, erau prea obosiți ca să mai facă schimburi de experiență nocturne. Nu se culcaseră împreună decât ca să doarmă.

„E o relație profesională pe marafeți..." comenta el amuzat, fără să-l creadă nimeni. Cum să-l creadă, când Brenda era ceea ce se chema mascota străzii 28... Era piesa de rezistență dintre taverna lui Mac și magazinul de conserve raționalizate al lui Encino.

Brenda tocmai se întorsese cu spatele la vitrină, mascând între coapse sticla cu alcool. Se uită cu coada ochiului la etichetă. Distilat după o rețetă de pe Giedi Prime.

– T-t-termină cu p-prostiile, Brenda! Pa-pa-pasează fiola-ncoa'! se repezi Sörensen.

– Ce-ar fi dacă i-aș da drumu' pe jos? întrebă ea, făcând pe mirata, dar o nouă salvă de chiote atrase atenția găștii.

– Idioți! șopti Messaoud. Chiăie de fiecare dată când îl văd pe slăbănogu' de Ivor!

Se uită de-a lungul străzii. Era iluminată de candelabre portocalii – oase bizar încurbate, acoperite de o piele fină, pufoasă, precum piersica, suspendate de tavanul scund, traversat de câteva fire *guvernoare* de vortex. Candelabrele atârnau prin dreptul etajului doi, răspândind razele nesigure către ferestrele umede ce se vălureau la intervale regulate. Mess privi în sus către un geam acoperit de picături cristaline. Fără să-și dea seama de ce, se gândi că picăturile ar fi putut fi niște lacrimi de-ale boshului. Prea mult fum de țigară, prea mult chinchin și prea multă căldură de trupuri transpirate pe stradă.

Odată, din camerele din spatele geamului la care se uita, furase niște tacâmuri de preț pe care scria *CASA ATREIDES – CALADAN*. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă și Mess fusese nevoit să fugă din apartament perforând ferestrele: stăpânii apăruseră acasă în ultimul moment, obligându-l să sară pe candelabrele atârnate de tavanul străzii. Lăsase în urma lui fâșiile umede ale geamurilor, transparente, tresăltând anarhic, din care se scursese o gelatină amăruie până pe trotuar. Dar Sörensen și-așa n-avusese ce face toată săptămâna, și puțină treabă nu-i stricase.

Messaoud vânduse tacâmurile unui magistrat care cobora când și când în Pantelleria Inferioară după femei cum era Brenda. Obținuse 2 500 de bare de zece pe serviciul de argint – cât să

poată închiria o cameră lângă Piața Centrală până la sfârșitul vieții.

Dar Mess nu închiriase camera. Preferase s-o târâie în continuare pe trotuarele din os expandat. Mess aștepta tunul cel mare, nu se încurca cu fleacuri.

Nu-l mirase decât un singur lucru: numele încrustat pe tacâmuri. Atreides... Era numele de familie al Brendei. Brenda Atreides. O luase peste picior vreme de câteva zile după aceea. O întrebase ce e aia Caladan și de unde până unde apăruse numele ei pe niște tacâmuri...

Brenda nu pricepea ce avea Messaoud cu ea. Își imaginase că face un banc prost, iar Messaoud nu insistase cine știe ce pentru că păgubașii dădeau anunț după anunț: doreau să-și recapete tacâmurile grele, din argint. Făceau prea mult tărăboi, iar Mess hotărî să mai aștepte cu banii ăia. Îi ascunsese în subsolul unui anticariat de lângă Piața Centrală și, vreme de câteva zile, se ferise să mai izbească pereții sau să-și stingă țigările în ferestrele boshului (îl amuza cum sfârâia țesutul corneean sau cel de meduză) – în plus, se rugase de bosh – care n-avea cum să nu-l fi urmărit când furase tacâmurile, când fugise, când vânduse tacâmurile și când ascunsese banii – se rugase de bosh cu cerul și cu pământul să nu lanseze mai departe în vortex informațiile pe care le avea despre Messaoud Harkonnen.

Dar boshii erau *spros med*, după cum spunea Fenring. Curios, Messaoud Harkonnen îl întrebase atunci pe grăsan ce înseamnă *spros med*. Un bosh nu zicea nimic, nimănui, îi explicase Fenring. Un bosh nu te turna. Pe un bosh nu-l interesa nimic altceva decât să strângă informația pentru el. De aceea acceptase să intre în comunitatea Ghildei Extinse.

– Ce dracu' au toți de se agită așa când îl văd pe Ivor? o întrebă deodată Mess pe Brenda.

– Ai ciudă pe el! îi făcu ea cu ochiul. Păi, continuă Brenda, șefu' e un fel de Împărat, pricepi?

– Serios?! se strâmbă Messaoud, plictisit.

– Serios! accentuă ea.

– Ai citit și tu din cărți împreună cu Fenring?

Brenda se strâmbă, iar Mess privi la vitrinele luminoase. Peste tot, sferoide aprinse din care cuvintele lui Mordec'hai țâșneau în ritmul unei mitraliere. De la ferestrele deschise, se auzea același lucru: vocea comentatorului suprapusă peste pași în alergare, carabine armate, chiulase fixate, uși trântite. Edificiul Inferior urmărea spectacolul care se desfășura pe stația de frontieră amplasată pe orbită de Ghildă cu mii de ani în urmă, la 30 de pliuri de subspațiu depărtare.

– Eu nu cred în cărțile lui Fenring comentă Brenda, gânditoare. Se uita la fațadele clădirilor de pe strada 28, care se opreau brusc la etajul IV, în tavanul afumat și umed al Edificiului Inferior. Ce ziceți? îi întrebă ea pe cei din fața vitrinei. Fenring chiar are cărțile alea?

– C-cărți? se miră Sörensen. Ce ne-nevoie are Fenring d-de cărți?

Brenda nu-l mai băgă în seamă: comentariul lui Mordec'hai o făcu să răsucească privirile către sferoidele Ghildei.

– O ogivă se îndreaptă către Cassiteridae!... Iată, în dreapta, jos, caracteristicle proiectilului. Încărcătura: parazitantă de vortex...

Urmă o pauză. Sferoidul afișă traiectoria aleatorie a ogivei – urmă strigătul stupefiat al lui Mordec'hai:

– Ogiva este de tip Pantellerian!

În boshul minuscul se văzu spotul unei traiectorii complicate printre stelele ce patinau lateral. În prim-planul imaginii, Ivor Merovingi, filmat de jos în sus pe fotoliul din amplificator, se aplecase într-o parte, examinând cum copia din vortex îi reproducea comenzile.

– Salt în bateria sud-est-extern! ordonă el.

Imaginile se aglomerară de-a valma, însoțind materializarea Decanului în bateria pe care o alesese pentru tragere. Privi afară, iar coiful transmise imaginile pe Pantelleria, în milioane de sferoide. Traiectoria ogivei parazitante se transformase într-un arc de cerc ce masca fundalul cu un jet tremurat de căldură și gaze arse.

Plan-detaliu cu palma înmănușată a Decanului care strângea mânșa de tragere, înfășată într-un snop de axoni albi, înconjurați

de alge. Degetele strivirâ mansa, iar imaginile din sferoide vibrară, făcându-i pe cei de pe stradă să amuțească. Cele două torpile au zburat la întâlnire. Explozie. Tunet reverberat.

– Asta au făcut-o în saloanele Ghildei, ai naibii! În saloane au făcut-o! Zgomotele nu se propagă în vid! comentă Messaoud, doct.

– Iese spectacolul cum trebuie! explică Fenring. Lasă-i că știu ei ce să bage în boshii din sferoide!

– Bingo! se auzi vocea lui Mordec'hai. Decanul a pulverizat torpila inamică. Plutonul s-a angajat în baleierea cadranelor din spațiul de dincolo de frontieră... Caută nava-mamă dușmană. Aveți pe cadrane câmpurile vizuale ale militarilor noștri!

Clank! Clank! Clank! Stele și iar stele. Nici un fel de spot. Nici o lumină de poziție. Nici un jet de propulsie. Nimic.

Prim-plan cu Mordec'hai care comenta liniștit, ștergându-se la gură cu o batistă albă. Își scosese cușma de pe cap, dar o lăsase la vedere, pe masa acoperită cu un mușchi verde și dens.

– Am luat legătura cu generalul Kofflach, din serviciul de frontieră al Ghildei. Încercăm să vedem cum a fost posibil ca stația să fie bombardată de o torpilă de proveniență pantellerienă.

În cadru apăru bustul generalui Kofflach. Un obez cu stigmatele consumului de melanj. Corneea colorată albastru și ochii bulbucați. În plus, frunte înaltă, părul tuns scurt, zigzaguri de vortex pe pomeți și deasupra ochilor vii care păreau să scruteze cuvele de imagine îndreptate către el.

Brenda ordonă în câmp o altă sticlă de alcool. Dintre toți cei din sferoidele Ghildei, n-o interesa decât Ivor. O servantă basculă din perete, sub fereastra caroiată, cu rame de lemn, a hanului lui Mac. Brenda dădu să ia sticla, dar aceasta se fragmentă sub strângerea ușoară a degetelor ei. Se auzi un hârșâit scurt, urmat de o pufnitură. Tot conținutul butelcii curse pe trotuarul din plăci cornoase; se prelingea acum printre carapacele verzui de parcă boshul l-ar fi supt.

– Sete mare, dom'le! Sete mare! râse Messaoud și se dădu lângă Brenda. Îi întinse sticla lui, iar ea o puse la gură imediat, gata s-o dea peste cap.

Vocea lui Mordec'hai o făcu însă să se înece:

– Patrula a detectat o prezență străină pe culoarele bazei!

Ghilda afișă din nou tabla de șah în care rulau imaginile din vizierele militarilor. *Clank! Clank! Clank!* Culoare, balustrade cu intarsuri, scări interioare exuberante și largi, respectând normele estetice și utilitare ale Ghildei de dinainte de *kyewa*. În sfârșit, *ființa* detectată de patrulă: un Dansator-Față, deplasându-se grăbit pe scările ce urcau spre puntea de navigație a stației. Reproducea fidel trăsăturile lui Ivor Merovingi, în costum de ceremonie.

– Plonsky! se auzi vocea Decanului, stârnind ecouri în liniștea care se așternuse în Edificiul Inferior. Mă auzi, Plonsky? Vocea lui avea un timbru metalic, precum un set neuns de cilindri.

Patrula înțepenise în fotoliile amplificatorului de vortex din saloanele Ghildei. Ivor răcnea după Plonsky, iar Plonsky se afla doar la un fotoliu depărtare de el. Capetele acoperite de coifuri trepidau discret. Păreau cu toții agitați. Siglele Casei Merovingi străluceau pe platoșele asemănătoare unor țigle.

Parcurgeau cu toții un dans elaborat, trunchiat, sacadat. Dansul urmăririi unui inamic rătăcit.

– Dansatorul-Față e în culoarul de acces la *navigație*! Mă auzi, Plonsky?

Plonsky aproba din cap în fotoliu, dar în cuve nu se mai auzea nimic. „Nu-i merg bine microfoanele! De ce pastele mă-sii nu-i repară nimeni microfoanele *alea*?" comentau agitați chefliii adunați pe strada 28.

– ...la *navigație*! Am priceput! se auzi Plonsky în sfârșit.

– Efectuezi salt în compartimentul servo! În caz că Dansatorul încearcă ceva... Ai reperele?

Pauză. Hârâituri. Apoi, vocea lui Plonsky:

– Mă vezi, Ivor? Mă vezi?

Una dintre imaginile în tablă de șah începu să pâlpâie. Era cadranul vizual al lui Plonsky, locotenentul decanal preferat.

– Te văd, Plonsky!

Plonsky emise în vortex comenzile pregătitoare de salt, dar se opri brusc și se răsuci în fotoliu, ca un orb.

– Amân saltul! Am interferențe în planșeele dintre nivelurile stației! Unde naiba e Dansatorul ăla?

– Încearcă să intre în puntea de navigație. Dar nu el te perturbă. Sunt recăderile rachetei parazitante pe care am interceptat-o.

– Îmi pare rău că nu mă perturbă Dansatorul! Mi-ar fi plăcut să... Vocea i se pierdu într-o hârșâitură prelungă. Pe culoarele stației, copia lui Plonsky alerga în timp ce Plonsky însuși tropăia grăbit pe loc, așezat în fotoliul elastic, ce i se mula în permanență pe trup. Cadranul lui vizual trepida, apropiindu-se din spate de Dansatorul-Față care urca scările spre puntea de navigație.

– În regulă, Plonsky! Am să cobor eu în compartimentul servo! emise Ivor, urmărind deplasarea trunchiată a lui Plonsky. Era complet distorsionat. Vreau o caracterizare a compartimentului!

Salt! Unul dintre soldați plonjă în vortex, străbătând trei niveluri de planșee, conductori și pupitre de comandă. Ochii celor strânși în fața vitrinei sticliră. Atâta oțel și plastic la un loc îi scotea din minți.

– Sunt Chomsell! Am compartimentul servo sub ochi! se auzi deodată anunțul soldatului.

Cadranul vizual al acestuia se aprinse brusc, afișând o încăpere prelungă, scundă, goală. Câteva panouri din lemn de nuc, câteva ferestre de vizitare și, pe un birou, un borcan pe jumătate gol, plin cu o pulbere gălbuie.

– Ce e acolo? întrebă Ivor.

Stunk! Stunk! – din doi pași, soldatul se apropiase de borcan și-l ridicase în lumina albăstruie ce cobora din plafon. Probabil că trecuseră sute de ani de când nu mai intrase nimeni în compartimentul servo... De pe vremea când stațiile încă funcționau cu personal îmbarcat.

Degetele înmănușate dispărură în borcan pentru câteva clipe, după care reapărură în cadranul vizual. Copia militarului mirosi pulberea; trecură câteva secunde, apoi o gustă.

– Accesul către compartimentul servo e asigurat? se auzi vocea lui.

– Ești asigurat, soldat. Ce e cu pulberea aia?

Soldatul mormăi ceva.

– Miroase și are gust de scorțișoară! spuse el cu voce tare.

Mordec'hai exclamă scurt, de parcă ar fi sughițat. Nondecizionalii din întreg Landsraadul izbucniră în râs.

– Scorțișoară, zici? întrebă Ivor, dar soldatul nu-i răspunse. Se retrăsese brusc într-un colț al compartimentului și baleia cu privirea intrarea: o ușă largă, cu două clanțe aurii, masive, în formă de labe de leu. Ai spus, scorțișoară? se răsti Ivor la el.

– Vom pierde această stație! Vom pierde această stație, iar eu și Markowitz vom muri! zise Chomsell cu voce răgușită. Părea din ce în ce mai speriat, așa cum se înghesuia în colțul încăperii.

– Hei! Ce tot spui? strigă Ivor.

– Lasă-l în pace! Probabil că... Mordec'hai blestemă într-un dialect neînțeles, iar Ivor strigă:

– Chomsell a gustat mirodenie, este Mord? Pulberea aia era mirodenie, nu-i așa Mord?

– Mirodenie era, fir-ar a naibii să fie! răspunse Mordec'hai Diaz din saloanele Ghildei din Edificiul Superior, stârnind exclamații pe culoarele tuturor Edificiilor. Aș da oricât să putem aduce măcar o linguriță, Ivor!

– Știi bine că nu se poate! Ocup *eu* compartimentul servo! strigă Decanul brusc, într-o revărsare de bubuituri.

– Salt pe scările punții! se auzi Plonsky scrâșnind în vortex, în loc de răspuns.

Își revenise, în sfârșit, din stupoarea datorată parazitării. Absorbit în meandrele câmpului, locotenentul era gata să tragă din lansatoarele centurii. Pereții din cadranul său vizual se transformară într-o magmă fluidă, iar Plonsky păru că alunecă printr-o avalanșă de fiare răsucite. Urmă o explozie care umplu încăperea cu fum, iar Dansatorul-Față cu trăsăturile Decanului se prăvăli pe planșeul lucios care, instantaneu, începu să se cutremure.

Stând în fotoliul amplificatorului, Plonsky țopăia pe loc, ca apucat, încercând să anihileze vibrațiile pe care le încasa copia sa de la 30 de pliuri de subspațiu depărtare. Dar asta nu dură mult. Deodată, locotenentul se încovrigă în fotoliu, iar cuvele din sferoide părură că se sfâșie sub strigătul său neomenesc. Dansatorul-Față din puntea de navigație își revenise brusc și contraatacase.

– Soldat Chomsell! strigă Ivor. Rămâi în compartimentul servo! Menții cursul balizat al stației!

Vortex! Ivor efectuă salt printre zidurile de oțel, dar calculase greșit și se trezi în camera hărților, cu două niveluri mai jos de puntea de navigație.

Sferoidele afișară imaginea copiei lui Plonsky. Doborât în genunchi, cu trunchiul pe jumătate smuls împreună cu brațul drept, zvâcnea încercând să se retragă târâș pe parchetul lucios al stației. Țipetele lui îngrozite acopereau ordinele lui Ivor:

– Salt înapoi, Plonsky! Salt înapoi!

Locotenentul, prins în beția luptei, se străduia să se ridice și să riposteze, dar Dansatorul-Față proiectă o nouă salvă care zgâlțâi atât trupul copiei din vortex, cât și cel așezat pe fotoliul din amplificator. Brațul drept al locotenentului din fotoliu zăcea inert pe rezemătoare și un pachet de tentacule cafenii se iți din fotoliu, se strecurară pe sub cotiere și începură să-i dirijeze mâna. Replica ei din puntea de navigație se cutremură de câteva ori, ca și cum ar fi *dorit* să reproducă comenzile boshului. Fără efect.

– Sunt în compartimentul servo! confirmă soldatul Chomsell. O să pierdem stația, Ivor!

– Nu te mai boci atât! Captează compartimentul!

– Inițiez captarea!

Ivor nu mai prinse sfârșitul propoziției. Efectuase iarăși salt. Corect, de data asta. Ajunsese pe pasarela care unea puntea de navigație cu sala radio. Prin ușa larg deschisă a punții îl vedea pe Plonsky, înfășurat ca o pânză fleșcăită de corabie în jurul unui stâlp. La intrarea în încăpere, pândea celălalt Ivor: Dansatorul-Față. Mormăia ceva și se juca cu un pachet de cărți de joc. Părea plictisit de agitația din jur.

Prim-plan cu Plonsky: tresărea în cordajele fotoliului, așezat într-o poziție bizară, răsucit.

– Sări odată, Plonsky! Este un ordin! tună vocea Decanului.

Dansatorul pricepuse că plasa se strânsese în jurul său. Azvârli pe jos cărțile de joc, trase din nou asupra lui Plonsky și porni paralel cu peretele lambrisat al încăperii. Drept către Ivor.

Vortex!

Imaginea se scurse într-o parte, ca o pată de ulei, iar Ivor se rematerializă în spatele Dansatorului. Prea rapid pentru ca acesta să apuce să riposteze. Numai că cizmele Decanului se scăldau în concreţiunile deflagrate şi alunecoase ale resturilor lui Plonsky. La un metru în stânga sa, pe podeaua lăcuită, jumătate din Plonsky făcea o ultimă tentativă de localizare a Dansatorului-Faţă.

– Stai naibii pe loc şi sări! urlă Decanul.

*

– Să vezi că nu poate să se întoarcă! remarcă Messaoud şi se uită la tovarăşii săi. Nu-l băga nimeni în seamă. Se putea apuca de treabă. Se dădu în dreptul lui Fenring şi îl atinse ca din nebăgare de seamă. Grăsanul nici nu crâcni. Tresări doar când Ivor răcni în cuvele din sferoidele Ghildei.

– Sergent Markowitz! Sergent Pietri! Salt în puntea de navigaţie! Mi-l returnaţi pe Plonsky în amplificator!

– Salt efectuat! confirmară cei doi printre urletele îngrozite ale lui Plonsky. Plan-detaliu cu trupul său contorsionat de durere din fotoliu. Acum, *el* devenise copia replicii sale din staţie, iar boshul din fotoliu îl înfăşase complet în tentacule, străduindu-se să-l returneze pe Plonsky, incapabil să-şi mai poarte singur de grijă.

Uite că şi boshii se mişcă, îi trecu lui Mess prin cap. Dar, poate că boshii din fotolii erau dirijaţi de ceilalţi ghildari. De militari.

– Săriţi odată! strigă Ivor, acoperind larma din cuve.

Vocea lui Mordec'hai se suprapuse peste ordine şi contraordine, surprinzând pe toată lumea:

– Atac la ţintă! Ogivă adversă în plin perete periferic al bazei!

Un cor de murmure nemulţumite se ridică din sferoide pe întreg cuprinsul Landsraadului. Magistraţii invitaţi de Mordec'hai în saloanele Ghildei şuşoteau nervos. Au urmat, ca un ecou, exclamaţiile stupefiate ale celor strânşi pe străzi:

– Ce dracu'?... Ce se întâmplă acolo sus?

– V-am spus că Ivor ăsta nu-i decât un slăbănog care habar n-are pe ce lume e! replică Messaoud.

Din sferoide se auzeau vuiete prelungi, sacadate ritmic de urletele scurte ale unei sirene.

– Depresurizare în compartimentul servo! anunță Chomsell.

Ivor nu mai avea timp de pierdut. Dansatorul se răsucise, mirat, căutându-l cu privirea. Decanul strivi trăgaciul armei. Se auzi un zgomot ca de rufă stoarsă. Toracele Dansatorului se spulberă în așchii de os și lambouri de mușchi, împroșcând fragmentele copiei lui Plonsky pe toată puntea și azvârlind copia lui Ivor afară, pe pasarelă.

– Avea o încărcătură detonantă în el! remarcă Mordec'hai, după care începu să recite: Presiunea din stație în continuă scădere, 600, 590, 580! Temperatura: +1 grad, -4 grade, -7 grade! Ivor Merovingi încearcă să stabilizeze traiectoria stației.

Imagini paralele. Decanul alerga pe loc, stând în fotoliu, în timp ce cadranul său vizual se zgâlțâia, apropiindu-se de un puț de coborâre către compartimentul giro.

– Cine-mi furnizează date despre compartimentul giro?

– Am doar doi pereți și un planșeu până la giroscoape, se auzi vocea lui Chomsell. Îți ofer eu un registru de acces!

Între timp, Messaoud coborâse de pe trotuar, cuprinzându-i cu privirea pe toți cei adunați în fața sferoidelor. Nici că puteai găsi prăzi mai ușoare! – erau cu toții absorbiți de acțiune. Îl alese pe Encino, vânzătorul de conserve raționalizate de la capătul străzii. Știa că în cursul zilei, Encino câștigase câteva bare de cinci la un pocher îndrăcit... jucase în cazinoul clandestin de la etajul IV, deasupra localului lui Mac.

Messaoud făcu un semn scurt către Brenda și se vârî înapoi în mijlocul grupului.

– Salt! se auzi din sferoidele Ghildei vocea șuierată a lui Ivor.

Imaginile se revărsară din nou ca o cascadă, iar cadranul său vizual se concretiză în sala de comandă a giroscoapelor.

– Dă-mi datele, Chomsell!

– Vezi vortexul! chicoti soldatul, după care adăugă cu voce gravă: Dar tot o să pierdem stația asta.

Mâinile înmănușate frământară aerul. Tastele de la 30 de pliuri subspațiu depărtare răspunseră apăsărilor, iar cuvele se umplură de păcănituri și pârâituri. Unul dintre vizoare se lăți, acoperind tot sferoidul. Era cadranul vizual al sergentului Markowitz.

– Atac în peretele sudic... Trei ogive! anunță el.

Militarii începură să se agite anarhic în fotoliile amplificatorului de vortex, tropăind pe loc și azvârlindu-și brațele într-o parte și în alta. Brusc, trepidară cu toții și se aplecară într-o parte, ca izbiți de un suflu.

– I-au îmbătat de tot acolo sus! Praf i-au făcut! chicoti Messaoud. Eh! Ce părere aveți acum de Ivor? Nu se mai ține nici măcar pe picioarele din spate!... I-o trag ăia...

– Taci naibii odată! i-o reteză unul dintre bărbați, fără să se întoarcă.

Messaoud nici nu clipi. Zâmbea ironic, cu mâna băgată până la cot în buzunarul pelerinei lui Encino. Simțea relieful rece al barelor de cinci.

Uite că nu era nevoie să faci cacealmale acolo sus, la etajul patru, imediat sub tavanul Edificiului Inferior, unde era cald și se strângea fumul de țigară din întreg cartierul! În câteva secunde, câștigul pentru care asudase Encino în cazinoul clandestin, va ateriza în buzunarul lui Messaoud.

Brenda se apropie de el, tăcută. Îl apucă de cot, zâmbind din vârful buzelor. Se uita dintr-o parte în alta. Ea nu fusese în stare să fure nimic, căzând în plasa imaginilor comentate de Mordec'hai.

Cadranele vizuale se clătinau din ce în ce mai tare, ca pe o sanie ce cobora vijelios panta. Decanul și militarii din patrulă se aplecau încoace și încolo în fotolii, executând în aer comenzile specifice vortexului. Se fereau, întindeau brațele, tropăiau pe loc...

Vocea lui Mordec'hai era din ce în ce mai coborâtă:

– Baza a încasat trei lovituri puternice în peretele sudic... Încăperile se depresurizează.

În sferoid, apăruse un alt Dansator-Față care urca greoi scările spre camera hărților.

– Câmpul vizual al lu' șefu'! exclamară cei de pe stradă, recunoscând în partea de jos a cadranului simbolul complicat al Casei Merovingi.

Vortex! Copia lui Ivor reapăru între Dansatorul-Față și tastatura din camera hărților. *Chomsell! Preiei compartimentul giro!* emise Ivor și ordonă în câmp desfășurarea *țiparilor*. Plasa din fibre proteice, ca o pânză de păianjen elastică, țâșni din pieptul Decanului și se abătu asupra Dansatorului.

– Curs stabilizat în compartimentul giro! strigă Chomsell, iar trepidațiile stației încetară imediat.

Ivor nu-i răspunse. Dansatorul era de neoprit. Înfășurat în *țipari*, își schimbă forma, păru că se topește, respiră adânc, apoi se rostogoli pe podea și se strecură sub o masă masivă din lemn de nuc, lăsând în urma lui o dâră cleioasă. Se ridică brusc, ca și cum cineva l-ar fi umflat brusc cu pompa și se repezi asupra telemetrelor, smulgând tastaturile din lăcașurile lor.

– O s-o luăm vraiște! Dansatorul distruge ochii și urechile stației. Cine a captat compartimentul servo? răcni Ivor.

– Sergent Mendoza! Am registre complete pe servo!

Vezi ce faci! mormăi Decanul în tonuri bass. Se încordă și emise în vortex comenzile de repunere în funcțiune a telescoapelor și a pălăriilor radar, dar Dansatorul se mișca rapid, anclanșând noi comenzi, anarhice, furnizând date false computerelor din camera hărților. Baza începu iarăși să trepideze.

– Un alt Dansator-Față încearcă să forțeze intrarea în sala giro!

Chomsell trase cu lansatoarele prin ușa închisă a compartimentului giro. Bucăți de oțel zburară în toate părțile, dar, cu toate acestea, Dansatorul-Față pătrunse înăuntru cu un mers maiestuos. Se opri la trei metri de Chomsell. Imita perfect aspectul lui Nizar Al Awad, arbitrul Tleilaxu al Decanatului.

– Chomsell! Totul se sprijină pe tine! răcni Ivor, înghețând sângele în venele tuturor celor de pe strada 28.

– Eu ți-am spus că o să pierdem stația, Ivor! zise Chomsell cu voce răgușită.

Vortex! Un *ooohh!* prelung însoți saltul lui Chomsell. Copia lui se materializase *în* Dansatorul-Față: un hibrid straniu de acum, cu patru picioare și patru brațe ce părea pradă unei crize de isterie distructivă. Se zbătea, smulgând segmente întregi de circuite de pe peretele exterior al compartimentului.

– Atenție la firul *guvernor* al încăperii, Chomsell! răcni Ivor.

– Eu sunt soldat Chomsell! Eu sunt soldat Chomsell! răsună răspunsul absurd, ca un hârșâit de fiare neunse. O să pier aici, în stație!

– Markowitz!

– Da.

– Salt în compartimentul giro!

Vortex! Markowitz efectuă salt chiar când Dansatorul amestecat cu Chomsell reuși să depășească forța oponentului său și să dezasambleze giroscoapele. Stația viră brusc, își schimbă traiectoria, iar Markowitz se concretiză la doi metri depărtare de locul pe care și-l propusese. În ecranele compartimentului, adică.

Impulsul pe care nu-l luase în calcul îl azvârli cu capul în pupitre, în timp ce picioarele i se agățară în conductorii smulși de Dansator.

În fotoliul-bosh, Markowitz păru că este proiectat înainte, coiful i se zdrobi în aer, ca sub o izbitură nevăzută, iar craniul îi pocni ca un ou, apoi, tot trupul i se opri sec.

Un mini-vulcan. Asta a fost capul lui Markowitz. Un mini-vulcan care a făcut un zgomot de pungă cu apă aruncată pe trotuar. Din fotoliu se iți imediat tentaculele cleioase care încercau să stăvilească hemoragia lui Markowitz, înfășurându-i capul și pătrunzând prin spărtura căștii.

– Compartimentul giro s-a dus, constată Chomsell, calm.

– La fel și Markowitz! scrâșni Ivor. Ai ieșit din Dansator?

– Da. Nu mai avea rost să rămân în el. Și așa, n-a mai rămas nimic întreg în servo.

– Sunt în registrul de acces al Dansatorului din fața ta, Ivor! interveni Plonsky. În douăsprezece secunde Dansatorul se va răsuci și va trage în tine!

O nouă schimbare bruscă de traiectorie. În amplificatorul de vortex, militarii păreau niște spice care se zbat în bătaia vântului,

aplecate toate într-o singură parte. Trepidau, zvâcneau și încercau să se apuce cu mâinile de marginile fotoliilor.

Doi dintre ei erau însă inerți. Plonsky și Markowitz. Unul era epuizat, iar celălalt era mort. Cu desăvârșire mort, câtă vreme din coiful care părea supus unei mișcări centrifuge îi țâșnea sânge ca dintr-o arteziană. Oblic, pătându-și vecinul de salt. Tentaculele boshului se retrăseseră în lăcașurile din fotoliu.

– Nu cred că mai putem controla ceva! zise Chomsell. Eu o să mor aici, iar stația o să se ducă naibii...

Dansatorul din sala hărților se răsuci brusc, părând că e gata să se prelingă printre ochiurile plasei proteice – printre *țipari* – și lansă un snop de proiectile către Ivor. Decanul se ghemui pe podeaua camerei, iar Ivor se încovrigă în fotoliul amplificatorului. Dar fusese prea târziu. Urletul lui de durere se ridică din sferoidele Ghildei date la maximum pe toate străzile Edificiului, în timp ce revenea în ultimul moment în trupul din amplificator.

Imaginile se tăiară brusc, arătând planuri generale ale stației, fotografii ale coridoarelor și ale camerelor de pe stație, toate învăluite într-o liniște nefirească.

– Să vezi că-l dovedește pe barosan! constatară, dezamăgiți, cei de pe trotuar. Stăteau nemișcați, nevenindu-le să creadă parcă. Iar cretinul de Encino își dusese mâinile la gură, ca o femeie. Parcă semnase contract cu Messaoud ca să-l fure, idiotul!

Emisiunea se reluă la fel de brusc cum încetase. Patrula avansa cu atenție pe culoarele Cassiteridaei. Noua copie a lui Ivor pătrunse iar în sala hărților, pășind peste vechiul său trup materializat de vortex. Cel care îl găzduise până să-l răpună Dansatorul-Față cu trăsăturile lui Nizar Al Awad.

Dansatorul făcu o piruetă și-l privi pe Ivor în ochi. Chomsell răsări și el în spatele Decanului, iar Dansatorul zâmbi, discret.

Continuarea nu s-a mai văzut. Cadranele vizuale au părut că se înclină către podele, iar din sferoide se ridică un vacarm infernal, ca și cum se apucaseră să spargă mii de sticle acolo sus, pe stație.

– Salt pe Pantelleria! Salt înapoi! se auzi urletul răgușit al lui Ivor.

Zgomotul unei rafale îi acoperi vocea. Un membru al patrulei răcni de durere. Cadranele vizuale din sferoide se stinseră cu toate, ca la un semn.

– Aduceți trupul lui Chomsell! se auzi vocea lui Mord. Așa cum e!

Urmă un șușotit, amplificat de cuvele de sunet din întreg Landsraadul.

– E vocea tipului ăla... generalul..., remarcă Brenda, cu jumătate de gură. Messaoud clătină din cap.

– Efectuăm salt spre Pantelleria! strigă Decanul, iar Brenda, îngrozită, se strânse de trupul lui Messaoud, exact când acesta extrăgea, imperturbabil, punga cu bare din buzunarul pelerinei lui Encino.

Strada 28, care până acum câteva minute răsunase de chiote, se cufundase în liniște. Vitrinele sclipeau ritmic, tăcute.

Apoi sferoidele Ghildei se stinseră cu totul. Se mai ridica doar vocea resemnată a lui Mordec'hai din cuvele de sunet:

– Cetățeni ai Decanatului... Patrula condusă de Ivor Merovingi a efectuat în ultimul moment salt în amplificator. Cu toată lupta lor exemplară, baza Cassiteridae 830 a fost ocupată de agresor...

Gros-plan cu magistrații înmărmuriți care stăteau în salonul Ghildei, cu ochii țintă la Mordec'hai. Prim-plan cu patrula. Militarii înghețați în poziții bizare pe fotoliile amplificatorului de vortex. Doi dintre ei, răstigniți în receptorii ce îi proiectaseră în câmp, umpluseră coifurile de sânge. Markowitz și Chomsell. Două copii ireversibil distruse pe stație.

– Ăștia doi nu se mai scoală... constată Mac, barmanul.

Câțiva operatori de salt se aferau în jurul lui Chomsell și încercau să dirijeze readucerea copiei sale înapoi în trupul din fotoliu. Generalul Kofflach îi supraveghea, mișcându-se în jurul lor ca o piftie gata să se reverse din uniformă. „Aici... și aici..." explica el.

Din sferoidele Ghildei se auzi o busculadă. Cuvele de imagine pivotară de îndată către magistrații care asistaseră la luptă, alături de Mordec'hai. Îl încadrară pe Oreste Sommers, care se ridicase în picioare:

– Ați văzut cu ochii voștri unde duce politica dinastiei Merovingi... Bazele trebuie apărate cu personal uman îmbarcat...

– Nu credeți că ați ales un moment nepotrivit pentru critică, domnule Sommers? întrebă Mordec'hai, tăios.

– E război! Trebuie să spunem lucrurilor pe nume... Tactica Decanului este inadecvată. Dispersia trimite personal pe stațiile noastre! După *kyewa* nu numai că ne-am retras aici, pe Pământ, dar am și ales să nu-l mai părăsim! Iar Dispersia profită... Ține cont de lecția Casei Atreides și nu stă locului nici o secundă!

– Casa Atreides nu mai are urmași decât în Landsraad, domnule Sommers! i-o reteză Mordec'hai.

Zurbagiii din strada 28 avură o mișcare involuntară de recul. Se uitară cu toții la Brenda și își dădură coate.

– Ai auzit? o luă în primire Sörensen. Crezi că se referă la tine?

Brenda ridică din umeri, iar ei se zgâiră din nou în sferoidele Ghildei. Oreste avansa printre fotolii, urmărit de magistrați. Numai de n-ar reuși să-și impună punctul de vedere! N-avea nimeni chef să se înroleze și să plece din spațiul închis și sigur al Edificiilor.

Intervenția agresivă a lui Oreste îl făcu pe Messaoud să rânjească. Nu-i păsa de ce îi rezervă viitorul. Se descurca oriunde existau femei și aglomerație. Acum, de pildă, pusese ochii pe Sörensen, care tocmai vânduse cuiva un pont despre cursele de câini din ziua următoare, din Piața Centrală. Cu siguranță că trebuia să aibă buzunarele pline de bare reci... În plus, Sörensen era beat mort.

– Știm ce ai discutat cu Decanul în parcul nordic, domnule Sommers, spuse Mordec'hai, plictisit.

– A fost o întrevedere controlată de terți! Contrară legislației! se auzi din *off* vocea sonoră a Cassandrei.

Se ridicase și ea de pe scaun, îndreptând un deget acuzator către Venexiana. Gestul ei și vocea îl făcură pe administratorul Ghildei să aibă un moment de nesiguranță, iar străzile Landsraadului se cufundară în liniște, ca și cum ar fi suportat o descărcare de energie care îi copleșea. Mai târziu, când aveau să-și reamintească de seara asta, cei mai mulți aveau să spună că

pentru ei, aerul păruse să încremenească și că secundarele ceasurilor-bosh își încetaseră rotirea.

– Vrăjitoare nenorocită! șuieră Brenda, uitându-se la bărbații care se holbau în sferoide, urmărind-o cu privirea. Cum naiba face?

Dar starea de buimăceală nu dură mult și lumea de pe stradă izbucni brusc în chiote și fluierături. Alături de Venexiana Merovingi, Cassandra Sommers era cea mai bună marfă de care puteau să beneficieze sferoidele Ghildei. Înaltă, blondă, cu părul lins și, mai ales, cu Glasul acela ce putea topi orice răspuns care nu i-ar fi fost pe plac.

– Cum adică, *întrevedere controlată de terți*? încercă Mordec'hai să imprime cuvintelor sale tonul de gheață al Cassandrei.

Fără efect. Cassandra avansă până în mijlocul salonului și se alătură fratelui ei:

– Să-ți spun ceva, Mord, reluă ea, cu ochii sticlind. Reflex, cei mai apropiați de vitrina cu sferoide se retraseră din fața imaginii ei: privirea Cassandrei părea că se îndreptă direct în străturile adânci ale minților lor, învăluindu-le într-o boare înghețată. De altfel, cadrele se vedeau ca prin ceață, ca și cum operatorul n-ar fi reușit să-și regleze corect obiectivele. Cassandra continuă: Întrevedere controlată de terți înseamnă că unul dintre interlocutori utilizează un registru de acces în discuție, ca să controleze ideile vehiculate. Un prieten apropiat îl urmărește în vortex și îl ajută. Dar e un lucru pe care îl cunoști foarte bine... Și tu, și ceilalți. Și mai știți că este un lucru interzis în condițiile în care se solicită transferul puterii Decanale...

– Interzis? se miră Mordec'hai. De cine?

– Există niște prevederi speciale în Textele Conservării. Fac referire expresă la situația asta, nu-i așa Nizar?

Plan general al salonului Ghildei. Chipul cenușiu, prelung, plin de cute, al lui Nizar Al Awad, rămăsese nemișcat. Părea că se pregătește să adoarmă. Întrebă, cu voce tărăgănată:

– Dar e corect să folosești Glasul în situații ca cea de acum?

Mordec'hai tuși încurcat și interveni:

– Doamnă Sommers! Decanus Maximus nu este acum în dispoziția cea mai bună ca să poarte o discuție ca cea pe care ați

început-o... Pe fața Cassandrei se ivi o expresie trecătoare de nesiguranță. Decanus Maximus nu poate susține acum un duel de idei... Locotenentul Plonsky e în stare gravă...

Gros-plan cu grupa de operatori de salt care se afera printre fotoliile ocupate de militarii extenuați. Îi decuplau dintre senzorii de amplificare ai vortexului, iar paramedicii le înregistrau deja semnele vitale, înscriindu-i în tabele plate de sferoide lichide. Tentaculele boshilor erau și ele căzute alandala pe podeaua din gazon fin.

Patru paramedici săltară brancardele negre în care fuseseră așezați Markowitz și Chomsell. Dintre vocile aglomerate, se auzea Kofflach care întreba dacă au reușit să recupereze din Cassiteridae replica în vortex a lui Chomsell. Două femei obeze cu semnele exterioare de simbioză cu ghildarii de cuve – aveau ochii bulbucați, albaștri, ce se roteau amenințător de sub o frunte acoperită de solzi – îl manipulau pe Plonsky ca pe un sac plin cu ouă. Markowitz, cu creierul ca o garoafă ce-i pulsa umed pe coif, era spălat pe frunte cu un detergent plăcut mirositor.

– Să vezi că bolovanu' ăsta de Oreste nu se lasă! remarcă Fenring și se înfășă în pelerină. Se întoarse brusc spre Messaoud, obligându-l să se lipească de Sörensen cel buzunărit: N-ai un foc?

Messaoud îi făcu semn Brendei care aprinse imediat pipa cu chinchin din care trăgea Fenring.

– Ai văzut că s-a auzit de numele tău acolo sus? o întrebă grăsanul. Eu am moștenit niște însemnări de la ai mei... Sunt sigur că și de mine se știe acolo sus... Numa' că ei, magistrații, au câștigat. Depinde doar de noi să ajungem înapoi, acolo unde este locul nostru... Așa e, Mess? L-ai văzut pe Mordec'hai ce departe a ajuns! Știi că se zicea despre el că e impotent?

Messaoud clătină din cap, prefăcându-se că urmărește dialogul din sferoide. Mord? Lipsit de virilitate? Și la ce i-ar fi trebuit virilitatea, mă rog? Din câte se auzea, pe Cassandra Sommers o juca cum avea el chef, chiar dacă nu era viril. Dar, poate că toate zvonurile astea se datorau invidiei... Un nondecizional făcea ordine printre magistrați... Mda! Nu putea să fie decât invidia!

– ...nici noi, deși suntem doar martori, nu putem judeca corect în aceste clipe, explica Mordec'hai, potolit.

– Uite ce e, Mord! Un ins care pretinde că are creier trebuie să fie în stare să judece oricând, despre orice! Mai ales dacă are pretenția că este Decan!

– Trebuie să fie în stare *mai ales*, îl puse Nizar la punct, să-și țină cumpătul!

Ooohh! se ridică vuietul de pe străzile Edificiului Inferior. Tipu' ăsta chiar că vrea să ne deporteze acolo sus!

– Oamenii trebuie să fie acolo, sus, în stații! confirmă Cassandra presupunerea cetățenilor din Landsraad. *Să lupte pentru ele ca naufragiatul pentru paiul de care vrea să se agațe!**

Toți cei de pe stradă se crispară la auzul Glasului care păru să-i izbească în vintre de data asta, iar Messaoud îi mulțumi în gând lui Dumnezeu. Vrăjitoarea aia îi înspăimânta pe toți, mai puțin pe el, iar el putea să acționeze liniștit. Se apropie de Sörensen și mai mult. Precaut, își cufundă mâna printre faldurile pelerinei aruncate neglijent pe umeri.

Cuvele surprindeau imaginea de profil a Cassandrei, scoțându-i în evidență silueta suplă. Aba ei neagră era agățată exact unde trebuia pentru ca privitorii să ghicească forma abia schițată a sânilor și talia îngustă.

– Îmi permit să vă amintesc, doamnă. Doi dintre cei mai valoroși membri ai patrulei au murit. Markowitz și Chomsell... Poate că nu e momentul să tulburăm spiritele...

– Este război, domnule! îl întrerupse Cassandra, înroșindu-se la față. Mord îi susținu privirea, cu pleoapele strânse. *Joacă teatru*, îi trecu lui Mess prin cap. Și în război, militarii mor! Este scopul pentru care a fost inventată meseria asta... ca să-și ucidă profesioniștii! lansă ea.

---

* Această expresie trebuie să fie deosebit de veche. În acea perioadă (trecuseră peste două milenii de la *kyewa*) doar un script extrem de avizat putea să-și „amintească" de perioada petrecută la suprafața planetelor, unde puteau să aibă loc naufragii. Cel mai probabil însă, transcrierea expresiei trebuie să se fi făcut automat, reproducând întocmai cele spuse de Cassandra Sommers. În calitate de Bene Gesserit, conținând memoria tuturor antecesoarelor sale din ordin, era un fleac pentru ea să-și amintească de naufragii...

– Îți dai seama? făcu Mess privind la Brenda și-i făcu cu ochiul. Îl rezolvase pe Sörensen. Până și o femeie cum e Cassandra are vortex între picioare! Ce? Credeai că numai șefu' poate să?...

– Dacă mai sufli o vorbă despre șef, îți zbor capu' de pe gât! se întoarse Fenring amenințător spre Messaoud.

– Gata! Gata! se sperie acesta. Nu mai zic nimic!

Se dădu într-o parte și-i făcu bezele Brendei. Își juca sub pelerină cei doi săculeți cu bare, prefăcându-se absent. Totdeauna îi plăcuse circul...

– ...n-ar mai fi rămas nimic din patrulă dacă i-am fi trimis acolo sus! spuse Mordec'hai.

– Ești sigur? Poate că dacă ai noștri ar fi fost pe bază, nemijlocit, cursul bătăliei ar fi fost altul! De ce nu vine Ivor să discute asta cu mine, aici?

Mordec'hai ridică din umeri. Cassandra pivotase spre restul magistraților, oferind cuvei de imagine un plan-detaliu al părului strâns în coadă la spate, care îi cădea apoi desfăcut, ca un evantai pe umeri. Oreste se apropiase și el de Ghildar:

– Nu pricepeți? Toate războaiele mari pe care le-am câștigat, alungarea în neant a trupelor Dispersiei, le-am făcut cu soldați în carne și oase! stabili el, smulgând fluierături atât în strada 28, cât și în salon. Messaoud însă înghițea în sec, sorbind-o pe Cassandra din priviri.

– Cățeaua asta după care salivezi tu ar fi în stare să te expedieze la mama dracului dacă ar putea! sintetiză Brenda părerea tuturor și îl luă pe Messaoud de mână.

– Ei, și? îi făcu el cu ochiul.

V

Jihadul Butlerian a condus la excomunicarea computerelor. O nouă religie apăruse. Un ateism fundamentalist care spulbera dorința de a construi mașini de calcul, pentru că Ordinul B.G. stabilise că „evoluția mașinilor scăpa de sub control, angajându-se pe o pantă nefastă *omului".*

De fapt, distrugerea mașinilor prin Jihadul Butlerian n-a făcut altceva decât să netezească drumul către vortex. Vortexul aștepta în mințile tuturor. Vortexul era ultima *mașină, un summum al mașinii.*

Vortexul era Dumnezeul unei lumi de atei.

WINNONA INTRĂ ÎN IGLU, urmată de Ossian și Tuath. Ar fi vrut să rămână singură câteva minute și să se gândească la propunerea lui Ossian, dar știa că orice ar fi făcut, singură tot n-ar fi rămas. Dacă ar fi părăsit igluul, Ossian n-ar fi pierdut ocazia s-o iscodească prin vortex, așa cum o făcuse de pildă și cu prizonierii Soheri pe care matca îi examinase vreme de câteva zeci de minute. Stăteau inerți în cuștile joase din os, ferindu-se până să și gândească. Câmpul amplasat de scrutător în jurul lor nu tresărise decât când prizonierii ceruseră apă.

Asta ar trebui să fac și eu dacă doresc să rămân singură, își spuse matca și se urcă pe *kang*, făcându-l să pârâie sub greutatea ei. Să nu mă gândesc la nimic. Se întinse după pipa cu extract de

chinchin și se întrebă dacă Gwenn și Fingal n-aveau cumva dreptate când luptau împotriva vortexului.

În iglu era cald. Tuath își scoase platoșa grea și o agăță într-un stativ, iar Ossian încerca să se încălzească, bătându-se cu mâinile peste umeri. Se apropie de *kang* și aruncă o privire în limbile focului ce ardea mocnit. Mirosea a seu și a *lichiba* ars. Pereții interiori ai igluului erau acoperiți de o pojghiță lucioasă de gheață din care se scurgeau, ici-colo, picături de apă. Pe un stativ de lemn geluit se vedea un cimpoi vechi, cu burduful scorojit. Din brund se auzeau strigătele ritmice ale oamenilor care scoteau orzul din corturile plate și bubuiturile obsesive ale făcăleților cu care preparau praful de *tsampa*.

Tuath, masculul dintâi, coborî blana și acoperi intrarea în iglu. Zgomotele brundului se estompară.

– Mâine pe vremea asta o să avem rezerve de *tsampa* cât să ne țină până pe celălalt țărm al Mediteranei, zise Tuath și se apropie de Winnona. Spuneai că o matcă își cunoaște întreg brundul... Dar nu-i cunoaște și pe membrii brundului vecin!

Matca se străduí să rămână impasibilă. Uite că și Tuath, masculul dintâi, ținea partea scrutătorului. Uite că de fapt, Ossian era și el un dușman pe care trebuia să-l înfrunte. Dar nu se putea dispensa de el. Pe Ghazalla și pe acoliții ei, care detestau vortexul, nu i-ar fi putut îngenunchea decât cu ajutorul lui.

– Tuath are dreptate, interveni Ossian. Putem profita de ciocnirea cu Soherii ca să ne infiltrăm oamenii în brundurile lor... Știi bine că brundurile se amestecă între ele în timpul Micului Jihad.

– Așa e. Brundurile se amestecă între ele, acceptă Winnona. Îl iscodi pe Ossian. Dar de unde știu eu că vorbești chiar tu acum? De unde știu eu că nu vorbește Ghazalla prin gura ta?

– Seamănă cu felul ei de a gândi?

– Exact. Ea propovăduiește aiurelile astea... Ea și ceilalți ticăloși Bene Gesserit! Ei vorbesc despre amestecarea legiunilor și despre schimbarea vortexurilor. Dacă te-a captat?

– M-am asigurat că suntem izolați în câmp.

– Tot timpul ai spus așa... Dar acum câteva zile Ghazalla a fost aici și a tras cu urechea la discuțiile din brund. Le-a dat o

mână de ajutor lui Gwenn și lui Fingal... Și te-a făcut pe tine să schimbi planurile în ultimul moment!

– Bine că le-am schimbat! Ghazalla nu avea decât de câștigat dacă îi spulberam pe Massai...

– Cei doi străini... M-am tot întrebat dacă nu sunt și ei dușmani ai Ghazallei... În definitiv, și ei au insistat să purtăm Micul Jihad contra Soherilor și să-i lăsăm în pace pe Massai.

– Acum însă, insistă să ne schimbăm spiralele, se amuză Ossian. Spun că sunt singurii noștri sorți de izbândă.

– Ah!... făcu Winnona. Sunt tare curioasă ce e de fapt cu ei...

Lumina din tavan cobora oblic peste trupul dezgolit al lui Tuath, reflectându-se în mușchii săi lucioși. Operculele nutritive îi palpitau pe abdomen, în ritmul respirațiilor. Era masculul ei dintâi, partenerul pe care și-l dorise dinainte să devină matcă minoră.

Winnona îl privi pe Ossian. Scund și slab, chelise aproape de tot. Era urât și mult mai bătrân, însă avea mereu soluții pentru problemele brundului. Din cauza asta avusese totdeauna privilegiul s-o însămânțeze. Ca să fie sigură de ascensiunea ei în legiune, Winnona trebuia să eclozeze cel puțin patruzprezece generații de indivizi cât mai variați. Să devină o *matrix* a brundului. Să fie purtătoarea *in utero* a unei viitoare legiuni migratorii.

O legiune care să fie în stare oricând să le stâlcească pe vrăjitoarele Bene Gesserit, își spuse. O legiune care să acționeze ca un singur om. Probabil că nu va reuși să ducă la bun sfârșit acest *tseundup*, această încercare. Nici o matcă nu reușise. Ordinul Bene Gesserit le împiedicase mereu.

Scria și în Scriptura Schimbării: „...și generațiile de copii izvodiți dintr-o matcă se vor răspândi în întreaga legiune. Ei sunt sângele legiunii. Ei o fac să fie un tot."

Ei o făceau să fie un tot și din cauza asta se răzlețeau... De când naiba ne luptăm cu ticăloasele Bene Gesserit? se întrebă Winnona și scutură din cap.

Dacă voi deveni matcă majoră, își spuse, și dacă o voi doborî pe Ghazalla, poate că am să reușesc să le pun cu botul pe labe pe Bene Gesserit. Să-i otrăvesc pe Gwenn și pe Fingal? Cine știe câți alții le vor lua locul în brund? Să devin matcă

majoră și o să am grijă de ei... Sunt tot mai mulți și dai de ei peste tot. Sunt ca o ciumă care se întinde de la un brund la altul, de la o legiune la alta.

– Nu va fi o luptă ușoară, o avertizase Ossian după discuția din bazinul ritual. Am scrutat în vortex... Toate legiunile se lovesc de Bene Gesserit!... Soherii, Bangalore, Tengri, Spree – toți trec prin zguduiri asemănătoare. Peste tot au apărut grupuri care contestă legitimitatea Scripturii Schimbărilor!

– Mda... Dar ei nu comunică unii cu alții? De la o legiune la alta, vreau să zic...

Ossian strâmbase din nas:

– N-nu... n-am surprins nici o comunicare de acest fel. Dar am intersectat câmpurile altor scrutători care îi studiau. Și, deși este contrar Scripturii, am vorbit cu ei... Toți simt pericolul reprezentat de Bene Gesserit. Mi-au spus-o și Diallo, de la Soheri, și Coraswami, de la Bangalore, toți! Ne-am gândit chiar că trebuie să colaborăm ca să le dăm pe față pe Bene Gesserit. Problema e că nimeni nu știe cum și de unde au apărut așa, deodată.

– Înțeleg. Mătcile se simt amenințate... Winnona rămase pe gânduri câteva clipe, apoi continuă. De ce *naiba* urmărește Bene Gesseritul să se desprindă de vortex? E stupid...

Ossian pufnise în râs:

– Ce-ai vrea să urmărească? Puterea! Până să apară vortexul, Bene Gesserit aveau monopolul asupra artei de a-i manipula pe ceilalți în cursul unei discuții... de când a apărut vortexul, am ajuns fiecare dintre noi să știm ce se petrece în capul celor cu care vorbim. Dacă vrem, putem să păstrăm în câmp o conversație întreagă și s-o studiem apoi pe îndelete, dacă ni se pare că nu ne-am invadat interlocutorii suficient de bine cu vortexul în cursul discuției... Practic, am ajuns cu toții un fel de Bene Gesserit, nu crezi?

– Nu cred, zâmbise Winnona și dădu să mai adauge ceva, dar Ossian se îndreptă brusc și privi iscoditor în iglu. Puse degetul arătător la buze: *ssst!* Se concentră și parcurse registrele de acces în câmp. Prezența ușoară, ca o adiere de vânt, se retrase în vortexul bazal, printre datele uzuale.

– Așteaptă!

Se cufundă în vortex și se concentră asupra imaginii igluului până ce replica acestuia deveni aproape palpabilă. Înregistră intensitatea ultimelor cuvinte schimbate cu matca și le stabili pragul de penetranță în câmp. Nu era greu. Registrele erau ușor de mascat în acea dimineață.

Reluă:

– Nu te lega doar de vortex, Winnona! Ei nu doresc doar abolirea Scripturilor și a portului spiralelor!

– Ce tot spui?

În loc de răspuns, Ossian mormăi ceva, cu voce rugoasă, iar matca tresări și căscă ochii:

– Ești sigur? Vor să anihileze chiar tot? Și Jihadul dintre legiuni? Întreg sistemul? Ca să-l înlocuiască cu *ce*?

– Nu știu. N-am captat niciodată comunicații Bene Gesserit. Nici eu, nici ceilalți scrutători. Habar n-avem ce comunică ei de la o legiune la alta!

Winnona îl întrerupsese:

– Putem dovedi că Ghazalla face parte din Bene Gesserit? De fapt, putem fabrica dovada că este conectată la Bene Gesserit? Că acționează contrar legilor din Scripturi?

Ossian rămăsese pe gânduri. Era cea mai bună manevră dacă doreai s-o răstorni pe actuala matcă majoră Kildare. Legionarii obișnuiți nu puteau scruta câmpul și n-ar fi avut cum să-l contrazică pe Ossian. Mda. Era o soluție. S-o acuze pe Ghazalla de politică neautorizată de regulamentele Scripturilor. S-o acuze de acțiuni împotriva propriei legiuni.

Dar dacă Bene Gesserit nu puteau fi detectați în câmp? Dacă *nu* trebuia să comunice de la o legiune la alta? Dacă erau rezultatul unui misionarism subtil, care nu avea nevoie de vortex?

Ossian se mai gândise la acest lucru. Dacă lucrurile stăteau așa, nu aveau nici o șansă. Niște legionari capabili să-și crească numărul de prozeliți, ca o pată de ulei, împotriva prevederilor din Scripturi, l-ar fi făcut praf pe el, un biet scrutător în vortex dintr-un brund anonim.

Ți-e frică? se interesă Winnona folosind Glasul de vortex.

Mi-e frică, recunoscu el. *Dar mă pot înhăma la treabă. Chiar dacă mi-e frică. Dă-mi timp numai!*

Matca încuviințase. La fel cum încuviințase mai devreme decizia lui Ossian de a-i lăsa pe Massai să treacă pe lângă ei, fără să-i atace, deși era contrară Scripturilor. „Legiunile sunt obligate să se extermine în Micul Jihad, din momentul în care stabilesc un contact de război", scria în capitolul *Popoarele Schimbării*, versetele 39–40.

*

Ascensiunea Winnonei în brund fusese plină de piedici din cauza amestecului Ghazallei, după cum avea s-o afle. Cu trei ani în urmă, când fosta matcă minoră murise în teritoriile de la sud de Marile Lacuri Înghețate după un Jihad cu legiunea Kwazz, Ghazalla dorise să impună o necunoscută, membră a altui brund. Ossian aflase la timp însă de uneltirile mătcii majore și o avertizase pe Winnona.

Winnona avea 30 de ani atunci și făcea cuplu cu Tuath. Nu acceptase să aibă copii, căci sarcina i-ar fi distrus ireversibil uterul, făcându-l inapt operației de confirmare. Un uter care suportase o sarcină normală nu mai putea reține dispozitivul de eclozare multiplă. De altfel, circula o vorbă prin legiuni: „Femeia care și-a născut copiii ei nu poate purta copiii legiunii..."

– Ghazalla e obligată să țină cont de faptul că brundul posedă o matcă latentă. Ar fi un demers fățiș împotriva Scripturii! îi explicase Ossian Winnonei, cu o naivitate care îl făcuse de multe ori să roșească după aceea.

– Nu se împiedică ea de Scriptură! replicase Winnona.

– Mă rog... Vrea să-și asigure un control absolut asupra brundurilor. Dar n-are autoritatea care să-i permită să sfideze pe față Scripturile! insistase el.

Ossian ținea partea Winnonei nu pentru că așa s-ar fi garantat independența brundului sau respectarea Scripturilor. Dar o Winnona rămasă femelă nu l-ar fi avut mascul decât pe Tuath, masculul dintâi. Iar dacă Tuath, masculul dintâi, ar fi murit, s-ar fi găsit orice alt legionar cu care să facă cuplu. Cu excepția lui

Ossian, bineînțeles. El nu era decât un scrutător: nu făcea parte dintre cei solicitați de femele.

Devenind matcă însă, Ossian era sigur că o va însămânța, împreună cu alții, desigur, dar nu va rămâne doar femela lui Tuath, masculul dintâi. Ossian era cel mai bun scrutător în vortex din tot brundul, iar asta nu numai că-l va propulsa printre cei aleși să asigure perpetuarea generațiilor, dar avea șanse să ajungă în intimitatea mătcii majore. Conform acelorași recomandări.

Și asta era ceea ce Ossian dorea cel mai mult.

Abia acum, luptele deschise sau subterane ale acelei perioade puteau fi puse cap la cap. Ghazalla se opusese Winnonei știind că va avea de întâmpinat o rezistență activă din partea ei față de planurile de dezagregare a vortexului.

Poate că era, într-adevăr, vorba de o conspirație care se întindea de la o legiune la alta?...

Ossian se încălzise, în sfârșit, și se apropie și el de *kang*. Între timp, ajunsese să-i fie indispensabil Winnonei. Și, chiar dacă o simțea când și când că îl privește ca pe un potențial dușman, matca nu mai avea cum să-l îndepărteze.

De aceea își permisese să-i sugereze ca legionari Highlander să-și tragă pe sub piele spirale Sohere. Câtă vreme îi examinaseră pe prizonierii lor, numai despre asta îi vorbise. Părerea lui Ossian era că astfel, Micul Jihad, purtat cu Soherii, devenea o formalitate pentru Kildare. Dar, mai ales, portul spiralelor străine i-ar fi permis lui, scrutătorului brundului, să-i iscodească fără probleme pe legionarii Soher.

La început, Winnona nici nu dorise să audă de așa ceva, însă acum părea mult mai ușor de înduplecat. De altfel, trase un fum de chinchin și spuse cu voce potolită:

– Ghazalla nici n-ar avea ce să ne reproșeze. Ne-am apropia de principiile ei...

Ossian izbucni în râs.

– Dacă aș fi știut ce vrei să zici, aș fi ridicat izolarea registrului de acces.

– Nu glumi! se posomorî matca. Strategia asta trebuie să fie doar a brundului nostru. Cel puțin în prima etapă, până nu apucă Gwenn s-o comunice Ghazallei.

Ossian nu răspunse. Nu cumva, se întrebă el, unda de revoltă este doar consecința logică a unor discuții cum e cea de acum? Poate că *nu* există nici un conspirator! Poate că totul e doar în mintea noastră...

– Ești sigur că nimeni, în nici un alt brund, nu s-a mai gândit la așa ceva? se interesă Winnona.

Ossian întârzia cu răspunsul, iar matca își examină volutele vortexului care se înșurubau pe sub pielea sânilor. Răspândeau irizații violete, care o relaxau. De afară se ridică un zvon de voci: masculii aprinseseră focuri de *lichiba* la care uscau pânzele planșelor de zăpadă. Din corturile-atelier se auzea fâșâitul ascuțit al foalelor cu care topeau nisipul pentru sticla de vizionare a vortexului. Ossian va trebui să iasă, cât de curând, ca să ridice relevmentele topografice din câmp pentru ținuturile din jur. Le va picta pe vizierele legionarilor doar cu o zi înainte de începerea Micului Jihad, după care vor porni prin dunele de zăpadă în urmărirea Soherilor.

– Chiar nu mai intenționează nimeni să-și amestece legionarii cu cei ai brundurilor adverse? reformulă matca.

– Nu. Suntem mai revoluționari decât Ghazalla și decât toți membrii Bene Gesserit.

– Asta e bine. E bine... spuse ea, gânditoare. Îmbrăcăm blana lor ca să-i distrugem, nu-i așa?

– Până și fraza asta apare des în emisiile din vortex ale Ghazallei sau ale lui Fingal, râse Ossian. Aș zice că ești pe cale să devii Bene Gesserit...

– Uite ce e, Ossian! *Vreau* să câștig înfruntarea cu Ghazalla. Trebuie să devin matcă majoră. Sunt motive suficiente ca să fiu absolvită de păcatul că amestec între ele spiralele brundurilor. Scrie în Scripturi că scopul legiunilor este să distrugă orice întâlnesc în cale?

– *Despre migrații*, capitolul patru, versetele 24–27, recunoscu Ossian pasajul.

– Perfect! Eu consider că Bene Gesserit sunt o altă legiune. O legiune întâlnită în *tchang-thang* pe care trebuie s-o fac una cu pământul... Scrie în Scripturi că mătcile minore au dreptul să recurgă la orice mijloace pentru a pune mâna pe putere în legiune?

– Scrie, admise Ossian cu jumătate de gură. Unde naiba vrei să ajungi?

– Vreau să spun că am voie să folosesc orice mijloace ca s-o dobor pe Ghazalla! Asta vreau să spun! Așa mă condiționează Scripturile. Așa *ne* condiționează Scripturile. O să-i distrugem pe Soheri, iar pe Gwenn și pe Fingal o să-i ucidem în timpul luptei... Ceilalți vor pune moartea lor pe seama Micului Jihad... Ai înțeles, Tuath?

Tuath stătea întins lângă *kang*, pe covoarele de cânepă bătucită. Își cufundase mâna în bolul de alabastru plin cu chinchin și își prepara o pipă.

– Nici o grijă! Vrei să-i aruncăm undeva într-o zonă grea, sau vrei să-i ucidem chiar noi? întrebă el cu aer absent.

– Te gândești singur! Orice metodă e bună, cu condiția ca cei doi să dispară...

– Poate că mai bună ar fi otrava... o întrerupse Ossian, încruntat. O otravă declanșată de anumite cuvinte... Ceilalți doi îl priviră atenți. Da, da! reluă el. De ce să moară în timpul luptei? De ce să nu moară în timp ce își predică ideile? Ceilalți ar pune moartea lor pe seama lui Bhagavan.

Winnona surâse și se ridică de pe *kang*. Se uită de la Ossian la Tuath și își țuguie buzele.

– Nu e rău, spuse ea. Nu e rău deloc. O otravă pe care să le-o punem în mâncare și care să se descarce în ei când vorbesc despre...

– Nu așa! o întrerupse Tuath. Îl privi pe Ossian. N-ai putea lansa un releu de chin în vortex?

– Un releu de chin?! se miră Ossian.

– Da. Dureri nemaipomenite. Să-i vedem cu toții cum se sufocă și cum varsă. Un câmp mascat cu abilitate...

Matca și Ossian deveniseră atenți. Tuath se urcă lângă Winnona, pe *kang*, se întinse, suflă în sus fumul albăstrui de chinchin și continuă:

– Ai putea inventa un astfel de releu, Ossian. Ar fi mai bun decât orice otravă. Cu condiția să acționeze din momentul în care cei doi vorbesc despre ideile Bene Gesserit.

Tuath își privi unghiile dure precum oțelul. Făcu de câteva ori mișcările de flexie, specifice luptei corp la corp Kildare, și spiralele i se încălziră brusc.

– Ai înțeles? întrebă. O sărută pe Winnona și trase cu coada ochiului la Ossian.

– Poți să faci asta, Ossian, nu-i așa? se interesă matca cu ochi lucitori.

– Pot, spuse Ossian, uluit.

Îl privi atent pe Tuath. De unde îi veniseră asemenea idei? Nu era el legionarul care să gândească într-atât de departe. Poate că... Scrutătorul se decise să lanseze o sondă în câmp. Registrele păreau goale, dar de la Ghazalla te puteai aștepta la orice.

Matca era încântată de idee, mai ales că îi venise chiar lui Tuath. Ei? – se uita ea țintă la Ossian, așteptând răspunsul.

– Am să fac un releu de chin, întări el, deși se tot gândea: ce interes are Ghazalla ca lucrurile să se petreacă astfel? Era sigur că o astfel de idee nu i-ar fi putut veni decât Ghazallei, deși sondele din câmp nu întâlniseră nimic suspect. Să-i fi venit chiar lui Tuath ideea? se mai întrebă el și se hotărî să lanseze o nadă în vortex, dar simpla formulare a acestui gând îl făcu pe Tuath să-i pună o întrebare, ca și cum ar fi fost declanșat de ideile lui Ossian:

– Te-ai gândit vreodată că Ghazalla susține Ordinul din cauză că nu e Scotă, cum suntem noi?

Ossian se cutremură. La ce se referea Tuath? În mod cert, ce se întâmpla acum nu era felul lui de a se juca cu vortexul. El, scrutătorul, se gândise să întindă o capcană în vortex ca s-o prindă pe Ghazalla, iar acum, Tuath îi întinsese o nadă care îl făcea să gândească precipitat, ca și cum ar fi fost incapabil să-și ordoneze gândurile. Pe undeva prin brund, rătăcea un releu de-al mătcii majore care îl captase pe masculul dintâi. Ea era cea care se juca cu el, cu Ossian.

– Știu eu? intră el în joc. Poate fi o explicație. O bengaleză în fruntea unei legiuni de Scoți se poate gândi să joace o carte Bene Gesserit..

Winnona zâmbi și îl cuprinse pe Tuath pe după umeri. Ossian se uită într-o parte. Doamne! Numai dacă nu i-ar cere lui

Tuath s-o însămânțeze acum! gândi el. Sondă vortexul după codurile Ghazallei. Nici un semn.

Matca spuse:

– Deci rămâne așa! Legionari de-ai noștri, aleși de tine, Ossian, vor schimba spiralele cu Soherii!

Scrutătorul parcurse rapid izolarea din vortex. Părea impermeabilă. Câmpul era atât de liniștit, neparcurs de nici un Glas de vortex, încât părea sălbatic, precum aerul curat prin care nu mai trecuseră legiuni de ani de zile. Ossian se uită la Tuath. Nu-și schimbase deloc expresia în ultimul minut. Se decise să răspundă:

– Așa vom face.

– Bine. Câți prizonieri Soheri avem?

– Doisprezece. Nouă masculi. Trei femele.

– Bun. Vom trimite doisprezece Kildare cu spiralele schimbate în brundurile Sohere, conchise Winnona și înghiți în sec.

Tuath, masculul dintâi, își trecea palmele peste spiralele ce străbăteau gambele mătcii. Îi stârnește irizările, strânse Ossian din ochi. Cei doi pufniră în râs, văzând mina lui acră.

– Nu pune la suflet! începu Winnona. Se răsuci spre Tuath, masculul dintâi și-i făcu semn să-i dea bolul cu chinchin. Vei fi totdeauna printre preferații mei, continuă ea. Înțelege-mă! Trebuie să eclozez frecvent! Vreau să devin matca majoră a legiunii Kildare! S-o dau jos pe colorata aia de Ghazalla!

– Winnona va ajunge acolo sus și nu ne va uita pe noi, sfătuitorii ei! spuse Tuath oarecum interogativ, fără legătură. Se prefăcea preocupat de irizația spiralelor strălucitoare de pe fesele rotunde ale Winnonei.

Ossian ignoră aluzia umilă a lui Tuath. De când fosta lui femelă devenise matcă, Tuath se înmuiase din ce în ce. Ajunsese să se ferească să spună acele lucruri care nu-i erau pe plac Winnonei. Nu făcea nici un fel de afirmații fără s-o fi consultat înainte. Legionarul puternic de altădată dădea fuga acum, ori de câte ori îl striga matca... Cu toate acestea, îi venise ideea releului de chin.

– Ai să-l faci, nu-i așa? se interesă Tuath, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Avea un licăr bizar în străfundul ochilor. O lumină care nu era a lui. Ca o semnătură străină ce îl poseda.

– Da, răspunse Ossian.

– Fă-o, și Winnona n-o să ne uite niciodată! repetă el, redevenind umil.

Licărul din ochi dispăruse. Ossian se gândi să ruleze mai târziu, în liniște, conversația de acum, care se acumula în vortex. Se pregăti să iasă și să meargă în igluul lui, unde o va face pe îndelete. Winnona sesizase deja ciudățenia situației și se posomorâse. De ce oare...

Mă rog. Oricum, în loc să răspundă gesturilor tandre ale lui Tuath, Winnona zâmbea încurcată, evitând să-l privească în ochi.

Mirosul de chinchin aromat umpluse igluul, înlocuind efluviile acre de *lichiba* arsă. Vântul începuse să șuiere printre corturile și catargele brundului, amestecându-se cu bâzâitul generatorului de energie și cu fâșâitul foalelor. Din când în când, câte o pală de aer plesnea blănurile care acopereau intrarea.

– Și dacă vom pierde? întrebă deodată Tuath, cu ochi din ce în ce mai opaci.

Trebuie să-l citesc! emise Ossian și răspunse, ținând buzele:

– Nu riscăm prea mult. Ghazalla n-o să ne acuze că am utilizat o metodă predicată de ea.

– N-o s-o facă! Dar ar putea să capteze registrele membrilor obișnuiți ai brundului. Ar putea să-i netezească drumul lui Gwenn, replică matca.

– Gwenn? Gwenn n-a atins încă vârsta eclozării, constată Tuath.

– Face optsprezece ani. În curând. Și, dacă suportă operația de confirmare, o să eclozeze și ea. Dar, repet, Ghazalla n-o să ne pună în cârcă nimic! Cum s-o mai sprijine pe Gwenn câtă vreme ne-ar reproșa ceea ce Gwenn predică mereu?

Simunul vibra peste întinderile înghețate. La mai puțin de trei mile spre est, trecea o conductă înghețată, izbită de curenții șuierători. Winnona își încrucișă brațele și se scutură, ca parcursă

de un frison. Se uită la Tuath, masculul dintâi, și se gândi că trebuia să mai dea foc la câteva grămezi de...*

– I-ai auzit comunicând în vortex? se interesă matca.

– Nimic important. Itinerare, delimitarea unor brunduri, întrevederi între mătci... Dar nu ei sunt cei mai puternici! privi Ossian la cei doi și aruncă hârtiile** pe *kang*, lângă Winnona.

Iată-i pe cei mai periculoși! Cei mai bine punctați: șaizeci și cinci de victorii, nici o înfrângere! Ayss, pârjolită... Jumătate din Euross devastat... Legiunea Tengri. Mongoli!

– Nu mai spune! pufni Winnona în râs, privind la desenele din Scripturile recente. Ăștia sunt cei mai periculoși legionari? Ăștia? Limbricii ăștia?

– Căile Scripturilor sunt nepătrunse, replică Ossian, serios.

Matca îi aruncă o privire scurtă, după care se prefăcu atrasă de hârtii. Îi răspunse, cu aer absent:

– Eu respect căile Scripturilor.

---

* Urmează o lacună în text. Din studiul comparat al legendelor Dispersiei, precum și din cercetările amănunțite ale altor izvoare scrise, reiese că cei trei Scoți (a căror existență reală este atestată de majoritatea surselor consultate, inclusiv de incunabulele de la mânăstirea Patna) au discutat despre planurile imediate ale legiunii. Menționăm că la data discuției (18500, nAudrim, Gwasheu, după cum reiese din studiul unor documente paralele), Kildare Highlanders și Soher erau legiunile predominante în Afryss de Nord. Conform prescripțiilor de care făceau atâta caz, trebuia ca cele două legiuni să inițieze Micul Jihad, ca urmare logică a stabilirii contactului de război. Rezultatul acestui război se concretiza în preluarea punctajului legiunii învinse și în adăugarea unor noi trăsături de vortex în portul specific. Operațiunea se numea „inserție" și, în cazul specific al celor două legiuni, preceda atribuirea însemnelor de „legiune migratoare", înscrisă în vortexurile individuale.

Această stare de lucruri a fost recent confirmată de săpăturile efectuate în zona vestică a Eurossului și în porțiunea centrală a Ayssului. La Antibia, de pildă, s-au descoperit resturile unei legiuni ai cărei membri aveau caracteristicile topometrice specifice Afryssului, dar al căror vortex spiralat, extrem de încărcat, respecta tipicul și modelele din Euross. Urme ale acestei legiuni (denumită, arbitrar, „afryssiană 4") au fost descoperite și în jurul Marilor Lacuri Înghețate din sud-estul Afryssului. Vortexul membrilor era mult mai simplu, și, lucru bizar, înălțimea medie a legionarilor era mai mică cu cinci centimetri și jumătate.

– Și Tengri le respectă. Până acum, *limbricii* ăștia de Tengri sunt cei mai apropiați de scopurile Scripturii. Mereu învingători. Zeci de trăsături de vortex capturate. N-au primit niciodată străini în legiuni. Făcu o pauză și stabili sentențios: *ei* trebuie să fie ținta noastră. Așa cum precizează scrierile, o singură legiune trebuie să rămână pe suprafața Pământului! Iar eu zic că aceea trebuie să fie Kildare Highlanders.

Winnona se întoarse spre ieșire, privind în gol.

– Legiunea Tengri. Euross. Mda!

Ordonă în vortex pelerina, care lunecă prin aer cu lentoare, plutind spre *kang*, după care îi înfășură trupul cu un foșnet moale. Spiralele luminescente ale mătcii deveniră brusc mate. *Nervoasă! Nervoasă ca...*

Ossian nu-și duse gândul până la capăt.

– Nervoasă ca *ce*? îl întrebă Winnona și se strecură afară din iglu.

Planul dezbătut de cei trei Scoți prevedea trecerea Mediteranei (înghețată complet în 18500), spulberarea legiunilor sedentare din insulele întâlnite în cale și a triburilor de „crescători la copcă" de pe paakul marin. Urma angajarea unui contact de război cu două legiuni puternice din Euross: Spree, germanici, care recunoșteau drept operație de confirmare a majoratului sudarea chirurgicală a coarnelor de yak direct la oasele craniului. De menționat nivelul ridicat al cunoștințelor de imunologie din acea vreme, care permitea grefarea unor structuri non-self. Punctajul acestei legiuni era uriaș, dacă ținem cont de legendele Dispersiei din Skandina Estică. Ei pretind că Spree aveau spiralele de codificare a punctajului urcate până pe coarne!

Cea de-a doua legiune care stăpânea Euross era Tengri, la care se face referire chiar din porțiunea de text care a permis, în continuare, reconstituirea Cărții Brundurilor.

** Prima și singura menționare a Scripturilor ca obiect fizic, consultat de legionari. Există autori care contestă existența Scripturilor ca obiect, explicând că legionarii „țineau minte preceptele din Scripturi, transmițându-le pe cale orală".

VI

Legendele Dispersiei povestesc despre ordinul Al Bokar. Astfel, într-o primă menţiune a ordinului, reiese că Al Bokar captase o navă fără echipaj a Ghildei. Al Bokar nu aveau trup, şi astfel se făcea că Oreste Sommers vorbea dintr-un difuzor mobil, Nizar Al Awad se contopise cu radarele de pe puntea de comandă, iar Ivor Merovingi migra sub forma uleiului de răcire din ţevăria motoarelor, întinzându-se ca o pată de cerneală pe sugativă în toate lichidele navei.

Cei trei se urau de moarte jos, pe Pantelleria. Acest lucru nu era valabil în ordinul Al Bokar, unde Oreste îl lua pe Ivor peste picior pentru modul deficitar în care condusese apărarea staţiei Cassiteridae, iar Ivor îl întreba, amuzat, dacă „nu aşa fusese planul nostru de la bun început?"

La prima vedere, Al Bokar erau extensiile autonome din vortex ale celor care foloseau vortexul. Printr-o ironie a sorţii, Bene Gesseritul avertizase asupra riscului ca „registrele de câmp să ajungă să se mişte independent de voinţa utilizatorilor lor, după cum demult ne-a prezis Jehanne Butler". Nu ştiau însă că ele vor fi primele care vor suporta această mutaţie a Dumnezeului ieşit din Canoanele de pe Wallach IX, chiar din mâinile lor. Spuneau ele: „Cei ce vor căpăta suflet de vortex îşi vor râde de trupurile lor supuse patimilor, rămase în afara câmpului".

MESSAOUD pufni plictisit şi întinse mâna către magistrat. Nu era satisfăcut de suma pe care o primise. Făcu un gest sugestiv. Pelerina albă se scutură într-un gest scurt, de negaţie, dezgolind umerii înguşti ai insulei coborât în Landsraad să guste din

plăcerile adrenalinei revărsate în sânge. Nu se așteptase ca totul să înceapă cu o târguială care lui, ca magistrat apropiat Decanului în exercițiu, îi repugna.

Dar n-avea de ales. Trebuia să se tocmească pe o stradă care mirosea urât, a trupuri înfierbântate, printre niște ziduri umede de bosh.

– Brenda e o Atreides! Nu ajunge cât ai dat, spuse Messaoud.

– Ce înseamnă o *Atreides*?

Mirarea magistratului era neprefăcută. Aleseseră special o porțiune mai întunecată a străzii. Stăteau în apropierea unui gang, unde tavanul Edificiului Inferior cobora foarte mult; textura lui aurie, din piele acoperită cu peri fini, se afla doar cu un nivel deasupra capetelor lor.

Era un loc puțin aglomerat. Dacă ridicai mâna și te împingeai bine în vârfuri, puteai să crezi chiar că vei atinge cu degetele firul *guvernor* de pe tavanul scund.

– Nu știu ce înseamnă o Atreides! reluă magistratul.

– Nu te-ai uitat la ultima misiune a lui Ivor pe Cassiteridae? întrebă Messaoud. Magistratul făcu semn că da, dar se vedea pe fața lui că numele de Atreides continua să nu-i spună nimic. Eh, n-are importanță! Chiar dacă-mi promiți că n-o vei atinge, tot mai e nevoie de încă două bare de cinci... Dacă nu-ți convine, strada e plină de fete! Dar nici una nu e o Atreides! continuă el s-o laude pe Brenda.

– N-am nevoie de alte fete! Am venit special pentru Brenda... Brenda Atreides... Mi-a povestit un prieten despre ea! Îți repet însă: sunt magistrat și am vortex penian!... N-am s-o ating deloc!

– Încă două bare de cinci, sau lăsăm totul baltă! ridică Messaoud vocea. Stârnea un ecou sec, ca într-o cameră golită de mobilier. Câteva picături de sudoare se prelinseră de pe tavan drept în creștetul lui. Reflex, Harkonnen privi la limbile de os ce se roteau în perete, undeva deasupra tavernei lui Mac. Era trecut de șapte seara și termometrul arăta peste 30 de grade. Se mira că nu transpira și el, ca boshul care îi conținea.

Brenda ieși din gangul scund și se apropie de magistrat. Nu făcea altceva decât să respecte o rutină îndelung exersată.

– Vortex penian... sunt specialistă în chestia asta! spuse, sigură pe ea și pipăi evaluativ pelerina albă a magistratului. Cine ți-a povestit despre mine? Silenus Herald? Tiiopa'il Ezaro?... făcu o pauză, pentru efect, și continuă, făcând cu ochiul: Sau a fost cineva mai de *sus*?

Magistratul îi privi formele pline, cât se poate de îndepărtate de siluetele en vogue, Cassandra Sommers, Venexiana Merovingi et co. Nu-și putea permite s-o piardă pe Brenda! Nu din cauza prețului, în orice caz!

Se uită într-o parte și în alta. Dacă spusese că servise pe cineva amplasat mai *bine* decât Tiiopa'il Ezaro, înseamnă că... Se mai uită o dată de-a lungul trotuarului și în sus, ca și cum i-ar fi fost rușine să nu fie văzut în compania celor doi.

– Nu te formaliza! continuă Brenda. Străzile sunt pline de tipi ca tine...

– Boshul, făcu el semn spre tavan. Ghilda Extinsă!

– Boshul tace! i-o reteză Messaoud, sigur pe el, iar Brenda reluă:

– Aici e lume multă, nu ca-n Pantelleria Superioară, unde sari în ochii unui cunoscut de la o sută de metri...

– Nu există culoare așa de lungi în Pantelleria Superioară! făcu magistratul.

– Dar nici aglomerația de aici nu e pe sus... Liniștește-te! N-o să te bage nimeni în seamă.

Magistratul privi rapid dintr-o parte în alta și, asigurându-se că nu-l vede nimeni, scoase din pelerină barele cerute și le întinse lui Messaoud.

– Era și timpul, constată Messaoud. Nu-ș' ce dracu' s-a apucat Mac de-a gătit în seara asta, c-a împuțit toată strada... Nu mai rezistam. Și tu te caliceai la două prăpădite de bare, de-mi venea să borăsc pe aici...

– Am coborât special pentru ea. Dar ceri mult... Unde mergem? întrebă magistratul, înfășându-și capa cu un gest larg.

– Nicăieri! pufni Mess în râs. Ai angajat marfa pentru aici și acum!

Brenda hohoti gros:

– Ai spus c-o să folosești vortexul penian! Înseamnă că n-o să te dezbraci! Ne vom iubi de-a-n picioarelea, pe trotuar! chicoti ea și făcu cu ochiul.

Magistratul se holbă, simțind că, într-un fel, cei doi îl trăseseră pe sfoară, dar Messaoud se uita în altă parte și se scărpina nervos pe obraz. Nu suporta târguielile care se prelungeau aiurea. Nu-i plăcea să tragă cineva cu ochiul la el când făcea afaceri...

– Boshul... bâigui magistratul.

– Ți-am spus că boshul nu spune nimic... Hei! exclamă Mess și se puse pe râs. Doar nu-ți imaginezi că boshul *nu* știe ce faci! Fie că ești îmbrăcat, fie că nu!

– Nu știu... Știu doar că un bosh vede și aude! Dar dacă și vorbește?...

Messaoud ridică din umeri. Mă rog. Reclamele făceau un tărăboi nemaipomenit, zvonul de fond al vocilor din localuri umplea strada 28, dar mai lipseau cel puțin două ore până ce strada să se încingă de-a binelea! Iar tipii valabili, de care se ferea Mess, erau încă dosiți prin apartamente și cazinouri, la prietenele lor, sau la meciurile din cuvele cu noroi.

Nu! Strada nu s-a încins! Prea devreme ca să mă vadă băieții! își spuse Mess în gând și o luă pe dalele cartilaginoase, verzui, pline de pete de sos, de lichioruri și de sânge închegat. O auzi din spate pe Brenda:

– Nu te jena! N-ai mai fost prin Landsraad, este? Așa faceți toți la început! Da' până la urmă, o să lași și tu textila pe unde apuci...

– Ce să las?!

– Textila! Țoalele! Pelerinele și toate acareturile! explică Brenda. Mulți nici n-au vortex *acolo*.... iar eu mă dau așa, pe lângă ei și mă așez în genunchi pe carapacea asta, vrei să vezi?

Magistratul se trase brusc înapoi. Poate că vrea altceva? se întrebă Brenda. Atunci să fi făcut bine și să fi dat toți banii de la început! Nu să se târguie ca un coate-goale din Landsraad! Nu-i era ei clar ce însemna o Atreides, nici măcar când își auzise numele rostit în sferoidele 3D; dar știa cât se poate de bine că o

adevărată Atreides, și aici o băga și pe maică-sa, nu obișnuia să-și piardă timpul cu clienți nehotărâți. Banii înainte de orice!

– Uite ce e! spuse Messaoud din capătul gangului, citind încurcătura de pe chipul magistratului. Eu am să dispar. Poate că te jenezi de mine...

O luă încetișor pe trotuar, fluturând mâna în semn de la revedere. „Sau vrei să mă simți *direct*? Fără vortex?" o mai auzi pe Brenda.

Mess intră la Mac. Mirosea și mai tare a filé din ăla nenorocit, amestecat cu făină de oase și fasole. O împuțiciune. Comandă o butelcă pântecoasă de Bornolla de Caladan, vinul pe care îl bea de obicei. Caladan, Casa Atreides, își aminti. Oare ce însemna asta? Iar Brenda... Ei bine, cum se făcea că Brenda nu știa nimic despre numele ei de familie?

Eh, parcă el știa ceva despre numele Harkonnen?

– Ce dracu' a mai făcut șefu', Mac? întrebă după ce sorbi prima gură de vin. Adulmecă de câteva ori: mirosea la fel de tare a filé așa încât dădu paharul peste cap, scuturându-se.

– Uite-te și singur! îi făcu Mac semn către sferoidele Ghildei. Am mai pierdut o stație. Din categoria Amalfi. Mordec'hai spune că era cea mai perfecționată bază care putea să existe. Radaruri cuplate la amplificatoarele de vortex. Câmpuri de feed-back suprapuse. Operatori din Ghildă cuplați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Blindaje de ceramică și crotoniu. O nebunie... ascultă-l!

Messaoud se chiorî în sferoidul 3D și-l văzu pe Mordec'hai care explica doctrina Casei Sommers: Oreste cerea mobilizarea generală. Cetățenii liberi ai Decanatului, în opinia lui Sommers, ar fi trebuit să recolonizeze toate bazele de frontieră...

– N-n-numai bles-blestemata aia de nevastă-sa e d-de vină! spuse Sörensen. O B-b-bene Gesserit împuțită.

– Corect! răspunse grăsanul Fenring. Vrăjitoarele astea n-au fost niciodată de acord cu *kyewa*...

Mac freca un pahar și-l privea din când în când în lumină. Suflă printre dinți:

– Complet sonat, Oreste ăsta! N-am folosit niciodată vreo armă. Cum dracu' să mă folosesc de rachete și de toate celelalte?

Și cum o să ajung eu până pe o bază din aia? Tu ai tras vreodată? se întoarse el brusc spre grăsanul Fenring.

– Ohoo! Și ce-am mai tras, Doamne! Kilometri de puicuțe! Și ține cont; fără vortex, nu așa cum o încasează Brenda acum!...

– Mai du-te naibii! îl opri Messaoud și se uită prin tavernă. Veștile circulau repede pe strada 28. Nenorociții ăștia care îl urmăreau acum pe Mordec'hai din ochi știau că Brenda se joacă cu un magistrat și...

Mord tocmai îl întreba pe Oreste despre numărul bazelor Decanale de frontieră. Erau peste două mii de baze Cassiteridae și vreo trei mii cinci sute de baze tip Amalfi. Fuseseră deservite, și unele și altele, de personal uman îmbarcat până în urmă cu două secole. Ironia era că cel care retrăsese ultimele contingente de pe stații fusese chiar un predecesor al lui Sommers; o făcuse o dată cu introducerea amplificatorului de vortex. Pe măsură ce puterea amplificatoarelor creștea, ghildarii au fost readuși în Edificii și au constituit nucleele viitoarelor patrule de salt.

Messaoud își stinse țigara și adulmecă aerul din tavernă. Se obișnuise cu mirosul de filé, sau poate că Bornolla începea să-și facă efectul. Nu mai simțea nimic. Privi iar la clienții lui Mac și suflă ultimul fum de-a lungul tejghelei lucioase. Era momentul să profite de interesul lor nețărmurit pentru discuția din sferoidele 3D. Ivor conchidea în locul lui Oreste, spunând că ce propunea el echivala cel puțin cu o mobilizare parțială.

– M-mac! strigă Sörensen. S-să vezi c-că leprele astea v-vor să n-ne înroleze!

– Mda! Carne de tun!

– I-auzi! exclamă Mac, nervos, uitând să oprească dozatorul de bere. Spuma se revărsă, galbenă, răspândind un miros acru. I-auzi! Datorie de grup! Da'ce? I-am trimis eu să meargă ca orbeții pe asteroizii ăia? Vor să stea acolo? Să stea de unii singuri!

Perfect! Se apropiau minute bune pentru Messaoud. Se strecură printre mesele înghesuite, vorbind cu unul și cu altul. Da, sigur că da. Situația se agrava din ce în ce. Niște incapabili, magistrații ăia din administrație! Cum să-i trimită pe ei, care habar n-aveau să se folosească de arme? Își păstraseră puterea pentru ei, să facă bine și s-o exercite acum!

Noroc cu Decanul! Noroc că mai era cineva care ținea și cu ei, cetățenii din Edificiile Inferioare!

Alții spuneau însă că Oreste avea dreptate. Ce-o să se întâmple dacă nu vor riposta cu toată puterea? Agresorii puteau să se ivească din întreaga Dispersie, iar viața liniștită din Edificii s-ar fi încheiat... Punct. Foamete, exil, sau dracu' știe ce altă nenorocire îi mai aștepta. Poate că ar fi trebuit să se înroleze.

Era minunat. Erau discuțiile care îl umpleau de încântare pe Messaoud. Mâinile îi scotoceau prin buzunarele tipilor, ei îl sorbeau din ochi pe Mordec'hai, schimbau argumente și comandau băutură, iar Messaoud îi lucra cum știa el mai bine.

De obicei, împărțea câștigul pe din două cu Mac. Numai că, de la un timp încoace, Brenda produsese foarte puțin. Poate că trebuia să se lege de găselnița aia, cu apartenența ei la Casa Atreides? Trebuia să se mai intereseze la grăsanul Fenring ce era cu povestea asta. Fie că avea cărți sau nu, fie că în cărțile alea scria despre Brenda sau nu, Fenring se pricepea să spună povești frumoase care îl puteau ajuta pe Mess.

E o perioadă proastă, își zise Mess. Brenda scotea din ce în ce mai puțini bani, iar Mac se purta din ce în ce mai porcește... Iar în seara asta îl luase peste picior fără nici un motiv.

Ivor afirma în sferoidele Ghildei că ultima înfrângere se datorase unor greșeli de coordonare. Mordec'hai se aplecă spre Decanus Maximus, clipind mai des:

– Vreți să spuneți că pierderea stației Amalfi putea fi prevenită? Utilizând numai amplificatorul de vortex?

Da. Asta vroia să spună Ivor. Nu era nevoie să riște viețile supușilor din Landsraad pentru atâta lucru. Nu încă.

Messaoud se întorsese la tejgheaua din smalț lucios și se pregătea să-și aprindă o nouă țigară. Nu mai mirosea a filé, în schimb, miasmele berii de alge fermentate îți mutau nasul din loc. Pipăi barele pe care le găsise prin buzunarele clienților și strâmbă din nas. Se chinuise degeaba, aproape. Era o seară nenorocită, fir-ar să fie! își spuse Mess și se uită și el, plictisit, în sferoidul 3D de deasupra tejghelei.

– ...trebuie să protejăm tocmai acest confort cotidian al cetățenilor din Landsraad! riposta Ivor unui atac de-al lui Oreste.

– Confortul cotidian al coaielor mele! se uită Messaoud la Mac. Mănâncă și ăsta rahat. Care confort cotidian? Mi-e totdeauna prea cald sub tavanul boshului care începe de la etajul patru! Și tu gătești mereu fileul ăsta zemos care împute toată strada!

– Dacă nu-ți place de Ivor, de ce nu te înrolezi la poponaru' de Oreste? Așa, din datorie civică, l-ai auzit cum zice, nu? suflă Mac, întărind hotărârea lui Messaoud de a nu-i scăpa nici o bară din recolta serii.

Se făcuse liniște desăvârșită în local. Nu se mai auzea decât vocea seacă a lui Mordec'hai, repetată ca un ecou sec în întreg Edificiul Inferior. Din stradă abia se mai percepeau bolboroselile surde ale branhiilor de pe pereții laterali ai boshului, încastrate printre mușchi armați cu oase lungi. Oxigenul pe care li-l dădea Ghilda Extinsă. Poate că Decanii semnaseră vreun contract cu Ghilda. Poate că hotărâseră să-i lase pe boshi să-i citească în schimbul dreptului lor de a-i citi pe magistrați și pe nondecizionali, deopotrivă.

Brusc, vocea lui Mord și gâlgâiturile branhiilor care filtrau aer din apa Mediteranei au fost acoperite de o succesiune de sunete bizare ce veneau de pe trotuar. Pe măsură ce se limpezeau, cei de față începură să-și dea coate.

Mac pufni în râs:

– Folosește-o cât mai poate, Mess! Au apărut niște tipe în ultimul timp... Brenda n-o să mai facă față multă vreme!

– Te bag în mă-ta! zâmbi Messaoud, dar exclamațiile clienților îl făcură să privească din nou în sferoidul 3D.

Între Ivor și Mordec'hai își făcuse apariția o nouă persoană. „Hârca!" exclamă Fenring, făcându-i pe toți să izbucnească în râs. Mordec'hai explica:

– Nizar Al Awad susține punctul de vedere al Decanului. Dacă îi va convinge și pe magistrații consiliului Decanal, veți rămâne acasă cu toții, lângă fetele voastre...

Parte din clienți izbucniră în urale:

– Să bem în cinstea *muianei*! urlă unul arătând cu degetul spre Nizar.

– Am putea să i-o trimitem pe Brenda drept mulțumire, chiră Fenring. O Atreides în patul unui Tleilaxu...

– Și-așa, Brenda se antrenează pentru vortexurile dintre craciii magistraților... Chiar acum! constată Mac, stârnind hazul tipilor care se întorseseră ca la un semn să-l privească pe Messaoud.

Fusese o mișcare bruscă pe care Mess n-o anticipase. Îl surprinseră cu mâna plonjată adânc în buzunarul vecinului de la tejghea. Se făcu iarăși liniște, tulburată doar de explicația răgușită a lui Nizar care se auzea din sferoidul 3D:

– Putem utiliza vortexul și în alte feluri. Nu am autorizația de a furniza detalii aprofundate. Este cert însă că noua manieră de utilizare a vortexului îi va scuti pe cetățenii noștri de povara înrolării... În definitiv, Decanatul a încredințat puterea vortexului în mâinile Bene Tleilaxului tocmai pentru a controla astfel de situații...

– Furai, Messaoud! Furai, nu-i așa? ricană Mac, ipocrit, și-l apucă pe fostul acolit de reverul pelerinei roșii.

– Stai așa! E o neînțelegere...

– Dacă urmăm sfaturile lui Ivor, vom eroda și mai mult simțul civic al populației! se auzi din sferoid vocea nervoasă a lui Oreste.

– Închide-i gura lu' ăla odată că-ți crăp boshul! mugi grăsanul Fenring. Sunt săptămâni de zile de când mă întreb cine-mi suflă barele pe care le scot de la meciuri! Se ridică de pe scaun, îndreptându-se încet spre tejghea. Poate că n-am simț *civic* cât să mă duc într-un război, dar am exact cât trebuie ca să frig un împuțit de hoț!

– Dacă ați fi atenți numai puțin... încercă Mess să zică.

– Dacă eram atenți numai puțin, ne prindeam de mult cine ne sufla barele, seară de seară, spuse Encino.

Vortex! Scaunul din stânga lui Messaoud se răsturnă, izbind zgomotos podeaua cornoasă. Fenring se împiedică de scaun, cei de la mese îl priviră reflex, iar Messaoud țâșni afară din local.

Pe trotuar, în stânga lui, Brenda stătea lipită de zidul acoperit de sudoare, ondulându-și șoldurile. Silueta albă a magistratului zvâcnea bizar, la un metru în fața ei, mai-mai să cadă de pe bordura din fanoane de balenă. Brenda își cuprinsese în palme sânii și închisese ochii.

– Lasă-l! Hai s-o tăiem! strigă Mess și se repezi spre ea. Sunt în cârca noastră!

– Ia ui-uite c-cum fac ăștia! se auzi din spate vocea lui Sörensen. Se holba arătând cu degetul la Brenda și la magistrat: Chiar c-că o regula cu v-vortexu' dintre picioare!

Messaoud o smulse pe Brenda din fața magistratului. Porniră în fugă pe mijlocul străzii, strecurându-se printre fațadele încinse, ce păreau să plesnească de sângele boshului, iluminate gălbui de candelabrele din os, pline de gazele exhalate de Ghilda Extinsă.

– Onanie curată! răsunară vocile urmăritorilor, izbind tavanul scund.

La ora aceea, carosabilul se aglomera deja. Valuri-valuri de oameni se revărsau în cartierul scandalurilor și al chefurilor din Landsraad. Fugind, Mess își aminti că numai cu câteva minute mai devreme se gândise că trotuarul o să se încingă...

– Chiar nu te-a atins deloc? nu mai rezistă el și o întrebă pe Brenda.

– L-au fraierit! șuieră Brenda, gâfâind. Prietenii lui l-au fraierit că sunt expertă cu vortexu'! Nu i-au spus că vin aici tocma' ca să scape de vortex!...

– I-a crezut?

Brenda nu răspunse. Abia dacă mai apucă să dea din cap, alergând spre capătul străzii. Mess îi strivea încheietura mâinii, trăgând-o după el.

Doborâră tarabele vânzătorilor de fructe de la intrarea în Piața Centrală, stârnind urletele uluite ale trecătorilor. Se opriră și priviră în spate. Urmăritorii se rostogoleau printre grupurile chefliilor de pe strada îngustă, azvârlindu-i într-o parte și în alta, ca pe niște popice. Pașii lor trepidau ritmic lovind trotuarul.

Se repeziră pe sub porticurile ce înconjurau Piața, încercând să-și piardă urma printre Dansatorii-Față care jonglau cu făclii aprinse.

– Carnaval! Carnaval! strigau Dansatorii, desfăcând mâinile în fața fugarilor.

Mess și Brenda perforară masa chefliilor, îmbrâncindu-i într-o parte și în alta.

– Ce-ar fi să ne copiați trăsăturile? le suflă Mess peste umăr.

Ajunseseră în fața magazinului lui Encino, de unde cumpărau rația de conserve. Dărâmară rafturile pline cu doze de plastic, împrăștiindu-le pe trotuar, mai-mai să cadă, strivind în picioare pungile și cutiile, dar își continuară alergarea pe sub porticuri. Piața lucea în tonurile bolnăvicioase și umede ale gazelor expirate de Ghilda Extinsă. Din zecile de sferoide 3D răspândite prin magazine și localuri se auzeau vocile magistraților strânși în salonul lui Mordec'hai:

– Pot spune că ne vom folosi de modele! Vom riposta potențând vortexurile...

– Blestemații! suflă Mess, fără să-și dea seama de ce, și chiar atunci, un grup de urmăritori răsări în fața lor, ivindu-se de pe o stradelă îngustă.

– Cum dracu' de-au ajuns aici? se miră Brenda.

– Nu știu! gâfâi Mess, holbând ochii.

Se opriră brusc, patinând pe carapacea de sub porticuri. Au dat să se repeadă spre mijlocul Pieței, dar acolo se strânsese un alt grup de clienți agitați. Arătau spre ei, cu mâinile întinse.

– Sunt peste tot! șuieră Brenda.

– Vino-aici! strigă Messaoud și se năpusti în gangul dintre două magazine, unde mirosea acru, a transpirația boshului. Alergând, Mess ordonă în vortex doborârea tomberoanelor printre care o târa pe Brenda. Recipientele de os bufniră surd, revărsându-și conținutul pe cartilajele ce acopereau strada.

O să puță! O să puță ca dracu' aici! gândi Mess, simțind că-i vine să vomite deja.

– Știi unde mergem? întrebă Brenda.

– Da!

Aproape că-i smulse mâna din încheietură când se repezi în magazinul de antichități din stânga gangului. Un saxofon bariton se auzea imediat de sub tavan. Sunetele făceau ca firul *guvernor* al vortexului să se irizeze în albastru discret. Magazinul era înghesuit, dar Mess se strecură ca o pisică printre rafturi. Un Nizar ciudat vorbea dintr-un sferoid bizar, alb-negru și plat, montat într-o elegantă ramă din palisandru masiv.

– Cum adică?... îl întreba un Mordec'hai la fel de plat, bicrom. Ce înseamnă autonomia cópiilor din vortex? Recunoașteți deci limitele amplificatoarelor!

– Boshule! Parazitează-i p'ăștia care vin după noi! se rugă Messaoud, auzind strigătele care se întretăiau sub plafonul gangului, la doi pași în urma lor. Vânzătorul, un tânăr blond, cu ochelari cu rame lucioase de sârmă, încremenise în spatele tejghelei.

– Nu scoate o vorbă, George! Te *rog*! zise Messaoud, iar tipul dădu scurt din cap. Ochii i se vedeau uriași îndărătul lentilelor groase, verzui.

Mess se repezi printre rafturile încărcate cu cristaiuri de contrabandă, cu litrugene și distraiuri originale de pe Arrakis, păstrăvi de nisip uscați, pachete de Tarot, vânători-căutători, sticle cu chaumurky, licurigloburi și becuri cu filamente incandescente, cuve de sunet, volume din ciclul *Dune* și distransuri portabile; cei doi dărâmară totul într-un vacarm infernal de zăngănituri și se strecurară într-un intrând ce ducea spre fundul magazinului.

– Ajută-mă! strigă Mess, îndepărtând febril obiectele vechi, aruncate claie peste grămadă. Brenda se azvârli și ea printre ele, aruncându-le în spate, precum un câine care scurmă în pământ. Dezgoliră plăcile de os ale podelei chiar când strigătele urmăritorilor tunară undeva în fața intrării.

Messaoud se plesni peste frunte: de ce naiba nu-și lăsase niciodată un releu de sprijin mental ca să-l ghideze în atari situații? Mereu se gândise că așa ceva i se putea întâmpla oricând, dar niciodată nu catadicsise să-și ia vreo măsură de prevedere!

Dădu la o parte capătul unui covor și trase de un inel metalic. O trapă din os basculă. Sub ea se vedea un tunel întunecos, care mirosea a pește putrezit.

– Asta e! îi luciră ochii lui Mess. Scara spre iad!

– Pe-aici? întrebă Brenda. Pe-aici trebuie să fugim?

Mess încuviință și-și dădu drumul în puțul întunecos. Vocile de afară se îndepărtaseră, alergând către cealaltă intrare în gang.

– E așa de rău? se interesă vânzătorul. Avea o voce subțire de tot.

– E groasă, aprobă Mess în timp ce o ajuta pe Brenda să coboare și ea.

– Încă nu s-au prins unde ați intrat, remarcă blondul, cu voce potolită.

Se vor prinde. Aah! Măcar un releu de distorsiune să fi lăsat în câmp!... Să-i fi plimbat nițel încoace și încolo!

Dar Mess nu lăsase nimic în vortex. Aerul din anticariat era aproape sălbatic. Ei îl puteau localiza oricând, iar el n-avea timp decât să fugă. Măcar să fi avut un avans de cinci minute! Să fi apucat să instaleze mici curse în câmp!

– George! Maschezi tu intrarea, da?

George încuviință. Mess îi azvârli un pachet greu, plin de bare de doi și de cinci. În loc de răspuns, George continua să dea din cap. Se strecura printre exponatele pe care le doborâseră în fugă cei doi, apropiindu-se agale de gaura din podea. Se aplecă și apucă inelul de metal de care era agățată trapa.

– Uită că ne-ai văzut, și-ți rămân dator, George! Îți rămân dator! încheie Messaoud și dispăru în canal.

Se auzi un hârșâit care le făcu pielea de găină, iar tunelul se cufundă în cel mai deplin întuneric. George acoperise intrarea.

VII

Nu crede în tradiții, nu crede în învățători, nu crede în maeștri, nu crede în preoți, bazându-te doar pe autoritatea lor; nu crede nici măcar în aceste rânduri! Crede doar în ceea ce ai experimentat tu însuți!

(Codexul Budislamic Zensunni)

SIMUNUL VUIA. După ce se lăsase noaptea, brundul Winnonei se refugiase pe înălțimile molcome dinspre Sidi Ferruch, pe pantele bătute de viscol. Trombele de zăpadă și întunericul acopereau dunele, vortexul devenise o maree de paraziți în care nu te mai puteai orienta, dar Ossian era sigur că întinderile dure și plate ale Mediteranei se aflau undeva în stânga lor.

– Unde e restul legiunii? răcnea Winnona, abia reușind să acopere huruitul vântului.

Degeaba se holba în viziera preparată de Ossian, cu punctele de reper suprapuse peste datele extrase din câmp. Soherii umpluseră vortexul cu sute de capcane. Spoturile pregătite de scrutător în registre se plimbau pe deasupra unor schițe sclipitoare care își pierduseră de mult sensul.

Matca trase de viziera de sticlă prinsă sub coif și dădu s-o azvârle în zăpadă, dar blizzardul i-o smulse din mână, aspirând-o într-un sorb de fulgi spulberați. Nici o pagubă! își spuse și ordonă în vortex dezagregarea arbaletei. Mai mult o încurcase în ultimele ore.

Arma rămase nemișcată, la șold, în ciuda ordinului ei.

– Bine că am regrupat brundul! strigă Tuath. Mai e mult până la refugiu?

– Îl am în vortex! chiui Ossian cât putea el de tare, ca să se facă auzit.

– Ești sigur pe ce vezi în vortex? răcni Winnona și-l chemă la ea pe masculul străin.

Slăbănogul se strecură printre palele viscolite ale ninsorii. O dată ajuns lângă Winnona, își suflă în palme și-și puse la ochi viziera preparată de Ossian. Descoperi semnalul peșterii în vortex și o compară cu spoturile tremurătoare de pe sticlă.

– Acesta e adăpostul pe care îl căutați. Aici ne vom găsi salvarea, spuse el și-și scoase viziera de pe ochi. Se uită după tovarășa lui, care abia putea să meargă printre troienele înalte.

– Ești sigur? îl încercă Tuath.

– Frații și egalii mei nu m-au mințit niciodată, zise el arătând spre rafalele ninsorii, apoi se răsuci și se duse să-și ajute partenera.

– Să sperăm că nici el nu ne minte pe noi, făcu Tuath și tresări brusc.

O încărcătură albastră se afundă în zăpada afânată la câteva sute de metri în spatele lor. Dâra ei sfârâitoare încă trepida în văzduhul încărcat de fulgi. Ignipector. Preț de câteva secunde, simțiră valurile calde care se amestecau cu șfichiuirile înghețate ale vântului. Soherii trăseseră la întâmplare însă, fără să le provoace nici o pagubă.

Vortex! *Nu sunt pe urmele noastre!* îi asigură scrutătorul după ce iscodi în câmp. *Umblă după noi undeva la vest, către golf!* le spuse el cu Glasul de vortex.

– Bhagavan! De-am ajunge odată la refugiu! se auzi o voce pierită, din față.

– Cora! suflă Winnona, scârbită.

Trecu pe lângă silueta înaltă a celeilalte mătci minore. Nehotărâtă, Cora își freca palmele, sprijinindu-se de un perete de gheață. Cineva o lumină cu o torță de magneziu. Era acoperită de promoroacă, iar kiltul îi juca, sfâșiat, în jurul șoldurilor.

Complet dezorientată, pronunță Winnona, rar, în vortex, astfel încât s-o audă toți legionarii. Cora tresări, dar nu zise nimic. Brundul ei aproape că nu mai exista. Nu-i mai rămăsese decât să intre în șirul indian al legionarilor care se îndreptau către adăpost. Nimeri în spatele femelei străine de brundul Winnonei, cea despre care propriul ei scrutător spunea că fusese trimisă, împreună cu masculul ei cel slab, chiar de Bhagavan...

*

Cu două zile în urmă, Winnona pusese stăpânire fără luptă pe platoul Ouarzazate. Profitase de o manevră de-a Soherilor pe care o aflase din transmisiunile cercetașilor ei și coborâse vijelios pe *tchang-thang*-ul înzăpezit, ocupând cea mai avansată cotă a frontului. O mai despărțeau doar șaisprezece mile de brundul central Soher, pe care Ossian îl scruta zilnic.

Din acel moment, începuseră problemele. La numai trei ore după ce ridicaseră igluurile, surveni primul incident. Un alt brund Kildare, al Corei, ocupase partea de sud a *tchang-thang*-ului.

Ossian a fost cel mai surprins: în ultimele ore nu constatase în vortex nici un fel de mișcare printre Highlanderi. Examină pachetele cu informații recente care pluteau în câmp și strâmbă din nas. Brundul Corei înecase vortexul cu date false. Registrele arătau că brundul ei ar fi trebuit să străbată acum uedul Cassar, situat la opt mile sud-est de platou.

– Au un scrutător meticulos, conchise Ossian. A avut grijă să inventeze până și discuții anodine, purtate, pasămite, între membrii brundului lor... Discuții care derivează lent de tot în câmp, de-a lungul uedului Cassar.

Winnona pufni, surâzând amar:

– Mda. Cora e tradiționalistă. Dorește un punctaj bun pentru brundul ei. Și ea vrea s-o doboare pe Ghazalla.

– Îmi pare rău! se scuză Ossian.

– De ce?! se miră Winnona.

– Aș fi preferat să te anunț din timp despre intențiile lor...

Winnona puse oleolensul la ochi și privi brundul ce se desfășura pe zăpada strălucitoare a platoului Ouarzazate.

– Fii serios, Ossian! Cora ne este aliată! spuse ea, fără să reușească să-și ascundă iritarea din glas.

– În ce privește majoratul, îți e adversară...

– Bine, bine! Să luăm legătura cu ea. Să ne punem de acord acțiunile de pe teren, spuse matca, mușcându-și buzele. Privi spre brundul Corei prin viziera preparată de Ossian. Îmbătrânea, sau ce se întâmpla cu el? Trecuseră câteva zile de la propunerea neașteptată făcută de Tuath, care o luase pe nepregătite chiar și pe ea, deși tare mult ar fi dorit ca ideea cu releul de chin să-i fi venit masculului dintâi. Dar Winnona știa foarte bine care erau lucrurile la care se pricepea Tuath. Discutase cu Ossian, iar el îi promisese că va studia conversația din iglu. O înregistrase în câmp și o va rula de mai multe ori, undeva la adăpost, până ce va deslușì ce se întâmplase de fapt.

Zilele trecuseră, iar scrutătorul nu reușise să-i spună ce se petrecuse. Îl captase oare Ghazalla pe masculul dintâi? Nu era în stare să zică nimic clar.

Hotărâseră să urmeze sfatul lui Tuath, deși nu înțelegeau ce interes avea Ghazalla să-i chinuiască așa pe cei doi prozeliți ai ei. Ossian va construi releul de chin astfel încât să fie amorsat de propaganda Bene Gesserit, după care va lansa un câmp de iscodire către matca majoră. Poate că în acest fel vor afla răspunsul.

Pentru asta trebuia să aștepte însă, iar Winnona simțea că are din ce în ce mai puțină răbdare. Singurul lucru bun care se întâmplase fusese schimbarea spiralelor. Dacă se gândea bine, așa o făcuse pe Winnona să ocupe o poziție atât de avantajoasă. Cercetașii obișnuiți n-ar fi făcut două parale în obținerea informațiilor despre adversari.

Numai că, se gândi matca, ar fi trebuit să spionez și brundurile Kildare, nu numai pe Soheri!

Mda. Era o zi luminoasă, cu văzduhul limpede: legionarii Corei se vedeau perfect, în ciuda distanței care îi despărțeau de

Winnona. Matca coborî viziera pregătită de Ossian și se uită în ea, dar brundul Corei nu lăsa nici un fel de urmă în vortex. Părea la fel de îndepărtat ca întreg restul legiunii Kildare, ce bântuia pe undeva pe la sud, dincolo de înălțimile molcome, acoperite de zăpadă strălucitor de albă.

Între timp, coloanele de puncte negre se răspândiseră pe zăpada orbitoare, dispunându-se în triunghi isoscel, cu vârful îndreptat spre vest, ațintit, ca și legionarii Winnonei, către brundul central al Soherilor. Tocmai își înălțau capcanele de vânt, zmeiele cu elitre zbârnâitoare care generau electrium.

– E gata, o anunță Ossian. Am stabilit un câmp mascat de comunicare cu Cora.

Matca dădu din cap. Parcurgea cu oleolensul *tchang-thang*-ul bătut de soare. *Și eu și Cora suntem inamicele Ghazallei. Dar, totodată, eu și Cora suntem inamice...*

Winnona se întrebă de ce Scriptura Schimbărilor prevedea atât de multe adversități. Nu exista capitol care să nu vorbească despre înfruntări și care să nu pretindă confruntări, iar legionarii, respectuoși cu textele scrise, le angajau de cum se ivea prilejul. Pe de altă parte, nu exista conflict care, așa cum o arăta numele Cărții, să nu fie înscris în Scriptură... Paragrafe noi erau emise permanent în vortex și trecute în paginile sfinte. Winnona știa că nu mai era mult până ce, capitole întregi, nou-nouțe, vor lua în discuție situațiile recente. Protestantismul celor ca Ghazalla, ca Fingal și Gwenn, care se opuneau preceptelor. Riposta tradiționaliștilor precum Winnona, Ossian și Tuath. Experiența confruntării Highlander–Soher.

Toate vor isca reacții. Toate vor găsi un răspuns inclus în Scriptura Schimbărilor. *Mohammad rassul Yahweh! Moshe rassul Allah!* exclamă ea în câmp, Bhagavan avea grijă de toate și le scria în Scripturi!

– Ah! exclamă Ossian satisfăcut. M-am temut ca scrutătorul Corei să nu fi avut aceeași idee ca noi... Avem noroc! A recurs doar la mascarea câmpului!

– Ghazalla n-a aflat nimic?

– Nu. Cora și-a acoperit deplasarea și față de ea...

– Ghazalla nu are partizani în brundul Corei? se miră Winnona.

– Sunt peste tot, se scutură Ossian. Dar scrutătorul Corei pretinde că a reușit să-i izoleze de vortex. Zice că-i are sub control.

– Ceea ce tu n-ai reușit nici în... începu Tuath, dar Winnona i-o reteză:

– S-o creadă el că poate să-i izoleze pe prozeliții Ghazallei! Unde sunt trimișii lui Bhagavan?

Masculul dintâi se uită printre igluuri, căutându-i pe cei doi străini. Îi zări la marginea brundului, privind către marginile platoului prin vizierele preparate de Ossian.

Matca porni către ei cu pași anevoioși, afundându-se până la genunchi în zăpada afânată. Furioasă, nu comandă în câmp rachetele din os de capră care să-i ușureze mersul.

*

În cursul aceleiași după-amieze, privind în vizieră, Ossian descoperi cinci spoturi *mișcându-se* în vortex, printre pozițiile ocupate de brundul Corei. Se uită cu atenție: erau grupate undeva pe flancul sudic al triunghiului, oarecum în afara brundului, fiind singurele puncte vizibile cu ochiul liber care aveau în același timp reprezentare în câmp.

– Privește! o făcu el atentă pe Winnona.

După câteva minute, Winnona încercă să o contacteze pe Cora, dar aceasta nu catadicsi să-i răspundă.

Se pare că aveți cinci intruși în brund... îi transmise Ossian scrutătorului. Râsul celuilalt se auzi în câmp, însoțit de o remarcă scârbită de-a Corei. Cine naiba să fi intrat în brundul lor?

Cinci spoturi! Pe versantul care coboară spre sud! emise Winnona, furioasă. *Dacă nu vă duceți voi să vedeți ce e cu ele, o să trimit câțiva legionari din brundul meu!*

Priviră prin oleolensuri. Dintre igluurile Corei țâșniră câteva planșe de zăpadă, spulberând neaua. În mai puțin de două minute, înconjuraseră c[illegible] spoturi. O rachetă roși[illegible] văzduhul, chiar cu p[illegible] înainte ca cei cinci să fie capturați

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

Ossian deschise registrele mascate prin care comunica cu scrutătorul Corei. Cei cinci purtau spirale Kildare, bineînțeles, dar erau, de fapt, Soheri. Din interogatoriul rapid care precedă înjunghierea lor, aflară cu toții că cei cinci se infiltraseră de aproximativ zece ore în brundul Highlander, dar că nu comunicaseră cu ai lor decât de aproximativ două ore.

Suficient cât să dea informațiile de care aveau nevoie Soherii. Cora nici nu-i mulțumi Winnonei măcar și se apucă să-și ia primele măsuri de prevedere. Simțea că nu mai era mult și situația de pe teren o să se strice, mai ales după ce Soherii le depistaseră manevra riscantă. Cele două brunduri avansaseră prea mult pe *tchang-thang*, desprinzându-se de grosul Highlanderilor, iar Soherii nu vor întârzia să le învăluie flancurile, străbătând în marș forțat marginile platoului.

– Am putea să ne unim brundurile! sugeră Winnona. Altfel nu putem face față până ne vin întăriri.

– Prefer să rămânem despărțite, răspunse Cora. Îi vom sili pe Soheri să-și împartă atacul în două... Doar așa le vom slăbi ofensiva.

– Cum crezi, încheie Winnona și ieși din câmp, ordonând dispunerea brundului în cerc, după care emise semnalele de detresă către restul legiunii. Privind prin oleolensuri, văzu primele rânduri ale Soherilor cum străbăteau în marș forțat zăpada bătucită de pe marginile *tchang-thang*-ului. Cora ordonase și ea dispunerea în cerc, iar Ossian captă în registrele de luptă primele emisii ale semnalelor de ajutor.

Singura lor șansă era ca celelalte mătci să se pună rapid în mișcare. La rândul lor, Soherii nu se năpusteau încă la atac, așteptând strângerea rândurilor propriei legiuni pe dealurile ce înconjurau platoul.

*

– Nimeni nu poate gândi ca noi! Avem monopolul acestei tactici! îl luă masculul dintâi peste picior pe Ossian. De la lăsarea serii, examina brundurile Sohere. Aprinseseră focuri de jur-împrejurul *tchang-thang*-ului.

Între timp, descoperiseră alți trei Soheri, infiltrați în propriul lor brund de data asta, ceea ce o făcuse pe Winnona să mai scadă tonul când își bătea joc de Cora. De ce doresc Bene Gesserit amestecul între legionari? se întrebă. Au fost vremuri când legionarii nu se amestecau cu membrii brundurilor străine... Pe atunci, nici un legionar străin nu era primit în brund și lucrurile mergeau foarte bine... Ne păstram ereditatea cu sârg, respectam capitolul „Despre Menținere" al Scripturii Schimbărilor și eram mulțumiți cu toții de ce se întâmpla de-a lungul și de-a latul *tchang-thang*-ului...

Acum, Winnona însăși ajunsese să înlocuiască spiralele supușilor ei ca să-i trimită să spioneze în folosul brundului. Se întreba dacă prețul astfel plătit pentru câștigarea unui Jihad, incomparabil mai mare decât un simplu contact de război, putea s-o absolve în fața lui Bhagavan.

– Ei, ce zici, Ossian? reformulă Tuath întrebarea. Cum de s-au gândit Soherii la același lucru ca noi?

– Nu știu... Mă întreb dacă Bhagavan nu are cumva legătură cu povestea asta. El scrie în Scripturi, el controlează vortexul... Te pomenești că vrea să ne încerce.

– Tot ce se poate, lansă Tuath nervos. Cei doi trimiși ai lui au fost de acord să ne schimbăm spiralele. Ba chiar ne-au îndemnat s-o facem...

Winnona râse amar:

– Ca să știm precis cum stau lucrurile, ar trebui să deghizăm un brund întreg! L-am masca în vortex și ne-am introduce până în apropierea mătcilor majore și am încheia rapid socotelile. În ceea ce privește Micul Jihad, cel puțin... Dacă învingătorii și-ar primi trăsăturile de vortex după o astfel de operațiune eretică, înseamnă că Scriptura Schimbărilor nu mai are nici un sens și că am putea s-o încălcăm când dorim...

– Vrei s-o facem? se interesă Tuath cu glas vesel și suflă fumul albăstrui de chinchin către îngrămădirea de igluuri de pe platou. Fumul se etală în evantai, derivând lent în vântul serii. Câteva străji Kildare patrulau de jur-împrejur pe planșele de zăpadă; plăcile de lemn lăcuit și pânzele de cânepă fâșâiau liniștitor în culorile amurgului.

Matca se uită în ochii lui Tuath și surprinse licărul bizar de care îi povestise Ossian.

Vorbește în contul cuiva? emise Winnona. Ossian răspunse printr-un clipit: o negație. El unul, nu percepea semnalul nici unui câmp străin. Tuath continuă însă, iar licărul din ochi deveni tot mai vizibil.

– Eu cred că asta așteaptă Bhagavan de la legiunea aleasă. Să profite de ocazii, Winnona!... Eu zic că ar fi perfect dacă ne-am schimba cu toții spiralele...

Matca trase adânc aer în piept, dar nu apucă să răspundă. Ossian își pocni degetele brusc, încordă gâtul, ca și cum s-ar fi străduit să audă un zgomot îndepărtat, numai că își acoperise urechile cu palmele.

Vortex!

– Atac masiv al Soherilor! începu el să recite ca și cum ar fi intrat în transă. Atac mascat în câmp, pe direcția Ouarzazate – Sidi Ferruch – Cyrenaica.

Matca se apropie de el.

– La ce distanță sunt?

Dar Ossian continua să vorbească precum un automat întors cu cheia, neținând cont de întrebare:

– Au pornit acum o jumătate de oră. Atac mascat pe direcția Ouarzazate – Sidi Ferruch – Cyrenaica. Atac suplimentar, paralel cu coasta Mediteranei. Flancul sudic al legiunii Kildare spulberat, la șapte mile sud-vest...

– Poate că citești o informație falsă, încercă Tuath.

– Brundurile Kildare au fost interceptate pe fundul ueduri-lor. Grăbindu-se să răspundă chemării noastre, au ținut cursul văilor unde au fost surprinse și decimate. Repet: atac complet izolat în câmp.

Complet izolat. Fără să înlocuiască semnalele legiunii cu pachete false de informații. Practic, era cel mai slab tip de mascare. Semn că Soherii nu mai consideraseră necesar să se ascundă. Sau că le-ar fi luat prea mult timp ca s-o facă. Mda. Probabil că mătcile lor realizaseră că se găseau într-o situație prea bună pentru a compromite ofensiva cu o pregătire elaborată în câmp.

– Sunt pe noi! suflă Winnona nervoasă printre buze.

*

Spre dimineață, Soherii aruncaseră în aer conducta care despărțea Ouarzazate de Sidi Ferruch, forțaseră cursul unui ued și capturaseră câteva mătci minore Kildare. Își continuau atacul străpungând legiunea Scotă; o împărțeau în două, coborând dinspre înălțimile Ouarzazate către coasta de gheață a Mediteranei. În primele rânduri, înălțaseră mătcile minore capturate și trase în țeapă, suspendându-le ca pe niște drapele în rețele de lemn.

Imediat după răsăritul soarelui, vortexul devenise prolix în amănunte. Soherii ridicaseră și ultima barieră din calea scotocirii brundurilor lor. Socoteau că Scoții erau în prea mare degringoladă ca să mai aibă timp să interpreteze semnalele care inundau câmpurile.

Aflară astfel că Ghazalla apucase să se retragă cu o mână de oameni spre golful Oran. Cea mai mare parte a receptaculelor de siderit în care creșteau embrionii legiunii fuseseră capturate. Ofensiva Soherilor urmărea, după cum era de așteptat, traversarea Mediteranei pe gheață în următoarele două săptămâni, iar invadarea Eurossului, citi Ossian din câmp, va continua după același tipic: infiltrare de spioni în brundurile adverse, folosindu-se de modelele schimbate ale vortexurilor.

Exact după cum plănuiseră Ossian și Winnona.

Tocmai pe dos de cum prevedeau Scripturile Schimbării.

Comunicările dintre brunduri se aglomerau în aer, aproape materiale. Cote cucerite, itinerare, planuri de asalt – se înghesuiau cu toate în câmp. Ossian abia mai prididea să clasifice pachetele cu informații și să le lanseze în registrele mascate ale vortexului său.

Pe platoul Ouarzazate urmase debandada. Părăsiseră brundul în mare viteză, încercând să prindă din urmă resturile legiunii care se refugiau către Golful Oran. Au ales un itinerar care trecea la sud de grosul inamicilor; numai că drumul era blocat de grupuri compacte de Soheri care se revărsau pe coaste dinspre

continent. Coborau în valuri dese de pe dunele molcome care se opreau pe țărm.

Nu fac față presiunii – se auzeau de peste tot scrutătorii Scoți – *Schimbăm itinerarul* – și urmau coordonatele care cifrau deplasarea brundurilor.

Sunt Ghazalla, interceptă Ossian la un moment dat un registru secundar. *Brundul meu se află la trei mile sud de vârful Sidi Ferruch. Ne îndreptăm spre golful Oran! Repet: joncțiunea legiunii are loc în golful Oran!*

Grupuri răzlețe de Highlanderi se strecurau deja pe fundurile albastre ale uedurilor, încercând să se alăture mătcii majore. Dar era prea târziu. Avangărzile Sohere se abătură asupra lor, spulberându-i pe întinsul troienelor sclipitoare.

Pentru a pune capac la toate, Cora își dirijă brundul către lanțul de culmi ce despărțea uedurile Massirath și Wahal, nimerind chiar în mijlocul adversarilor. Abia dacă reuși să-și salveze o mână de oameni, atașându-i fără multă vorbă grupului condus de Winnona, care schimbase din nou itinerarul. Hotărâse s-o ia spre est, abandonând animalele și cea mai mare parte a rezervelor de nutreț, strecurându-se printre grupurile răzlețe ale Soherilor în speranța că vor ajunge neobservați în golful Oran.

– N-ar trebui s-o mai las pe Cora nici să păzească recipientele cu ouă! pufnise Winnona.

– Nu vorbi așa! Noi toți am fost înfrânți! replicase Ossian.

Winnona schimbă vorba. Îl întrebă pe Ossian dacă Ghazalla nu mai emitea semnale în vortex. Scrutătorul clătină din cap. Matca își țuguie buzele și se repezi în fruntea grupului.

La mai puțin de două mile în urma lor se vedeau liniile dese și negre ale brundurilor Sohere. Efectuau în ordine joncțiunea, de-a lungul coastei Mediteranei.

*

– Refugiul! chiui Tuath, acoperind vuietul vijeliei. *Mohammad rassul Yahweh!* chiui el cu Glas de vortex și întinse mâna spre o umbră abia vizibilă pe panta muntelui. Se vedea cu greu printre palele sfârâinde ale ninsorii.

Masculul se întoarse cu spatele la matcă.

– Ossian?

Scrutătorul se cufundă în câmp și baleie datele topografice standard din apropiere. Firul *guvernor* de pe spinare prinse să-i lucească intens, în tonuri aurii.

– Liber! anunță Ossian.

– Înăuntru! ordonă Winnona. Ai grijă, Tuath! Ultimii care intră să mascheze intrarea!

– Recipientele! strigă Cora ridicându-se de pe un bloc de gheață. Duceți-le în fundul peșterii!

Winnona trecu pe lângă ea fără s-o privească. Ossian se repezi înăuntru, în trena mătcii. *...voi sigila intrarea într-un registru bazal. Va deveni o simplă cotă de relief, afișată în câmp*, o asigura pe Winnona folosind Glasul de vortex.

Peștera se deschidea la capătul profund într-o sală aproape sferică, cu pereții șlefuiți. Fusese un ascunziș Kildare atunci când legiunea poposise pentru prima oară pe aceste meleaguri, înainte de a-și începe migrațiile de-a lungul și de-a latul Afryssului.

Din peștera asta ne-am răspândit, în ea ne vom mistui... gândi Winnona.

– Ce spuneai, Ossian?... traversarea Mediteranei? pufni matca. Urmă o pauză de câteva secunde. Apoi, reluă: Buun! Să vedem dacă mai e ceva de făcut!

Masculul dintâi sări peste bolovanii din galerie și se apropie de ea:

– Am mascat intrarea. Va fi invizibilă pe toată durata furtunii.

– E apă potabilă în cloaca asta? se auzi vocea răgușită a Corei.

Își recăpătase siguranța de sine. Așeza pe nisip recipientele cu ouă în care picura hrana prin tuburile de siderit. Vuietul viscolului se auzea înfundat. Bezna din peșteră era iluminată doar de irizațiile vortexurilor. Într-un colț, câțiva legionari scoteau din ranițe grămezi de *lichiba* pe care se pregăteau să le aprindă.

– Cloaca asta e peștera din care au pornit strămoșii noștri de Siidarazai, naShadmin, Sign Avlardim, când au cucerit Sahara de Nord, spuse Winnona într-un târziu. Privi apoi de jur-împrejur și strigă: Vreau să știu câți suntem!

Legionarii începură să numere, pe rând. Vocile se auzeau, obosite sau răgușite, sparte sau stăpânite.

– O sută șaptezeci, încheie Winnona numărătoarea, după câteva minute.

– Nici măcar cât un brund! zise Ossian și se lăsă să cadă în nisipul înghețat.

Winnona puse alături pelerina cu însemnele legiunii – cimpoiul cu cele două *masses d'armes* încrucișate dedesubt – și se așeză pe o piatră. La câțiva pași în stânga ei, țâșnea un izvor fierbinte, emanând aburi groși. Bine măcar că e cald, se gândi și își masă gambele dureroase de atâta mers prin zăpada afânată. Simți că este privită, ridică ochii și dădu peste căutătura tăioasă a Corei.

– Ce facem? o întrebă.

– Suntem o sută șaptezeci, începu Winnona. Să vedem ce s-a întâmplat cu restul legiunii. Ossian?

– N-am informații clare. Nu percep decât vortexul bazal... Cote, informații meteo și ora locală... Celelalte registre sunt paralizate de furtună.

– Înseamnă că n-avem de ales. Dimineață vom trimite cercetași...

– Cercetași? Pe vijelia asta? pufni Cora, ironică.

Winnona nu-i acordă nici o atenție. Continuă:

– Asta-i tot. Odihniți-vă! Iar voi doi, Tuath și Ossian, veniți să discutăm, încheie ea, se ridică și-și cufundă capul sub jetul de apă fierbinte ce izvora din perete. Își dădu jos kiltul, platoșa și vesta de blană, descălță cizmele și rămase complet dezbrăcată în mijlocul peșterii. Ar fi vrut să le spună ceva celor doi străini care îi conduseseră cu bine până la adăpost, dar îi văzu cum se învârteau încoace și încolo, neștiind ce să facă.

Să mai aștepte, își zise. Altfel, legionarii vor crede că o matcă se pleacă prea ușor în fața primilor veniți.

Tuath reușise să aprindă un foc care pocnea rar, azvârlind tăciuni încinși. Scoase din rucsac câteva bucăți de pemmican, le înmuie preț de câteva clipe în apa izvorului, le înfipse în cuțitul încovoiat și le puse pe foc. Alte focuri se aprinseră în peșteră; începuse să se încălzească și mirosul pemmicanului prăjit se

răspândi în toate ungherele. După câteva minute, legionarii începuseră să vorbească în șoaptă în jurul focurilor.

– Ceai? se uită Tuath la Winnona.

– Da. Cu unt! încuviință ea, iar masculul dintâi pescui din raniță un calup galben de unt de iak și se apucă să prepare ceaiul gros, strecurându-l printr-o pânză de in cu ochiuri largi.

Ceilalți ordonară ca la un semn desfășarea pelerinelor și a kilturilor. Dintr-o dată, peștera se umplu de zgomotul pânzelor desfășurate, de plesnetele planșelor izbite de nisip, ca să cadă gheața de pe ele, și de toate sunetele ce însoțeau pregătirea bivuacului. Winnona își înăbuși zâmbetul. Așteptând-o pe ea să ia ceaiul înainte să se pregătească de odihnă, o recunoscuseră cu toții, chiar și supușii Corei, drept matcă a întregului grup.

– Puțin chinchin? o îmbie Tuath.

Matca făcu semn că nu. Își pocnea degetele picioarelor și-i iscodea cu coada ochiului pe legionarii Corei. Deja se aprinseseră focuri în întreaga peșteră, iar desagii cu *tsampa* și cu pemmican erau deșertați pe pelerine și împărțiți în rații. Susurul șoaptelor se diminua treptat, pe măsură ce tot mai mulți începuseră să mănânce. Plesnetele vijeliei de afară se auzeau când și când.

– Cei doi străini! zise Winnona. Sunt înghețați. Dați-le niște pături de blană!

Tuath se uită la cei doi. Se așezaseră pe vine, lângă apa fierbinte ce băltea într-un scoc natural din calcar. Își țineau mâinile cufundate în apă și se aplecaseră deasupra aburilor, doar-doar s-or mai încălzi.

– Habar n-au de regulile zăpezii, surâse Tuath. Or să se încălzească la aburul ăla, dar la noapte, apa o să înghețe pe ei, iar mâine dimineață, dacă or să se mai trezească, or să fie sloi.

– Tocmai de-aia! Du-le o pătură!

Masculul dintâi se execută. Cei doi o priviră pe Winnona și-i zâmbiră. Pentru niște trimiși de-ai lui Bhagavan erau chiar foarte politicoși. Poate că așa înțelegeau ei să se poarte după ce vârâseră brundul în bucluc: ei recomandaseră lupta cu Soherii și schimbul spiralelor... Mă rog. Până la urmă o dreseseră și-i aduseseră până aici, în peșteră.

Winnona scosese un prosop uscat și rugos din raniță și începu să se frece pe spate. În scurt timp, pielea i se înroșise. Când și când, ținea prosopul deasupra focului, cât să se încălzească puțin, după care reîncepea să se frece. Tuath azvârli câțiva bolovani în focul de *lichiba* și începu să-i pândească. Nu trebuia să se încingă prea tare înainte să-i scoți și să-i pui printre păturile de blană.

După câteva minute, trase pietroaiele de pe foc cu un clește negru, afumat. Se repezi să-i înfășoare în pături, după care le făcu semn celor doi străini să vină și ei și să ia doi bolovani pentru culcușul lor.

– Și fiți atenți cum vă uscați cizmele, îl făcu el atent pe masculul cel slab. Dacă încălțările vă sunt umede, sunteți pe jumătate morți în *tchang-thang*...

– Mulțumesc, zise slăbănogul și dispăru către culcușul lui.

– Bhagavan! Nu credeam să apuc să mă mai încălzesc! exclamă Ossian bucuros, simțind cum începe să transpire în aburul din peșteră. Dori să se întindă după o ceașcă de ceai, dar vocea ascuțită a lui Gwenn îl întrerupse brusc:

– Hei! Femela se ridicase de lângă Fingal, avansase printre legionarii întinși pe jos și se oprise în fața mătcii minore. Bhagavan scrie în Scriptură foarte clar: o matcă cu brundul risipit trebuie înlăturată! Aici sunt două brunduri din care a mai rămas doar o mână de oameni... Voi două ce ziceți? Ați mai fi confirmate dacă Ghazalla s-ar afla aici? Sau, mai degrabă, v-ar extrage eclozorul din matrix?

– Nu înțeleg, replică Winnona, calmă. Cine a condus legiunea la dezastru?

– Ghazalla și-a retras brundul la adăpost. Tu ne-ai adus aici! Ne târâm ca niște șobolani într-o peșteră... Fugăriți!

Toate celelalte discuții încetară. O urmăreau cu toții pe Gwenn. Recita, cuvânt cu cuvânt aproape, fraze din Scriptură. Pe lângă faptul că Winnona încălcase chiar prevederile referitoare la portul spiralelor – motiv de reproș la adresa lui Gwenn, până atunci – acum evita aplicarea unui articol explicit din Scriptura Schimbărilor.

Winnona își cufundase picioarele în pârâul fierbinte care se scurgea printre bolovanii cenușii. Degeaba pregătise scrutătorul

releul de chin, câtă vreme Gwenn o să discute ca acum! Poate că Ghazalla își bătea joc de ei... Poate că și acum îi iscodea prin câmp și râdea.

Poate că se folosește de Tuath în locul lui Fingal și al lui Gwenn... se cutremură Winnona. Auzi în vortex vocea liniștitoare a lui Ossian: *Cora stă liniștită între ai ei!... De ce nu-i dai de lucru?*

Era o idee. Matca zâmbi și se întoarse lent către Gwenn.

– Ghazalla nu e aici. N-are cine să ne ridice confirmarea. Sunt doar eu și Cora. Iar din brundul meu au rămas 138 de oameni. Am avut pierderi mari, ce-i drept, dar și Micul Jihad cu Soherii este cumplit de greu...

Se întoarse cu spatele la femelă și se aplecă să-și spele picioarele. Îl examină cu coada ochiului pe Ossian. Studia, absent, resturile celor două brunduri. Îl văzu cum clipește liniștitor. Legionarii nu emiteau gânduri potrivnice. Mai precis, cei care o făceau erau mai puțini decât cei care o susțineau pe Winnona. *Nu te lăsa! Împunge-o!* îi comunică el, fulgurant, într-un registru periferic. *Gwenn nu are pe cine să se bazeze acum!*

– Poate că dorești să fii matca unui brund de treizeci și doi de inși? suflă Winnona, aparent dezinteresată. Sunt sigură că Ghazalla te-ar confirma. *Dacă* ne vom mai întâlni vreodată cu ea, bineînțeles.

Ossian pufni în râs și dădu din cap încrezător. Cu puțin noroc, s-ar fi putut descotorosi de Gwenn și Fingal, urechile mătcii majore.

– Lasă prostiile, Winnona! șuieră Cora. Poate că alta era situația dacă n-ați fi tergiversat plecarea dinspre Ouarzazate spre Oran.

– Se poate. Dar eu nu mi-am risipit brundul și recipientele *alaya*! *Eu* nu m-am repezit drept în liniile Sohere. *Eu* zic că dacă Gwenn poate, brundul tău îi aparține!

Cora încuviință zâmbitoare și se apropie de Gwenn. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât ea.

– Ești doar o femelă! Crezi că ești în stare să smulgi eclozorul din matricea mea? întrebă ea și o îmbrânci pe Gwenn.

Du-te lângă masculul tău, dacă ai chef de însămânțare!... Să-ți iasă din cap că ai să eclozezi vreodată brundul meu!

Gwenn se uită dintr-o parte în alta. Fingal țâșnise în picioare. Masculii Corei se strânseră în jurul mătcii lor, iar vortexul se umplu de semnalele lor în limbaj aglutinat. Spiralele lui Gwenn se înroșiră, irizând în semiîntunericul peșterii.

Matca făcu un pas către ea, silind-o să se retragă. Tânăra își vârî capul între umeri și o luă de-a-ndăratelea spre locul ei.

Cora se răsuci către Winnona:

– Îmi ești datoare!

– Ce vrei să spui?

– Scrutătorul meu se află aici, îi arătă ea pe unul dintre masculii strânși în jurul focului. Mi-a spus pe drum că ai probleme cu fata asta...

– În regulă, zâmbi Winnona. Îți sunt datoare. Dar și scrutătorul meu e aici, făcu ea semn către Ossian. Mi-a spus că ai fost mai șmecheră decât mine și că ai scăpat de tovarășii lui Gwenn din brundul tău... I-ai risipit în bătălie, alături de legionarii care te puteau ajuta! sublinie ea, privind-o pe Cora drept în ochi.

IX

Venise momentul? Venise momentul să afle cu toții dacă vortexurile erau semne distinctive pentru legiuni? Vechea credință – cea care lega valoarea legiunii de numărul și modelul spiralelor trecute pe sub piele – era justificată, sau nu? Noile trăsături de vortex – primite cu ocazia victoriilor – îmbunătățeau, sau nu, randamentul legionarilor?

– ESTE SORA NOASTRĂ, ce-ai vrea să fac? o întrebă Ivor pe Venexiana și adulmecă sonda cu parfum acrișor. Apăsă pe pară din cauciuc: stropii minusculi se răspândiră într-un jet discret ce împrospătă aerul din cameră. Preț de câteva clipe, țesuturile extinse de meduză ale ferestrelor părură să se transforme în abur. Boshul resimțea parfumul de Caladan ca pe un ultraj.

– Poate că am putea discuta cu ea.

– Am vrut s-o fac, continuă Ivor, dar s-a închis în suita ei și n-a răspuns nici apelurilor în vortex, nici la telefon, nici măcar la bătăile în ușă. Se poartă ca o domnișoară frustrată.

– N-a răspuns la telefon. Da, comentă Venexiana, gânditoare și ridică receptorul încrustat cu fildeș, ascultând tonul.

Telefonul nu era o subființă bosh și nici nu făcea parte din Ghildă. Ceea ce nu însemna că nu putea fi urmărit de Ghildă. Sau de Tleilaxu. Sau și de unii și de alții, ca să nu-i mai pună la socoteală pe Sommerși.

– Crezi că ar fi recunoscut că unelteşte cu Cassandra Sommers? îl întrebă Venexiana.

– De unde să știu? Dar, dacă nu recunoștea, vroiam s-o văd ce explicații îmi dă...

– La ce ți-ar fi folosit?

– Mă răcoream măcar. O obligam să mintă. O puneam într-o situație proastă... Nu știu... O făceam să se simtă penibil...

– Ești infantil, Ivor. Crezi că Maxim sau Susruta ar fi recurs la un astfel de joc cu cineva care complota împotriva lor?

– Uite ce e, Venexiana! O cunoaștem amândoi foarte bine pe Astrid! O dată angajată pe un drum, n-o mai oprește nimeni. Ea nu are nici o șansă să devină consoartă decanală, pentru că este sora mai mică. Așa că unelteşte și va unelti până la ultima consecință, câtă vreme știe că n-are cum să ajungă pe tronul decanal...

Ivor înghiți în sec. Venexiana își aranjă faldurile pelerinei și se apropie de el. Și dacă Astrid plănuia s-o ucidă? Dacă ăsta era subiectul despre care discuta toată ziua cu Cassandra Sommers? Așa ar fi putut ocupa tronul decanal... Putea s-o otrăvească, putea să trimită un asasin în iatacul ei, sau putea să-i construiască un releu de vortex ucigător. Amorsat de un cuvânt rostit, ales la întâmplare, sau de un gând, sau de o stare anume.

Venexiana simți deodată cum un pumnal îngust îi străbate măruntaiele, se chirci brusc și auzi vocea lui Astrid: *Îți imaginezi că vreau să te ucid?*

– Ce e? tresări Ivor.

– Nu știu!

Venexiana nu îndrăzni să dea glas temerilor ei. Te pomenești că Astrid avea de gând s-o ucidă așa, cuplând-o la o capcană în vortex.

Doar ce formulă gândul, că pumnalul îngust o străbătu iarăși. Durerea, mult mai puternică acum, o făcu să se aplece din șale,

iar vocea ascuțită a prințesei Astrid îi răsună din nou în urechi: *Îți imaginezi că vreau să te ucid?*

– Ce e? se îngrijoră Ivor și se repezi să-și susțină sora. Spune, ce e?

Venexiana sondă faldurile câmpului, dar nu-și dădu seama dacă ce pândea acolo nu era cumva un releu lăsat de sora ei mai mică. Pentru asta trebuia un expert, fie un asasin, fie un ghildar care să știe să iscodească vortexul.

– Nu pot... n-am cum să-ți spun, răspunse și se apropie de patul care își înfoi blana cafenie, gata s-o primească pe mușchii săi catifelați. Se întinse și se feri să se gândească la Astrid, deși realizase că evocarea prințesei Astrid nu era suficientă. *Să nu mă gândesc că Astrid vrea să mă ucidă!* își spuse.

De data asta, cuțitul păru să i se răsucească în burtă, sfâșietor, iar Venexiana gemu de durere. Devenise insuportabil. De fiecare dată, durerea fusese tot mai puternică. Fie și numai durerea asta și ar fi ucis-o.

De data asta, Venexiana pricepuse.

Ivor se repezi la telefon.

– Un medic. În suita Venexianei! spuse el precipitat și trânti receptorul în furca de fildeș. Îi trecu prin cap că n-ar fi trebuit să mai telefoneze: boshul suitei înregistrase mai mult ca sigur reacția Venexianei. Cel din fereastra din țesut extins de meduză o făcuse, nu avea nici un dubiu.

Dar un bosh nu comunica. Un bosh era doar un receptacul de informație. Un bosh era *spros med*... Doar contempla.

Și se lăsa parcurs de indivizi ca Decanul în opoziție, Oreste Sommers, scoțându-i la iveală chiar în Edificiul Superior Pantelleria. Mascându-i de scotocirea vortexului. Sau te pomenești că un bosh se lăsa citit de Ghildă, de Mordec'hai Diaz, de pildă, din simpla plăcere de a contempla cum și ce fel de informații sunt dorite de la el.

Ușa din oase culisă și medicul Casei Merovingi își făcu apariția într-un fâșâit liniștitor de catifea verzuie. Se strâmbă, simțind aroma parfumului de Caladan, și se apropie de pat.

– Doamnă Merovingi... începu el.

– Nu pot să spun nimic, zise ea, privindu-l cu ochii măriți. Știu de ce mi se întâmplă asta, dar nu pot să-ți spun nimic.

Medicul se întoarse către Ivor, privindu-l întrebător. Străinutătă. Era clar, parfumul acrișor îl irita, sau, pur și simplu, i se părea detestabil.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Decan.

Ivor ridică din umeri. Îi povesti cum se pregătiseră să iasă din suită și cum Venexiana, brusc, se îndoise de mijloc. Medicul se încruntă și îl puse pe Ivor să repete întâmplarea. Între timp, Rebecca Merovingi, mama cuplului decanal, apăru și ea în suită.

– Ați mâncat ceva în ultima oră? Ați băut ceva?

Ivor făcu semn că nu. Medicul se apropie de Venexiana și dădu s-o consulte, dar ea, nervoasă, îl dădu la o parte.

– Acum nu mai am nimic. Se ridică de pe pat și îi făcu semn lui Ivor. Nu mergem? Întârziem la cina Sommerșilor.

– Venexiana! o opri Ivor și se uită, încurcat, la Rebecca și la medic.

– Ce ați discutat? îi privi Rebecca dintr-o parte. Despre ce ați discutat, Ivor? Susruta obținea și el astfel de rezultate când mă punea la punct...

– Termină, mamă! o întrerupse Venexiana, simțind cum gândul despre Astrid e pe cale să se reformuleze, cât se poate de clar, în creierul ei. Strânse pleoapele și se strădui să-și evoce orice altceva, numai pe Astrid nu, numai pe Astrid, sora ei care dorea s-o ucidă nu...

Se prăbuși pe mușchiul verde al podelei care păru să se electrizeze sub contactul cu trupul ei subțire. Venexiana se zvârcolea, apucând smocuri de verdeață pe care le smulse; nu mai rezistă focului ce-i ardea măruntaiele și strigă scurt.

– Venexiana! spuse Ivor, apropiindu-se de ea.

Medicul se aplecă asupra ei, iar Rebecca căscă gura și ochii, nepricepând ce se petrece.

– Știți ce vă provoacă durerea? o chestionă medicul. Venexiana făcu semn că da, printre sughițuri. E un lucru pe care l-ați putea controla?

– Da, scânci ea.

Ivor și Rebecca se priviră, buimaci, iar medicul o ajută pe Venexiana să se ridice. Nu mai avea nimic. Se mișca cât se poate de normal – mai puțin expresia de teroare întipărită pe față.

– Totuși, reluă medicul, e ceva care, când și când, o știți cât se poate de clar, ar putea să vă scape de sub control...

– Nu spune asta! strigă Venexiana.

– Acest ceva nu pleacă din corpul dumneavoastră, insistă medicul și îi cuprinse palmele cu un gest din arsenalul curativ Souk.

– Nu, recunoscu, Venexiana, privindu-l în ochi. Era din ce în ce mai liniștită. Nu pleacă din corpul meu.

– Nu pleacă din corpul dumneavoastră, dar corpul e cel care vă doare! E ceva care s-ar putea vedea?

Venexiana rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi, întrebă:

– Ce înțelegi prin „ceva care s-ar putea vedea"?

– Un obiect. Un bosh. O persoană. Cum Venexiana ezita să răspundă, medicul o privi în ochi și se apropie mai mult de ea. E legat de vortex? pricepu el.

– Da.

– E ceva ce apare în vortex și vă face să aveți durerile...

– Nu apare. Nu prin voința sa, se ghemui Venexiana. Părul i se revărsă pe umărul drept.

– Înseamnă că îl evocați dumneavoastră. E un obiect? Un bosh? O persoană? Pentru că Venexiana nu vorbea, medicul continuă: E o persoană de care vă amintiți? Venexiana încuviință, iar medicul continuă: Ceea ce vă provoacă durerile e numele? Aspectul? Sau un gând legat de respectiva persoană? Venexiana făcu semn că gândul era cel ce îi provoca acele dureri cumplite, iar medicul se ridică de pe patul acoperit de blană și-l privi pe Ivor. Chiar trebuie să plecați la cina Sommerșilor?

– Nu. Aș putea să anunț că avem o problemă...

– N-ai să faci asta! se ridică Venexiana de pe pat. Mergem imediat! Sunt acolo oameni care ar profita de absența noastră, Ivor, știi prea bine...

Decanul se uită în ochii medicului. El clipi scurt. Ar fi vrut să spună cu voce tare că nu era de acord ca Venexiana să plece

acum, dar asta ar fi fost o prea mare impolitețe. Noroc că Decanul era un tip care înțelegea repede.

– Și dacă o să ne întâlnim acolo, zise Ivor, cu persoana care îți face... care îți provoacă... vreau să spun...

– Poate că n-o să vină, spuse Venexiana.

– Sunteți sigură că dacă o veți vedea nu vă veți gândi la lucrul acela care vă face atât de rău? se interesă medicul.

– Nu știu. Dar nu am de ales. Casa Merovingi nu are de ales, sublinie ea.

– Poate că ar fi bine să solicitați pe cineva din Ghildă ca să vă ajute... E un releu în vortex, nu-i așa? Credeți că aș putea să-l examinez?

Era o formulă de politețe. Orice medic atașat Casei Decanale putea scruta vortexul și releele lăsate în el. Cei mai mulți dintre ei erau în stare să distrugă releele respective și să-i elibereze pe cei posedați de ele. Dar nu orice medic căpăta permisiunea s-o facă. Releele abandonate în vortexurile Decanale puteau să conțină cele mai bizare informații.

– Nu. Nu e un releu pe care să-l puteți examina.

– Boshul o face! se posomorî medicul și făcu semn spre firul *guvernor* din încăpere.

– Dacă e vorba cumva de nenorociții de Sommerși, începu Rebecca, atunci, Ivor, să știi că cel mai bun lucru ar fi să pornești un război de asasini. Oricum o să ai nevoie de asasinii Decanali. Măcar cât să izoleze releul, făcu ea semn către Venexiana.

– Lasă-ne, mamă! Nu e vorba de Sommerși!

Astrid, se gândi. Dar Astrid era în legătură directă cu Cassandra Sommers. Puteau fi și Sommerșii implicați, la o adică. De fapt, îi invitaseră la cină, în suita lor și, mai mult ca sigur că registrele Landsraadului erau deschise către încăperile acestora. Așa era obiceiul. Vor discuta despre bazele de frontieră, iar astfel de discuții, la fel ca și salturile prin amplificator, făceau deliciul magistraților și al nondecizionalilor care vor lăsa totul baltă ca să vadă ce se mai punea la cale în familiile Decanale.

Poate că Sommerșii vroiau s-o expună pe Venexiana în fața celorlalți cetățeni. S-o arate cum se chinuia, sau cine știe la ce altceva se mai gândiseră... Unui tip cum era Susruta i-ar fi putut

da așa ceva prin cap: să arate celorlalți cum unul dintre dușmanii săi este urât de moarte chiar de fratele său... O astfel de ură, când venea din partea fratelui mai slab, făcea dovada sigură că vina aparținea fratelui mai puternic. După cum spusese Maxim, puterea însemna nouăzeci și cinci la sută manipulare, iar figura asta cu Astrid era cea mai teribilă manieră de manipulare de care auzise Venexiana până acum...

Îl apucă pe Ivor de braț.

– Ești sigură că putem merge? se asigură el.

– Avem de păstrat fotoliul Decanal pentru Casa noastră, se sumeți Venexiana și o luă din loc.

– Măcar să-mi anunț asasinii...

– Nu încă! închise Venexiana ochii. Ar vedea toată lumea că ne temem. Lasă-i pe Sommerși să facă primul pas. Mă descurc eu în seara asta. Se înfășă în pelerină și dădu să iasă pe lângă medic, dar se opri în ultimul moment. Ești sigur că boshul știe ce mi se întâmplă? îl întrebă ea.

*

Sommers se apropiase de geamul convex, imens, ce se cutremura ritmic. Dincolo de geam, apa caldă a acvariului dospea de viață. Alge lungi, albastre, se răsuceau ridicându-se de pe nisipul galben; printre ele, pești de dinainte de era Ghildei, cum nu mai trăiau de mult în apele Mediteranei, își mișcau cozile cu lentoare.

– Sunt produși de Tleilaxu, nu-i așa? întrebă Ivor.

Oreste continua să privească la jocul peștilor. Răspunse după câteva clipe:

– Sunt pești Tleilaxu, într-adevăr. Foarte scumpi.

Se răsuci brusc și se uită spre Nizar Al Awad. Impasibil, stătea într-un fotoliu de piele, dând impresia că picotește. Oreste știa însă că nu era decât o prefăcătorie. Îi privi pe ceilalți, Cassandra, Ivor, Venexiana, Mordec'hai și câțiva generali din Ghildă.

Ușa se deschise fără zgomot, iar Astrid pătrunse și ea în suită. Era mai scundă decât sora ei, avea părul negru, ochii albaștri și nasul cârn, exact cât să-ți dea impresia unei curiozități nestăpânite. Mergea cu pași prea rari pentru cât era de scundă, dar lumea spunea că se pricepea să pară distinsă.

De fapt, Astrid Merovingi *era* distinsă. Îți dădea senzația că are oasele pline cu aer; când respira, nările îi fremătau discret, ca și cum ar fi fost nesigură că merită să respire aerul din boshul prin care se întâmpla să se afle, și ținea tot timpul agățat de încheietura mâinii un evantai cu falduri umede, acoperit cu agrafe lucitoare de vortex. În plus, când se uita cu atenție la cineva, se prefăcea că este mioapă și închidea pleoapele pe jumătate, ca și cum n-ar fi putut să-și focalizeze privirea. Asta îi permitea să stăruie cu mult mai mult decât ar fi trebuit asupra trăsăturilor interlocutorilor ei.

Când intră, se ridicară cu toții, mai puțin Venexiana și Ivor. Cassandra se apropie până la un pas depărtare de ea și scoase din aba neagră un songdu, împăturit după un model extrem de complicat, aducând cu o fundă de păr exuberantă.

– Sper să-ți poarte noroc, zise Cassandra Septimus Sommers și suflă în nodul panglicii.

Astrid o luă cu un gest studiat. Privi nodul pe toate fețele. Păru încântată de ce vede, mulțumi în șoaptă și se uită după un fotoliu pe care să se așeze. Nizar, care stătea chiar lângă Ivor, dădu să se ridice ca să-i ofere locul ce i se cuvenea după rang, dar, chiar atunci, Venexiana îl întrebă:

– Dacă Tleilaxu face pești atât de frumoși, de ce nu ne-a oferit și nouă, Casei Decanale, câteva exemplare? Sunt sigur că sunt teribili de odihnitori...

Nizar încremeni la jumătatea gestului. Ar fi vrut să se ridice totuși de pe fotoliu, mai ales că Astrid pornise către el, dar privirea Venexianei îl țintui pe loc.

– Nu știam că vă plac obiectele Tleilaxu.

– V-am comandat mereu telefoane, totuși... continuă Venexiana, făcându-l pe Nizar să se uite încurcat la ceilalți. Astrid rămăsese în mijlocul încăperii. Singurul fotoliu liber se afla la celălalt capăt al mesei, printre generalii îmbrăcați în uniformele

Ghildei. Pentru că erau umani ridicați din Landsraad, purtau pe cap cușmele frigiene din lână.

– Telefoanele sunt necesare, remarcă Astrid. Peștii sunt un lux.

– Tocmai, observă Venexiana. Cadourile *trebuie* să fie de lux...

Nizar o privi pe Venexiana în ochi, în același timp în care Cassandra schimbă o privire cu Mordec'hai Diaz. Ghildarul se ridică de pe fotoliul său și se prefăcu interesat de imaginile ce rulau în sferoidul 3D.

– Și Ghilda ar fi interesată să vă ofere un bosh de lux.

– N-ar strica, spuse Venexiana, în timp ce privea țintă la fotoliul din care se ridicase Mordec'hai. De ce nu te așezi, Astrid?

– Aș fi vrut să stau mai aproape de Ivor, replică ea după o scurtă pauză.

– Vroiai să-i explici de ce nu i-ai răspuns astăzi? Nici măcar când a venit până la intrarea în boshul tău privat?

Astrid îi lansă Venexianei privirea ei aparent nesigură, prelungă, cu ochii mijiți.

– Nu vroiam să explic nimănui nimic, spuse ea după o pauză, de parcă s-ar fi mirat că Venexiana nu pricepe un lucru atât de simplu. Vroiam doar să stau la locul care... Realiză că magistrați și nondecizionali erau cu ochii în vortex și urmăreau toată scena, așa că se întrerupse. De fapt, reluă ea, ne întâlnim ca să discutăm o problemă serioasă și protocolul e mai puțin important. Din cauza asta, nu l-am respectat nici eu când m-a căutat Ivor. Înainte de a fi Decanul meu, Ivor îmi este frate și pricepe astfel de alunecări de la etichetă.

Oreste tuși scurt și ușile din os se dădură iarăși în lături. Un valet în livrea își făcu apariția în încăpere. Purta o tavă din metal pe care erau așezate în echilibru câteva sonde cu vin și suc de fructe. Toate astea ar fi putut fi ordonate și prin vortex, dar pentru Sommerși era important să arate că puteau face abstracție de câmp.

– Ce prevăd Textele Conservării pentru perioadele de criză? întrebă deodată Oreste.

Ochii tuturor se îndreptară spre Nizar. *Hârca*, după cum îi spuneau cei din Landsraad. Cel autorizat să interpreteze Textele Conservării, indiferent de Dinastia din fruntea Decanatului. În definitiv, Textele erau creația Tleilaxului, fiind concepute special ca să dilueze concentrarea puterii în mâinile Decanului, iar Nizar era Tleilaxu.

Bătrânul deschise cu lentoare pleoapele cenușii, ca și cum episodul cu Astrid se petrecuse cu luni în urmă, iar el îl uitase de mult. Respiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să împrumute alte trăsături, dar se răzgândi în ultimul moment. Figura pe care o avea acum era cea mai potrivită pentru ce avea de gând să spună.

– Se creează un model al situațiilor de criză, începu el cu glas răgușit. Decanii primesc modelul spre rezolvare. Se etalonează condițiile cuprinse în model. Decanul care oferă rezolvarea mai bine punctată dobândește puterea și ajunge să-și aplice soluțiile asupra situației reale.

– O competiție deci, concluzionă Oreste și îl privi pe Ivor. Ești dispus?

Ivor ordonă în vortex o sondă cu fayyad – lichiorul cel tare de Arrakis. Masa din fanoane păru că se dilată, culegând sonda și aducând-o Decanului sub nas. Boshul se mișca lent, iar Ivor se întrebă – pentru a câta oară? – dacă o mișcare făcută la comandă era compatibilă cu starea de *spros med*. Răspunsul era *da*, câtă vreme respectiva mișcare nu aducea boshului nici un beneficiu, îi trecu prin cap. Îl privi pe Oreste.

– Ar trebui să-mi explici, zise, de ce crezi că traversăm o situație de criză. Se uită spre soția lui. Venexiana ordonă în câmp relaxarea fotoliului din oase și mușchi, învelit într-o carapace de solzi lucioși.

Din câte văzuse Ivor, fotoliile cum era cel în care stătea Venexiana erau cele mai asemănătoare cu ghildarii adevărați. De altfel, acest bosh își păstrase și ochii – se roteau când și când, clipind rar, holbați, înregistrând tot ce se petrecea în cameră.

Oare la ce se gândește? se întrebă Ivor. Oare se lasă citit de Dendros, Județele Suprem al Ghildei și tatăl prezumtiv al lui Mordec'hai Diaz? Sau se lăsa citit chiar de Mord? În locul lui Mord, Ivor n-ar fi ratat posibilitatea să citească ce înregistrau

boshii. Momentan, boshul bascula ușor spre spate, ascultând comanda Venexianei, care o privea lung pe Cassandra. Vortexul ei complicat începuse să se irizeze în tonuri verzui.

– Mă întreabă dacă trăim, sau nu, o situație de criză! izbucni Oreste într-un târziu. Am scăpat de sub control șaptesprezece stații de frontieră, am pierdut planeta Sikorski, am ratat trei întâlniri cu convoaiele Ghildei care rătăcesc acum prin pliurile Dispersiei, s-a raportat prezența unor Dansatori-Față legat de toate aceste evenimente... Nu ți se pare că e vorba de o criză?

– Nu erau Dansatori-Față! îl întrerupse Nizar, cu voce tărăgănată.

– Poftim?

– Am spus că nu erau Dansatori-Față! Sunt Tleilaxu și-i recunosc imediat, dacă e cazul. Eu însumi sunt *și* un Dansator-Față. Cei pe care i-am văzut nu erau așa ceva! repetă el.

– Dar ce erau? întrebă Astrid. Despăturea panglica oferită de Cassandra, ca și cum răspunsul lui Nizar n-o interesa cine știe ce.

– Nu știu ce erau, răspunse bătrânul. Nu știu încă. Sigur nu proveneau din Dispersie...

Oreste ridică din umeri și-i privi iarăși pe cei adunați în salonul său. Ivor era cât se poate de liniștit. Generalului Kofflach îi tremura bărbia. Mordec'hai șoptea ceva la urechea Cassandrei. Avea gura prea apropiată de urechea ei. Oare fotoliul pe care stătea Cassandra avea operculi auditivi? Mordec'hai Diaz știa mai bine, fiind ghildar...

– În regulă, reluă Oreste. Deci Decanatul e antrenat în conflict cu un dușman necunoscut. E, sau nu, o situație de criză?

– Sunt semne, interveni Cassandra, că dușmanul s-a infiltrat și în Edificii. Poate că sunt, totuși, Dansatori-Față. Poate că se află și acum printre noi...

– Crezi? o întrebă Nizar și, fără să-și dea seama de ce, simți nevoia s-o privească pe Astrid. Ochii Venexianei erau ațintiți în bărbia lui și din cauza asta bătrânul simți cum capul i se răsucește ușor și cum privirea lui apoasă o învăluie pe Astrid.

Parcă ar fi o ticăloasă Bene Gesserit! își spuse el, nereușind să-și dezlipească ochii de trăsăturile prințesei.

– Te gândești că și eu aș putea fi un Dansator-Față? îl iscodi Astrid.

– Am spus că recunosc un Dansator-Față de la distanță. Tu nu ești așa ceva.

– Asta e bine. Venexianei i-ar fi convenit de minune, dar uite că nu sunt! În schimb, continuă ea făcând un nod încurcat în songdu, în schimb, tu poate că ești! Poate că ai interesele tale să ascunzi asta. Cine de aici, în afara ta, ar putea să recunoască un Dansator? Ești Tleilaxu. Dansatorii-Față sunt creația voastră. Ei ar putea să paraziteze vortexul, nu?

– Tu ești Bene Gesserit! o întrerupse Nizar, pierzându-și cumpătul. Jinduiți după vortex! Ai putea să ai și tu interesele tale, nu?

– Faci o confuzie, spuse Astrid, liniștită. Nu sunt Bene Gesserit, deși mi-ar plăcea să fiu... Cassandra, în schimb, este. E un lucru pentru care o invidiază multă lume, nu crezi?

Ivor își drese vocea de câteva ori și întrebă:

– Pentru ce ne-ai chemat aici, Oreste?

Oreste dădu să răspundă, dar Mordec'hai țâșni în picioare și aprinse uriașul sferoid 3D încastrat în peretele lambrisat. Boshul pâlpâi de câteva ori, membranele amniotice se cutremurară, ca parcurse de valuri crețe, și înscrise niște cifre în adâncimea apelor sale transparente.

– Am înscris aici totalitatea războaielor purtate de Decanat de la *kyewa* încoace, începu Mord. Douăzeci și unu de conflicte majore. Tot atâtea victorii împotriva Dispersiei. Avem peste cinci mii de stații de frontieră pe care le controlăm, o rețea de amplificare a vortexului care ne permite să ajungem oriunde doar în răstimpul de care e nevoie ca să îmbraci ținuta de salt. De câteva decenii, nu am mai luptat... De la *kyewa* încoace, n-am descoperit nici un alt sociosistem în proximitatea Decanatului. Putem afirma cu siguranță că nu existăm decât noi și Dispersia. Noi suntem, ca să spunem așa, centrul, iar ei, pliurile Universului... Și de trei luni, suntem asaltați din toate părțile, ca și cum cei din Dispersie ar fi găsit modalitatea de a ieși din pliuri în *jurul* nostru.

Mordec'hai făcu o pauză și se uită la Ivor dintr-o parte:

– Sincer, Ivor! Și eu cred că traversăm o situație critică! Nu mi-o lua în nume de rău, dar ceva trebuie schimbat!

– Îmi sugerezi și tu că ar trebui să decretez mobilizarea generală? Să trimit oamenii acolo sus? Asta ți se pare soluția? întrebă Decanul. Câți crezi că se vor duce?

– De când există războaie, nimeni n-a plecat de plăcere în prima linie! interveni Oreste. Dar un Decan îi poate obliga s-o facă!

Ivor surâse. Oreste se comporta exact după cum își imaginase cu Venexiana când făcuseră planul discuției. N-o să fie nevoie să folosesc releele de sprijin mental, își spuse. Îl pot conduce pe Oreste unde doresc, numai din cuvinte! Numai să... numai să nu se declanșeze releul care o stăpânește pe Venexiana!

– O secundă! spuse Mordec'hai. Am afirmat doar că trebuie făcută o schimbare. N-am spus că trebuie să trimiți personal uman pe stații.

– E părerea ta personală, sau e punctul de vedere oficial al Ghildei?

– E punctul lui de vedere, interveni Kofflach. Ghilda nu-și mai permite de mult să aibă opinii.

– Așa e, surâse Astrid. Ghilda se transformă tot mai mult în subființe bosh. Sau în altceva, privi ea dintr-o parte către Nizar și continuă: Ghilda nu mai vrea nimic. Ghilda se mulțumește să contemple.

Cassandra pufni în râs. Fără melanj, ghildarii nu erau decât niște inși care își *aminteau* de putere. În plus, se gândi, erau prea mulți, și din cauza asta prea supuși unor curente de opinie diferite. Numai aici, în salonul celor doi Sommers, se afla un ghildar ca Mord, cel care răspundea de sferoidele Ghildei; se aflau generalii, care răspundeau de stații și de amplificatoarele de vortex; pe cei care răspundeau de transporturile prin convoaie, care nu erau de față, nici nu-i mai punea la socoteală.

Cu Ghilda putea să stăpânească însă. Cu Tleilaxu n-ar fi putut ajunge niciodată la un acord.

Cassandra întrebă:

– Generalii ce părere au despre îmbarcarea militarilor pe stații?

Kofflach parcă atât aștepta. Figura lui tremurătoare păru că îngheață, iar corneele albastre îi lucira scurt.

– Totul este discutabil. Discutabil. În primele cincisprezece războaie ne-am bazat pe melanj și pe personal uman care a luptat nemijlocit. În ultimele șase, am utilizat militari cuplați la amplificatorul de vortex și n-am mai avut melanjul. Cu alte cuvinte, am renunțat la avantajele prestiinței și am ales avantajele ubicuității. Nu mai aveam cum să alegem viitorul, dintre cele pe care le prezenta melanjul, în schimb, controlăm prezentul... Făcu o pauză și răsuflă greu. Vortexul controlează spațiul, deci controlează prezentul, nu-i așa, doamnă Sommers?

– Este motivul pentru care ați înlocuit melanjul cu registrele de câmp. Dar, așa cum melanjul a dat greș, vortexul dă și el greș...

– Totul ajunge să dea greș, doamnă Sommers.

– Și totuși, când au fost mai eficiente acțiunile militare? Înainte, sau după vortex?

– Ce înseamnă *mai eficiente*? se strâmbă Kofflach. Spiralele portocalii păreau că i se dizolvă în fălcile pufoase, incendiindu-le în tonuri fierbinți. Ce înseamnă *mai eficiente*, câtă vreme am câștigat toate cele douăzeci și unu de războaie? Am respins trupele Dispersiei de tot atâtea ori!

– Mă refer la timpul de ocupare al cotelor de spațiu, știți foarte bine, domnule general! Sunt exact normativele cu care a operat Ghilda mereu! Cotele de spațiu, raportul de forțe și costul operațiunilor...

Kofflach clătină din cap, imprimând fălcilor sale gelatinoase un tremur ce părea să nu se mai oprească.

– Dispersia n-a atacat în același fel de două ori...

– Pretinzi că nu poți face comparația, Kofflach? se răți Oreste, înroșindu-se la față. Știu că Ghilda posedă un serviciu de cuantificare a deciziilor! Încă dinainte de *kyewa*, pe vremea când făceați doar negoț, încă de atunci vă evaluați eficacitatea traseelor prin subspațiu!

– Bineînțeles că o făceam! Și bineînțeles că ne ocupăm de cuantificarea deciziilor! De aceea sunt *sigur* că nu există parametri comuni între războaie. Nu le putem compara, domnule

Sommers! Am să vă dau un singur exemplu. În primele cincisprezece conflicte, am pierdut câte două milioane de militari per conflict. În ultimele șase, n-am pierdut decât trei sute de militari cu totul! Diferența s-a datorat în principal vortexului, nu e nevoie să explic de ce. Dar alte comparații nu pot face...

Se răsuci cu dificultate spre ceilalți militari din salon. Îl aprobau cu toții în tăcere. Doar Mordec'hai părea nelămurit, iar Kofflach nu înțelegea de ce. Circulau tot mai multe zvonuri despre o capacitare a să de către Bene Gesserit. Ghilda pierduse odată melanjul din cauza Preacucernicelor Maici. Ce aveau ele de gând să mai pretindă acum? Controlul asupra vortexului?

În ce fel l-au capacitat Bene Gesserit pe Mordec'hai Diaz? lăsă Kofflach o întrebare în vortexul personal. O privi pe Cassandra Sommers și fu tentat să-și dea un răspuns pe loc.

N-o făcu. Briciul lui Occam nu mai era funcțional de multă vreme. Prestiința melanjului și omniprezența prin vortex perturbaseră de mult logica standard.

Oreste se înroșise tot. Kofflach se ținea tare. Nu ceda, deși Cassandra îl asigurase că vor obține câștig de cauză până la urmă. Ce înțelege Cassandra prin câștig de cauză? se întrebă Oreste și-i spuse generalului, dezamăgit:

– N-ai făcut altceva decât să servești un argument Decanului în exercițiu.

– N-am făcut decât să afirm ceea ce știu. Mult, puțin, atâta e. De ce nu-l întrebi pe Nizar ce părere are? De unde știi tu, Nizar, că cei pe care i-am văzut prin vortex nu erau Dansatori-Față? Știm cu toții că e plin de ei în Dispersie!

– Nu era un Dansator-Față! spuse Nizar pe un ton sec. I-am văzut cum arătau când au fost uciși... Nu aveau morfologia Dansatorilor... Sunt altceva! Vizitați saloanele Tleilaxu și o să vă convingeți!

– Spune, Kofflach, reluă Cassandra. Cele trei sute de pierderi în șase războaie au semănat cu cazurile Markowitz și Chomsell de acum o lună?

Spiralele generalului deveniră violete, iar obrajii părură că îi flutură ca niște steaguri în bătaia vântului. Ce naiba vroia ticăloasa asta Bene Gesserit? După ce o să plece de aici, se va

duce direct în saloanele Ghildei și o să stea de vorbă cu Dendros; vor elabora un plan ca să vadă până unde se infiltrau interesele Maicilor.

Maicile... se gândi. Câte Maici erau oare? În afară de Cassandra Sommers, nimeni nu se mai putea lăuda că știe vreo altă Bene Gesserit. Era singura care recunoștea apartenența la Ordin. În plus, era povestea aceea bizară, cu replicile Cassandrei din cuve. Niciodată nu știai dacă cea pe care o vedeai azi era totuna cu cea pe care o văzuseși ieri. Exista un număr neprecizat de Cassandre, care se schimbau unele pe altele când porneau prin Edificii.

Câte erau? Unde erau restul Maicilor? Replicile Cassandrei să fi fost *toate* Maicile? Nimeni nu știa să răspundă la aceste întrebări. Se spunea că o străbunică de-a Cassandrei le ucisese pe toate celelalte Preacucernice Maici. Dar era adevărat, oare? Dacă ele ajunseseră sus de tot în Tleilaxu, sau în Ghildă? Dacă *ele* erau cele care atacau acum și Dispersia n-avea nici o legătură cu bazele spulberate de la frontiera Decanatului?

– Markowitz și Chomsell, spuse Kofflach în sfârșit, n-au nici o legătură cu modul în care s-a murit până acum în vortex. Până acum, decesele se datorau unor deficiențe tehnice.

– Deci nu erau imputabile unor manevre inamice, conchise Cassandra.

– Nu. Nu erau imputabile inamicilor, recunoscu Kofflach.

– Deci Markowitz și Chomsell sunt premiere absolute. Uciși în acțiune, datorită acțiunii, de niște dușmani neidentificați!

Nizar o întrerupse pe Cassandra:

– Poți să-mi spui, Kofflach, ce pierderi materiale am avut în primele cincisprezece războaie comparativ cu ultimele?

Generalul strânse buzele și evită să-l privească pe Ivor. Ce interes putea să aibă un Tleilaxu să joace cartea dinastiei Sommers? Poate că se aliaseră cu Bene Gesserit împotriva Decanatului și a Ghildei? Trase cu coada ochiului la Venexiana Merovingi. Părea relaxată, așa că răspunse grăbit:

– Ultimele șase războaie au fost mult mai costisitoare. Ca bani.

– Cât înseamnă asta? se interesă Oreste, dar Ivor îi opri, strâmbând din nas:

– Ce faceți? Comparați costurile cu pierderile de vieți omenești?

Îl privi întrebător pe Nizar, dar trăsăturile cenușii ale acestuia nu se clintiră nicicum.

Vortex! Pătrunse în registrele mascate, gata să scotocească după releele de condiționare pe care Nizar le acceptase ca proteze pentru conversație. Promisese că va susține poziția dinastiei Merovingi. Venexiana îi făcu un semn scurt cu degetele: *Nu te da de gol.* Uitându-se spre Cassandra, clipi de câteva ori ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi. Deși părea că urmărește discuția, de fapt supraveghea vortexul Decanului.

– Vreau să știu cât costă un război în condițiile utilizării vortexului! insistă Oreste.

– O mie trei sute patruzeci și șapte de bare de douăzeci pe minut, față de patru sute treizeci, cât costa înainte. E media, la cursul actual, plescăi Kofflach, prefăcându-se scârbit.

– Bunica mea Alix mi-a spus că Sommerșii sar peste cal, spuse Venexiana. Dar acum depășești orice limită, Oreste!

– Bunicile aparțin unei specii comune, remarcă Oreste. Cassandra Quintus, bunica noastră, spunea același lucru despre voi, Merovingii! Crede-mă că am motivele mele să procedez astfel... Se răsuci și-l luă martor pe Mordec hai: Spune tu, Mord! Ce ne-a povestit Astrid acum patru zile în timpul partidei de *clef de voûte*?

Venexiana își duse mâna la gât cu un gest măsurat și privi speriată spre soțul ei.

Astrid! E ceva legat de Astrid! își aminti Ivor de întâmplarea din suită... Pe Venexiana o capacitează un releu legat de Astrid! Își privi sora mai mică:

– Nu știam că-ți place să joci *clef de voûte*...

– Tu îl joci în direct, Ivor. Eu trebuie să mă mulțumesc cu firele eșafodului și cu mărcile.

Se lăsă o tăcere grea. Vortexul culesese schimbul scurt de replici. Ivor se întrebă dacă această falie în familia Decanală nu va fi înregistrată de nondecizionali și de magistrați ca un semn

de slăbiciune pus în dreptul Merovingilor. Dar cel mai mult îl deranja că nu fusese informat că Astrid și Sommerșii jucaseră *clef de voûte* în Pantelleria. O făcuseră fără ca Merovingii să-și dea seama. Te pomenești că o condiționaseră pe Venexiana chiar în timpul partidei...

Ivor regretă că nu ținuse cont de sfaturile lui Maxim. Maxim îl înconjurase pe Umberto, fratele său mai mic, într-o rețea nevăzută de registre, încă de când își dăduse seama că acesta poate aspira la titlul de Decan. Bine făcuse! La vârsta de douăzeci și trei de ani, Umberto încercase să-l otrăvească pe Maxim cu monoxid de carbon. Amplasase flacoanele în branhiile dormitorului său, iar Maxim ar fi trebuit să moară în timpul somnului.

Aflase însă totul din registre și-l arestase pe fratele său, împreună cu furnizorii de gaz: niște rămășițe ale Casei Atreides din Landsraad. Nu scăpase cu fuga decât unul dintre Atreides; dispăruse pe undeva prin cartierul rău famat al Edificiului Inferior, în boshul dintre bulevardul Mantova, piața centrală și strada 28. Umberto apucase deja să le plătească serviciile, iar tipul cu pricina își făcuse o operație de chirurgie plastică în Edificiul Inferior și îl ucisese pe medic – din acel loc, urma lui se pierduse definitiv, acel Atreides renunțase să se mai amestece în afacerile dinastiilor Decanale, iar casa Merovingi nu mai avusese nici un fel de probleme.

Până astăzi.

– Ce le-ai spus, Astrid? se interesă Venexiana.

Sora ei zâmbi subțire. Trase brusc de capetele songduului, care pocni scurt, răspândind o aromă acrișoară, subtilă. Cassandra se pricepuse mereu să prepare panglicile de întâlnire cu egalii ei.

– A fost multă lume la partida aceea, începu Astrid. Am stat de vorbă cu mai mulți ofițeri și cu operatori de salt și am ajuns la concluzia că un militar care nu-și simte amenințată viața acționează... cum să spun... mult mai nehotărât! Părerea mea e că un militar care efectuează salt nu e preocupat de posibilitățile de a se retrage, de a fi salvat, și din cauza asta nu-și pune probleme legate de adversarul său. Nu-l studiază cum trebuie. De pildă, un astfel de militar ar fi în stare să arunce în aer podul pe care se

află, dacă lângă el mai sunt încă zece dușmani, pentru că știe că scapă cu viață dacă efectuează la timp saltul în amplificator.

– Pricep, zise Nizar, imperturbabil. Nu-și pune mintea la contribuție. Nu-l mai preocupă cum să-și distrugă dușmanii unul câte unul. Îi ucide generic, indiferent la propriile pierderi.

– Poți să spui și așa, admise Astrid.

Ivor abia se abținu să nu se zgâiască la Nizar. Până acum nu făcuse decât să netezească drumul pentru argumentele lui Oreste. Dar ce conta asta? Astrid vorbise cu dușmanul său în timpul unei partide de *clef de voûte* și susținuse o poziție împotriva dinastiei din care făcea parte. Astrid lansase un releu în câmp împotriva Venexianei. Ce mai conta că un Tleilaxu își încălca vorba?

– Eu zic că vedeți lucrurile sub un unghi prost, zise el. Astrid, tu nu te-ai implicat nicicând în problemele Decanale... De unde știi ce înseamnă un război?

– Păstrând proporțiile, m-am inspirat din modul în care au decurs relațiile noastre, spuse ea, micșorându-și ochii.

Susruta! Susruta și Umberto! Astrid o să trebuiască să le împărtășească soarta! gândi Ivor simțind cum i se întunecă mintea de furie și abia dacă apucă să-și programeze fraza pe care avea s-o rostească, în chip de gânduri de acoperire, *lhag thong*.

– Eu zic, spuse Ivor mai apăsat, că merită să economisim personalul uman cu prețul unor pierderi materiale mari. Dorește cineva să ieftinească războiul cu prețul vieții cetățenilor!

O iscodi pe Cassandra. Spiralele ei își amplificau luminozitatea sacadat, în ritmul bătăilor inimii.

– Am fost de acord cu Astrid, interveni Oreste. Fotoliul său își îndreptase spătarul, ca și cum Sommers ar fi dorit să dea greutate spuselor sale. Un militar care nu se simte amenințat nu e preocupat să-și individualizeze inamicii. Îi distruge fără să-și pună problema cine sunt.

Cu alte cuvinte, emise el în vortex, *un astfel de soldat nu mai are de rezolvat problema esențială de pe un câmp de luptă: ucide pentru a nu fi ucis! O să arunce totul în aer, după care va stinge lumina, liniștit.*

Cassandra se îmbujorase și dădea, satisfăcută, din cap. Kofflach se înfundase în fotoliu și privea îmbufnat către Ivor.

Venexiana reuși să surprindă un crâmpei de comunicare în câmpul Cassandrei: *Dacă nici cu asta nu izbândim, propune-i lui Nizar să lanseze un război de asasini!*

Asta o spusese special pentru a fi auzită de toți. Ivor se prefăcu a nu fi perceput nimic, dar își aminti că Rebecca îi sugerase același lucru acum o jumătate de oră, după ce venise cu medicul în suita lor. Poate că va trebui să solicite ajutorul luptătorilor-umbră! Poate că era obligat s-o facă!

Astrid jucase *clef de voûte* acum câteva zile cu Sommerșii, iar Ivor nu aflase nimic. Boshii din Pantelleria mascaseră informația în vortex. Boshii din Pantelleria fuseseră mediul prin care Oreste și Cassandra veniseră aici, iar Ivor nu aflase nimic. Luptătorii-umbră se pricepeau însă să penetreze într-un bosh, oricât de complicat ar fi fost acesta.

Trebuie să aflu dacă Ghilda Extinsă e *spros med*, sau doctrina asta e doar praf în ochi! stabili Ivor și se uită la Cassandra. Zâmbea cu un aer candid. O ticăloasă Bene Gesserit! Ordinul ei nu se mulțumise niciodată cu poziția de executor... Ivor o scotoci cu privirea. Stabilise cu Venexiana că, la un moment dat, ar fi fost necesară o ieșire patetică, ceva în stilul lui Oreste... Ceva spus cu cuvinte prețioase.

– Oreste! zise el, lăsând capul în pământ, tu dorești Decanatul, de fapt! Sunt curios dacă, o dată ajuns în locul meu, vei renunța la vortex!

– Nu... se crispă Oreste, surprins. Nu sunt omul soluțiilor extreme.

– Atunci?

– N-aș prelua Decanatul decât după ce tu și cu mine ne-am supune competiției. După cum a sugerat Nizar. După cum scrie în Textele Conservării*, încheie Oreste, privindu-l pe bătrânul Tleilaxu.

---

* Conform cercetătorilor de la Universitatea din Plond, Textele Conservării nu sunt altceva decât replica din Edificii a Scripturilor Schimbării. Școala de la Plond, care susține veridicitatea unei societăți susținute de vortex, argumentează că atât Textele, cât și Scriptura, sunt de fapt denumirile poetice ale unui prezumtiv Manual cu Instrucțiuni de Utilizare a Câmpului, din care s-au descoperit recent fragmente în podișul Sirius și în zonele costiere ale Nord-Ameriei...

Nizar țâșni brusc în picioare, surprinzându-i pe toți:

– De ce nu spui mai bine că ai fi de acord cu un război de asasini între cele două case Decanale?

Oreste păru că se blochează, apoi ochii i se goliră și începu să recite ca un automat:

– Aș fi de acord și cu un război de asasini dacă s-ar epuiza orice alte mijloace de transfer al puterii.

Nu vorbește Oreste! emise Venexiana, baleind înfrigurată vortexul. *Nu poate fi decât un releu în câmp!*

– Nu e cazul să ajungem până acolo, i-o reteză Nizar. Textele Conservării prevăd o rezervă pentru vortex. Tleilaxu a mai recurs la ea, în timpul unor situații de criză.

– Ai mai spus asta, Nizar, zâmbi Oreste cu îngăduință. N-ai zis că în situațiile-limită se recurge la crearea unui model?

– Asta ai dedus tu, Oreste Sommers, îl întrerupse Nizar, tăios. Dar nici tu, nici nimeni altcineva nu mai este inițiat în resursele maxime ale vortexului... Nici chiar Mordec'hai Diaz! întinse Nizar un deget către ghildar. Doar după ce vom epuiza toate resursele, vom recurge la competiții, indiferent ce ar fi ele, simulări sau războaie de asasini!

În salon se făcu liniște. Nizar tuși într-o batistă. Nimeni nu-i punea la îndoială cunoașterea resurselor vortexului și faptul că avea de gând să le folosească la maximum. În definitiv, aici rezida forța Tleilaxu, în epuizarea funcționalității câmpului, iar Nizar n-avea de gând să se lase cu una cu două, nici în fața Decanatului, nici în fața Maicilor, nici în fața Ghildei.

Dar nici Oreste nu renunța ușor:

– Totdeauna ai susținut casa Merovingi, Nizar!

– Totdeauna am susținut interesele Tleilaxu!

– Un noroc pentru Ivor că interesele Tleilaxu coincid cu ale lui...

– Un noroc pentru tine că interesele Ghildei coincid cu ale tale! se băgă Ivor și tresări surprins când lumina acvariului se stinse brusc. E un semn, își spuse și continuă: În Texte scrie foarte clar: „succesiunea nu este pusă în joc înainte de epuizarea tuturor pârghiilor puterii!"

– Capitolul 20! Controlează dacă vrei, Oreste! sublinie Nizar, cu glas răgușit.

– Și când vom afla că ați epuizat toate posibilitățile? întrebă Cassandra.

Vortex! Venexiana parcurse registrele distante în care erau stocate releele de condiționare la care îl cuplaseră pe Nizar. Erau virgine. Se reîntoarse la fel de repede în câmpul proximal, vorbind în clar, astfel încât Cassandra s-o perceapă în vortex: *N-are nici o dovadă, Ivor! Spune-i ce vrei! Spune-i așa, ca s-o doară!*

– Veți afla că le-am epuizat din momentul în care dușmanii vor începe să fie respinși. Poate că ar fi mai bine să vă retrageți în Edificiul vostru din Oceanul Indian? întrebă el, cu prefăcută naivitate și ordonă în câmp cupe cu sucuri de fructe.

X

Jocul clef de voûte *a fost inventat de Ghildari înainte de* kyewa, *ca să le treacă timpul mai ușor în cursele nesfârșite din subspațiu.* Clef de voûte *este o combinație între șah, dame și go. În* Clef de voûte, structura *spațiului de joc are un rol cel puțin la fel de important ca și piesele.*

Se joacă în doi sau în două echipe, amplasate într-o cameră străbătută de nenumărate fire de în, de grosimi diferite, alcătuind o structură tridimensională care se stabilește de comun acord la începutul partidei de către ambele echipe. Singura regulă de care trebuie să se țină seama când se împletesc firele este ca cele mai subțiri să se găsească în centrul *structurii. Această structură alcătuită din fire se numește* eșafod Samskara.

Piesele, de greutăți diferite, sunt denumite mărci. *Ele sunt deplasate între nodurile eșafodului Samskara. Punctajul se stabilește în funcție de două criterii: valoarea nodului ocupat la finele partidei (cele mai valoroase noduri sunt cele centrale, acolo unde firele sunt cele mai fragile) și greutatea pieselor.*

Ocuparea nodurilor se face ca la dame, mărcile sunt cele de la șah, iar eșafodul Samskara este variabil, în funcție de cum stabilesc jucătorii la începutul partidei.

Scopul jocului este să ocupi cu cele mai grele mărci nodurile cele mai valoroase. Trebuie să faci asta ținând totdeauna cont că nodurile cele mai prețioase (cele centrale) sunt totodată cele mai fragile, fiind alcătuite de firele cele mai subțiri. Dacă rupi firele prin amplasarea unei piese prea grele, atunci ai pierdut automat partida, indiferent de cât de bine ți-ai amplasat piesele până atunci.

Ghildarii spuneau că acest joc te învață cu simțul măsurii. Dar, cel mai important lucru pe care îl deprinzi jucând clef de voûte *este că poți pierde absolut tot în urma unei singure mișcări greșite, indiferent cât de atent ai fost până în acel moment.*

MESSAOUD ajunsese la baza puțului. Se opri, își trase sufletul și se uită de jur-împrejur. Era o beznă s-o tai cu cuțitul.

– Ne-ar trebui o lumină!

– Vortexul, răspunse Brenda, gâfâind, și spiralele ei începură să emită slabe irizații vișinii.

Messaoud se chiorî de-a lungul galeriei, după care o trase pe Brenda după el.

– Hai! Uite canalul!

– Unde mergem? Mess nu răspunse. Doamne, ce-ai făcut... Nu mi s-a mai întâmplat!

– Hmm! Coitus interruptus... înțeleg, pufni Messaoud și se opri, uitându-se unde pune piciorul. Sunt ani de zile de când n-am mai fost aici.

– Unde mergem? repetă Brenda.

– Spre mare, râse Mess.

– Spre mare?! Ai înnebunit? Vrei să murim?

– Vreau să scăpăm de haita de nebuni care se ține după noi. Hai pe-aici! se decise Mess după câteva clipe.

Intrară într-o galerie secundară, dar în scurt timp își încetiniră mersul. Lumina răspândită de vortexuri abia dacă se mai vedea, iar firul *guvernor* din tavan pâlpâia, aproape orb, în nuanțe violete.

– Ești sigur că vânzătorul de vechituri n-o să ne vândă?

– Cine, George? se miră Messaoud. Nu i-am pasat punga aia degeaba! Crezi că nu știe că de-acum încolo trebuie să-i plătesc tribut?

Mai merseră câțiva metri, iar Mess înțepeni brusc și adulmecă aerul ce mirosea greoi:

– Ce e?

– Nu simți?

Brenda respiră adânc:

– Putoarea asta?... Mirosea urât încă de când am intrat aici.

– Așa e. Numai că acum duhnește! Asta căutam, de fapt, se amuză el, miasma! Suntem într-un bosh mai ciudat. Messaoud o luă înainte, dispărând după un colț al galeriei. Nu vii? Hai că ajungem imediat!

Se auzea un huruit profund. Duhoarea era din ce în ce mai puternică. Dulceagă. Persistentă. Brenda se împiedică de o grindă întinsă pe jos.

– Mai e mult?

Messaoud moșmondea ceva de-a lungul peretelui. Declic! Culoarul se ilumină brusc, în tonuri umede. În față se deschidea o sală imensă, lungă, adâncă, subîmpărțită de paravane din piele albă în zeci de compartimente mai mici. Din tavan se prelingeau fuioare albe, cleioase, din care picurau stropi lipicioși pătând podeaua ce părea agitată de un tremur nestăpânit.

– Unde naiba m-ai adus?

– Ți-am spus că te scot la mare... zâmbi el, arătându-i peretele exterior al sălii. Dintr-un țesut translucid gros, convex, lăsa să se ghicească dincolo de el undele apăsătoare și înghețate de pe fundul Mediteranei. Huruitul profund venea de undeva dindărătul lui.

– Marea! proclamă Messaoud satisfăcut. E plin de haleală aici... Putem să rezistăm o grămadă.

*

Brenda examina vortexurile agățate într-una din încăperi. Erau grupate pe tipuri de diferite modele și lungimi și aveau lipite pe ele etichete cu simboluri pe care nu le înțelegea.

– Ce dracu' sunt astea?

Messaoud își ridică sprâncenele:

– Habar n-am. Ultima oară când am trecut pe aici, acum câțiva ani, totul era ca acum, părăginit și părăsit. Nu știu ce e, dar știu că-i un loc tocmai bun de-o ascunzătoare.

Ieșiră din încăperea în care atârnau vortexurile. Se strecurară printre mormane de folii de Shiga, tropăind prin noroiul gros de un deget depus pe pardoseala tremurătoare. Simțeau

miasma dulceagă, din ce în ce mai pregnantă. Intrară într-un alt separeu, înlăturând pânzele grele de păianjen, acoperite de o pulbere fină, neagră.

Încăperea era plină de sferoide 3D și de generatoare Shiga din care ieșeau filamente tipărite, acoperite cu mucegai gălbui. Brenda se uită în sus, silabisind inscripția de deasupra intrării:

– Doc-tri-na... le-gi-u-ni-lor... Ce-i asta, Messaoud?

– Habar n-am! Încearcă și uită-te!... Poate pricepi tu ceva!

Brenda pătrunse în încăpere și apăsă la întâmplare pe un șir de litere încrustate în niște montúri de chihlimbar, de mărimea unor zaruri.

– Nu sunt în ordine alfabetică, hohoti ea apăsând la întâmplare. Unul dintre sferoide pâlpâi de câteva ori, după care înscrise o înșiruire de cuvinte care o stupefie pe Brenda.

Condiționarea legiunilor
Motivarea legiunilor
Inducerea noțiunii de spațiu vital (variante)
Ce înseamnă contact direct?(premergător Micului Jihad)

Tabelul se dizolvă, înlocuit de un altul și apoi de un altul. Exista un singur element comun, indiferent de lista expusă. Pe toate tabelele se afla același indicativ: **De inclus în Scriptura Schimbărilor.**

– Să știi că e un laborator Tleilaxu părăsit! exclamă Brenda.

– Cine știe? Poate că aici au construit amplificatorul de vortex! Ăla care ne scapă de războaiele care nu ne privesc...

– Serios? Și atunci, ce sunt legiunile astea?

– Legiunile? De unde să știu?

Brenda strâmbă din nas:

– Hai să ne mai uităm! Până nu leșinăm de putoare!

– O clipă, zise Mess și se apropie de una dintre mesele îmbrăcate în piele ridată, uscată. Apăsă pe un buton; un sertar cartilaginos ieși de sub birou, pocnind precum articulația unui artritic, iar Mess dădu din cap. În regulă, zise el. Avem din ce trăi, la o adică.

Scoase câteva bare dinăuntru, le flutură prin fața ochilor Brendei, după care le puse la loc și închise sertarul.

Ieșiră și pătrunseră în altă încăpere, plină de desene bizare, dantelate, colorate în albastru, verde, galben și maro, peste care erau trasate înscrisuri mărunte. Messaoud se apropie de unul dintre desene și citi în șoaptă:

– Munții Atlas...

Încruntat, examină liniile ce păreau trasate aleatoriu, petele de culoare și săgețile care brăzdau foliile Shiga.

– Massaoua... Tengri... Kildare... Bangalore... Svannah... silabisi Brenda iarăși. Vezi? se lumină ea la față. Sunt nume de legiuni! Își aminti ea denumirile înscrise în sferoidele 3D din camera precedentă. Făcu o pauză, după care exclamă: Ah! Cred că am găsit o cheie. Citi de câteva ori la rând o cifră și o zbughi afară. Care o fi camera 12? strigă ea de pe culoar.

Messaoud se apropie și el de harta studiată de Brenda. Remarcă o inscripție cu litere mici, pe care abia o putea desluși:

CARACTERISTICI EXTINSE MASSAOUA:
CAMERA 12 – DOSAR 392

Se repezi pe culoar, la timp ca s-o vadă pe Brenda cum pătrunde într-o altă încăpere.

– Hei!.o strigă. Lasă că vedem mai târziu ce scrie acolo! Vino mai bine să-ți arăt altceva!

Brenda scoase capul din cameră și-l văzu pe Messaoud stând cu mâna întinsă către un șir de separeuri amplasat aproape de țesuturile translucide și groase, bombate de presiunea mării.

Îi urmări gestul și văzu luciul unei ape, parțial acoperit de paravanele din piele ale încăperilor. O luă către ferestrele convexe și examină imensa suprafață lichidă care se întindea în capătul sălii.

– Asta ce mai e? întrebă, apropiindu-se de lacul artificial. Mărginit de o substanță foarte rece, albă, care scârțâia sub picioare, emana efluvii înghețate care o făcură să se zgribulească. Se opri pe marginea lacului și adulmecă aerul precum un câine. Mda. Duhoarea greoaie care plutea în toată sala provenea de deasupra apelor răcoroase.

Brenda se uită mirată la oglinda lichidă. Atât de întinsă cum nu-și imaginase niciodată că ar putea fi un luciu de apă, o făcea să se simtă mulțumită, fără să-și dea seama de ce. Ca și cum cândva, în trecutul ei genetic, niște strămoși de-ai ei ar fi jinduit după apă.

Observă pe fundul ei o pătură mobilă, roșie, strălucitoare. Se aplecă, luă un pumn din substanța albă de pe margine și simți că o arde; apoi, fu străbătută de un frison. Se cutremură toată, dar fără să stea mult pe gânduri, duse pumnul la gură și gustă din materia înghețată. Holbă ochii, mirată.

– Ce? Credeai că-i chinchin? râse Mess în timp ce Brenda scuipa bulgărași din substanța care scârțâia.

– Ce e asta? se miră ea și trase adânc aer pe nări, făcându-l pe Messaoud să izbucnească într-un nou hohot de râs. O privea cum se schimonosește, scârbită, nepricepând ce i se întâmplă. Apa? Apa pute așa?... Mess făcu semn că nu, iar ea repetă întrebarea. Ce e asta?

– Zăpadă sau gheață. Nu știu sigur... În apa aia multă crește hrana noastră...

– Ai înnebunit? Ce naiba să caute dozele în apa asta puturoasă și roșie?

Mess o luă de brat și o trase după el pe malul înghețat al lacului răcoros. Își cufundă mâna în apa rece și o ridică, lăsând să se scurgă șiroaie cărămizii de lichid printre degetele rășchirate. În palmă îi rămăsese un nisip roșu, strălucitor. Un nisip care se mișca, căutând o cale să i se strecoare afară din palmă. Brenda inspiră din nou și se scuturâ:

– Pute cumplit!

Mess duse mâna la gură și începu să mestece nisipul, ținându-se cu degetele de nas.

– *Beeaah!* se strâmbă Brenda și sughiță, gata-gata să vomite. Ești nebun? Ce te-a apucat să guști din rahatul ăsta?

Messaoud înghiți și strânse buzele. Părea mirat:

– Uitasem că-i așa de grețos! Făcu o pauză, mărul lui Adam îi jucă de câteva ori, ca încărcătorul unei carabine, și spuse: Cât vom sta aici, asta vom mânca, Brenda!

XI

Mă aflu pe pod și – minune! – nu râul curge, ci podul înaintează pe curent!

ZIUA TRECUSE ÎN LINIȘTE. Cele două brunduri acceptaseră tacit autoritatea Winnonei. Munciseră ore în șir, reușind să inițieze reproducerea *Chlorellei* roșii într-o baltă din salonul central al peșterii. Deja se simțea mirosul păstos și dulceag al coloniilor nutritive care înlocuia *tsampa*, pierdută definitiv o dată cu corturile în care creștea orzul. Dimineață vor avea hrană pentru toți cei o sută șaptezeci de refugiați.

Cora tritura în palme fâșii gelatinoase din masa viermuindă și roșie. În mai puțin de câteva minute avea să obțină o spumă densă și omogenă tocmai bună de introdus în receptaculele *alaya*, cu embrioni. Apoi, împreună cu douăzeci de femele, va cupla pompele vacuum la operculele ce le acopereau abdomenul; își

vor extrage sângele și-l vor ejecta în băile de recirculare ale recipientelor de siderit.

– Ossian, șopti Winnona.

Masculul scria ca posedat pe hârtiile așezate pe un bloc de piatră în fața sa. Își îndrepta din când în când capul, ca și cum s-ar fi străduit să audă mai bine, își încorda gâtul pentru câteva secunde, după care reîncepea să scrie în același ritm nebunesc.

– Cinci ore... constată masculul dintâi, făcând semn cu bărbia către Ossian.

– Mda... cinci ore de scrutare în vortex, se scutură matca. Păcat că sămânța lui nu se amestecă cu a ta ca să dea un embrion unic! Se uita zâmbitoare la Tuath, clipind mai des, ca atunci când femelă fiind încă, glumea cu masculul ei. „Era mai bine atunci, când eram doar eu cu Tuath?..." Mi-ar plăcea să eclozez un astfel de embrion. Inteligența lui și hotărârea ta...

– Nu mă supăr că mă consideri mai puțintel la minte, surâse Tuath, servil.

Winnona îl privi, încurcată, și-l bătu pe spate, neștiind cum să reacționeze. Se gândi: a fost mai bine pe vremea când eram doar femelă! Atunci Tuath nu se înjosea, se comporta ca un adevărat mascul. Sau poate că era mai bine așa? Să afle cum e adevăratul Tuath, masculul dintâi?

Matca își țuguie buzele și îl privi încă o dată. Apoi se ridică și inspectă peștera. Cei mai mulți dormeau, prăbușiți de oboseală. Cei doi străini se ghemuiseră unul în altul și tresăreau când și când, ca niște animale hăituite o zi întreagă. Cine știe ce visau?

Dintre toți, numai Cora și cele douăzeci de femele din brundul ei erau treze. Își introduseseră tuburile vacuum în operculele abdominale și, întinse pe jos, suportau extragerea sângelui care bolborosea curgând în receptaculele de siderit.

Pe unde ne hrănim, pe acolo oferim sânge embrionilor, își spuse Winnona.

Ossian se scutură precum un câine care iese din apă și se întinse pe spate, gâfâind. Îi privi pe ceilalți doi, după care se apropie de foc.

– Cred că am toate datele, începu el în șoaptă.

Se aplecă și culese din baltă un pumn de *Chlorella*, pe care îl îndesă în operculul nutritiv de pe abdomen. Spiralele începură să-i lucească. Le iscodi pe femelele Corei. Erau preocupate de transfuzie.

– În primul rând, din vortex rezultă că legiunea Kildare *nu* este sfârșită! Am localizat bine pozițiile din teren și am constatat că lucrurile stau altfel decât credeam. Mai precis, făcu Ossian o pauză, privind de la unul la altul, stau altfel decât am fost făcuți să credem!

– Ce vrei să spui?

– Ghazalla a reunit majoritatea brundurilor. S-au adăpostit la 55 de mile est. Dincolo de golful Oran, înspre Cyrenaica. Aproximativ 7500 de masculi și femele în stare să poarte armele... Aproape treizeci de brunduri, împreună cu mătcile lor.

Winnona se destinse. Se răsuci cu spatele către Cora și zâmbi în barbă.

– Și? S-a înconjurat numai de mătcile care îi cântă în strună, nu-i așa?

– Absolut! recunoscu Ossian. O secundă! Respiră adânc, activându-și vortexul frontal. Trebuie să mă asigur că suntem izolați în câmp! Strânse mâna lui Tuath și îl privi drept în ochi: Mă percepi?

Masculul dintâi îi susținu privirea. După câteva secunde, încuviință.

– Percepi întreg câmpul pe care ți-l afișez?

Tuath își încordă mușchii maxilarului și încuviință din nou.

– Păstrează-l în minte! Așa cum îl vezi acum! E registrul de acces prin care putem fi citiți.

– În regulă, aprobă masculul dintâi și se concentră, scrutând la rândul său în registrul dezvăluit de Ossian. Se asigură de curățenia lui și le făcu semn celor doi: puteau vorbi.

Atât aștepta Winnona. Se repezi să-l întrebe pe Ossian:

– Unde sunt Soherii?

– Între noi și grosul legiunii Kildare. Șapte mii opt sute de oameni în stare să lupte. Foarte obosiți... Oricum, n-avem cum să trecem *prin* ei ca să ne alăturăm Ghazallei! E mai bine să rămâ-

nem pe loc deocamdată și să ne apucăm să schimbăm spiralele, Winnona!

– Micul Jihad cu Soherii... nu s-a încheiat încă, nu-i așa?

– Micul Jihad nu s-a încheiat, admise Ossian.

– Deci cei doi, îi arătă matca pe masculul slăbănog și pe tovarășa sa, au avut dreptate... Trebuia să luptăm cu Soherii!

– Exact! Trebuia să luptăm cu ei și trebuia să schimbăm spiralele...

– O clipă, îi întrerupse Tuath. Soherii au schimbat și ei vortexurile. Știu că și noi am făcut-o. Or să-și dea seama...

– Nu-și vor da seama! suflă Ossian. Pentru că toată lumea ne-a dat dispăruți, matca majoră inclusiv! Și pentru că am izolat brundul nostru în câmp!

– Însămânțarea de azi-dimineață! Ai emis-o în vortex ca să arăți că brundul nostru ființează încă! își puse Winnona mâna la gură.

– Între timp, am mascat-o! Acum e o informație fără sens care rătăcește pe deasupra *tchang-thang*-ului... Pentru toată lumea, nu mai existăm! Făcu o pauză și se apropie de Winnona. Vom distruge fulgerător un brund Soher periferic, vom masca lupta în câmp, le vom prelua vortexurile și îi vom lovi pe Soheri acolo unde îi doare cel mai tare! În brundul mătcii majore! În inima legiunii! Scripturile premiază în mod special astfel de acțiuni...

Winnona își încordă pleoapele ușor și întrebă:

– La cine te refereai când spuneai că *cineva* ne-a încărcat cu date false?

Ossian scormoni în jar. Apoi o privi pe matcă drept în ochi:

– Mă refeream la Ghazalla, bineînțeles!

– Stop! le făcu Tuath semn. Cineva încearcă să pătrundă în câmp.

Ossian aplecă fruntea și privi pe sub sprâncene peste masa trupurilor adormite.

– Un câmp proximal! Cineva din peșteră!

– Căteaua de Gwenn... șuieră Winnona și se uită întrebător la Ossian. Gestul lui scurt de aprobare scăpă lui Tuath.

– Cu siguranță că e Gwenn, răspunse scrutătorul, folosind răspunsul pe rol de acoperire *lhag thong*. Matca trebuia să

înțeleagă că Tuath tocmai cădea pradă releului Ghazallei. Ossian continuă, verbal, iscodind expresia întipărită pe chipul masculului dintâi: Dar Ghazalla n-a intrat singură în câmp. Mai e ceva cuplat la registrul de acces...

– O porțiune de vortex condiționat, reflectă Tuath cu voce scăzută. Declanșat de pronunția numelui mătcii majore! Se uită la Ossian: Ai creat releul acela de chin de care ți-am spus?

Ghazalla e aici! Vortexul ei e în peșteră! înțelese Winnona din mimica scrutătorului.

– Da, răspunse Ossian, liniștit. Gwenn n-o să mai vorbească niciodată despre Bene Gesserit, sau se va zvârcoli de durere.

– Asta e bine, zâmbi Tuath și licărul din ochi i se aprinse și mai tare. Iscodi în registrul pe care i-l oferise Ossian. E liber, îi asigură el pe ceilalți doi, dar ochii continuau să-i strălucească. Pesemne că Ghazalla se uita chiar acum la ei cum discută, realiză scrutătorul. Ghazalla se uită la noi prin ochii lui inerți.

E un lucru de care n-o să se poată folosi decât pentru ea însăși, gândi Winnona chiar când licărul din irisul lui Tuath se stinse, cu lentoare. N-o să aibă curajul să recunoască în fața celorlalți legionari că și-a abandonat, deliberat, două brunduri în mâinile Soherilor. *Să nu gândim nimic. Nici măcar gânduri* lhag thong, emise matca cu Glasul de vortex și ridică de pe jos burduful în care puseseră apă la răcit. Bău câteva guri de apă și trase cu ochiul la Cora. Continua să-și transfuzeze cuvele cu embrioni.

Ossian stârni tăciunii din foc. Tuath îi urmărea cu gura căscată. Dar scrutătorul simțea încă prezența străină în registru.

– Știi, riscă el, am umplut accesele cu informații false. Să vedem dacă reușește să treacă de ele...

Tăcură, iscodind salonul peșterii. Se auzea doar susurul ritmic al pompelor vacuum care aspirau sângele din trupurile celor douăzeci și una de femele. Apoi, brusc, câmpul se goli. Presiunea din vortex scăzu o dată cu ieșirea prezenței străine. Undele se relaxară, iar licărul din ochii lui Tuath dispăru.

– *Ea* are legătură cu întreg dezastrul nostru, reluă Ossian. De fapt, *ea* ne-a capacitat în permanență brundul... A făcut-o prin câmpul pe care îl controlează Tuath acum.

– Și releele sunt Fingal și Gwenn, lansă matca.

– Fingal și Gwenn, cine altcineva? Ei sunt cei cunoscuți, recunoscu Ossian. Nu-i uita pe ceilalți însă, zise el și formulă în Glas de vortex: *Nu-l uita nici pe Tuath! De acum, ochii și urechile lui ne privesc în contul ei...* Sunt din ce în ce mai mulți cei care pleacă urechea la cuvintele Bene Gesserit, încheie Ossian.

Matca înghiți în sec:

– Înseamnă că degeaba ai blocat câmpul... Gwenn și Fingal vor continua să emită.

Scrutătorul clipi ciudat, ca și cum l-ar fi jenat fumul ce se ridica din foc. Matca respiră adânc. Mult prea adânc. Era momentul să gândească și să acționeze *lhag thong*. S-o atragă pe Ghazalla în cursă.

– Bineînțeles că Fingal și Gwenn vor continua să emită către Ghazalla. Ce zici? O să ne vândă Ghazalla legiunii Soher?

– N-a făcut-o deja? De ce să n-o mai facă o dată?

Winnona îl privi în ochi pe masculul dintâi. Licărul. Licărul era acolo din nou.

– Poate că o va face, continuă scrutătorul. Sau poate că nu. Oricum, voi ști când o s-o facă. Și voi ști și când releul din brundul nostru va capta mesaje de la... de la *Ghazalla*... Am fost naivi, Winnona! Am crezut că Fingal și Gwenn sunt doar purtătorii de cuvânt ai Bene Gesseritului. De fapt, Gwenn a îndreptat tot timpul fasciculul unui vortex fals asupra noastră!

– Vrei să spui că am fost tot timpul sub influența Ghazallei?

– Da. Din cauza ei ne-am separat de restul legiunii. Pentru Soheri, a fost o joacă să spulbere niște brunduri răzlețe, al nostru și al Corei.

Ossian se întrerupse și mai luă un pumn din masa roșie de *Chlorella*. Îl băgă în operculele nutritive și se întinse cu fața în sus, respirând obosit:

– Asta e! Ghazalla acționează deliberat împotriva unor brunduri din propria ei legiune!

– Nu asta e legiunea ei! Legiunea ei e Bene Gesseritul! suflă Winnona.

Ossian zâmbi și îl privi pe Tuath, masculul dintâi: *Ei?* formulă el în câmp.

Nu a fost nevoie de nici un răspuns. Prezența străină se strecură în mințile lor, iscodind. Tăcură toți trei, străduindu-se să nu se gândească deloc. Preț de câteva clipe, iscoada din vortex se strecură încoace și încolo, fără folos. Apoi se retrase ușor.

– Urmărea să ne termine, nu-i așa? întrebă Winnona.

– Bineînțeles. Suntem un brund tradiționalist. Ne-a intoxicat cu date false, ușurând munca Soherilor. Ei ocupă acum înălțimile dintre Sidi Ferruch și Cyrenaica. Fuga noastră înspre golful Oran s-ar fi transformat într-o catastrofă. Golful Oran dospește de Soheri. Practic, ne-au izolat. Cu ajutor substanțial din partea *ei*!

Spiralele Winnonei părură că se lățesc, emițând o lumină incandescentă. Aduceau cu o bandă de oțel, scurgându-se din forjă – pulsau sacadat, în culori din ce în ce mai deschise.

– Spune, Ossian! Mi se pare imposibil ca Bene Gesserit să acționeze independent unii de alții. N-ai mințit când ai spus că n-ai perceput în vortex comunicații *între* legiuni?

Ossian respiră adânc și clătină din cap:

– Sunt o grămadă de registre inaccesibile în câmp. E plin de ele... Eu unul n-am descifrat care dintre ele e utilizat de Bene Gesserit.

– Cu toate astea, trebuie să comunice! Abolirea portului spiralelor, Scriptura pe care trebuie s-o uităm, amestecul legiunilor între ele... singur ai spus că în toate legiunile există oameni care gândesc la fel! Cineva *trebuie* să-i dirijeze, iar ei *trebuie* să comunice cumva!

Ossian ridică din umeri. Winnona îl studie pe Tuath, și privi din nou în jur. Nu trăgea nimeni cu urechea, iar vortexul era gol.

– Ești sigur că vei rezolva registrul *ei* de acces?

– Îl voi intoxica, cu releu cu tot! Atât pentru ea cât și pentru Soheri, vom îngheța pe *tchang-thang*. Vor crede cu toții că brundul Winnonei a fost mistuit de moartea albă... Ce zici, Tuath?

– Zic că tot ce facem e împotriva regulamentelor! Zic că din cauza încălcărilor repetate ale Scripturii ni se întâmplă toate nenorocirile!

Ossian clătină din cap și se uită la Winnona. Ea rămăsese cu ochii țintă la masculul dintâi. Scrutătorul se ridică cu gesturi de

om bătrân și se întinse, trosnindu-și oasele. Ar fi vrut să izbucnească în râs. Îl domina copios pe Tuath. Winnona avea acum nevoie de raționamentele și de talentul lui de scrutător – la chestiile astea, masculul dintâi nu era decât o cârpă cu care adunai apa ce se topea în iglu.

– Tuath! Încălcăm legea pentru a o întări, îi spuse Ossian.

Masculul dintâi își frecă palmele transpirate. Agitat, se uita când și când la Winnona ca un câine bătut. Matca îl privea îngrijorată, ca și cum s-ar fi străduit să-l facă să dea răspunsul corect.

Tuath clipi mai des și spuse grăbit, ca și cum n-ar fi apucat să raționeze:

– În regulă... Dar cred că asta nu va duce la nimic bun...

Nu mă interesează ce crezi tu! emise Ossian în vortex, fără să-i pese dacă Winnona sau Tuath îl vor depista, dar nu zise decât:

– E perfect! Ai ales bine, Tuath!

– Înțeleg, mormăi masculul dintâi, după care tresări brusc. Avu senzația că întreaga peșteră se topește în șuvoaie de magmă incandescentă.

Stop! le făcu el semn. Cineva încearcă să pătrundă în câmp, apucă el să formuleze cu Glas de vortex, după care totul îi scăpă de sub control.

Ossian plecă fruntea și privi pe sub sprâncene peste masa trupurilor adormite:

Un câmp proximal! Cineva din peșteră!

Cățeaua de ...

Ossian începu să vibreze rapid, ca o suliță din fibră de sticlă. *Să ieșim din registru! Să ieșim din registru!* emise grăbit către Winnona, dar matca își apucase operculii lucioși și zâmbea, făcând cu ochiul spre Ossian. *E rândul tău la însămânțare...*

Să ieșim din registru!

Gwenn... șuieră Winnona.

ă. Dar n-a intrat singură în câmp. Mai e ceva

t la registrul de acces...

Tuath se răsucise în jurul lui însuși cu mușchii aidoma unor odgoane ce dădeau să se umfle și puteau să se dizolve în câmp pentru că

Matca: din ea nu mai rămăseseră vizibile decât trei sferturi din corp. De la umărul drept în jos părea tăiată perfect drept (mistuită în vortex? se întrebă Ossian). Era incapabilă să se extragă din adierea fină a vortexului parazitat. Iar Tuath părea că este aspirat, fâșii-fâșii, jupuit de piele și de operculii ce dispăreau în câmp.

Femelele Corei se decuplară în grabă de pompele vacuum și se repeziră la cei trei. În urma lor, sângele curgea pe nisip, ca vomat din operculi, iar recipientele *alaya* păreau să inunde peștera cu valuri de sânge.

Embrionii! dădu să strige Winnona, dar asta era o greșeală. Eliberarea de energie o azvârli în plin vortex... Pfuuh! Mistuită!

Nu trebuie să spui: embrionii! gândi Ossian și chiar în acel moment se regăsi pe sine însuși zâmbind liniștit, continuând să-i explice Winnonei:

> *les. Suntem un brund tradiționalist. Ne-a intoxicat cu*
> *date false, ușurând munca Soher*
> *i ocupă acum toate înălțimile dintre Sidi Ferruch și*
> *Cyrenaica. F*
> *tră înspre Golf Oran s-ar fi transformat într-o catas-*
> *trofă. Golf Oran dospește de Soheri.*
> *Practic, ne-au izolat. Cu ajutor substanțial din partea ei!*

Apoi, totul păru să revină la normal. Vortexul se dizolvă într-o maree de culori, lăsându-le trupurile să iasă înapoi în aerul din peșteră.

Nu-și amintesc? Nu și-au dat seama? se întrebă Ossian.

Matca și Tuath îl priveau calmi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Scrutătorul aruncă o privire către ceilalți legionari. Ghemuiți, dormeau în liniște, neafectați de straniul asalt al câmpului. Femelele Corei pompau sânge în receptaculele *alaya*. Cei doi străini continuau să viseze. Nimeni nu băgase de seamă nimic.

Cățeaua de... formulă Winnona în Glas de vortex.

Taci! Taci, Winnona! Și nu mai vorbi de embrioni!

Poftim?!

Nu-i pronunța numele și nu pronunța cuvântul embrioni!

Ea *e*? se interesă Winnona.

Acum n-am curaj să pătrund în vortex... Măcar de-ar fi ea! Mi-e teamă să nu fie...

Ossian abandonă orice explicație. Simțea că realitatea se lega exact din locul în care fuseseră supuși asaltului în câmp. Îl întrerupse pe Tuath, care tocmai spusese că nu crede că schimbarea spiralelor putea duce la ceva bun:

– E perfect! Ai ales bine, Tuath!

– Înțeleg, mormăi masculul dintâi.

Ossian iscodi câmpul. Nu se mai simțea nimic. Focul de *lichiba* aprins pe nisip pocnea liniștitor. Winnona se comporta de parcă nu s-ar fi petrecut nimic, iar femelele Corei, la doar câțiva iarzi depărtare, continuau să discute în șoaptă, potolite. De fapt, totul în jur decurgea de parcă întâmplările ar fi avut loc doar în faldurile câmpului.

– De fapt, continuă Ossian, Scriptura a fost inventată ca să ne condiționeze comportamentul... Dar acum, toate legiunile traversează o criză și cred că multe legi vor fi puse la index!

Ești sigur că vom izbândi? Care o fi prețul ereziilor noastre? întrebă Winnona.

Ossian nu răspunse. Se întreba cine se năpustise peste ei. Oricum, nu mai avea de ales. Chiar dacă vortexul și Scriptura se pricepeau să se apere singure și acum îl asaltau, scrutătorul alesese o cale fără întoarcere.

Scopul ereziilor mele? se întrebă el în vortex. *Obținerea statutului de migratori pentru legiunea Kildare Highlanders.*

XII

Ordinul Bene Gesserit s-a temut dintotdeauna de grupul Al Bokar. Iată de ce.

Atee fiind, Cucernicele Maici știau foarte bine că a-l inventa pe Dumnezeu era o afacere plină de riscuri. Încă dinainte de gashi, *dinainte de era rătăcirii prin ceruri, pe când Bene Gesserit se autodenumeau Bene Gesserat, unul dintre puținii masculi din Ordin a intrat în istorie sub chipul unui Mântuitor. Se spune că el a refuzat rolul de rege, preferându-l pe cel de sfătuitor al poporului său.*

În ciuda refuzului său de a conduce, acel mascul a intrat în istorie, iar Vocea Morfudd ne relatează miturile care i-au înconjurat existența. Cel mai puternic mit însă este cel legat de moartea sa. Popoare întregi au fost atrase în dispute referitoare la dilema: bărbatul respectiv a murit într-adevăr, sau nu? Alții pretindeau că „mântuitorul" nici n-a murit, dar nici n-a mai trăit în adevăratul sens al cuvântului. Mitul somnului etern, iscoditor, este preluat și de Leto II, Împăratul-Zeu, care îl povestește pe larg în Sfintele Cărți ale Dumnezeului Divizat.

Informațiile reale despre acest bărbat sunt inaccesibile: Sfânta Biserică a împiedicat transcrierea audio sau video a informațiilor legate de „Mântuitor". Singurii specialiști care au acces la transcrieri ale vieții sale sunt Gardienii Biblici.

Și acum, iată legătura dintre acel om și grupul Al Bokar...

Acel Mântuitor a fost o creație Bene Gesserit scăpată de sub control și, în ciuda faptului că Maicile nu l-au pregătit pentru rolul de Dumnezeu, Mântuitorul a fost considerat Dumnezeu de mulți dintre cei care l-au cunoscut, și de incomparabil mai mulți oameni care l-au urmat...

Astfel, el chiar a devenit Dumnezeu, cât vreme omenirea l-a considerat Dumnezeu. A fost una dintre primele experiențe în care Bene Gesserit au constatat că atribuirea unor caracteristici poate conduce la manifestarea lor efectivă.

Au păstrat acest lucru în minte când Ghilda a imaginat vortexul și au pândit nașterea grupului Al Bokar în sânul unei entități inconștiente, despre care ele vorbeau deliberat că ar fi Dumnezeu.

Însă întrebarea pe care și-au pus-o totdeauna a fost: „Dar dacă noi recunoaștem, de fapt, locurile în care se adăpostește Dumnezeu?"

ERAU ÎN CEL MAI MARE EDIFICIU AL EMISFEREI SUDICE: Kerguelen*.

Contraponderea Pantelleriei, centru industrial prin excelență, bază de cercetări și producție Tleilaxu (aici produceau convertoarele pentru amplificator, comandate de Nizar Al Awad în Pantelleria), nod de convoaie submarine, în măsura în care Pantelleria era centru administrativ și capitală a Decanatului. Se afla la 2600 mile standard sud-est de Unda Batavia, Edificiul de reședință al clanului Sommers.

– Pantelleria Interior et Exterior utque Terra Naevata, se auzi vocea lui Ivor Al Bokar pe culoarele pline de magistrați ale Edificiului Superior.

Magistrații ridicară capul reflex, dar pe tavanele lucioase nu se vedeau decât firele *guvernoare*. Argintii. Vocile lor porniră să zumzăie mai tare. Își imaginau că Tleilaxu lansează un nou experiment în Edificiu. Poate că studiau emisia vocilor prin vortex?

Reacția trecătorilor nu-l interesa pe Ivor Al Bokar. Întrebă, făcând să se zguduie ferestrele moi ce dădeau în mare:

– Mă auzi bine, Oreste?

Din fundația Edificiului se ridică râsul în hohote al lui Oreste Al Bokar. Glasul lui spart străbătea tunelurile înguste și uleioase; de astă dată, magistrații recunoscură fără dificultăți vocea suveranului lor, Decanul în opoziție:

---

* Cercetări efectuate la Școala de la Uppselfors au localizat Kerguelen în Mare Hyper de Sud, la aproximativ 2000 de mile noi la nord de Arctagonia.

– Aș putea să dezamorsez branhiile boshului de pe culoare... În câteva minute, aerul ar deveni de nerespirat!

– Branhiile, zici? Câte dintre ele ai dezamorsa? Zece procente? Douăzeci de procente? întrebă Mord Al Bokar. N-ar fi o lovitură devastatoare! Ar avea timp cu toții să evacueze Edificiul...

– Îi creditezi prea mult pe tipii ăștia subsumați, Mord! De ce nu crezi că Oreste îi poate sufoca pe toți? Dacă zice el, înseamnă că Edificiul Kerguelen poate fi sugrumat... Toți boshii ăștia pot fi otrăviți...

– Crezi? se fandosi Mord. Redeveni serios și le spuse, acoperind vocile mirate ale magistraților: Cum-necum, trăim în vortexul emis de tipii ăștia. Adică, suntem ei... până la un punct, adăugă după o scurtă reflexie. Așa că, să nu-i considerăm niște imbecili! Ce gândim noi, pot gândi și ei!

– Crezi? îl imită Ivor-Al Bokar, făcând să vibreze uriașele oase ce se încrucișau deasupra pieptelor, clădind boltele Ghildei Extinse. Edificiul se cutremură, surd, ca și cum un submarin imens ar fi andocat la cheiurile centrale. Câțiva magistrați se grăbiră să se cupleze la terminalele vortexului din nișele orientate spre exterior: iscodiră datele din câmp, ca și cum n-ar fi fost siguri de datele cu care îi hrăneau registrele.

N-avea să le fie de nici un folos. Nu pentru mult timp, în orice caz. Mord Al Bokar anunță:

– Întrerup legătura... Trebuie să ocup registrele de comunicare ale Edificiului!

Asta se auzise cât se poate de clar, până în saloanele părinților perechii Sommers: Oreste V și Cassandra VI. Primul lor gând a fost să ia legătura cu Bene Tleilaxu, dar au ezitat prea mult înainte s-o facă. Oreste V a hotărât să mai aștepte puțin înainte să trimită curieri direcți. Nici nu-i trecu prin cap că ar fi trebuit să trimită un mesaj fiului său.

Rău a făcut. Fusese primul lucru pe care îl făcuseră Al Bokar: îi izolaseră pe boshi de vortex, iar liniștea care se lăsă în momentele următoare îi înșelă pe toți.

Al Bokar urmărea manevrele în câmp ale lui Mord Diaz, în Pantelleria. Știau ce înseamnă asta. Deschiseră și ei vortexurile

și le panoramară, căutând poziția optimă față de câmp. Stabiliseră clar că era necesar să se așeze în paralel cu registrele de acces lansate de Decanat. Nu aveau de gând să lase nici o posibilitate de a fi depistați.

– E gata! îi asigură Mord Al Bokar.

– Exact cum scrie în Textele Conservării, confirmă Nizar Al Bokar. Ați găsit nișele în vortex?

Nu așteptă răspunsurile lor. Baleie câmpurile proximale și îi localiză pe fiecare în parte. Sigilați în nișele proprii, la adăpost de unduirile emise de Decanat.

– Trebuie totdeauna lovită inima adversarului, așa scriu Textele, continuă Nizar Al Bokar, cu minimum de mișcări, trebuie lovit drept în inimă!

Vocea lui Nizar, zgrunțuroasă, stârni ecouri umede în boshul vortexului central al Edificiului. Spiralele convergente ale Kerguelenului vibrau, zgâlțâite de vocea Al Bokarului care le capta pe rând. Găsise registrul de acces în antenele cornoase ale câmpului care, la acea oră, împungeau încă apa rece a Oceanului Indian.

Dar Nizar Al Bokar mai avea de trecut niște piedici până să poată bloca definitiv comunicațiile Ghildei Extinse din Edificiu.

Vom fi obscuri. Vom face minimum de mișcări, accentuă Ivor-Al Bokar ideile lui Nizar.

– Doamne! Facem atâtea referiri la Textele Conservării! Dar noi ne-am adunat pentru că le considerăm literă moartă, comentă Oreste Al Bokar dintre temeliile Edificiului: mușchi armat cu plăci cartilaginoase.

– Ajunge! ordonă Mord Al Bokar. Unde ai ajuns, Nizar?

– M-am introdus în neuronii vortexului, răspunse din boshul ce alcătuia încăperile superioare ale Edificiului.

Sferoidele Ghildei se aprinseră afișând circuitele de amplificare, independente de energia generată în măruntaiele Kerguelenului. Concomitent, în culoarele fundației, un brici neuronal se deșurubă din inserția lui musculară, se rostogoli ca un șarpe, iar conductorii axonali se unduiră pe podeaua ca o carapace de broască țestoasă. Își căuta o priză de energie.

O depistă în câteva secunde. Zvâcni și, desfășurat în toată lungimea axonilor săi, briciul plonjă în priza ce mustea de sânge:

– Uuh! se auzi vocea lui Oreste Al Bokar. Dar te pișcă al dracului de plăcut chestia asta! Emise câteva descărcări nervoase, după care, întreaga temelie răsună de tusea lui: Eu unul sunt pregătit. Am captat în totalitate sursele de energie ale boshului din temelie, anunță când chintele de tuse i se potoliră.

– La tine cum e, Ivor? se interesă Mord.

Ivor Al Bokar se dizolvase printre străzile cu plafon jos, printre fațadele boselate și roz ale birourilor din Edificiul Superior, revărsându-se dinspre zona laboratoarelor Tleilaxu către încăperile administrative. Mord Al Bokar așteptă preț de câteva clipe semnalul lui Ivor, care nu întârzie mult. Escalatoarele și benzile rulante din fanoane elastice se blocară brusc, pentru a-și relua imediat deplasarea. Din culoarele aglomerate care uneau Bursa de Mărfuri cu Administrația se ridică un cor de strigăte de stupefacție și de înjurături murmurate.

A fost momentul în care Oreste V s-a hotărât să ia legătura cu laboratoarele Tleilaxu. Chemă un curier pe care îl echipă cu un distrans, dar era deja prea târziu.

Mord Al Bokar lansă o exclamație de satisfacție când Ivor bloca iar escalatoarele. Răspunsul indica o captare perfectă a boshilor din Edificiul Superior. Era momentul să-și găsească și el o poziție bună.

– Nizar! răsună vocea lui Mord în Kerguelenul Inferior, rezervat Landsraadului. Strigătul se rostogoli pe străzi, auzit de toată lumea. Cu toate acestea, nu atrase atenția nimănui, dizolvându-se printre uralele din arenele de pugilat, diluându-se în strigătele din piața de fructe de mare, estompându-se în vacarmul sălilor de joc.

– Aș dori să blochezi releele care conectează vortexul central de restul Edificiului, dar să lași antena liberă! În definitiv, trebuie să ne asigurăm retragerea din Kerguelen...

– În regulă, pâlpâiră sferoidele Ghildei din saloanele centrale în care se înmănuncheau cablurile vortexului.

Fișiere și rutine întregi, altădată ascunse cu grijă de furia Jihadului Butlerian, au fost aspirate în conductorii de curent electric ai firelor *guvernoare*, dispărând în revărsarea electronilor

vulgari ce nu codificau nici un fel de informație. Datele care ordonau traficul, orarul andocării submarinelor, alimentarea cu combustibil – deveniră sarcini electrice lipsite de sens. Neant al energiei pure.

– Relee blocate! concluzionă Nizar Al Bokar din computer.

Briciul neuronal se zgâlțâi de câteva ori, iar încăperile Edificiului Superior se umplură de hohotele lui Ivor:

– Oreste! Ești de acord cu retragerea noastră din Kerguelen?

– De ce nu? tună vocea lui, cu un sfert de milă mai jos, din boshul de temelie.

– Păi, nu-mi servești tu mereu argumentul non-retragerii? Știi bine... Conflictul pentru preluarea puterii Decanale, îți amintești, nu?

– Vorbești despre un Oreste subsumat mie! Unul care ține încă de Textele Conservării.

Oreste Al Bokar hohoti și emise câteva descărcări care prăjiră podeaua cornoasă. Mord Al Bokar strigă ca apucat:

– În poziție, băieți! În poziție!

Un alt strigăt ascuțit printre cele care compuneau larma din taverne și piețe. Mord alunecă apoi de-a lungul fibrelor optice de sub caldarâm. Glisând de-a lungul fațadelor, diluându-se în zeci de mii de părți, se revărsă în marile piețe ale Edificiului. Parcurs de mii de indivizi care chefuiau și care se preumblau în Kerguelenul Inferior, Mord Al Bokar se concretiză în fața uriașelor sferoide 3D care îi afișau imaginea din Pantelleria.

Imaginea celui subsumat sieși tocmai făcea o trecere în revistă a ultimelor operațiuni susținute de Decanat:

– Convoiul *Trapez* a ratat tangenta de întâlnire cu Stația Amalfi 317. Birourile Decanale de Anchetă nu au precizat până acum cui revin culpabilitățile. Se estimează, momentan, că e vorba de o nouă eroare în vortex...

Comentatorul uriaș, înscris în mijlocul sferoidului, se răsuci brusc și făcu semn cuiva din fara imaginii.

– Te-am auzit perfect, se auzi Oreste Al Bokar din fundația Kerguelenului. Ce facem, Mord, îi dăm drumul?

– Puțină răbdare!

Aruncă o nouă privire la Mordec'hai cel ce vorbea în fața unor cuve de imagine din saloanele Ghildei. Cu această ocazie, milioanele de contacte ce îl alcătuiau pe Al Bokar zornăiră; simți cum arcuri electrice îi perforează măruntaiele ca o ceață rece. Era dureros, dar n-avea de ales! Să prăjească odată interfața dintre imagine–sunet și electronii din cablajele pe care le captase! Chiar dacă va fi dureros să renunțe la organele de simț cu care îl înzestrau sferoidele, receptoarele, difuzoarele și senzorii pentru gaze în care se dizolvase. Ghilda Extinsă pe care o captase în totalitate.

Chiar dacă va pătrunde din nou în lumea neluminată a spațiului Al Bokar.

– Haarghhh! răcni, acoperind întreg zgomotul de pe străzi și culoare. Magistrații și cetățenii Landsraadului se scuturară ca electrocutați.

Sferoidele Ghildei se stinseră. Cuvele de sunet amuțiră. Boshii din computere își dădură ultima suflare. O dată cu ele, toți oamenii din localuri, birouri, laboratoare, culoare și tuneluri, încremeniră.

– Acum! se auzi un strigăt clar, supraomenesc, care tună printre boshii de toate felurile din Kerguelen.

În aceeași clipă, cu un sfert de milă sub nivelul apartamentelor Casei Sommers, briciul neuronal plonjă în tubulatura musculară plină cu aburi calzi, în axonii care sincronizau boshul... Se afundă printre panourile cartilaginoase ale boshului generator de căldură, ca un bot de hienă sfârtecând burta unei mortăciuni, perforă fanoane rotitoare și stomacuri pline cu acizi, intestine și branhii tubulare de aerisire. Articulațiile boltelor plesniră, arterele se sfâșiară, stomacurile crăpară, iar rotoarele osoase se calară brusc, fracturându-se în mii de așchii, perforând mușchii boshului.

Concomitent, cu o milă mai sus, escalatoarele și benzile rulante începură să trepideze din ce în ce mai puternic. Zidurile scârțâiau din încheieturi și corniere cartilaginoase, branhiile tubulare s-au gripat, planșeurile au intrat în tangaj, surpându-se, antrenând tone de sânge și limfă ce se scurgeau în cascade cleioase până în Kerguelenul Inferior.

Și mai sus, mesajele de ajutor se aglomerară sub releele antenelor ce împungeau undele înghețate ale oceanului. Câmpuri întregi se blocau în boshul vortexului central, neputând să părăsească Edificiul.

Locuitorii au mai apucat să perceapă în vortex descărcările unor prezențe ce sfâșiau câmpul. Apoi, apele reci ale Oceanului se revărsară în Kerguelen, azvârlind, printre clădiri și planșee zdrobite, vârtejuri de mâl și submarine smulse din docuri.

XIII

Unul dintre termenii folosiți cu parcimonie în Scripturile Schimbării este pagtchags *– se referă la memorie, ca ecran care parazitează ceea ce trăiești prin experiență directă. Cu alte cuvinte,* pagtchags *este un tipar în care se așează orice fapt pe care îl înregistrezi. Tleilaxu, creatori ai Scripturilor, pretind că nu este vorba doar de tiparul educațional al individului, ci și de tiparul genetic, susceptibil conform doctrinei Tleilaxu să influențeze modul de percepție al fiecăruia.*

În acest context, acțiunile lui Messaoud Harkonnen și ale Brendei Atreides devin mult mai clare, iar implicarea lor în disputele Decanale, aparent distantă, generată de factori aleatori – cei doi dădeau senzația că singurul lor scop era să scape de urmăritorii din Landsraad – capătă alt sens. Tleilaxu pretind chiar că fragmentele care descriu întâmplările prin care trec ei sunt profund falsificate de autorii Cărții Brundurilor, *tocmai pentru a masca adevăratele interese de care o Atreides și un Harkonnen nu aveau cum să facă abstracție...*

Să nu uităm că Bene Gesserit și-au imaginat, înainte ca Paul Atreides să devină Mahdi, că uniunea dintre liniile Atreides și Harkonnen este cea care conduce la obținerea lui Kwisatz Haderach.

TRECUSERĂ CÂTEVA ORE de când Brenda răsfoia dosarele din camera 12. Nu se sătura să le parcurgă, strigându-l din când în când pe Messaoud:

– Uite! Legiunea Massaoua! Spațiu de plecare: Cornul Africii, citea ea cu ochi sclipitori. Drace!... Cum sună!... Cornul Africii, repeta ea.

– Parcă ar fi mărci de esențe scumpe... constată Messaoud.

– Da... parcă am fi într-un magazin de lux, remarcă și Brenda, privind la desenele ce prezentau tipologia Massailor.

Proveneau din rămășițele tribului cu același nume, inițial localizat în Etiopia. Ameliorați prin pasaje succesive ale generațiilor de nou-născuți în cuve de însămânțare cu *Borellia Bancrofti*. Coloniile bacteriene îi înzestraseră cu enzime noi, produse în laboratoarele Tleilaxu, pe care membrii tribului și le-au transmis apoi ereditar, devenind legiune...

– Mineral-sintetază... silabisi Messaoud, urmărind rândurile parcurse de Brenda.

Era o denumire pe care o asocia cu povestirile despre războaiele care urmaseră după *kyewa*, cele în care militarii luptau nemijlocit cu inamicul. Militarii începuseră să fie selecționați din familiile Caselor Mari și Mici, care se îngrijiseră să-i înzestreze cu prețioasele enzime cumpărându-le pe bani grei de la Bene Tleilaxu.

Metoda se dovedise a fi costisitoare și îi supraviețuiseră financiar doar Casele care știuseră să speculeze ultimele pachete de acțiuni CHOAM. Vremurile erau tulburi; nici o cheltuială nu părea prea mare unor grupuri interesate în primul rând de supraviețuire. Oricum, Tleilaxu n-au dat drumul pe piață echipamentelor de înzestrare enzimatică „la nevoie", decât după ce o nouă clasă de magistrați se ridicase în locul vechilor Case Mari, decăzute într-un Landsraad ce semăna din ce în ce mai mult cu un purgatoriu.

Înainte ca noii magistrați să capete suficientă putere, Tleilaxu au pus în vânzare echipamentele enzimatice „la nevoie". Momentul introducerii lor pe piață fusese obiectul unei planificări deosebite: doar două familii apucaseră să capete o pondere deosebită – Merovingi și Sommers. De altfel, ele au fost cele care au achiziționat enzimele de echipare marțială, pe care le-au distribuit gratuit magistraților și Landsraadului. Din acel moment, cele două Case, de care nu auzise nimeni înainte de *kyewa*, au

devenit familii Decanale, iar ceilalți magistrați și Landsraadul s-au transformat în ceea ce au rămas până astăzi – niște executori ai Decanatului. Tleilaxu și-au consolidat poziția, iar Bene Gesserit au intrat într-o perioadă de liniște, asistând neputincioase la infiltrarea Tleilaxu în vortexul creat de Ghildă și înzestrat de ele cu prerogative ce-l apropiau de ceva Dumnezeiesc.

Cel puțin, așa spuneau legendele pe care și le transmiteau unul altuia la un pahar de băutură prin localuri. Iată însă că aceste lucruri erau adevărate! Brenda citise despre vreo cincizeci de legiuni numai până acum și nici una nu era lipsită de echipamentul enzimatic marțial, transmis pe cale ereditară.

– Massaii... masculii: înalți (185–190 cm), supli, pregătiți mai ales pentru utilizarea armelor de aruncare. Arc... Suliță... Femelele: înalte (175–185 cm), capabile să eclozeze concomitent câte doisprezece embrioni (după confirmarea ca matcă). Douăzeci de copulații necesare pentru obținerea unei generații purtate în matrice timp de șapte săptămâni. Matrice vidată cu extractor („Uite-l!" îi arătă Brenda desenul unei pompe cu burduf de piele, precum și schema ei de funcționare). Enzime specifice: *tantal-sintetază* cuplată unghiilor, *calumbriana*, favorizantă a implantului eclozorului în uter cu ocazia confirmării...

– Deci nu era o simplă poveste, cu enzimele astea... își rosti Messaoud gândurile cu glas tare. Uite ce ne așteaptă dacă dinastia Sommers câștigă puterea Decanală! Transformarea prin enzime!

– Unghii de tantal. Oase armate cu corund cristalin. Tegumente dublate cu pelicule hialine, absorbante ale căldurii – citi Brenda în loc de răspuns. Circuite mnezice repetitive, cu accentul pus pe stimularea regiunilor corticale ce condiționează traiul în grup. Receptacul *alaya*, din siderit, pentru embrionii eclozați. Menținere nutritivă cu *Chlorella pluricellularae* și cu transfuzii periodice: patru ore din douăzeci și patru. Vortex inițial... încheie Brenda lectura fișei și îi întinse filamentele lui Messaoud. Jos, desenul înfățișa spiralele largi, specifice Massailor.

– Ce naiba-i asta, Mess? Ce sunt astea? întrebă Brenda zgâindu-se în filamentele Shiga.

– Seamănă cu protocoalele de înrolare de după *kyewa*. Am văzut unul odată, acasă la Fenring. Numai că toți militarii ăia

plecați... încercă el o explicație, dar se întrerupse brusc, nereușind să-și ducă ideea la capăt. La dracu'! Acum sunt sigur de un singur lucru: chestia asta roșie pe care o mâncăm e..., se uită pe filamente și citi rar: e *Chlorella pluricellularae*.

– Unde o fi Edificiul în care stau legionarii?

– Edificiu? se miră Mess, citind mai departe.

În dosar era vorba de podișuri înghețate, de munți acoperiți de nămeți, de capul Guardafui, de lacul Tana în care pluteau aisberguri. Ce erau astea: *podișuri, munți, cap, aisberguri*?

– Ce Edificiu visezi? reluă el. Nu vezi că tipii ăștia nu sunt ca noi? Ia fii atentă la suprafața pe care trăiesc! 800000 de kilometri pătrați! Nu vezi că nu scrie nimic despre apartamente, străzi sau boshi? Ce Edificiu visezi? Nici acum, nici când m-am mai ascuns aici, n-am înțeles: cine sunt ăștia?

Dar Brenda nu-l mai băga în seamă și citea dintr-un filament Shiga:

„Brundul este grupul strâns în jurul unei mătci minore. Brundul este mobil. Același cuvânt va fi folosit însă și pentru baza temporară pe care și-o construiește grupul respectiv. (1. de stipulat în Scriptura Schimbărilor, pentru condiționarea religioasă; 2. de utilizat neurotrope de generare a apartenenței la colectiv, eventual lomudal cromozomial, sau providencial L-Dopa)."

Brenda se poticni citind și, nervoasă, frunzări mai multe filamente. Se opri brusc, atrasă de schemele complicate ale unei spirale desenate pe una din folii.

– Ia uite, Mess! Legiunea Tengri! Spațiu de plecare: Transbaikalia. Proveniți prin echiparea enzimatică a triburilor Samoede.

Urmau fotografiile masculilor și ale femelelor, datele antropometrice, fișa cu enzimele de înzestrare specifică (*„indivizi mediu mineralizați: dinți și oase lungi armate cu titaniu; craniu placat cu cristale de zyrconit"*) condiționarea farmacologică de apartenență la brunduri și la legiune, schema vortexului, algoritmul de reacție la contactul cu legiuni străine...

Doar condiționarea religioasă era aceeași ca a Massailor: Scriptura Schimbărilor, la care se făcea referire și în această fișă.

– Bizar, constată Messaoud, citind în continuare. Mătcile Tengri nu eclozează decât patru embrioni pe generație. Uite: tot 20 de copulații, dar nu rezultă decât patru embrioni de eclozat.

– Ce fericire pe o matcă minoră! își dădu Brenda ochii peste cap. O grămadă de bărbați fără riscul ăla scârbos... burta mare, pricepi? În șapte-opt săptămâni, cât poartă ele sarcina, abia dacă-și dau seama că sunt gravide!

– Corect, aprobă Messaoud. Da' de chestia asta, ce zici? Începu să citească: ...temperatura medie în Transbaikalia este de -35 de grade Celsius, cu variații între -19 grade (vara) și -50 de grade (iarna). Al naibii să fiu dacă înțeleg! Cu ce se spală Tengrii ăștia?

– Or avea și ei pelicule de păstrare a căldurii... ai văzut că ăilalți aveau așa ceva.

Închiseră dosarul din filamente de Shiga. Pe coperta din spate, aceeași notație ca și în sferoidele 3D: *„paragrafele înscrise cu roșu vor fi incluse în Scriptura Schimbărilor. Detalii despre capacitarea farmacologică a textelor religioase – în dosarele medicale"*.

– Hai să mai vedem, se ambală Brenda. Se ridică și țâșni pe culoar. Se opri nesigură, ca și cum n-ar fi știut în ce parte s-o ia, după care se repezi în cea mai apropiată încăpere, rupând pânzele de praf care acopereau intrarea.

– Hu, hu, hu! izbucni Messaoud într-un râs gros. Abia așteptam să te văd în camera asta!

Brenda se holbă la pereții acoperiți de planșe pe care erau fotografiate acuplări. Recunoștea tipurile de indivizi pe care îi văzuse în dosare: Caruselambra, Durstor, Kildare, surprinși în timpul actului sexual. Cu priviri apatice, parcurgeau coitul în mijlocul unor peisaje bizare.

Ca și cum așteaptă să vadă dacă fotograful e mulțumit de poză... se gândi ea.

– Te-ai convins? întrebă Mess. Șmecherii ăștia nu locuiesc în nici un fel de Edificii!

Brenda se apropie de fotografii, citind inscripțiile de dedesubt. *„Doi Kildare blonzi în poziția de procreare specifică legiunii lor: față în față, întinși pe o parte. Condiționată prin vortex. Asociată cu reflexul de apartenență la legiune."*

Se apropie de o altă imagine: *„Doi Cantabrieni, cu deviații minime de la tipul constituțional specific. Femela cu spatele la bărbat, în picioare, sprijiniți de un obiect vertical (un kang înalt în fotografie). Condiționată prin vortex, poziția codifică apartenența la grup, motivând totodată reacția de respingere față de legionarii străini. (Xenofobie alimentată sexual, specifică grupului de legiuni NORD).“*

– O colecție unică, nu? întrebă Mess, clătinând din cap.

– Dar ăștia doar procreează! exclamă Brenda, oripilată.

Messaoud căscă ochii și înghiți în sec:

– De unde știi tu că nu se regulează așa, de plăcere? Ce știi tu ce se întâmplă între picioarele lor?

Brenda își trase în jos colțurile buzelor, plictisită:

– Citește! îi zise și întinse mâna către paravanele acoperite cu imagini și scheme. Și când mă gândesc că mie toată lumea mi-a spus că trebuie să mă rușinez de chestiile astea...

– Parcă ai ținut cont de ele vreodată! zise Mess și parcurse fotografiile și explicațiile ce prezentau ritualurile de acuplare ale legionarilor. Zonele sensibile ale spiralelor, maniera lor de atingere, perioadele de rut și alte informații care trebuia să fie transcrise în Scripturi pentru a fi studiate de legionari. Totul pus în slujba unei copulații cât mai prolifice.

– Doar procreează..., repetă Brenda. Ăștia nu-s oameni!

– Ești sigură? o întrebă Mess, enigmatic. Vezi că mai e pe aici un filament Shiga! O să afli din el dacă sunt oameni sau nu!...

Brenda se răsuci, îndreptându-se către capătul camerei. Peretele era acoperit cu o stivă de dosare care păreau așezate la întâmplare. Luă unul dintre ele și începu să-l frunzărească, citind din el cu voce tare:

– ... vortexul specific va împiedica reproducerea încrucișată între legionari... ovulație reflexă, indusă de atingerea spiralelor în zonele σ și ϕ...

– Sunt oameni, deci! sublinie Messaoud.

– Nu la asta mă refeream. Nu mă gândeam că s-ar putea să *nu* fie... să nu fie... cum se zice... în viață! Doar că e bizar că nu-i preocupă decât reproducerea. Asta mi se pare că nu-i omenesc! se înroși Brenda.

Își dădu seama că vorbește mai mult decât trebuia despre lucruri care nu-l priveau pe Mess, așa că începu să citească din nou:

– Fecundația va fi condiționată astfel încât ovulul fecundat să emită un semnal de recunoaștere al spermatozoidului care l-a fertilizat. Celelalte ovule (pontă multiplă) vor respinge, astfel, spermatozoizii cu caractere asemănătoare, acceptând numai fertilizarea prin congenerii lor, ajunși în trompa uterină prin coitul repetat, de la ceilalți masculi...

Buimacă, se așeză între hârtii și privi în jur.

– Eh! Sunt oameni, sau nu? o întrebă Messaoud.

– Nu mai face pe prostul! Sunt oameni, ce naiba...

– Poate că sunt militari înrolați imediat după *kyewa*. Mi se pare tare greu să spui despre ei că sunt oameni cu adevărat... Sunt oameni asupra cărora au lucrat alți oameni. Nu crezi?

– Nu contează ce cred! i-o tăie Brenda, speriată. Zic că trebuie să uit orice cred! Zic că n-aveam ce să caut aici!

– Nu te prosti. Am mai fost pe aici și nu mi s-a întâmplat nimic. Stai liniștită! Preferi să ieșim în Landsraad și să pună ăia laba pe noi? se enervă Messaoud.

Se porni să străbată încăperea în lung și în lat, iscodind-o pe Brenda. Fața lui smeadă se îngălbenise, își scutură chica de păr creț și se apropie de tânăra care se uita de colo-colo, agitată.

– E numai vina ta! continuă Brenda. Tu m-ai adus aici! Crezi că cei care au făcut... care-au făcut *chestia asta*, or să ne ierte? îl întrebă făcând un gest larg cu mâna. Fir-ar să fie! Nici un alt străin n-a mai văzut sala asta nenorocită în afară de noi doi... Știi bine ce poate să facă Tleilaxu! Ăsta nu-i un secret pe care să-l fi încălcat noi doi!

– Ai înnebunit? se răsti Messaoud. Du-te afară, dac-ai chef! Du-te să pună ăia mâna pe tine!

– Pe mine? De ce să pună mâna pe mine? Ce? Eu am furat? Tu ai furat, nu eu!

– Eu am furat, nu tu! aprobă Messaoud, apropiindu-se de ea. Da' tu ești aia care le sufli fetelor lor clientela cu bani, pricepi? Nu-ș' ce dracu' ai... toți mahării trag la tine ca ursii la miere! O apucă de umăr și o zgâlțâi: Ieși afară! Hai, du-te afară și-ai să

vezi ce se-ntâmplă! Curvele alelalte abia așteaptă să te prindă pe stradă fără Messaoud!

O îmbrânci peste mormanul de filamente Shiga, după care își reluă plimbarea fără scop. Femeia se uită în podea cu ochii înlăcrimați.

– Așa am să fac! Am să ies. Și-așa, tot trebuia s-o rup o dată cu regulatu' ăsta pe bani! Uite-te și tu! exclamă Brenda, smiorcăindu-se. Niște tipi deștepți au inventat aici niște masculi și femele! Și i-au învățat să facă copii! De fapt, *ei* sunt oameni...

Se ridică dintre mormanele prăfuite de filamente. Își petrecu brațele pe după mijloc și izbucni într-un plâns zgomotos.

– Acum câteva minute susțineai că nu pot fi oameni câtă vreme au în cap doar să se înmulțească! îi atrase Messaoud atenția. Ziceai că oamenii fac dragoste, că nu se înmulțesc!

Icnind, Brenda se luă după el.

– Așa am zis! Că oamenii fac dragoste! Dar tu ești un porc care nici măcar nu te-ai culcat vreodată cu mine! M-ai ținut pe post de marfă în vitrină pentru toți ăia...

Messaoud Harkonnen nu răspunse. Se opri pe culoar, cu spatele la ea, zgâindu-se în altă încăpere. Brenda se apropie de el și-l îmbrățișă. Se auzeau suspinele ei întrerupte de sughițuri.

– Mi-e frică, Mess! Mi-e frică! Dacă Tleilaxu pun mâna pe noi? Dacă fac și din noi ce au făcut din... din... Se uită la fotografiile din jur. Dacă fac și din noi niște oameni din ăștia...

Messaoud mormăi ceva și dădu să se desfacă dintre brațele ei:

– D-aia te-ai apropiat de mine? Pentru că ți-e frică? Se răsuci, încercând s-o îndepărteze. N-ai spus tu că pentru mine nu ești decât marfă bună de pus în vitrină?

Brenda îl strânse și mai tare:

– Vreau să te culci cu mine! Acum! Vreau să facem dragoste aici și acum! spuse ea în șoaptă, precipitat.

Messaoud se întoarse spre ea. O plăcuse de la bun început, dar considerase că n-avea rost să i-o spună. Poziția lui pe strada 28 depindea în bună măsură de cum știa s-o dirijeze pe fata asta. Iar un pește nu se încurca niciodată cu fetele sale. Destule afaceri bune se duseseră de râpă din cauza asta.

Acum însă nu-i vedea nimeni. Cuprinse umerii Brendei și se jucă, amestecându-și cârlionții cu pletele ei negre.

– De ce nu te-ai culcat niciodată cu mine? De ce? Știu că...

Clătină din cap și începu să-i desfacă pelerina. Se auzea doar clipocitul ritmic al bulelor de aer care agitau suprafața bazinului cu *Chlorella*. Mess își insinuă mâna printre faldurile capei ei și îi cuprinse în palmă un sân. Îl strânse ușor, ca și cum ar fi dorit să se asigure de elasticitatea lui și simți cum Brenda începe să tremure.

*

Stăteau ca într-una dintre fotografii: legionari Kildare în poziție specifică, față în față, întinși pe o parte. Dar Brenda și Messaoud nu erau condiționați de vortex. Și nici nu asociau atitudinea lor cu ideea de apartenență la vreun grup.

În camera din stânga lor, sub pancarta pe care scria *Doctrina Scripturii Schimbărilor – corpus fundamental*, se aflau alte fotografii, alte dosare pe filamente Shiga, alte microfilme conservate în băi de ulei.

„Tot ce este non-self trebuie anihilat. Este recunoscută ca self doar legiunea proprie. Semn rapid de recunoaștere: modelul spiralei."

Brenda răsuflă adânc. În ceea ce o privise, parcursese un fel de dezvirginare. Pe străzi, nu practicase decât felația, cunilincția, contactul anal; mai rar i se întâmplase să trăiască acuplări normale. Și, niciodată când le făcuse, nu fusese eliberată de accesorii fizice sau tehnice.

Pur și simplu, se lăsase pătrunsă de Messaoud. Fără să fie legată cu funii de mătase, fără să fie obligată să-i șoptească porcării la ureche, cu sânii striviți de greutatea corpului lui și nu de cordaje elastice sau de alte dispozitive. I se părea ciudat că i se întâmplase acest lucru tocmai aici, printre încăperile ciudate, pline cu sferoide și cu filamente Shiga.

Brenda se uită de jur-împrejur. La numai câțiva pași în stânga lor se afla camera Doctrinei. Brenda se ridică și intră agale în încăpere. Luă de pe un birou un filament desfăcut și citi:

„Victoria este recompensată cu un nou vortex adăugat legionarilor. Ei trebuie să considere spiralele nou primite ca pe distincții decernate legiunii. Totodată, fiecare spirală va induce noi condiționări în sânul legiunii, iar noile condiționări se vor răsfrânge asupra fiecărui membru."

„De codificat în structurile mentale: vortexul primit este un dar divin. Bhagavan îl oferă legiunilor, urmărindu-și scopul său: pe Terra Naevata să rămână o singură legiune stăpânitoare."

Brenda parcurse în fugă încă un paragraf, azvârli filamentele, după care ieși din încăpere, se întinse alături de Mess și închise ochii. Oare ce se întâmpla aici? se mai întrebă ea și iscodi în panorama vortexului. Nu percepu nimic. Nici o comunicare, nici un mesaj, nici un apel. Liniște absolută, de parcă aerul din hală ar fi fost sălbatic. Își încordă auzul, dar nici de pe culoarul ce ducea în anticariat nu se auzi nimic care să-i atragă atenția. Se zgribuli, fericită că nu era nimeni pe urmele lor și se pregăti să adoarmă.

XIV

Cassandra Septimus Sommers l-a întrebat pe Mordec'hai Diaz de ce l-a sprijinit pe Ivor Merovingi în cursul cinei la care îl invitase. „Dacă Oreste ar fi avut câștig de cauză atunci, am fi scăpat cu toții de Ivor... fără să ne murdărim mâinile..." explica ea.

„Am fi fost prea mulți împotriva lui și lupta ar fi fost inegală", răspunsese Mord. „Oreste, tu, eu, pe de o parte. Nizar Al Awad oscilând, la mijloc. Și Ivor, de unul singur, împotriva noastră... Dar cel mai important lucru este că Ivor e dușmanul meu! *Doar* eu *trebuie să-l înfrâng și nicicând n-am să mă las văduvit de plăcerea asta!"*

– MORD! A venit un tip din Pantelleria Inferioară! Zice că are un pont pentru tine.

Mordec'hai Diaz se împinse în masa de mușchi placat cu mozaic de os, alunecând în fotoliul pe rotile. Se opri în fața unui sferoid 3D care înscrisese grila de program a serii. Întinse un deget către el și îl privi tăios pe interlocutorul său.

– Mai am loc să bag ceva? Uite-te tu și spune-mi! Unde să mai bag și pontul lui? Făcu o pauză scurtă, după care izbucni: Ce vrea să ne vâre pe gât? Un viol din Landsraad? Un incendiu? O răpire printre nondecizionali?

– Zice că e ceva legat de o dispariție... totală... Doi tipi care au furat. Un găinar și o curvă...

– Poftim?! Mordec'hai sări în picioare. Avem în program Kerguelenul făcut praf, două baze spulberate, un convoi rătăcit, iar tu vii să-mi spui de doi nondecizionali dispăruți?

– Da! Numai că cei doi par să fi tulburat vortexul... cel al Edificiului Inferior, bineînțeles!

Mord își sprijini coatele de masa ce păru să palpite sub atingerea lui. Își împreună palmele, sprijinindu-și bărbia în degetele groase.

– Ce vrei să spui? Vortexul poate greși, știi bine.

– Nu-i vorba de asta. Tipii ăia doi sunt în vortex chiar acum și îl perturbă fără întrerupere. În Landsraad abia se mai poate da o comandă ca lumea... Aici. La nici o milă sub noi.

– Cei doi au luat cumva calea boshului? se interesă Mord, suspicios.

Asta ar fi însemnat cu adevărat ceva deosebit. Doi nondecizionali care să se strecoare prin căile ascunse ale Ghildei Extinse, pe unde se pricepeau să te călăuzească doar luptătorii-umbră.

– N-nu cred... veni răspunsul după câteva clipe de gândire. Din ce mi-a spus omul ăsta, n-au luat calea boshului. Au găsit o ieșire cu mult mai interesantă. Pentru noi, cel puțin...

Mordec'hai privi într-o parte. Gazele luminoase se prelingeau din boshul-candelabru precum o pastă strălucitoare care i se lipea de trăsăturile ascuțite. Își amintea de tipul din fața sa. Burt Rochwald. Venea dintr-un Edificiu Inferior, ca și el – de altfel, purta cușma de lână trasă pe o parte, la fel de scârbit de regula asta ca și Mord. Cum se chema Edificiul de unde venea? Era pe undeva prin Pont: Feodossya, sau Notre-Dame de Constanz. Ca orice provincial, nu strâmbase niciodată din nas, indiferent de misiunile pe care le primise. Scotocise prin gunoaie după traficanții de chinchin potențat, își riscase pielea prin Edificiile de la intrarea în Suez, în urmărirea unei filiere de fire *guvernoare*, cu patru ani în urmă.

Iar acum câteva zile supervizase autopsia lui Chomsell. Ghildarii speraseră să găsească măcar câteva urme de melanj în stomacul mortului. Fără succes. Burt Rochwald se dusese cu o cuvă de imagine și trăsese câteva microfilme care zăceau acum într-o baie de ulei protejată în seifurile de os ale Ghildei.

Suspicios, Mord pusese ca subalternul său să fie urmărit prin relee de vortex și agenți ai Ghildei.

Burt fusese cinstit însă și nu suflase nici o vorbă nimănui. Supraveghease autopsia, după care îi adresase lui Mord un raport. Atâta tot. Ca și cum nici el n-ar fi fost peste măsură de interesat de ceea ce văzuse.

Ce-ar fi fost să se folosească de el și în problema cu Casa Merovingi? se întrebă Mord. Îl mai privi o dată pe tânărul din fața lui. Aștepta răspunsul fără să i se clintească un mușchi. Poate că Burt era cea mai bună alegere pentru scrisoarea pe care Mord dorea s-o pună în cârca prințesei Astrid Merovingi...

– Bine, mormăi Mord. Ia bagă-l înăuntru pe omul tău!

Burt pivotă pe mușchiul bogat ce compunea un model unduios de Samarkand, comandă în vortex deschiderea ușii și strigă:

– Mac! Vino încoace!

Barmanul din strada 28 avansă lent în biroul lui Mordec'hai. Recunoscu o plasă de vortex, dintre cele despre care îi povestise grăsanul Fenring. Atârna de tavan, agitată de un tremur abia perceptibil. O să trebuiască să nu mint, se gândi, după care se îndreptă direct către Mordec'hai. Fenring zice că plasele astea te citesc al naibii de bine când rostești neadevăruri.

– Vă cunosc, domnule Diaz, începu el. Sunt Mac Holstein. Mă cheamă exact ca berea de pe Giedi Prime, glumi el.

– Holstein nu e o bere de pe Giedi Prime. A fost făcută pe undeva prin apropiere... Cu mult înainte de *kyewa*, ba chiar cu mult înainte de *gashi*, i-o reteză Mord.

– N-nu știam... Am o tavernă în Landsraad. *OK Terminal*, pe strada 28, nu știu dac-ați auzit...

– N-am auzit niciodată de taverna ta, băiete! Eu fac parte dintre magistrații care nu coboară la voi. Mai bine toarnă repede ce i-ai spus lui Burt!

Mac trase aer în piept și începu să turuie povestea cu furtișagurile lui Messaoud, ascunzând faptul că de nenumărate ori făcuse pe din două cu el. Spuse cum se întâmplase să-l prindă în flagrant delict, cum îl fugăriseră și cum Mess dispăruse împreună cu Brenda.

De atunci, nu mai apăruseră nicăieri, niciodată. Nu-i mai văzuse nimeni, nici pe el, nici pe Brenda. Nu mai dăduseră pe la locuința lor din strada 28, nu mai trecuseră nici măcar pe la Encino, să-și ridice rația de conserve din alge.

– ... și n-avea la el atâtea bare ca s-o ducă atât de mult! Știți, lui îi place s-o facă lată din când în când, și asta extra...

– Înțeleg că Mess ăsta s-a dat la fund de-a binelea, comentă Mord, amuzat. Ei, și? Ce-i cu asta? Burt mi-a zis ceva despre vortex...

– Păi, aici vroiam să ajung și eu! Nu l-a mai văzut nimeni, dar, de când a dispărut, tot mai mulți se plâng că nu pot face comenzile ca lumea, iar în câmp se tot aude o frază repetată prostește, ca un spot publicitar prostesc!

– Spot publicitar? Chestia asta este controlată. Legiferată. Publicitatea este interzisă în vortex...

– Am spus că *seamănă* cu un spot publicitar... de fapt, în tot Landsraadul se aude vocea lui Messaoud: „Complimente de la Mess Harkonnen, gagiilor! Învățați-vă să lucrați cu mâinile! – așa spune în câmp, „ca atunci când faceți..." Mac se întrerupse și privi de la Mord la Burt și înapoi, zâmbind larg. Înțelegeți ce vrea să zică! Și tot circul ăsta se termină cu râsul Brendei... Brenda Atreides e păpușa lui. Eh, chestia asta se aude tot timpul în vortex.

Mord holba ochii din ce în ce mai tare.

– Mai zi o dată cum îi cheamă pe cei doi...

Mac zâmbi încântat și aruncă o privire către Burt: ți-am spus că o să-l intereseze? părea el să-i zică. De fapt, Fenring îl asigurase că pronunțarea celor două nume în fața lui Diaz îi va deschide lui Mac orice ușă.

– Messaoud Harkonnen și Brenda Atreides, spuse în șoaptă.

– Cum arată Messaoud ăsta?

Mac îl descrise. Mord se interesă dacă Messaoud avea ceva rude cunoscute. Dar Brenda Atreides? Nu. Nici unul nu avea rude, sau, cel puțin, Mac nu auzise niciodată de așa ceva.

– Cu ce spuneai că se ocupă Mess?

– E peștele Brendei Atreides. În timpul liber, fură.

Mord pufni și se ridică brusc de la masă. Pașii săi abia dacă se auzeau pe mușchiul gros și dens, colorat în verde aprins. Se apropie de bibliotecă, se urcă pe o scară din lemn, scoase un filament Shiga dintr-un raft și-l frunzări repede. Coborî treptele, se întoarse și se opri în dreptul plasei de vortex ce cobora din tavan.

– Vrei să vii aici, lângă mine?

– N-aveți încredere, constată Mac și făcu un pas în față, oprindu-se chiar dedesubtul rețelei luminoase.

– Când e vorba de un Harkonnen și de o Atreides, cum aș putea să am încredere? Ei sunt? întrebă el și îi puse o fotografie în față.

Mac făcu semn că nu. Mord clătină din cap, abia perceptibil. Apoi, mai dădu câteva pagini și le arătă din nou barmanului. De data asta, îi recunoscu pe cei doi:

– Asta e Mess. Acu' vreo șapte-opt ani... Acu' e mai bătrâior... Și are părul negru, nu blond. Da' ce țoale fistichii!...

– S-o crezi tu că pictograma asta-i de acum șapte ani! îl repezi Mord și frunzări din nou dosarul. Mac o recunoscu pe Brenda. În regulă, stabili Mord și închise filamentele Shiga cu un pocnet sec. Le azvârli pe birou și dădu să iasă din încăpere. Vă rog să mă scuzați... Burt! Ai grijă de domnul până mă întorc!

Dispăru pe o ușă îngustă. Intră într-o cameră de studiu întunecoasă și aprinse luminile. Bătu într-un inel din os, prins de perete și, dintr-un colț al încăperii își făcu apariția o cuvă din geam și lemn de abanos, avansând lent pe o pereche de șine aurii. Undeva în dreapta intrării, fire de *clef de voûte* se clătinau discret, susținând mărci de diferite greutăți.

– Ce e, Mord? se auzi din cuvă o voce distorsionată. Te-ai hotărât ce mutare faci?

– Dendros...

Ființa din cuvă deschise brusc ochii. Albastru-intens. Trupul lăbărțat, precum o piftie, păru că se rotește într-o parte.

– N-ai venit să muți mărcile, Mord, nu-i așa?

Dendros clipi, imprimând structurii *Samskara* a jocului un balans lent prin vortex. Pentru o clipă, Mord avu senzația că firele centrale se vor rupe: o marcă uriașă, de forma unei fortărețe, atârna de un fuior subțire, abia vizibil, asemănător unui fir

de păianjen. Dendros ocupase poziția centrală în structură, iar Mord ar fi fost obligat să mute o marcă periferică.

– Nu, Dendros. În salonul meu a venit un bărbat din Landsraad care spune că știe un Harkonnen și o Atreides...

– Un Harkonnen și o Atreides... da... Vrei să te uiți sub marca aceea a mea care te sperie într-atât?

Mordec'hai avansă și examină cu atenție fortăreața sculptată în piatră ponce albă. Găsi un bilet pe care îl dezlipi, îl despături și îl citi:

Ai aflat de Messaoud Harkonnen și de Brenda Atreides. Ți s-a spus că parazitează vortexul din Landsraad.

– Așa e? se interesă Dendros. Mord încuviință. Poate că o să trebuiască să iei puțin melanj... situația se precipită, nu crezi?

– Ba da!

– Ai decis cum vei face cu scrisoarea prin care trebuie s-o înfundăm pe Astrid Merovingi?

– Da. Mă voi folosi de tânărul angajat din salonul meu... Burt îl cheamă.

– Am auzit că Burt e ambițios. Exact ce ne trebuie... Omul pe care l-a adus din Landsraad ca să vorbească cu tine e demn de încredere?

– Are ceva de împărțit cu Messaoud Harkonnen.

– N-am auzit niciodată de cineva care să cunoască un Harkonnen fără să aibă ceva de împărțit cu el... Vezi în dreapta cuvei mele... E un pliculeț cu melanj. Ai exact treizeci de grame. Ar trebui să-ți ajungă pentru două săptămâni. Știi de când așteptam momentul acesta? Știi de când așteaptă Bene Gesserit să reîntâlnească un Harkonnen și o Atreides?

Mord ridică din umeri. Dendros și Cassandra îi povestiseră despre cele două linii care dirijaseră într-un timp evenimentele din Imperiu, cu mult înainte de *kyewa*. Încercase să afle ce anume putea fi atât de important în două persoane care nu făceau parte nici măcar dintre magistrați, niște persoane despre care nimeni nu știa cum puteau fi găsite, rătăcite în anonimatul boshilor ce alcătuiau Edificiile Inferioare. I se explicase că nu persoanele în sine și nici ceea ce conțineau ele nu era semnificativ...

Important era că două astfel de persoane atingeau o masă critică. „O masă genetică critică", îi explicase Dendros. O masă genetică critică care se preumbla pe undeva prin Landsraad la ora asta, emițând în vortex mesaje ireverențioase.

– Să fii atent cu melanjul, Mord, și să lansezi scrisoarea. Crede-mă... m-am săturat să tot dirijăm vortexul fără să-l stăpânim. Dendros păru să tușească, împroșcând cu bule lichidul din cuvă. Suntem în mâinile tale, Mord! Putem redeveni Ghilda de odinioară. Intangibili pentru Bene Gesserit, cu Tleilaxu rugându-se de noi, cu Decanii așteptând frumos la rând să ne rezolvăm problemele... Au fost vremuri când Ghilda stabilea prețurile, Mord. Serveam contracost ambele părți beligerante și ne chioram în încărcăturile lor, fără ca nimeni să aibă curajul să ne sufle în ciorbă. M-ai înțeles?

Mord încuviință și presără câteva fărâme de melanj gălbui pe limbă. Aveau gust de scorțișoară.

– Ce trebuie să fac?

– Trimiți scrisoarea. Îi localizezi pe Harkonnen și pe Atreides. După aceea, ne sfătuim... Dendros se apropie de geamul cuvei, părând că va lipi buzele de el. Se auzi vocea lui rugoasă, continuând fără legătură. Dacă vrei, fă mutarea la *clef de voûte*, încheie el privind către eșafodul *Samskara*.

– Nu. Am senzația că n-am cum să câștig partida asta, zise Mord și ieși din încăpere.

*

– Și spui că prietenii tăi au reușit să localizeze locul pe unde au dispărut cei doi? se interesă Mord, privind cu coada ochiului la Burt. Acum, că luase melanjul, ar fi putut pune mâna în foc că angajatul său va face pe dracu' în patru ca să fabrice un scenariu valabil legat de scrisoarea pe care Astrid n-o scrisese niciodată. Astrid o detesta pe Venexiana pentru poziția ei de soție a Decanului. Astrid consuma prea mult chinchin. Astrid fusese ușor de capacitat prin relee ca să vorbească despre politica deficitară a lui Ivor.

Nu vor fi probleme cu scrisoarea. Cât timp Mord îi explicase ce dorea de la el, Burt fusese numai ochi și urechi. În final se declarase de acord să-l sprijine, fără să comenteze nicicum cererea lui. Asta însemna că Burt era un individ periculos... Cel puțin, așa îi păreau lui Mord indivizii care nu cereau nimic în schimbul serviciilor lor.

Iar Ghilda avea nevoie tocmai de tipi periculoși. Mord îl privi pe Mac, care, de câteva clipe, tot dădea din gură.

– ...dispăruți, ați zis? se prefăcea Mac mirat. Aspirați în vortex! Asta da! Aspirați în faldurile câmpului...

– Aspirați în câmp, zici, rămase Mord pe gânduri.

– S-a întâmplat pe undeva prin...

– Lasă-l pe Burt să-mi explice! simți Mord că trebuie să spună. Viitoarele minute i se așterneau în față ca un covor cu desene extrem de clare: trebuia doar să-l apese pe Burt pe butoanele care îi conveneau ca să se asigure de un om bun la toate. Momentan, nu trebuia să-și bată capul cu prețul pe care trebuia să i-l ofere. O va face mai târziu, după ce se va rezolva disputa dintre dinastii.

– Ei? Ce părere ai, Burt?

Burt clipi satisfăcut. Comandă în vortex harta Pantelleriei Inferioare care se înscrise în cel mai apropiat sferoid.

– Au dispărut în apropiere de Piața Centrală, bine cunoscută de Messaoud, având în vedere că s-a mai refugiat odată în același loc...

– Corect! se băgă Mac. Acu' opt ani, cred, a vândut ponturile de la meciurile în noroi de pe bulevardul Mantova! Am umblat după el ca...

– Taci! șuieră Mord, după cum îi arăta câmpul deschis de melanj.

Mac tresări, iar Burt continuă:

– Au dispărut prin magazinul de antichități de la numărul 66, din gangul ce unește Piața cu parcul...

Făcu o pauză și așteptă ca Mordec'hai să spună ce avea de spus: căscase ochii mari, neîncrezător.

– În magazinul de antichități? Nu se poate! O fi lăsat niște capcane în câmp și i-a dus pe fraierii ăștia. Cum să dispară *chiar* pe acolo?

– De lăsat capcane, a lăsat el! explică Mac zâmbind. Numa' că pe Sörensen nu-l duci așa ușor! Tot l-a filat până la urmă... El întreține boshii...

Se întrerupse brusc, realizând că Mord nu-i acorda nici o atenție. Avea o privire ciudată, ca și cum s-ar fi mirat cu mult mai tare decât și-ar fi putut permite.

– Ascultă, Burt! Vrei să spui că tipul a dispărut pe pista pe care am urmat-o noi când am cercetat istoricul recent al Decanatului? întrebă Mord pe nerăsuflate.

– Asta vroiam să vă spun de la bun început! aprobă Burt. Messaoud și Brenda au dispărut prin magazinul de vechituri. Dar amicii de jos l-au strâns cu ușa pe patronul anticariatului și el le-a spus pe unde au șters-o. Numai că, intrând, și-au dat seama că trebuie să fie un șoarece prea mare pentru cursa lor și atunci ne-au căutat pe noi!

Mord țuguie buzele, pocni din degete și se afundă în fotoliu. Se răsuci spre Mac.

– Vă e frică de Tleilaxu?

Mac se codi, dar dându-și seama că se afla sub plasa de vortex, recunoscu:

– Ne cam e. Ce? Ghildei nu-i e frică de *Hârcă*?

– Ba da, se amuză Mord. Și zici că Mess ăsta încurcă treburile în vortex, acolo jos?

– A aiurit toți boshii, fir-ar să fie! Nici gunoiu' nu-s' în stare să-l mai strângă! Și gunoiu', vă zic eu... Ce să mai spun? Un hingher nu mai e-n stare să prindă un câine paralitic, și dumneavoastră mă întrebați dacă treburile nu sunt încurcate?

Mord se ridică în picioare. *Deocamdată, scoate-l afară pe idiotul ăsta!* emise către Burt și zise cu glas tare:

– Îți mulțumesc pentru informație. O să rezolvăm povestea asta.

Îi așteptă să iasă, apoi deschise un sertar și scoase plicul pe care îl preparase la sugestia lui Dendros. Gânditor, bătu de câteva ori în masă cu el, după care se îndreptă spre ieșire. Se opri

în ușă și scrută vortexul. Invocă formulele aglutinante prin care se izola orice ghildar și abia apoi își permise să formuleze un plan în minte.

Deschise plicul și studie scrisul încă o dată. Era identic cu al prințesei Astrid Merovingi. Închise plicul la loc, îl lipi, după care îl sprijini de perete și scrise adresa saloanelor lui Oreste Sommers din Pantelleria Superioară. Luă o coală de hârtie de pe masă și se apucă să scrie pe ea, grăbit, un mesaj aproape ininteligibil.

Ieși.

Coborî în holul clădirii. Agitat, Blaiberg, șeful Securității Ghildei, înota în propriile șunci, așteptând pe coridor. Purta ochelari mați; magistrații bănuiau că o făcea din cauza corneelor albastre. De fapt, Blaiberg avea un astigmatism marcat și nu consumase melanj în viața lui. Spiralele aproape că îi străluceau prin haine, iar din antebrațe i se iteau fire de cupru. Putea să se conecteze oricând la cel mai apropiat fir *guvernor* dacă i se părea că registrele pe care le percepea nu erau sigure.

– Mi-a zis Burt ce aveți de gând, începu Blaiberg cu o voce exagerat de subțire. Era eunuc. Sunteți sigur că trebuie să veniți cu noi în Pantelleria Inferioară?

Mord se opri în fața ușilor largi ce dădeau spre cubitaclul de coborâre. Boshul păru să ezite să le deschidă, dar până la urmă o făcu și ușile glisară, fâșâind liniștitor. Mord continua să-l privească pe Blaiberg. Își tot cobora colțurile gurii într-un rictus nejustificat. Simțea un gol în stomac, ca atunci când se pregătea să facă o lungă călătorie, iar Blaiberg avea de gând să i se pună de-a curmezișul, invocând argumente legate de securitate, o știa. O citea din melanjul primit de la Dendros.

– Zona dintre strada 28 și Piața Centrală e cunoscută pentru scandaluri și bătăi, se auzi vocea teribil de ascuțită a șefului Securității. Puful fin ce acoperea candelabrele din os se ridică imediat.

– Bagă la cap, Blaiberg! Am mai ratat odată coborârea în subsolurile Edificiului... Atunci mi-a copt-o Nizar! Tu ești al meu însă, și-al naibii să fiu dacă n-o să cobor acolo jos să văd totul cu ochii mei!

– Bine! încuviință Blaiberg. Să coborâm.

Păsiră în cubitaclul de coborâre. Burt se strecură după ei în ultimul moment, printre ușile ce se închideau. Mord îi aruncă o privire și îi întinse hârtia pe care scrisese la ieșirea din salonul său. Burt începu s-o citească, se întrerupse ca să invoce registrul de protecție al Ghildei, după care termină de citit. Îl privi pe Mord și întinse mâna către el.

Se trezi în mână cu scrisoarea adresată lui Oreste Sommers. O vârî în buzunarul pelerinei și nu se mai gândi la nimic.

Când ajunseră jos, primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la ghildarul ce păzea intrarea în clădire. Îi dădu scrisoarea și îi ceru s-o expedieze urgent. Ghildarul se apropie de fanta din perete care se deschise excesiv de lent, aidoma unor buze obosite. Plicul dispăru între ele și pentru o secundă, Burt avu senzația că boshul o să mistuie scrisoarea.

*

– Acesta e magazinul de antichități, le arătă Burt.

– Îi cunosc fiecare centimetru pătrat, fir-ar al dracului! M-am proptit în el până mi s-a acrit, acum trei ani!

– Eh, de data asta vom intra! Nizar n-o să afle atât de rapid ce vrem să facem...

– Ne-am mișcat repede... zise Burt și le făcu cu ochiul. Blaiberg oftă, îi privi pe rând, după care mai încercă un argument care să-l rețină pe Mord:

– Realizezi că ce faci acum e o rebeliune împotriva dinastiei în exercițiu...

Mord îl privi scurt pe Burt. Strecură rapid o privire către registrele de izolare. Îi trebuia doar o minusculă breșă. *Știuse* că Blaiberg îi va spune acest lucru. *Știuse* că Blaiberg le va oferi ocazia.

Burt o prinse din zbor:

– Putem s-o facem, Blaiberg!

Grăsanul tresări; fălcile îi tremurară.

– Ce să facem?

– Rebeliunea! N-am fi singurii... Vreau să spun că în familia Decanală sunt neînțelegeri legate de politica actuală.

– Neînțelegeri? se încruntă Blaiberg.

– Da. O sursă de-a mea a dat peste o scrisoare de-a lui Astrid Merovingi. E adresată lui Oreste Sommers...

Burt continua cu explicația pe care o anticipase Mord. Melanjul! Discuția asta parcă așteptase în mirodenia lui Dendros! Era imposibil ca scrutătorii Decanali, dacă nu chiar Ivor, sau Venexiana, să nu le înregistreze conversația în care era vorba despre un prezumtiv plan de a-l răsturna pe Ivor, pus la cale de cineva din apropierea lui imediată...

Blaiberg îl ascultă pe Burt cu atenție. În mod sigur avea să caute și el scrisoarea. Dacă nu va da peste ea ca s-o citească direct, îi va citi măcar traseul parcurs în boshi... Traseul *traficat* și imaginat de Mord... În mod sigur, tot mai multă lume va discuta despre scrisoare, ceea ce îi va da lui Ivor ocazia să acționeze împotriva prințesei Astrid. N-avea importanță ce o să-i facă surorii sale mai mici, excluse de la partajul puterii Decanale. Era suficient s-o dea la o parte dintre cei ce se învârteau în jurul Decanatului, pentru ca fluxul puterii din Pantelleria să se schimbe.

Mord era sigur de asta.

– Vreau să știu ce țin ei sub cheie cu atâta precauție! îi zise lui Blaiberg și se apropie de ușile anticariatului de la numărul 66.

– Cum dorești! se resemnă Blaiberg.

Vortex! Ușile magazinului culisară, făcând să clincheteasă un clopoțel de bronz și intrară printre pick-up-uri, casetofoane mono și sferoide alb-negru înrămate în lemn.

– Salut, scumpule! spuse Mordec'hai.

George răspunse printr-un gest al mâinii, privind speriat la cei care îi invadaseră anticariatul. Îl recunoscu pe Mordec'hai Diaz și încercă un zâmbet, dar oamenii lui Blaiberg și amicii lui Messaoud Harkonnen se răspândiseră printre rafturi și stelaje, scotocind cu privirea după locul prin care s-ar fi putut părăsi Landsraadul.

– Și dacă n-au plecat pe aici? se prefăcu Mord a nu-l mai crede pe Mac. Dacă v-a lansat un iepure în câmp?

– P-ăia i-am filat eu, șefule! spuse Sörensen. Blegu' de Mess n-a avut prea mult timp ca să-și acopere retragerea! A lăsat în vortex niște capcane de mântuială.

– P-aci au zburat, șefu'! reveni Mac. Sunt sigur!

– Mda... răspunse Mordec'hai plictisit și se apropie de tejghea. Cam scump, îi arătă el lui George prețul unui sferoid 2D alb-negru. O sută de bare de cinci...

– Cam scump și cam șmecher, aprobă Mac. Dacă n-ar fi umblat cu cioara vopsită, dacă ne-ar fi spus totu' la timp, scârbele alea două erau deja în mâinile noastre și nu v-am mai fi deranjat...

– Îți faci probleme? îl opri Mord. Îmi place să mă deranjeze tipii ca tine, domnule Holstein!

Se aplecă peste tejghea, simțind furnicături de nerăbdare de-a lungul venelor. Respirația lui grea îl făcu pe George să se strâmbe discret. Gura îi mirosea a scorțișoară amestecată cu chinchin.

– Cât ți-a dat ca să-l acoperi? îl întrebă Mord.

George nu reușea să-și desprindă privirea din ochii micșorați ai lui Mord. Cu colțurile buzelor lăsate în jos, ghildarul părea să fi gustat ceva neplăcut de care ar fi vrut să scape, numai că nu avea unde să scuipe fără să fie văzut de gazdă.

– Pe unde au fugit?

George întinse degetul spre fundul magazinului. Mord privi nedumerit, nu vedea decât conserve vechi din tablă, sticle de vin pline de praf, astupate cu dopuri de plută ceruită. O luă încet printre rafturi, urmat de oamenii lui Blaiberg.

– A trecut pe aici și o tipă care arăta cam așa? întrebă Burt și scoase din buzunar un pandantiv pe care îl deschise cu un pocnet sec.

George se chiorî la el. Era portretul prințesei Astrid Merovingi, dar George n-o văzuse niciodată.

– Nu, îi spuse el mirat.

Burt închise medalionul și se luă după Mord, zâmbind. Ce-i mai scrisese Mord că trebuie să facă? Să-l întrebe și pe unul dintre tipii din Pantelleria inferioară dacă o văzuse pe Astrid. Nu mai devreme de cinci minute după ce va fi făcut figura cu medalionul. Așa scrisese Mord pe hârtie.

– Din momentul ăsta nu mai intră nimeni în magazin, decretă Blaiberg cu voce ascuțită. George aprobă inutil, incapabil să scoată vreo vorbă.

– Tu ai gustat din chestiile astea? întrebă Mord, luând în mână o conservă din care aveau și în Edificiul Superior, în muzeul Ghildei: rațiile standard pentru piloții de subspațiu. Trebuia să conțină melanj, mai mult ca sigur. Până ce George să răspundă, o lăsă să cadă pe jos.

– Sunt expirate. Sunt dinainte de *kyewa*, răspunse patronul cu voce tremurândă.

– Vreau s-o cumpăr, îi făcu Mord semn lui Blaiberg.

– Aș putea să v-o fac cadou, sugeră George.

– Ai putea să ne arăți intrarea, mai bine! îl înghesui Blaiberg și-i vârî în mână câteva bare de douăzeci.

Patronul ieși din spatele tejghelei și se repezi speriat printre agenții Ghildei și scandalagiii de pe strada 28. Se aplecă și îndepărtă dala de os lat prin care Messaoud și Brenda intraseră în subsol. Mordec'hai șuieră către Blaiberg:

– Lași aici câțiva oameni să nu-l scape pe George din ochi! Îi scotociți vortexul, îi izolați registrele de acces și-l blocați! N-am chef să mă trezesc că anunță pe cine știe cine, să vină și să-mi sufle caimacul!

Blaiberg își coborî colțul stâng al gurii, se strecură afară din magazin printre oamenii săi și strigă:

– L-ați auzit pe domnul Diaz! Vreau un bun operator în câmpurile proximale!

Cel mai bun din grupă în depistarea „iepurilor" lansați în câmp era un ins, Vojen. Vojen ridică mâna și avansă pe culoarul din magazin.

– Vezi ce a lăsat Harkonnen ăsta în câmp! Să n-o luăm pe o cale falsă! Vojen înclină capul. Blaiberg se uită la Mord. Vojen n-are cum să se înșele. O să ne ducă direct la Messaoud!

– Să nu ne bazăm prea mult pe vortex! avertiză Burt. V-am spus că nu ne putem baza pe câmpuri, aici!

– Știm, pustiule!

– Vojen? se interesă Blaiberg.

– Nu e nici un echivoc... Au intrat pe aici... aproape că-i pot mirosi!

Burt își aprinse lanterna și strâmbă din nas.

– Eu miros putoarea asta de pește putrezit... Intrăm?

– Vă mai anunț o dată! zise Blaiberg, răsuflând greoi. Suntem pe cale să inițiem o acțiune antidinastică!

Mordec'hai îl privi în silă:

– La care Casă te referi? La Merovingi, sau la Sommers?

Blaiberg ridică din umeri. Mord îi făcu semn lui Burt care o luă înainte.

– Coborâm! Se întoarse spre George și-i spuse: Gândește-te tot timpul că poate mai ai chef să-ți păstrezi licența magazinului...

– Degeaba îi vorbești, îl întrerupse Blaiberg. E complet izolat de vortex și de propriile lui simțuri.

– Perfect, aprobă Mord. Burt dăduse la o parte dala cea grea din os și-și dădu drumul în puț. Mord îl urmări, mirat, apoi se așeză pe marginea găurii și-și lăsă picioarele să atârne în gol.

– Pornim?

*

Burt intră primul în hala uriașă, luminată de candelabre bizare, cilindrice, albe, lipite de tavanul înalt din care se scurgeau fuioare albe, cleioase. Mord îl urmă imediat, lansând peste umăr:

– Voi ăștia! Filmați fiecare secundă și fiecare centimetru pătrat!

Coborî treptele ca o vijelie și nimeri direct între încăperile numerotate. Avea impresia că inima îi bate repezit pe o placă rece din fier. Numai de s-ar mișca suficient de repede ca să pună mâna pe informațiile care zăceau aici, înainte ca dinastiile sau Nizar să-l poată bloca cumva!

Textele Conservării le oferă prea multă putere transmisibilă ereditar! se gândi el, fără să-și dea seama de ce.

– Messaoud Harkonnen! Știm că te afli aici! N-ai pe unde să ieși! se auzi vocea lui Blaiberg de undeva din spate.

Se opriseră cu toții, așteptând un răspuns, dar ecoul ricoșa printre zidurile largi, estompându-se. Treptat, îl înlocuia murmurul profund al mării. În hală nu se simțea nici o mișcare.

– Vojen? întrebă Blaiberg în șoaptă.

Agentul ridică din umeri. Mess și Brenda fuseseră pe aici, era sigur de asta, dar nu putea spune nimic mai mult. Câmpul din hală era plin de informații false. Mord dădu din mână a lehamite și se opri pe culoarul dintre paravanele din piele albă. Adulmecă aerul și strănută zgomotos.

– A ce pute aici?

– Poate că așa miros nenorociții ăia doi, zise unul dintre tipii care ținea pe umăr o cuvă de imagine. Coborî și el pe culoar, plescăind cu picioarele în noroiul de pe podea. Restul echipei se răspândi prin sală într-un ropot de pași.

– Hai, Mess! strigă Blaiberg din nou, cu voce care parcă tăia sticla. Lasă prostiile și predă-te! Suntem înarmați! Tu nu știi să te folosești nici măcar de un ciomag!

– Ce dracu'?!... exclamă Mord, remarcând separeurile în care atârnau spiralele. Parcă ar fi rufe întinse la uscat!

Agenții căscară ochii. Nu pricepeau ce spusese Diaz. Între timp, coborâseră cu toții pe culoarele dintre paravane și pătrundeau din încăpere în încăpere, răsturnând mesele, bușind cu bastoanele-fulger în ziduri și sferoide 3D.

Mord simți cum creierul îi ia foc:

– Blaiberg! Oprește-i imediat pe idioții tăi să-*mi* distrugă chestia asta! Am nevoie de ea întreagă!

Avansară câțiva metri și văzură camera hărților.

– Mai bine trimiteam o misiune prin amplificator, se auzi din spate vocea lui Blaiberg. Aici pute chiar prea tare! spuse el și strănută la rândul lui.

Mordec'hai nu răspunse. Militarii din amplificatorul Ghildei ar fi devastat întreaga hală în căutarea fugarilor și l-ar fi lăsat cu buzele umflate. Din acest moment, simplul fapt că înregistrase hala în cuvele de imagine îi dădeau putere. Intrase mai mult decât s-ar fi cuvenit Ghildei în secretele vortexului. Era în plin teritoriu Tleilaxu.

Se întrebă dacă Tleilaxu reușiseră vreodată să pătrundă la fel de mult în teritoriile Ghildei, în laboratoarele amplificatorului, de pildă. Nu. N-o făcuseră. Era sigur de asta.

Acum, nu trebuia decât să salte cât de multe informații putea și să plece cu ele la loc sigur. Să le interpreteze. Să mineze poziția prințesei Astrid. Să-l determine pe Nizar să declare războiul de asasini între cele două Case Decanale. Logic, Venexiana ar fi reacționat mult mai violent decât Ivor: niciodată nu fusese absolut sigură că Astrid nu uneltește împotriva ei, ca s-o înlăture și să-i ia locul în patul fratelui lor. Venexiana ar fi ucis-o pe Astrid, și, fie că Nizar va fi declarat sau nu războiul de asasini, acesta ar fi izbucnit cu siguranță din acel moment.

Trebuia doar s-o convingă pe Cassandra să...

În câteva minute, dăduseră roată întregii hale. Nu găsiseră nici urmă de Mess și de Brenda. Blaiberg striga când și când, sau îl interoga pe Vojen, dar era clar că cei doi nu se mai aflau aici.

– Bun! conchise Mordec'hai. De fapt, noi am venit aici ca să operăm o misiune de apărare a Decanatului, nu? îl întrebă ironic pe Blaiberg.

Obezul îl privi lung, dori să răspundă, însă comentatorul continuă:

– Niște inamici s-au introdus aici înaintea noastră și au perturbat vortexul Edificiului Inferior, nu? reformulă el, uitându-se țintă la Blaiberg.

Răsuflând ușurat, Blaiberg se înfășă în pelerina albă și spuse:

– Este evident! Martoră ne e întreaga Pantellerie Inferioară!

– Bine. Ce-ar fi să tragem în cuvele de imagine toate încăperile, perete cu perete? întrebă Mord. Și după aia, să cărăm câte ceva afară de aici, nu Blaiberg?

XV

Cu greu ai fi putut găsi o Casă mai trufașă decât Sommers, oricât de mult ai fi căutat înainte sau după kyewa. *Nici măcar numele nu catadicseau să și le schimbe. Astfel, Oreste era al cincilea care purta numele Oreste Sommers, în timp ce Cassandra era a șaptea. Dar, cea mai uluitoare manifestare a trufiei Sommerșilor fusese manevra Cassandrei Secundus, prin care își ucisese puținele tovarășe Bene Gesserit care mai existau în Decanat.*

Făcuse asta la peste un mileniu de la kyewa. *Se folosise de otrava* zenobia, *poțiunea specială care dădea dureri cumplite după ce era ingerată. Din spusele unor asasini imperiali din vechime, nici măcar* gom jabbarul *nu era la fel de îngrozitor precum* zenobia.

Cassandra Secundus alesese această otravă deoarece dorea să le deposedeze pe celelalte Maici de trecutul Vocilor. Cele mai multe rezistaseră durerii, iar Cassandra Secundus nu aflase nimic. O serie de acolite însă cedaseră în fața „beregatei iadului" și își livraseră trecutul genetic. Când Cassandra Secundus și-a dat seama însă că mare lucrul nu obținuse de la acolite, a amestecat zenobia *cu un derivat de papaver somniferum, după care a otrăvit-o pe Maica Murana Martes Vraca, singura rămasă care o mai conținea pe Sfânta Alia a Cutitului și pe Jessica Atreides.*

Din acel moment, Ordinul Bene Gesserit s-a confundat cu persoana Cassandrei Sommers, iar cea mai mare greșeală – după uciderea celorlalte Maici – au comis-o Tleilaxu. Casa Sommers se afla la putere când Decanatul a decis să împartă puterea vortexului între Ghildă și Tleilaxu. Pentru că nimic nu se oferă pe degeaba, Cassandra l-a silit pe Mustafa ibn Aziz al Traore, comite de Lampas, să ofere, în schimbul informațiilor despre vortex, secretul cuvelor axolotl îmbunătățite.

Mustafa ibn Aziz s-a învoit și din acel moment Cassandra Sommers și-a creat nenumărate replici în cuve. Putea fi ucisă oricând, pentru că o replică de-a ei din cuve ar fi revenit în viața publică doar cât ai bate din palme.

De altfel, multă lume se întreba dacă șirul Cassandrelor Sommers era într-adevăr un șir. Nu erau ele, oare, aceeași Cassandra Sommers care era mereu scoasă din cuvele axolotl, gata să se căsătorească cu propriul ei fiu, sau nepot, sau strănepot?

Singur Mordec'hai Diaz putea să încerce să răspundă la această întrebare.

UȘILE DE LA INTRAREA ÎN BOSHUL LUI MORD încă lunecau în spatele Cassandrei când ea pornise de-a lungul coridorului. Mord zâmbi și desprinse boshul din nișa Edificiului. Branhiile zumzăiră mai tare, preluând funcția ventilatoarelor ce împrospătau aerul. Pereții vibrară ușor, iar ferestrele convexe, elastice, se iluminară treptat. Reflectau indirect razele meduzelor lucitoare încastrate în zidurile boshului. Legăturile cu Edificiul erau complet tăiate de acum.

Mord ordonă boshului să se rotească. Construcția din mușchi și cartilaj stârni vârtejuri negre în apa Mediteranei, iar boshul se ridică lent, desprinzându-se de silueta luminoasă, ca un fagure kilometric, a Pantelleriei.

Ușa încăperii se dădu în lături, lăsând-o pe Cassandra Sommers să pătrundă înăuntru. Era îmbrăcată în aba neagră cu glugă de catifea ce îi acoperea ochii aproape de tot. Îi era frig, dar gura ei schița un zâmbet discret.

– Unde mergem în seara asta, Mord?

– Undeva departe de tentaculele vortexului!

Comandă deplasarea boshului care se lăsă în jos, pieziș față de culoarele strălucitoare ale Pantelleriei Superioare.

– Spre est... zâmbi el.

Scrută în faldurile câmpului după cotele topometrice ale spațiului înconjurător. Nici un obstacol. Apoi privi pe fereastră la nișa din care ieșise boshul, la ramificațiile uriașe ale Edificiului, alcătuite din alți boshi, din coridoare, iatacuri, saloane, parcuri și săli – Ghilda Extinsă, pe care el, Mord, știa s-o facă să

lucreze pentru el. La câteva sute de metri dedesubt, pe jumătate afundat în nisipul de pe fundul mării, se întindea Edificiul Inferior, răspândind o lumină galbenă, vagă.

Cassandra ordonă întinderea fotoliului și se cufundă între pernele lui albe de blană. Își desfăcu părul și relaxă strânsoarea pelerinei, după care, fotoliul alunecă în câmpul vizual al lui Mordec'hai, rostogolindu-se parcă, aidoma unui urs leneș de Terra Naevata.

Și dacă boshul ne poate auzi? se întrebă Cassandra, simțind o mișcare bruscă în spatele ei, ca și cum subființa în care stătea ar fi ciulit o pereche de urechi minuscule. Răsuci capul pe jumătate și descoperi un ochi larg deschis, pe jumătate afundat în pielea cutată a fotoliului. O privea opac, lipsit de orice expresie, dar o privea...

– Am blocat releele vortexului din boshul meu, începu Mord, de parcă ar fi ghicit la ce se gândește Cassandra, dar Kofflach e teribil de imaginativ. Pentru mai multă siguranță, o să mergem în Syrta. Acolo sunt sigur pe ecranajul conversației noastre.

– Știi mai bine, zâmbi Cassandra, în timp ce pelerina i se deschidea lent.

Mord își lăsase un „iepure" în câmp. Desfacerea abei îl făcu să privească reflex într-un sferoid 3D. *Caut-o pe Cassandra de semnele pe care i le-ai făcut data trecută!*

Sferoidul 3D se stinse imediat, iar Mord o examină pe Cassandra. Ar fi trebuit să aibă niște vânătăi pe gât. Le avea. Erau mult șterse, de un violet palid, dar se aflau tot acolo. Mord își alungă imediat gândurile. Își mai lăsase un releu în vortex, pentru când se va apropia de ea. Trebuia să o îmbrățișeze la fel ca ultima oară, să vadă dacă urmele de pe pielea ei erau chiar cele lăsate de degetele sale.

Cassandra aceasta care venea la el era aceeași, sau îl vizitau mereu alte replici din cuvele axolotl? Și dacă adevărata Cassandra nu vine niciodată aici? Dacă sunt doar replicile ei din cuvele achiziționate de Bene Gesserit de la Tleilaxu?

Poate că adevărata Cassandra Sommers se păstra doar pentru Oreste. În acest fel, nici măcar semnele de pe gât n-ar fi dat-o de gol în fața soțului și fratelui ei.

Mord se răsuci și-i spuse:

– Cred că vom da lovitura. Numai că în rolul pe care mi-l rezerv, doresc ca dinastia succesoare să-mi injecteze mai multă putere!

Cassandra plecă privirea; zâmbind, îl privea pe ghildar pe sub sprâncene. Aș putea să folosesc Glasul, își zise ea, dar se răzgândi. Se va sfătui, o dată ajunsă în saloanele ei private, cu replicile din cuve, asta va face.

– Textul Conservării îți conferă suficientă putere și bani. Practic, Ghilda se află între puterea decanală și restul supușilor noștri. Cu alte cuvinte, tu ocupi acest loc! Iar armata se confundă de o bună bucată de vreme cu Ghilda... Cât de mult îți mai dorești?

– Deciziile strategice pe termen lung. Ghilda execută, dar nu creează.

– Și de ce, mă rog, Ghilda nu creează? Ce o împiedică?

Mordec'hai rămase pe gânduri. Era de la sine înțeles că Ghilda se folosea de vortex în scopuri proprii – în definitiv, Ghilda imaginase vortexul... Printre altele, era motivul pentru care Bene Tleilaxu incluseseră în Textul Conservării interdicția de a emite sloganuri publicitare în câmp. De fapt, publicitatea era sora vulgară a manipulării, dar era aceasta cu adevărat controlabilă? Puteai fi sigur că Tleilaxu nu manipula prin câmp? Ghilda crease boshii, incluși în Ghilda Extinsă și tuturor le era frică de controlul pe care îl puteau dirija, la o adică, subființele ce aleseseră calea *spros med*... Ghilda, Tleilaxu, Decanatul erau bucle de control care se verificau unele pe altele, numai că manipularea venea de unde nu te așteptai.

– Vrei o confirmare oficială? Una care să-ți permită să faci pe față ceea ce faci pe ascuns? îl provocă Cassandra pe Mord.

– Cred că da.

– Nu știi ce pierzi, Mord! Nu știi ce pierzi! Nu crezi că e mai comod și mai lipsit de riscuri să acționezi din umbră?

– Tu de ce n-o faci? i-o retează el.

– De unde știi că n-o fac? îi replică ea. Mi-e greu să te înțeleg. Neoficial, ai fost mereu consilierul preferat al tuturor! Atât

al Merovingilor, care ți-au înghițit minciunile, cât și al nostru, care ți-am recunoscut adevărata valoare.

Cutra! Era o amenințare voalată! simți Mordec'hai. Dar îi pregătise ceva special *și* pentru seara asta... Va mai scădea tonul, era sigur.

– Al *nostru*? Cine sunteți *voi*, cei care mi-ați recunoscut adevărata valoare?

– *Noi* suntem Bene Gesserit, Mord... De ce te prefaci că nu știi?

– Ahh!... Dacă ești într-adevăr sinceră, doresc oficializarea poziției de consilier. Nu vreau să mai pierd timpul cu jocuri de culise. Nu vreau să mă mai consum ca să contrez tipi de teapa lui Kofflach! Sau a lui Nizar Al Awad!

– Ai nevoie de Bene Gesserit pentru asta, Mord? Kofflach, de pildă, este ghildar, ca și tine! Nu-l poți controla de unul singur?

– Kofflach este ghildar. Eu sunt Mordec'hai Diaz. Nu avem legături decât până la un punct.

– Înțeleg, zise Cassandra și aba i se scurse complet de pe trup. Își încrucișă brațele în spatele capului și-și întinse picioarele. Vorbești în numele tău, nu al Ghildei.

– Așa am făcut mereu.

– Să preluăm puterea, întâi de toate, și mai vedem! stabili ea brusc, după care schimbă vorba. Nu-mi spui unde au dispărut Messaoud Harkonnen și Brenda Atreides?

– O să aflăm repede. După ce vom ajunge în Syrta. Și tu ai auzit de fuga lor?

Cassandra se uită la el dintr-o parte. Privirea *thag thong*. I se păru că deslușește niște reflexe albastre în fundul ochilor lui. Melanj! își spuse. Cât de mult aflase, oare?

– Toată lumea a auzit de fuga lor! zise ea.

– Nu mi s-a părut, o contrazise Mord. A fost cu noi un agent de-al Ghildei, unul Vojen...

– Vojen nu face parte din lume, Mord! Lumea e o chestie cu circuit închis! Cine n-a auzit de Brenda Atreides și de Messaoud Harkonnen nici nu există, Mord! stabili ea, pe un ton ușor iritat. Cine e Vojen, ăsta?

– Unul care trebuia să depisteze în câmp urmele fugarilor. Numai că șmecherul de Messaoud umpluse de „iepuri" culoarele de sub Edificiul Inferior...

– V-a dus cu preșul cum a vrut el, conchise Cassandra. Se aplecă într-o parte, examinând opaițul cu ceară portocalie de chinchin. Cufundă o mână în vas și o scoase plină de ceara lucitoare. Începu s-o întindă, cu lentoare, pe abdomen.

– Tu ai auzit de multă vreme de cei doi?

– De dinainte să mă nasc. Tot de atunci, îi urmăresc. Înțelegi? Termină de întins pe piele chinchinul portocaliu și pufni. Ai fi în stare să mă faci să provoc un incident diplomatic!

Mord cunoștea semnificația gesturilor ei. Era sigur că atenția Cassandrei se va estompa treptat și că în curând nici nu va mai fi în stare să urmărească discuția. Se detașa, din ce în ce. Cu toate acestea, o întrebă:

– Incident diplomatic? Cu cine?

– Cu Nizar Al Awad, bineînțeles! Indiferent cine ia deciziile, el e arbitrul! Ar putea să spună că hotărârea de a-ți injecta mai multă putere nu este conformă cu Textele; prin urmare, de nepus în aplicare!

– Doar nu-ți imaginezi că de Nizar Al Awad am nevoie ca să-mi oficializez poziția.

Cassandra îl privea distrată. Probabil că nici nu fusese atentă la ultimele lui cuvinte. Ordonase în vortex deschiderea capei ghildarului, care se ridica acum de-o parte și de alta, ca o draperie trasă în lături din fața unei ferestre. Trupul lui filiform. Comenzile ei gradate asupra hainelor lui. Nările lui Mord care se căscau mai larg și mai repede. Era bine.

Cassandra știa că nu exista femeie care să-l cunoască pe Mord așa cum îl cunoștea ea. Emise primele efluvii din vortexul care își încrucișa spiralele între coapsele ei. Informații tactile și termice care se ancorară de trupul lui. Firul lui *guvernor* care strălucea în tonuri verzui.

Se întrebă dacă măcar extazul lui sexual nu era prefăcătorie. Se gândea din ce în ce mai des că el o ajuta nu pentru că era amantul ei din Syrta... Era amantul ei pentru că...

– Am vorbit prea mult, spuse Cassandra deodată. Ziceai că nu ești sigur pe izolarea boshului tău...

– Poate că da, poate că nu...

Mord închise ochii și rămase nemișcat. Evita s-o privească. Avea de gând să întârzie actele reflexe care vor urma, în ciuda ritualului sexual al magistraților care era și așa extrem de întortocheat.

Și dacă se preface și acum? îi trecu Cassandrei prin cap, simțind cum pielea i se încălzește ușor. Poate că nu dorește decât puterea. Poate că nici una dintre *noi* n-a reușit să-l citească.

– Ce diferență! suflă ea. La bărbați, totul este atât de vizibil! exclamă, privind țintă la Mord. Spiralele lui peniene se destindeau în nuanțe cărămizii, emanând căldură. Vortex! simți Cassandra cum reflexele de după *kyewa* pun stăpânire pe ea, deși o despărțeau mai bine de trei metri de Mord. Pielea i se acoperise de broboane de sudoare, vortexul care îi cobora printre fese devenise fierbinte, iar sânii i se încărcară cu sânge.

De ce nu se apropie? se întrebă. De ce se comportă ca un magistrat care nu știe cum să?...

Mord se apropie de ea, se așeză în fotoliul care se mulă pe trupul lui și o cuprinse pe după gât, iar Cassandra simți cum mintea îi culbutează în gol. Degetele lui i se prelingeau pe sub bărbie, ca și cum s-ar fi pregătit s-o sugrume. N-o făcea niciodată.

Doar că Mord simți că urmele de pe gâtul ei nu erau lăsate de degetele sale. Ar fi trebuit ca mâna să-i fie cu mult mai mare, pentru a lăsa vânătăile palide de pe gâtul Cassandrei.

*

– Mă întreb ce ar spune Brenda Atreides dacă ar vedea cum facem noi dragoste... comentă Cassandra în timp ce privea din spatele lui Mord la manevrele de andocare. Silueta iluminată a serei era din ce în ce mai apropiată, iar boshul va trece pe lângă geamurile strălucitoare și va pătrunde în nișa săpată în stâncă.

– Pe Brenda Atreides n-o uluiești cu una cu două, remarcă Mord și întinse Cassandrei o coală de hârtie. Cassandra o parcurse rapid și strâmbă din nas:

– O adevărată Atreides... zâmbi ea cu amărăciune. Îl știi pe magistratul ăsta?

– Da. E un fost Murnau. N-a plătit suficient și l-a *servit* doar prin vortex... Așa că, noi doi facem la fel ca ei, dar am scăpat de grija bolilor, de spaima sarcinilor nedorite și de grija adulterului descoperit. În definitiv, chiar și noi am făcut dragoste de câteva ori stând fiecare în boshul nostru.

– Mmm... Nu seamănă, totuși, cu ce facem noi doi de obicei, reflectă Cassandra.

– *Noi* doi?! se miră Mord.

Se auzi un *blunk* surd. Trepidațiile se întrerupseră. Ușile culisară, iar susurul branhiilor tubulare se stinse.

Ieșiră direct în seră, pe aleile acoperite cu pietriș. Ușile alunecară ușor în spatele lor.

– Acum suntem izolați, spuse Mordec'hai satisfăcut, bătând cu palma în maleta pe care o luase din cameră. Putem discuta liniștiți.

Se așezară pe o bancă, sub coroana unui bananier. Un set de ventilatoare ascunse porniră din celălalt capăt al serei, iar frunzișul foșni discret. Mord zâmbi enigmatic și deschise maleta. Scoase un filament Shiga și-l puse în poala Cassandrei. Își aprinse o țigară:

– Aici am documentele. Dar am să-ți explic, pur și simplu... Cassandra își trecu mâna peste filament și își înnăbuși o exclamație. Asta el! zise Mord, urmărind expresia de stupefacție a Cassandrei. Cine ar fi crezut că Tleilaxu vor face o asemenea chestie chiar sub nasul nostru? Terra Naevata e locuită. Lo-cu-i-tă! E locuită și cuplată la vortex!

De data asta, Cassandra aproape că scăpă din mână filamentele. Mord încercă să intre în registrele ei, dar se izbi de un baraj de informație impenetrabilă.

Îi e frică să n-o citesc? se întrebă. Oare știa deja de legiunile din Terra Naevata?

– Cuplată la vortex? întrebă ea. Prin ce fel de câmpuri?

– Paralele! răspunse Mord. Cuplate la Tleilaxu. Nu interferă cu plaja registrelor noastre de acces.

Pleoapele Cassandrei se îngustară, aproape imperceptibil.

– La ce folosesc oamenii ăia din ger?

– La ce folosesc? Nu știu. Fac un război permanent. De ce? Nu știu. Sunt organizați în legiuni care nu se pot alia unele cu altele, niciodată. Legiuni care, de cum intră în contact unele cu altele, caută să se extermine... Micul Jihad – așa se cheamă războiul dintre două legiuni!

– Micul Jihad?

– Micul Jihad! Îți amintește de ceva?

Cassandra clătină din cap, nedumerită. Jihadul Butlerian fusese declanșat de Jehanne Butler, o Bene Gesserit. Dar în afara ei, a Cassandrei, nu mai existau Bene Gesserit de multă vreme... Poate că era o simplă coincidență. Poate că Tleilaxu împrumutaseră denumirea de la Preacucernicele Maici și își înzestraseră creațiile cu ea...

– Legiunile sunt alcătuite din oameni vii?

– Sunt vii, dar nu știu dacă provin din cuve, sau se reproduc de unii singuri, dacă asta te interesează.

Cassandra răsuflă greoi și privi la pădurea de palmieri. Pe figura ei înflori un surâs; dar Mord era sigur că era o expresie programată. O mască *lhàg thong* cu care dorea să-l inducă în eroare. Privirea ei, de altfel, se lipise de filamentele Shiga. Ochii ei se holbară preț de câteva clipe. Mord încercă s-o sondeze, dar ea se grăbi să-l întrebe:

– Sunt supușii Decanatului?

– Au un rol în funcționalitatea lui, răspunse el, reflex, pierzând din vedere câmpurile ei. Nu știu care este *concret* acest rol. Ce zici? Ne-ar spune Nizar la ce-i folosește?

Cassandra pufni în râs și parcurse la fel de brusc următoarea folie de Shiga. Îi răspunse:

– Cred că *asta* e ultima rezervă a Imperiului... cea la care a făcut aluzie Nizar când ne-am întâlnit în boshul nostru cu Merovingii. Cea la care n-are acces decât Tleilaxu și, dacă i se pare Tleilaxului necesar, Decanul în exercițiu.

Încercă s-o sondeze din nou, dar se ciocni de același zid impenetrabil, așa că îi spuse:

– Poate că e, într-adevăr, ultima lor rezervă... Gândește-te! Oamenii din Terra Naevata sunt organizați social, au o condiționare biologică distinctă de a noastră; au și un fel de Texte ale Conservării, o religie pe care o urmează cu strictețe: Scriptura Schimbărilor...

– Te pomenești că sunt reflexia noastră, sugeră Cassandra. Poate că Tleilaxu se folosesc de ei ca să acționeze asupra noastră, rămase ea pe gânduri.

– Îți ofer toate informațiile astea! Cu explicațiile lor cu tot! Dă-mi numai câteva zile și-ți dau și restul pe tavă!

– În schimb, dorești injecția de putere de care vorbeai, nu-i așa? se interesă Cassandra.

– Nu acum! Acum doresc doar să favorizezi un război de asasini între Casele Sommers și Merovingi. Puterea o să vină după aia...

– Să favorizez un război de asasini? Cassandra se ridică de pe bancă și făcu doi pași. Ce legătură am eu cu așa ceva? Nu eu declar războiul de asasini! Nizar o face!

– Nizar poate fi convins de necesitatea unui astfel de război...

Cassandra se ridică și se apropie de unul dintre palmieri. Ce dorea Mord? Ce ar fi trebuit să facă ea ca să favorizeze un război de asasini? Se gândi la cuvele din suitele ei private. Cât de mult știa Mord despre ele? Poate că știa suficient de mult ca să-și imagineze că celelalte Cassandra Sommers erau material înlocuibil.

De ce m-a pipăit iarăși pe gât? se întrebă deodată.

– Eu? încercă ea să câștige timp. Eu îl pot convinge pe Nizar?

– Nu printr-o discuție directă. Îi poți prezenta dovezi care să-l determine să declare războiul deschis. Dacă ar vedea o persoană decedată, care să aibă trăsăturile tale, atunci, Nizar ar putea concluzie că...

– Nizar este un specialist în produse de cuvă, remarcă Cassandra. Ar recunoaște imediat o replică.

– Tu le recunoști cu ușurință?

Cassandra clipi mai des și dădu din cap.

– Le recunosc imediat.

– Dar tu știi care dintre ele e cea adevărată...

– Bineînțeles, îl minți. De fapt, ce propui?

– Mă interesa să scoți o replică de cuvă de-a fiicei tale, Cassandra Optimus, și s-o aduci spre dovadă în fața Tleilaxului. Pot face rost de frasal, otrava tradițională a clanului Merovingi. Aș putea s-o *ucid* pe Astrid Merovingi cu acest fel de otravă și, dacă în mai puțin de o săptămână ai veni și tu cu o replică ucisă cu același fel de drog, s-ar strânge suficient de multe evenimente care i-ar forța mâna lui Nizar să declare război... Ce părere ai?

Cassandra se încruntase, iar lui Mord îi trecu prin cap dacă între timp, scrisoarea care imita scrisul prințesei Astrid fusese interceptată de Ivor și Venexiana.

– Cred că îți dorești injecția asta de putere mai mult decât orice altceva, spuse Cassandra după câteva clipe de reflexie.

– Bineînțeles că da. Și tu vrei asta. Așa că, nu-mi mai spune că te temi de un incident diplomatic cu Nizar Al Awad! Îl vom mătura cu prevederile lui legale cu tot!

– Te grăbești, Mord.

– Uite ce e, Cassandra! Știu că nici tu, nici Oreste, nu sunteți de acord cu modul în care se transmite puterea Decanală. Știu că nu sunteți de acord cu prevederile Textului, care, iată, sunt suficient de impermeabile ca să ascundă șase milioane de inși, cuprinși în o mie cinci sute de legiuni. Iar acest lucru nu-i cunoscut decât de un individ care nu aparține dinastiilor...

– Ce vrei să spui? Dacă-ți imaginezi cumva că poți să-mi forțezi mâna... îl întrerupse ea, nervoasă.

– Și mai știu foarte clar că dorești să spulberi această manieră de transmisie a puterii! Mă refer la cea din Texte, bineînțeles! Așa că, slăbește-mă cu „graba"! Ai un plan de atac, eu știu de el, deci e momentul să ne unim forțele!

Cassandra îl privi pieziș. Cea care fusese ultima oară la Mord îi spusese de intențiile lui. Cassandra își trezise toate replicile din cuve atunci, și discutaseră despre el. Ghilda dorea să-și recapete influența – fusese concluzia greșită la care ajunseseră ele. De fapt, realiza ea acum, nu Ghilda se folosea de ea. Mord se folosea de Ghildă ca să-și atingă propriile scopuri.

Îl privi în ochi și se întrebă: de unde are melanj? Apoi își aminti de cum denumise războiul dintre legiuni: Micul Jihad. Oare mai scăpaseră Maici Bene Gesserit de *zenobia*? În cazul acesta, avea neapărată nevoie de un aliat care să-i deslușească semnificația legiunilor. Nu putea să lupte de una singură contra Tleilaxului și a unor Maici ascunse prin Terra Naevata.

– Vrei să precipit un conflict deschis cu Merovingii, înțeleg!

– Da.

– Vrei ca una dintre fiicele mele să dispară, nu-i așa?

– O replică de-a ei, nu altceva. Nu altceva! sublinie Mord. Doar nu-ți imaginezi că-ți ceream să sacrifici propria fiică!

– Ce știi tu despre replicile din cuvă, Mord? întrebă Cassandra cu un aer amar. Ce știi tu ce însemnăm unele pentru altele?

Mord se încruntă. Trebuia să existe vreo ediție princeps a Cassandrei Optimus. Era doar o copie de-a fiicei ei. Ce tot vroia Cassandra?

– Ți se pare un preț prea mic? o întrebă. Ce-aș putea să-ți mai ofer?

– N-ai cum să mă înțelegi, spuse ea. Armonicele din vocea ei părură că se desfac în ecouri care îl cutremurară. Glasul! Dar asta era insuficient ca să-l facă să priceapă.

– Îți ofer posibilitatea să obții toată puterea, Cassandra. Nu uita!

– Aproape că am toată puterea! Nu asta e problema. Tu vrei ca eu să renunț la una dintre replicile Cassandrei Optimus, ca și cum aș face un schimb de piese la *clef de voûte*: renunț la o marcă și obțin un avantaj teritorial. Ești prea rațional. Tu chiar crezi că totul poate fi discutat în termeni de comparație.

– Bene Gesserit nu sunt la fel?

– Acum, eu sunt Bene Gesserit! Acum, Bene Gesserit nu mai este dispusă să lanseze totul în joc doar de dragul unui raționament. Acum, *tu* ești ca vechile Maici... Dorești puterea pentru că te simți capabil s-o obții. Nu mai ești de acord cu predarea ei prin moștenire. Vrei puterea pentru tipii ca tine, care se informează, care sunt dispuși să riște și să concureze între ei...

– Tipi lipsiți de scrupule, vrei să zici! conchise Mord în locul ei.

– Cum zici tu, Mord! Ești un tip lipsit de scrupule, îndrăgostit de sistemele concurențiale, gata să treacă în Ordinul Bene Gesserit dacă i s-ar cere! Ai fi chiar în stare să te aliezi cu cei cu care nu ești de acord, ca să-ți atingi scopurile!

– Dar tu ce crezi că o să faci? Mord plonjă în bizarele câmpuri de vortex pe care i le deschidea melanjul lui Dendros. Avea câteva variante de continuare ale acestui moment, pe care mirodenia i le rulă rapid, ca și cum le-ar fi înscris în boshii ce alcătuiau sferoidele Ghildei. Dintre toate posibilitățile, alese o întrebare tăioasă: Îți imaginezi că ai să mă refuzi, când toate documentele sunt la mine?

Cassandra căscă ochii mari și se încordă toată, gata-gata să se năpustească asupra lui. Ghildarul ăsta care luase conflictul pe cont propriu era în stare să-i ceară să renunțe la o replică a fiicei sale, după care s-o înghesuie cu un șantaj nesusținut... În plus, Mord habar n-avea că o Bene Gesserit nu trece pe lângă ocazii fără să le fructifice. De ce s-ar mai fi holbat ea la filamentele de Shiga dacă n-ar fi dorit să le stocheze și să le studieze după ce va ajunge înapoi, în boshul ei?

Mord e stupid, își spuse. Ar trebui să-l ucid chiar acum! Se pregăti de transformare. Tainele de luptă i se revărsară în creier, dar vocea uneia dintre replici îi bubui sub craniu: *Nu ai dreptul să nedreptățești Ordinul pentru un simulacru de-al fiicei tale! Ce facem dacă mai există Maici pe Terra Naevata?... Maici lansate pe urmele noastre...*

Mord o privea. Părea calm, dar Cassandra îl examină în tonuri *lhag thong*. Îi era teamă, dar se masca foarte bine. Îi era teamă că putea fi refuzat; nici prin cap nu-i trecea că femeia l-ar fi putut ucide acum, după ce petrecuseră în boshul lui, ca o călugăriță care își masacra partenerul după acuplare. Încordat, aștepta răspunsul ei.

– Am să renunț la una dintre *fiicele* mele! sublinie Cassandra. În timp, sper să te fac să înțelegi asta...

Citește în melanj! realiză ea. Bănuia din melanj care era răspunsul meu, dar nu era sigur de el!

Mord dădu din cap, abținându-se să respire, iar Cassandra se trezi invadată de un registru lansat din boshul ei privat. Una

dintre replici atintise vortexul asupra ei, după ce reușise să-l capteze pe Mord.

– Eram sigur că n-o să-ți tai craca de sub picioare! forță el nota, respectând, mai departe, câmpul afișat de mirodenie. Cassandra trebuia să spună acum: *Sunt sigură că, oricum, nu m-ai fi lăsat de izbeliște! Încă mai ai nevoie de mine...*

– Sunt sigură că, oricum, nu m-ai fi lăsat de izbeliște, citi Cassandra cuvintele pe care i le afișa vortexul atintit de replica ei. Încă mai ai nevoie de mine...

– Corect! abandonă Mord scrutarea în mirodenie. Te recunosc, în sfârșit.

Se răsuci spre ea, privind-o cu ochi limpezi ce mimau o sinceritate *lhag thong*. Știa și singur de acum ce avea de făcut ca s-o îmblânzească. Nu trebuia decât să înceapă să-și folosească vortexul... O urmări cum înghite în sec, strângând pleoapele, luată pe nepregătite.

– Ce zici, continuă el, stăruind asupra sânilor ei, dacă Tleilaxu au conceput Scripturile legiunilor ca fiind ceea ce permite Conservarea Decanatului?

Cassandra își acoperise nasul și gura cu palmele și privi țintă la Mordec'hai. Nu înțelegea ce se întâmplă. Avea senzația că un ulei cald îi ungea intestinele.

– Vezi tu, Cassandra, de ce am nevoie de tine? Sunt simplu magistrat și director al Ghildei... Nu-mi este permisă inițierea în secretele dinastiilor. Dar voi, voi aveți dreptul să fiți inițiați. Nu există nici o prevedere care să vă împiedice să aflați secretele... Când sunt probleme, Tleilaxu iau automat partea Decanului în exercițiu și îi arată, măcar parțial, ce se petrece pe Terra Naevata. Nu există nicăieri nici o prevedere care să vă țină departe de secrete... Tleilaxu nu vi le oferă pentru că nu aveți nevoie de ele, dar, la o adică, vă fac părtași. Eu n-aș putea niciodată să fiu părtaș la secrete, dacă respect regulile din Texte!

Cassandra respiră adânc. Avea senzația că cineva îi umpluse sânii cu păcură caldă. *Îți e frig! Îți e frig!* percepea emisia din vortex a replicilor ei, dar de acum, nu-i mai are de nici un folos.

– Mord... îi spuse ea. Aș vrea să mă odihnesc... Te superi?

– O să ne odihnim. Împreună, zise el, făcu o pauză și o întrebă: Ești dispusă să împarți cu mine puterea?

Cassandra se scutură, ca și cum ar fi intrat sub un jet de apă înghețată.

– Tu nu înțelegi că...

Nu reuși să termine propoziția. Vortexul păru s-o învăluie în fuioare de căldură, iar mintea îi patina. Simți nevoia să se agațe de Mordec'hai Diaz.

– Puterea, Cassandra!

Dădu să se tragă de lângă el. Dar ce i se întâmpla acum semăna cu cele petrecute în bosh, în timp ce veneau spre Syrta. În mintea ei se perindară scenele de pe drum, numai că se vedea și pe sine însăși din afară. Oftă, fără să-și dea seama cum, și puse mâna la gură, disperată, încercând să oprească plăcerea nestăvilită care o inunda precum mierea grunjoasă.

– Ei? o țintui Mord cu privirea.

Cassandra gemu. Îi răspunse, răsuflând rapid:

– Ți-am promis, Mord! Voi ucide una dintre replicile mele... Cu un drog tradițional Merovingi. Cu frasal...

Mord dădu din cap satisfăcut și îi făcu semn să-l urmeze. Pe drumul ce ducea în saloanele din spatele serei, începu să-i explice cu vorbe cât se poate de seci cum credea el că trebuie studiată Terra Naevata și cum putea lovi decisiv în Texte. Cassandra îl aproba, buimacă. Intrară în salon.

– Textele sunt pline de pasaje obscure, spuse Mordec'hai, iar Nizar le cunoaște înțelesul. Sunt informații transmise din tată-n fiu, la adăpost de vortex. Tleilaxu pretind că transmit lucrurile astea doar prin cuvinte...

Spusese asta ca și cum s-ar fi justificat pentru umilința la care o supusese pe Cassandra. Ea îi aproba însă, liniștită, argumentele, ca și cum n-ar fi avut nici un resentiment.

– De ce nu le revelează dinastiilor? Înseamnă că, de fapt, Tleilaxu sunt adevărații conducători, remarcă ea.

– Se poate, recunoscu Mord. Pesemne că dacă ar fi revelată ambelor dinastii, doctrina ar duce la o perpetuă luptă pentru putere.

– Așa, o cunosc doar dinastiile în exercițiu. Bizar, însă! De ce nu transmit Decanii cunoștințele revelate succesorilor lor? Cum se face că nu rămân ele în patrimoniul dinastiilor? Oreste și cu mine n-am fost niciodată informați despre utilizarea la maxim a vortexului... cu toate acestea, predecesori de-ai noștri s-au aflat la cârma Decanatului...

– Corect! Ca să nu mai pun la socoteală faptul că stai tot timpul față în față cu toate mamele tale... Ți-ar fi putut spune oricând ce se petrece pe Terra Naevata.

Cassandra surâse și-l apucă de mână pe Mordec'hai. Se gândi la Cassandra Secundus: acum, o bombarda cu informații prin vortexul ațintit asupra ei. Nu știa nimic. Nu știa nimic despre Terra Naevata. Spuse, după o pauză:

– Probabil că ceva i-a împiedicat s-o facă.

– Probabil că e vorba de informații condiționate prin vortex? Te pomenești că nu poți accesa informația decât dacă ești capacitat de o cheie de pătrundere în Terra Naevata. E un motiv în plus să declanșăm războiul de asasini... A-l capta pe Ivor acum, când Nizar i-a deschis registrele către Terra Naevata, ar însemna să căpătăm informațiile deținute de el.

Cassandra privi în firul *guvernor* din tavan și comandă o sticlă de vin de Caladan. Licurigloburile de pe pereți se umflară, iluminând mai puternic. Dori să pornească sferoidul Ghildei, dar se răzgândi în ultimul moment. Ce dorea Mord? S-o ucidă pe una dintre fiicele ei. Emise iarăși acceptul în vortex. *Sunt de acord, Mord. Îmi voi ucide una dintre fiice.* Zise:

– Dar, să nu uiți! Din momentul în care vei încerca să lupți împotriva mea, te asigur că voi ști să trag o linie de demarcație! Între sex și interes!

Blocă orice fel de acces în vortex și se strădui să nu se mai gândească la nimic, doar-doar l-ar împiedica pe Mord s-o capteze. *Nu-ți face probleme!* simți comunicația replicii sale. *Mord are alte probleme acum. Se gândește că nu are nevoie decât de câteva zile ca să [illegible] să uiți tot ce ai [illegible]. Te-a copiat mai tot timpul și a transferat informația în vortexul bolhului în care te afli. Vrea s-o proceseze și apoi s-o substituie cu o alta,*

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

creată de el. Cu prima ocazie, o să-ți hrănească amintirile cu o memorie sintetizată de el...

Speră ca din toată întrevederea să nu mai rămână decât acceptul pe care tocmai i l-ai dat.

– Scripturile Schimbării... murmură ea deodată. Poate că așa e... Măcinarea lor continuă asigură stabilitatea Decanatului. Cum naiba a reușit Tleilaxu performanța asta?

– Nu știu. Am schițat un plan însă...

– Un plan! îl întrerupse Cassandra, absentă. Se apropiase de trunchiul unui cocotier, trecându-și palma peste scoarța lui. Își mască tremurul nervos sub o perdea *lhag thong*. Vortex! Își lăsase un releu legat de acest cocotier. O altă Cassandra Septimus o făcuse.

Își aminti de senzația de rugos din palmă. Îi fusese transferată de ultima ei copie care fusese cu Mord în Syrta. Îi povestise ce făcuseră și ce discutaseră aici, împreună, își aminti Cassandra *activă*. Ele îl bănuiau de multă vreme că le încarcă cu amintiri ce se accentuau cu trecerea fiecărei ore și hotărâseră să-și lase mesaje în scoarța copacului din salon, într-un alfabet compactat, importat de pe Ix.

tu ai apucat să-i promiți că-ți vei ucide fiica?

– Ce-or mânca ei acolo? îl întrebă. Nu cred că pe gerul ăla poate să crească ceva.

– Scrie totul aici, plesni Mordec'hai maleta, iar Cassandra își coborî palma cu câțiva centimetri mai jos. **da** – descoperi ea o scrijelitură în alfabet compactat de Ix. Oare câte dintre ele fuseseră făcute de Mord să-i promită sprijinul?

Încercă să-l sondeze. Dar și ghildarul privea *lhag thong*, învăluindu-și mintea într-o perdea de fum.

și pe mine m-a obligat să-i promit că-mi voi ucide fiica, găsi ea o altă inscripție. De ce oare le obliga să-i promită că-și vor ucide fiicele?

Cassandra scuturâ din cap. *Știa* de ce, fir-ar să fie! *Știa*, dar începuse să uite deja. Se străduî să găsească releul de vortex care îi absorbea amintirile recente. Bosh blestemat de Syrta! își spuse. Mă aspiră în câmp!

– ... de fapt, continua Mord, fără să-și dea seama ce făcea Cassandra, de fapt, am și mirosit chestia aia pe care o mănâncă ei: colonii de *Chlorella*. Dar asta nu e important. Important este că tipii ăștia care mănâncă *Chlorella* există și fac parte din vortex.

– Ai zis ceva de un plan, reluă Cassandra, în timp ce se gândea că, oricum, Mord bănuia de mult că femeia *activă* care îl vizita era mereu o altă Cassandra...

Mordec'hai începu să explice. Aveau nevoie de cineva de încredere în Terra Naevata. Cineva care să urmărească mișcările legiunilor de acolo de unde Nizar nici nu se așteaptă s-o facă... Să înregistreze mișcările în vortex. Mord spunea că era în stare să elibereze câmpuri întregi aflate sub controlul Ghildei, în care spionul lor să aglomereze voluminoasele pachete de informație.

În paralel, în alte câmpuri, operatorii Casei Sommers vor înregistra toate evenimentele importante din Imperiu și din porțiunea cunoscută a vortexului. În final, trebuiau să compare cele aflate.

– Doamne, Mord! Dar va fi imposibil! Sunt prea multe evenimente, iar noi nici nu știm care sunt relevante și care nu din punct de vedere al vortexului, replică Cassandra.

– Le vom clasifica, zise Mord, în timp ce Cassandra scrijelea pe scoarță mesajul pe care avea de gând să-l lase eventualelor ei succesoare.

eu i-am spus da – îmi explică cum trebuie studiată
er. naev. – vezi că o să începi să uiți chiar de acum!

– Le vom clasifica... Dacă plecăm de la premisa că Terra Naevata reprezintă resursa maximă a vortexului, nu ne rămâne decât să luăm în considerare evenimentele majore prin care trece Decanatul.

– Ești convins că știi ce este acela un eveniment important? întrebă Cassandra, îndepărtându-se de cocotier.

Mord încuviință. Studie câmpurile proximale, constatând satisfăcut cum pachete întregi din vortexul Cassandrei erau aspirate în spiralele ce străbăteau încăperile boshului. Subființele Ghildei, care adoptaseră *spros med* ca mod de viață, erau cei mai siguri aliați! Nu doreau nimic pentru ele...

– N-avem de ales. Trebuie să începem cumva.

Cassandra strâmbă din nas, după care mimica ei se îndulci și se apropie de sofaua acoperită de un frunziș compact, pe care se odihnea Mord.

– Înțeleg, îi zise. Și cine va ieși afară? Nimeni nu-i atât de nebun încât să iasă pe Terra Naevata.

– Credeam că, mai degrabă, mă vei întreba de ce nu ies cu ajutorul amplificatorului, surâse el.

– Ei, bine! izbucni Cassandra în râs. De ce nu ieși cu ajutorul amplificatorului?

– Nizar e atât de meticulos, încât canalul de acces al vortexului de pe Terra Naevata nu poate fi spart. Dacă ar fi fost un simplu registru de acces, Cassandra Secundus ți-ar fi comunicat deja secretul legiunilor, iar noi n-am mai fi avut ce să discutăm acum.

– Cine iese afară? insistă ea.

– Messaoud Harkonnen și Brenda Atreides. Dublu condiționați, explică Mord. Unu: spaima de a reveni în Landsraad, unde sunt urmăriți de tot ceea ce înseamnă administrație, de amicii escrocați și de Decanat. Doi: necesitatea imperioasă de a studia legiunile... ceva în genul idealului din copilărie, renăscut acum, când ai ajuns un om așezat. Înțelegi, nu?

Cassandra scutură din cap, dar ghildarul făcu un gest de lehamite.

– Și dacă Merovingi ajunge primul la cei doi? insistă Cassandra.

– Ivor? Probabil! Dar acum, eu sunt la butoane. Deocamdată, Ivor și Nizar nu pot decât să se uite la mine cum fac o mișcare sau alta... dar n-au cum să ajungă înaintea mea, nicăieri! Nicăieri, înțelegi?

XVI

Stă scris în Panoplia Propheticus *că numărul total de* dul ta *din Univers este finit. Se întreabă unul dintre puținii membri de sex masculin ai Ordinului:*

„Este oare improbabil ca într-o perioadă infinită de timp, un număr finit de dul ta *să nu ajungă să se recombine? Este oare improbabil ca eu să nu mai fi pus vreodată aceste două întrebări?"*

– NU PUTEM SĂ INTRĂM ÎNAPOI ÎN HALĂ... constată Messaoud și se lipi cu spatele de poarta cleioasă, acoperită de o mâzgă verde. Își trase cușma de lână pe ceafă și se uită la Brenda.

Ea privea înapoi în canalul lung, cu pereții palpitânzi, prinși în rame nichelate și în carapace cornoase. Avuseseră timp berechet ca să-l *nicheleze*. Era bine iluminat și întreținut, semn că aici, cel puțin, Tleilaxu intrau deseori; contrasta ca aspect cu dezordinea și paragina din hală.

Porniseră în explorarea tunelului cu două zile mai devreme. Își umpluseră buzunarele pelerinelor cu nisipul roșu, hrănitor, dar, mergând prin canal, constataseră că își luaseră mai multe precauții decât ar fi trebuit. La fiecare milă, canalul se lărgea, iar

pe fundul lui, printre sloiuri de gheață, ițindu-se dintre marginile cornoase ale podelei, bălteau colonii de *Chlorella pluricellularae*. Întreg tunelul era plin de mirosul ei dulceag.

– Hai să ne întoarcem, Mess! spusese Brenda. Dacă drumul ăsta duce în Edificiul Superior?

– Eh, făcu el un semn plictisit. Crezi că acolo *sus* riscăm mai mult decât aici? Parcă nu i-ai cunoaște pe Mac și pe ceilalți... Mai stăm câteva zile aici, până le trece supărarea și după aia ieșim la fix ca să mergem la un medic Souk și să aflăm: ești, sau nu, gravidă?

Brenda se apropie de el, strângându-l în brațe:

– Să nu-ți treacă prin cap că o să uit ce-ai spus acum, Messaoud Harkonnen!

Își continuară drumul. După câteva ore, ajunseră la o bifurcație. Deasupra lor, pe peretele de mușchi, descoperiră o serie de însemne sângerii, în relief, pe care nu le puteau înțelege.

– Poate că duce în alt Edificiu... comentă Messaoud.

– Ești nebun? Știi la ce distanță se află Malta de noi? Trei sute de mile, pe puțin! exclamă Brenda, făcându-l pe Mess să râdă.

– Am fost odată în Malta cu un submarin de-al Ghildei Extinse... după cum mă orientez eu, acum mergem în sens opus. Mess făcu o pauză și privi de-a lungul celor două culoare care li se deschideau în față. Totuși, reluă el, tunelurile astea duc undeva unde se poate ajunge mergând pe jos. Nu văd nici un vehicul! îi atrase el atenția. Pe urmă, nici nu mergem mai mult de douăzeci de minute și dăm de un rezervor cu mâncare.

– Mda. Ca și cum pe aici ar fi trebuit să treacă o grămadă de oameni! admise Brenda.

O luară pe tunelul din dreapta. În scurt timp, diametrul acestuia se lărgi, pe pereții laterali apărură sasuri de oțel, încastrate în zidurile elastice ce pulsau. Erau așezate la înălțime din ce în ce mai mare – trebuia să te cațeri pe niște trepte lucioase ca să ajungi până în dreptul lor.

– Hai să vedem! propuse Brenda curioasă și se urcă spre cel mai apropiat sas. Messaoud o urmase și, în mai puțin de jumătate de minut, se strecurau într-o încăpere scundă și lungă, ocupată de scaune din lemn, placate cu piele tăbăcită, așezate în fața unor

mese lungi, geluite. O luară printre scaune, le examinară, apoi pipăiră pereții roșii care emanau căldură. Erau tot într-un bosh, mult mai bătrân însă, după cum constată Mess privind la creturile pielii de pe zid.

– La ce se uitau când se aflau aici? se întrebă, așezându-se într-un scaun.

Mesele ordonate în rânduri paralele se terminau brusc în fața unui perete larg, acoperit de o perdea deasă de păr ondulat, lucios, fremătând într-un ritm discret, ca bătut de un curent de aer.

– Ia vezi, Brenda! E ceva acolo? întinse Messaoud mâna spre peretele către care erau orientate scaunele.

Brenda porni către capătul camerei. Se aplecă, se zgâi la materialul ca o catifea mătăsoasă din care era confecționată podeaua, se așeză în genunchi, puse mâna pe plușul ciudat și se pătă cu un lichid cafeniu. Descoperi o ridicătură dreptunghiulară, îmbrăcată în aceeași pâslă moale și umedă. Semăna cu o cărămidă ce ieșea din planșeu.

– Ia uite, Mess! Firele astea se rup! spuse Brenda, smulgând un pumn din materialul fin al podelei. Simți în palmă umezeala ce se scurgea dintre firele verzi. Un miros acrișor și răcoros îi gâdilă nările.

– Ce dracu'?!... Chestia asta e vie! realiză ea inconștient. Podeaua asta e vie!

Se ridică și-i arătă lui Messaoud firele verzi și mustinde pe care le ținea în mână.

– Un bosh ciudat, zise Messaoud.

– Ce-o fi asta? întrebă Brenda, privind la denivelarea acoperită de iarbă.

Reflex, apăsă cu piciorul pe ridicătura dreptunghiulară. Zidul din spatele ei se despică șuierând, iar Brenda plonjă, strigând ascuțit, sub primul rând de mese.

– Al naibii să fiu! Ia uite, Brenda! se auzi vocea lui Messaoud venind din spatele camerei.

Peretele culisase, iar perdeaua de păr se desfăcu, descoperind privirii un sferoid 2D asemănător celor pe care erau afișate spoturile publicitare mobile în Edificiul Inferior. Numai că acesta se deschidea către un peisaj bizar, adânc, alb, alcătuit din forme

neregulate, întrerupându-se brusc la un moment dat, după o linie frântă.

Un tavan? se întrebă Mess și dădu să se apropie de sferoid, ca și cum ar fi dorit să privească undeva după colțul lui. Ce fel de tavan e ăsta, atât de neregulat? A explodat?

– Cum dracu' de nu cade apa aia?! exclamă Brenda, arătând cu mâna spre cerul albastru care se ridica deasupra munților, străbătut de nori cirrus înalți. Era la fel de albastru ca apa din bazinele micuțe ale parcului sub adierea ventilatoarelor de Ordos, cu suprafața parcursă de încrețituri. Ca un bazin cu marginile sparte și cu fața în jos, își zise Mess. Un bazin uriaș...

– Ce e asta, Mess?

Harkonnen își întinsese gâtul, sorbind din ochi imaginea de pe vechiul sferoid al Ghildei. Aducea, oarecum, cu fotografiile peste care se uitaseră în foliile Shiga din hală, numai că acum puteau vedea vântul adevărat care răscolea neaua ca o pudră fină și auzeau vuietul profund al curenților de aer izbind sloiurile de gheață.

– Cum ai făcut? o întrebă pe Brenda.

Buimacă încă, Brenda apăsă din nou cu piciorul pe ridicătura dreptunghiulară. Imaginea din sferoid! Imaginea din sferoid se schimbă imediat... Alte întinderi albe care se ridicau, ascuțite, mult mai înalte de data asta. Absurd de nesfârșite.

Aici, cerul era senin, de un albastru lucios, iritant. Brenda apăsă iarăși și imaginea se schimbă din nou: o întindere albastră, plată, care se termina departe, ca tăiată net, foarte joasă. Deasupra tăieturii drepte, în fundalul imaginii, se vedea cerul imaculat.

– Doamne, dar ametesc dacă mă mai uit!... spuse Brenda.

– Aia de deasupra nu-i apă! remarcă Mess. Nu-i nici tavan, dar nici apă!

Chiar atunci, observară un șir de puncte închise la culoare avansând încet pe întinderea netedă. Instantaneu, sferoidul Ghildei se împărți în pătrate, punctele mișcătoare au fost încadrate, iar masa lui Mess începu să trepideze, lăsând să se ivească de sub ea un sferoid 2D de mici dimensiuni:

LEGIUNEA TENGRI. BRUNDURILE 7–20.
DIRECȚIE DE DEPLASARE: SUD-SUD-VEST.
APĂSAȚI ORICE TASTĂ!

Mess se execută imediat, iar imaginea din vechiul sferoid al Ghildei se apropie de grupul care se deplasa cu lentoare. Sferoidul cel mic începu să piuie, înscriind noi informații:

MATCA MAJORĂ TENGRI ÎN BRUNDUL 10.
LEGIUNEA TENGRI A TRAVERSAT
MEDITERANA DUPĂ CE A SPULBERAT
LEGIUNEA SPREE. VORTEX ACTUAL:

Urma un desen complicat, pe care Mess încercă în van să-l compare cu cel de pe corpurile care, de acum, se vedeau în detaliu. Nu era nici o asemănare între schițele înscrise în sferoid și spiralele mult mai bogate ale legionarilor.

DESTINAȚIE: CYRENAICA
SCOP: DISTRUGEREA LEGIUNILOR
KILDARE ȘI SOHER, ANGAJATE DEJA
ÎN MICUL JIHAD.

– Doamne! Dar ce puternici sunt! exclamă Brenda, privind la corpurile îmbrăcate în blănuri.

– Seamănă cu Vorbitorii pentru Pești din Dispersie... constată Messaoud. Cei pe care îi tot vedem în sferoidele Ghildei...

Femele și masculi defilau cu dificultate prin fața sferoidului cel mare, încărcați de poveri, ținînd de cordoane din piele niște ființe bizare, cu patru picioare, cu gâtul și capul prelungi, acoperite cu coame mătăsoase ce fluturau în vânt.*

Mess exclamă:

– Căței uriași! Al naibii să fiu dacă ăștia nu-s niște căței uriași, plini de bagaje...

---

* Există texte anterioare Erei Ghildei care descriu animale asemănătoare, utilizate pentru tracțiune și concursuri. Se pare că aceste animale fumizau ocupații unui număr foarte mare de inși, și că existau chiar meserii deosebit de respectabile în jurul lor. Cu toate eforturile, a fost imposibil să reconstituim numele real al animalului la care se face referire mai sus.

– Câței?! Ia uite-te mai bine!

Imaginea se apropie din nou însă, încadrând un grup de opt masculi ce susțineau un fotoliu înalt, acoperit cu un coviltir de piele înghețată. Așezată în el, o femelă uriașă ale cărei vortexuri luceau verzui, contrastând cu pielea ei galbenă. Sferoidul păru să se aștintească asupra ei, apropiindu-se într-o revărsare de zbârnâituri: *wvuup! wvuup! wvuup!*

Sferoidul țiui iarăși:

ULLA MINGRE. MATCĂ MAJORĂ TENGRI. A ECLOZAT 12 GENERAȚII PÂNĂ LA VÂRSTA DE 30 DE ANI (31 DE ANI PANTELLERIENI) – citi Messaoud și o privi iar pe femela care, descoperită, înfrunta gerul.

– Pe unde naiba văd ăștia? întrebă Brenda deodată, remarcând figura bizară a Ullei Mingre, cu pometi proeminenți și cu două tăieturi piezișe în loc de ochi.

În loc să răspundă, Messaoud apăsă la întâmplare pe o tastă chihlimbarie, iar sferoidul de pe masă se umplu cu noi date:

CARACTERISTICI EXTINSE TENGRI

ÎNZESTRARE ENZIMATICĂ:

I) OSTEO-SIDERIN SINTETAZĂ – ASIGURĂ IMPREGNAREA FERICĂ A OASELOR LUNGI. SE OBȚINE CREȘTEREA REZISTENȚEI MECANICE A SCHELETULUI.

II) IZOPREN-SINTETAZA TEGUMENTARĂ – ASIGURĂ IMPREGNAREA CU FIBRE ELASTICE A PIELII. SE OBȚINE CREȘTEREA CAPACITĂȚII DE CICATRIZARE ȘI O REZISTENȚĂ CRESCUTĂ LA TRAUMELE DIRECTE.

III) NEURO-PACK GYRAZA – SCADE CAPACITATEA DE A ELABORA SISTEME MENTALE PREFORMANTE, SCADE CAPACITATEA DE SCHEMATIZARE. ASIGURĂ STIMULAREA CIRCUITELOR DE RĂSPUNS LA STIMULII PARTICULARI ȘI INDIVIDUALI.

În final, era din nou afișat vortexul actual al legiunii. Studiindu-l din nou, cu atenție, fu rândul Brendei să exclame:

– Operatorii de cuvă sunt niţeluş rămaşi în urmă... Vortexul nu corespunde... Se apropie mai mult de sferoidul 2D şi se uită la desenul spiralat de pe corpurile legionarilor. Nu sunt similare nici între ele... sunt distincte, de la individ, la individ, aşa cum avem şi noi. În foliile Shiga din hală scria că spiralele sunt comune tuturor membrilor unei legiuni...

– Poate că am înţeles greşit...

– Crezi? Atunci, de ce dau mereu în sferoide date despre vortexul actual?

Brusc, imaginea înscrisă în sferoidul 2D se schimbă, fără ca Brenda să fi apăsat pe nimic.

EROARE! EROARE! EROARE!
LEGIUNEA TENGRI SE AFLĂ ÎN EUROPA.
A ANGAJAT MICUL JIHAD CU SPREE.

– Hei! Ce naiba?

Se uitară în peisajul dominat de paakul marin. Era cu desăvârşire gol. Locurile parcurse acum câteva clipe de Tengri erau virgine. Nici un fel de urme. Nici un fel de legiune, cât vedeai cu ochii.

– Ce naiba?! se miră Brenda.

Mess ridică din umeri. Habar n-avea ce să zică. Brenda apăsă iar pe dreptunghiul din podea. În sferoid reapăru prima imagine, cea cu norii cirrus, asemănători cu suprafaţa unei ape bătute de ventilatoare de Ordos.

Ameţesc, se gândi ea.

– Poate că cine a făcut toate astea a pierdut legătura cu ei, cu legionarii, argumentă Messaoud. Poate că datele pe care ni le oferă Ghilda aici sunt învechite.

– Ghilda, zici? i-o reteză Brenda, căscând ochii. Eu cred că Ghilda ar plăti o grămadă ca să vadă ceea ce vedem noi acum.

Iarăşi îi trecu prin cap că n-ar fi trebuit să coboare din Edificiu. Cine stăpânea tunelurile şi terminalul se pregătea de o mişcare în stil mare, asta simţea Brenda, cât se poate de clar. Nimeriseră într-un război care nu era al lor şi văzuseră lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă niciodată.

*

– Dacă aș putea, l-aș naște pe copilul nostru aici și n-aș mai ieși niciodată în Landsraad! exclamase Brenda după ce vizitaseră mai multe încăperi de vizualizare a Terraei Naevata.

– Ce-ai vrea să facă un copil, aici, de unul singur? replică Messaoud.

– Ar avea tot ce-i trebuie, răspunse Brenda. Mâncare, apă, căldură... Și s-ar uita mereu la lucrurile astea frumoase care mă fac să amețesc. Nimeni din Edificii n-a mai văzut așa ceva!

– Și cu cine ar vorbi despre ce vede? Singur, fără prieteni, ar înnebuni în boshii ăștia bătrâni!... conchise Messaoud și porni înainte, prin tunelul inundat de lumina umedă a reflectoarelor.

Stabiliseră să depășească bucla pe care o făcea tunelul în fața lor, după care aveau să revină în sala de unde plecaseră. Acolo, în încăperile lăsate în spate, pline de hărți și de dosare, trebuia să găsească datele care priveau secretul tunelurilor. Aveau de explorat o grămadă, așa încât era necesar să-și facă un plan.

În câteva minute, ajunseră la bucla tunelului și o depășiră, debușând într-o sală imensă, lungă de sute de metri, care se căsca în adâncime pe 20–25 de niveluri. Firele *guvernoare* de vortex se răspândeau pe tavan în evantai, emanând luciri albe. De undeva de jos se auzeau sfârâituri și păcănituri care stârneau ecouri. Erau zeci de benzi rulante paralele, care se alunecau lent către extremitatea îndepărtată a construcției.

Deasupra intrării în hală, o pancartă afișa:

CYRENAICA – VORTEX TERMINAL

Brenda se apropie de marginea balustradei și privi în jos, către benzile rulante. Distanța era prea mare pentru a deslușI ce transportau. Se răsuci către Messaoud:

– Coborâm?

Harkonnen se scărpină în bărbie și aprobă cu un gest lent al capului:

– Nu stăm mai mult de o oră. După aia, ne întoarcem în hală.

O luară în jos pe scările spiralate, stârnind zgomote înfundate cu fiecare pas ce se afunda în treptele elastice. Pe măsură ce se apropiau de benzile rulante, vedeau din ce în ce mai clar ce transportau; o dată ajunși în dreptul lor, Brenda duse mâna la gură și murmură:

– Spirale... spirale pentru vortex... ce naiba se întâmplă aici, Mess?

Mess citea tăbliţele indicatoare situate deasupra benzilor de piele. SOHER, KILDARE, TENGRI...

Răspunse sec:

– Pesemne că legiunile se pregătesc de război, iar astea sunt decoraţiile ce-i aşteaptă pe învingători! îşi aminti el de dosarele pe folii de Shiga.

Brenda strânse din buze, îşi vârî mâinile în buzunarele pelerinei şi începu să se plimbe printre benzile rulante acoperite de o peliculă fină de lichid ce lucea în farurile uriaşe suspendate de tavan. Se uită în coridoarele laterale ce părăseau sala, părând că se întind la nesfârşit. Cât vedeai cu ochii, şiruri nesfârşite de spirale veneau de departe, suspendate de plafoanele lucioase, imediat sub firul *guvernor* al culoarelor. Strălucitoare, luminau atât de puternic încât păreau că sunt fierbinţi.

Un bosh uriaş! Un bosh uriaş a cărui gură colosală, asemănătoare ciocului unui calmar, lăsa să se scurgă afară spiralele umede. Tentacule prelungi se iţeau din tavanul roz şi pescuiau spiralele, agăţându-le de firele ce zbârnâiau încetişor.

Brenda se căţără pe un ieşind al boshului şi examină firele. Nu. Nu erau din metal. Erau dintr-o piele armată cu fibre cornoase, spiralate.

– Puterea Ghildei! exclamă Mess, înmărmurit, când doi ochi imenşi se deschiseră deodată în capătul coridorului.

– Ghilda? strâmbă Brenda din nas. Ţi-am spus că Ghilda n-are legătură cu ce se întâmplă aici. Făcu o pauză, şi spuse, apăsat: Eu sunt sigură că e mâna Tleilaxului.

Ochii boshului clipiră de câteva ori, ca şi cum ar fi încuviinţat. Apoi se închiseră cu lentoare.

Nu mai puteau intra în hala cu dosare și hârți. Era plină de oamenii lui Mordec'hai care scotoceau prin separeuri, care se strigau... păreau că se agită fără un scop precis. Printre ei, doi operatori de cuvă de imagine se plimbau cu dispozitivele Ghildei pe umăr printre paravane și încăperi.

– Imposibil să mai punem mâna pe documente ca să le vedem... șopti Brenda.

Mess se uită prin fanta cleioasă din perete, la rasul solului. Tipii cărau din hală tot ce le pica în mână: dosare, spirale desperecheate de vortex, microdiskuri din os expandat pentru sferoide, hârți pe folii Shiga și pictografii ținute în cuve de ulei.

– Numai să nu pună mâna pe noi...

– Nu ne prind ei! suflă Messaoud. Habar n-au pe unde-am luat-o... Se mai uită în hală și abia se abțînu să nu pufnească în râs. Când se întoarse s-o privească pe Brenda, ochii îi jucau. Ai avut dreptate! Mord e cu ei, da' habar n-are la ce se uită...

– Ți-am spus? Ghilda e pe dinafară... Poate Nizar, *Hârca*, să știe câte ceva!

– Ascultă, Brenda! De unde știai că Ghilda n-are legătură cu chestiile astea?

– Ești curios?

Mess își țuguie buzele, nervos, gata s-o mai întrebe ceva, dar tresări brusc și îi făcu semn să tacă. Din depărtare, de dincolo de sală, dinspre canalul ce ducea la magazinul de antichități, se auzea vocea de neconfundat a lui Mordec'hai Diaz. Harkonnen își lipi urechea de fanta din zid, își reprimă un tremur de greață simțind umezeala caldă a boshului și șopti:

– Ssst! Ține-ți respirația! Vorbește despre noi.

– *...cei doi fiind astfel acuzați de spionaj în favoarea Dispersiei. S-a dat ordin în întreg Decanatul să fie puși sub urmărire. Messaoud Harkonnen și Brenda Atreides ar putea fi cheia acestui război! Deocamdată, sunt singura noastră legătură cu inamicul din Dispersie.*

Totul a pornit de la un furt banal...

Messaoud căscă ochii și alunecă, inconștient, de-a lungul zidului. Nu-i venea să-și creadă urechilor. „Iepurii" pe care îi lăsase în câmp îi scoseseră din minți pe urmăritori. Auzea vag vocea comentatorului care povestea tărășenia de la localul lui Mac Holstein, urmată de goana prin Landsraad. Când începură interviurile celor implicați în poveste – Mess îi recunoscu pe Sörensen, pe Mac și pe Encino – Harkonnen își pierdu controlul de tot, ca și cum o izbitură devastatoare l-ar fi izbit în plex.

– Ce-i? se ambală Brenda. Îi vedea pe frunte o venă îngroșată cum zvâcnea de parcă ar fi fost gata-gata să se spargă.

– Ăștia vor să ne termine cu orice preț! horcăi Messaoud.

– Ce tot spui?!

– Taci! Să nu ne audă!...

– Dar ce s-a-ntâmplat? insistă Brenda, șoptind.

Buimac, Mess făcu semn către sală:

– N-auzi?

– ... *de la dispariția lor, comenzile date în vortexul din Landsraad sunt parazitate constant. Vocile cuplului Harkonnen-Atreides se suprapun peste toate ordinele din câmp, perforând chiar și registrele distale de sub controlul administrației. Nu pot fi altceva decât acțiuni pe timp de război, care vizează la stabilitatea...*

Brenda își duse amândouă mâinile la gură; simțea cum sute de țurțuri îi joacă în burtă. Se uita la Messaoud, fără să înțeleagă cum de li se putuse întâmpla așa ceva...

– Bine că ai lăsat nenorocitele alea de capcane în vortex! Chiar așa proaste, cum zici că sunt...

Mess clătină din cap:

– Îl vezi pe tipul ăla brunet, cu gâtul mereu încordat? – i-l arătă pe Vojen. Sondează în câmp după noi. Sondează și sondează și sondează! Încă nu ne-a filat! Dar parcă poți să știi de ce e-n stare... Nu m-am așteptat, fir-ar să fie! Nu m-am așteptat c-o să trebuiască s-o ștergem în grabă și n-am pregătit niște „iepuri" mai acătării!

– Dar ce-au cu noi? Suntem doi nondecizionali prăpădiți... De ce se ia șeful Ghildei tocmai de noi?

– Doi nondecizionali prăpădiți, zici? Când om scăpa de aici, să mai discutăm cu Fenring, grăsanul... El are niște hârtii vechi în care e vorba de noi doi. Messaoud se apropie de Brenda și-i strecură la ureche: Am crezut totdeauna că Fenring se dă mare și nu ți-am zis până acum... Am impresia că au fost vremuri când cuvântul unui Harkonnen sau al unui Atreides ar fi făcut să se cutremure un Sommers sau un Merovingi! Așa am înțeles că scrie în cărțile alea ale lui Fenring...

Brenda abia se abținu să nu pufnească în râs. Despre ce cărți vorbea Mess? El chiar credea în cărți? Cărțile nu existau, nu erau decât o invenție în mintea de mincinos a lui Fenring! Dori să-i spună toate astea, dar chipul îi îngheță când auzi iarăși vocea lui Mordec'hai Diaz: vorbea despre ei în sferoidele 3D. Mess ridică din umeri. Simțea că îl mănâncă bărbia, ca de fiecare dată când se enerva.

– Să blocăm intrarea în tunel! își reveni. Așa cum am găsit-o noi, o pot găsi și ei.

Traseră cu urechea la cuvele de sunet care se auzeau din spatele porții. Tot nu înțelegeau ce se petrecea. Parcă toată lumea era în război cu ei. Foștii prieteni din Landsraad, administrația, Ghilda... Și, dacă Brenda avea dreptate, iar cel care controla tunelurile astea era Nizar Al Awad, în curând o să-i aibă și pe Tleilaxu pe urmele lor.

– Ce-au cu noi? Ce-au cu noi? își frângea Brenda mâinile. N-am făcut decât ce-au vrut ei, mereu, și niciodată n-am făcut valuri... și nici tu nu i-ai încărcat cine știe ce...

– *...Messaoud Harkonnen și Brenda Atreides sunt descendenții unor Case Mari din Imperiu. Acțiunea lor este astfel explicabilă... Faptul că au ales să ajute forțele Dispersiei sunt un semnal cât se poate de clar că acțiunile lor au un scop pronunțat anti-Decanal. Invadând vortexul...*

Brenda căscase ochii, auzind vocea lui Mord cum spusese că ei doi erau descendenții unor Case Mari din Imperiu. Poate că, totuși, cărțile lui Fenring chiar existau? Nu apucă să-și dea un răspuns, pentru că simți cum pielea i se încinge.

– Cum adică, am *invadat* vortexul?

– Ți se împlinește visul, murmură Mess în loc de răspuns. Nu mai avem cum să ne întoarcem în Landsraad! Decanatul pune toată lumea pe urmele noastre.

Brenda se uită disperată dintr-o parte în alta.

– Doamne! Dar eu cum o să nasc?

Messaoud își lipi ochiul de fantă și se uită în sală. Mordec'hai tocmai intra în tunelul care ducea în magazinul lui George. Îi făcu semn lui Blaiberg să-l urmeze; Blaiberg scuipă într-o parte, făcând să-i fluture obrajii ca niște pânze bătute de vânt. Se opri lângă Mord și-i arătă ceva într-un dosar.

– În regulă! E suficient. Nizar o să turbeze, oricum...

Blaiberg dădu din cap și-l invită pe Mord s-o ia înainte prin coridor. Vortex! Firele *guvernoare* se aprinseră, paravanele culisară, hârtiile și foliile de Shiga rămase pe loc se reașezară pe mesele cu incrustații de opal.

– Hai să vedem cum blocăm intrarea în tunel! se ridică Mess de pe podeaua călduță și o luă către sala cu benzi rulante.

– Unde o să nasc? îl întrebă iar Brenda, când îl prinse din urmă.

Mess nu-i răspunse. Ridică iar din umeri și se scărpină în bărbie. Cum o să-i spună că acum, când toate căile de revenire în Edificiu erau tăiate, singurii care o puteau ajuta să nască erau legionarii din Terra Naevata?

XVII

Bene Gesserit deveniseră într-atât de sofisticate în preajma kyewa, *încât ajunseseră să se folosească de otrăvuri pentru a transmite mesaje și de mesaje pentru a otrăvi. Pentru ele, totul era informație, iar informația – o spuseseră ele însele de atâtea ori – ucidea.*

ERA SEARĂ când Astrid Merovingi deschise scrisoarea ce purta antetul Casei Merovingi. Era pentru prima oară când fratele ei îi scria. Parcurse grăbită rândurile scrise de mână – Ivor avea o caligrafie rugoasă, asemănătoare unor caractere tipărite – și o chemă prin vortex pe Rebecca, mama lor, care tocmai juca o partidă de *clef de voûte* într-un bosh situat la capătul parcului din Edificiul Superior.

Ce e? întrebă Rebecca.

Ivor îmi scrie că mi-a interceptat corespondența. Se pare că a dat peste o scrisoare falsă, în care, pasămite, țin partea familiei Sommers...

Unde se află scrisoarea?

De unde să știu? Ivor pretinde că se află în posesia lui... Mă întreabă de ce am complotat împotriva lui alături de Cassandra Septimus...

Ivor îți propune ceva?

Îmi oferă două alternative. Fie să accept exilul într-o zonă a Terraei Naevata, fie să nu mai părăsesc domiciliul înainte de sfârșitul războiului...

Rebecca Merovingi își mască registrele de vortex preț de câteva clipe. Astrid continuă să citească scrisoarea, îndeplinind un ritual mental lipsit de sens. Nu-i venea să creadă că Ivor putea să fie într-atât de crud încât, deși ocupa tronul Decanal și avea puterea, simțea nevoia s-o înlăture din viața publică... Recunoștea în argumentele scrise de el întorsături de frază de-ale Venexianei. Ei îi fusese mereu teamă de Astrid. Dacă i-ar fi luat locul în patul Decanal?

Se gândi că releul de chin pe care i-l preparase surorii ei fusese insuficient. Apoi își spuse că trebuia să-i vorbească lui Mordec'hai Diaz... Era singurul care-i putea face pe boshi să-i dezvăluie ce informații înmagazinau din apropierea cuplului Decanal... Printre altele, era sigură că Ivor angajase un luptător-umbră care să scotocească registrele Venexianei și că aflase din ele toți parametrii releului lansat de Astrid asupra surorii ei.

Iar relația luptătorilor-umbră cu boshii, era lucru știut, tindea de multă vreme spre simbioză. De altfel, Oreste și Cassandra fuseseră călăuziți prin boshi până în Pantelleria, tot de niște luptători-umbră.

Războiul de asasini s-a declanșat deja, se gândi. Fără să-l fi declarat Nizar...

Dădu să citească mai departe scrisoarea lui Ivor și dădu pagina dar, chiar în acel moment, simți că trebuie să se oprească. Din câte băgase de seamă, epistola se termina pe următoarea jumătate de pagină, dar, caligrafia lui Ivor devenise brusc mai rotunjită, mai relaxată.

E un semn. Vrea să mă capaciteze să citesc mai departe fără nici un fel de suspiciuni, își spuse Astrid.

Își aminti de frasalul cu care Maxim îl ucisese pe Umberto, acum câteva decenii. Era o otravă cu care unsese scrisoarea; se

absorbise în sânge și-l ucisese după ce blocase enzimele care asigurau transportul oxigenului în celule. Umberto asistase în direct la propria sa moarte: fără să aibă vreun organ dereglat, simțise cum se sufocă, deși aerul îi intra cu ușurință în plămâni, inima îi bătea liniștită, iar creierul părea să-i reacționeze normal. La început, avusese senzația că ochii îi iau foc. Apoi, i se făcuse cald, inima începuse să-i bată grăbită, iar el respirase din ce în ce mai adânc, fără efect.

Plec! formulă Astrid lapidar cu Glasul de vortex și nu mai așteptă ca Rebecca să-i răspundă.

Despături songduul din pelerină, îi făcu un nod complicat, după care suflă asupra lui. Asta o s-o învețe minte pe Venexiana. De acum încolo, n-o să evite numai să se gândească la *Astrid care plănuia s-o ucidă*; simpla menționare a numelui surorii ei, sau evocarea ei trecătoare îi va da chinuri de nesuportat.

Desfăcu songdu cu un gest brutal. Era gata.

Ce e? percepu chemarea Cassandrei.

Astrid se apucă să împăturească iarăși songdu. Iscodi vortexul și, în ultimul moment, se gândi *lhag thong*. În vortex, Astrid Merovingi trebuia să lase pe mai departe impresia că citește scrisoarea lui Ivor. Lansă capcana în câmp și termină de înnodat songduul, și trase cu urechea la Glasul de vortex al Cassandrei.

Bine! Așteaptă! îi răspunse aceasta. *O să trimit pe cineva după tine... Vei lua calea boshului...*

Astrid puse panglica înnodată în pelerină și ordonă în câmp deschiderea rafturilor cu haine. Știa de la Cassandra că frigul de pe Terra Naevata era insuportabil. Își privi pelerinele, aliniate pe suporturile din os. Aș putea să-mi imaginez un sigiliu-vortex care să-mi țină de cald, îi trecu prin cap și se apucă să se autoexamineze.

Când îi era frig? Cum îi era frig? Ce i se întâmpla când îi era frig? Cum reacționa când îi era frig?

Părea simplu... Un câmp care s-o însoțească mereu, care să-i țină de cald.

Auzi un clefăit și răsuci brusc privirea. La timp ca să vadă peretele din camera ei cum se desfăcea, lăsând să curgă șiroaie de lichid alburiu pe podeaua acoperită cu mușchi verde. Un

luptător-umbră păși în încăpere, aproape la fel de plat ca un calcan.

– M-a trimis Cassandra, îi spuse cu o voce excesiv de coborâtă, în timp ce trupul i se clătina într-o parte și în alta, ca și cum ar fi fost gata-gata să se dilate..

– Cum de-ai ajuns atât de repede? surâse Astrid. Erai aici! spuse ea, apăsat și privi la lichidul adunat pe podea.

– Nu-ți face probleme, zise luptătorul urmărindu-i privirea. În câteva minute, mușchiul o să-l absoarbă pe tot. Ești gata?

– Da, răspunse Astrid și se uită plictisită la pelerinele pe care n-avea să le mai poarte niciodată. De unde știa oare Cassandra că Astrid era în pericol? Nu-și dădea seama cum se făcea de luptătorul-umbră fusese într-atât de aproape... Poate că primise misiune permanentă de la Cassandra s-o supravegheze...

– Bun, zise luptătorul și scoase dintr-un buzunar un pliculeț dintr-o membrană extrem de fină. Ai vreun pahar, numai al tău, cu care bei?

Astrid îi făcu semn către masa de machiaj. O sondă translucidă cu suc de portocale, pe jumătate golită, părea să se piardă printre recipientele cu farduri și parfumuri. Luptătorul-umbră întinse pliculețul către ea.

– Vrei să torni acest praf în pahar? Mi-ar lua prea mult timp să mă depliez...

Astrid luă plicul, îl desfăcu și-l turnă în sucul de portocale.

– Ce e aici?

– Un derivat de calypsol. Otrava tradițională Sommers. E pentru ochii celor din Landsraad...

Astrid se încruntă. Ivor dorise s-o otrăvească. Cassandra dorea să lase impresia că Astrid plecase de frica unei otrăviri puse la cale de Sommers. Ce însemnau toate astea?

– Crezi că ajung niște suspiciuni ca să se declare un război de asasini? ghici ea în timp ce dizolva praful în paharul cu suc de portocale.

– Nu eu cred. Cassandra crede. Eu doar o ascult. Mergem? întrebă bărbatul și întinse mâna spre ea.

Astrid îl apucă de mână, zidul se căscă iarăși, după care simți că e gata-gata să adoarmă. Îi mai pulsă în minte un singur gând: și dacă praful pe care l-am pus în pahar nu are nici un fel de efect?

*

Nizar se cufundă în vortex. Făcu semn spre Ivor și Venexiana să nu fie întrerupt, apoi baleie câmpurile care îi scăldau pe Mordec'hai, pe Oreste și pe Cassandra.

Mord se afla în saloanele Ghildei; vorbea în toate sferoidele 3D din Decanat despre defecțiunea Brenda Atreides și Messaoud Harkonnen. Abia terminase cu subiectul Astrid Merovingi: sora mai mică a cuplului decanal dispăruse din Edificiul Superior și nimeni nu era în stare să dea relații despre ciudatul eveniment. Mordec'hai Diaz se ferise să facă multe speculații, însă o știre despre Oreste Sommers fusese inserată imediat după ce el vorbise despre Astrid.

Venexiana se întreba dacă această apropiere era întâmplătoare. Simți o undă de greață cum o parcurge, gândindu-se la numele surorii ei. *Să nu-mi amintesc de ce vrea Astrid să-mi facă*, își spuse, dar o nouă undă de slăbiciune îi parcurse trupul și o făcu să se oprească brusc.

Se uită la Ivor și la Nizar. Păreau să nu fi remarcat nimic. Erau atenți la comentariul lui Mord, care spunea că lumea vorbea deja despre calypsolul găsit în paharul cu suc de portocale din dormitorul lui Astrid. Venexiana știa foarte bine că Ivor îi trimisese o scrisoare cu frasal surorii sale. Ei doi doriseră s-o omoare. Dar Sommerșii ce doreau? Iar Mord, oare ce avusese de gând?

Venexiana se încovoie brusc. O durere ascuțită îi străpunse abdomenul.

– Ce e? se răsuci Ivor.

– Nu știu, spuse Venexiana. Nu-mi dau seama.

– Te-ai gândit iarăși la *lucrul acela*?

– Nu.

– Atunci? întrebă Ivor și trase cu ochiul la Nizar.

– Nu știu, spuse Venexiana și se uită în sferoidul 3D.

Mord continua să vorbească despre cei doi fugari. Subiectul devenise calul de bătaie al emisiilor și al jurnalelor scrise; picto-

grafiile lor fuseseră lipite în toate localurile publice și pe străzi, sferoidele publicitare expuneau date despre ei la fiecare zece minute. Decanul se întreba dacă nu cumva, în cazul special al Brendei și al lui Messaoud, n-ar fi fost cazul să încalce prevederile legale și să promoveze în vortex un registru special în care să figureze cei doi, astfel încât să fie depistați fără întârziere.

Mord tocmai amintea de manevrele administrației, de specialiștii în vortex care se lansaseră de-a lungul circuitelor informaționale, de boshii scotociți de experții Ghildei și de militarii ce efectuau salt după salt în amplificatoarele de vortex. Totul, cu un unic scop: capturarea celor doi spioni care lucrau pentru agresorii necunoscuți. Dar toată lumea înțelegea că salturile n-aveau cum s-o scape din vedere pe Astrid Merovingi. Tuturor li se părea ciudat faptul că prințesa Merovingi fusese otrăvită cu un drog Sommers după ce, era lucru știut, relațiile dintre ea și Cassandra deveniseră extrem de apropiate. Otrăvită cu un drog Sommers și dispărută din boshul ei...

Cine putuse s-o scoată de acolo?

Asta se întreba și Venexiana, și Ivor, și Rebecca, mai ales că scrisoarea cu frasal a primilor doi era de negăsit. Când intraseră în camera prințesei Astrid, singurul lucru bizar care le atrăsese atenția fusese dulapul cu haine. Era deschis, dar nici o pelerină nu lipsea. Ca și cum Astrid ar fi plecat în grabă, sau, mai degrabă, ca și cum s-ar fi răzgândit în ultimul moment să mai ia haine cu ea.

Ciudat! Oricum, Mord continua să comenteze dispariția celor doi nondecizionali, ca și cum problema prințesei Astrid era ceva ce trebuia mușamalizat. Ca și cum Brenda și Mess ar fi fost o știre *lhag thong*.

De data asta, Venexiana simți că se sufocă. Se ridică brusc în picioare și se îndreptă spre ferestrele boshului ca și cum ar fi dorit să le deschidă larg. Un reflex moștenit de dinainte de *kyewa*.

– Astrid! articulă ea, iar durerea îi perforă măruntaiele.

– Ce e cu Astrid? se întoarse Ivor.

– Numele ei! Acum, e *doar* numele! *Doar* numele ei!

Nizar se apropie și el de Venexiana. Adulmecă aerul din încăpere. Scotoci în câmp. Nu găsea nimic.

– Ești sigură că numele ei e releul? întrebă.

– Absolut. Putem controla, dacă vrei...

– Câmpul e gol, remarcă Nizar.

– De când s-a apropiat de Cassandra, câmpurile prințesei au fost din ce în ce mai greu de citit, spuse Ivor.

– În regulă. Să așteptăm, zise Nizar și se uită iar în apele lucioase ale sferoidului 3D.

Brenda Atreides și Messaoud Harkonnen sunt singurul fir care ne poate conduce la agresorii din Dispersie. Iar ei sunt ascunși undeva în apropierea noastră...

Asta spunea Mord. Dar, pentru Nizar, în vortex, se vădeau adevăratele gânduri ale ghildarului. În primul rând, Mordec'hai Diaz nu știa bine ce însemnau datele pe care pusese mâna coborând în hala Tleilaxu; din această cauză, se silea să-i capaciteze pe cei doi fugari ca să citească din ei, eventual, ceea ce aflaseră deja.

Avea de gând să facă asta în contul lui? Pentru Ghildă? Sau pentru dinastia Sommers?

O face pentru el însuși și pentru Cassandra, își răspunse Nizar și continuă să-l studieze pe Mord. Deocamdată îi urmărea în câmp pe cei doi, incapabil să-i localizeze corect. În schimb, îi asalta cu o sumedenie de informații-capcană țesute abil, care nu lăsau Brendei și lui Mess decât o singură șansă. Cea de a colabora cu el.

Trebuie să mă grăbesc, se gândi Nizar. Altminteri, Mord o să-i capteze definitiv.

Nizar comută câmpurile către boshii din Edificiul Superior. Limburile mentale se rostogoliră printre culoare, balustrade și uși, pătrunzând insidios în apropierea lui Oreste, retras în încăperile sale. Se gândea la scrisoarea pe care i-o trimisese Astrid Merovingi. O citise într-un sigiliu-vortex, după care scrisese cele aflate pe o folie Shiga, ca să-și poată permite să le uite liniștit. Foliile zăceau acum lângă el, acoperite cu scrisul lui mărunt, dar Oreste se detașa de ele, gata să nu le mai acorde atenție. Din

acest moment, își va permite să se lase citit în câmp. După cum învățase de la Cassandra Septimus, cea mai scurtă cale pentru uitare era scrisul. Îți permitea să stochezi informații de care mentalul se putea debarasa. Scrutătorul care te invada n-ar mai fi descoperit decât că erai preocupat de ceva. Dar, ce era acel ceva, n-ar fi putut s-o spună.

În scurt timp, Oreste începuse să parcurgă faldurile câmpului.

Încercările lui erau vane: n-avea cum să străpungă secretul legiunilor. La fel ca și Mord, n-avea cheile prin care să utilizeze codurile Terraei Naevata. Oreste nu putea decât să exploreze norii de informații-capcană care îl îndepărtau de fiecare dată de accesul la suprafața geroasă.

Nizar îl abandonă. Ce o făcuse pe Astrid să colaboreze cu el? Tleilaxu se temuse dintotdeauna de frații mai puțini vârstnici ai Decanilor – îndepărtați de la putere, erau tentați să perturbe bunul mers al lucrurilor.

Își aminti de releul de chin la care făcuse aluzie Venexiana și iscodi iarăși câmpul. Era în continuare gol. Unde își ascunsese Astrid fasciculul de vortex? N-avea cum să-și dea seama. Poate că Venexiana se înșela?

Vortex! Nizar ajunse chiar în proximitatea Cassandrei, ascunsă în plasa unui sigiliu-vortex. Scria ceva pe o hârtie. Bătrânul se strecură, aidoma unui fluture, cât mai aproape de umărul Maicii și încercă să citească ce scria. Fără folos. Sigiliul-vortex lansa un snop de raze luminoase ce se ordonau după schema unui filtru abia vizibil, făcând imposibilă citirea literelor.

Brusc, Nizar simți o prezență străină care interfera câmpurile Cassandrei. Își imagină că era un registru de protecție suplimentar lansat de Bene Gesserit în jurul sigiliului. În scurt timp însă, constată cum blocuri informaționale întregi erau substituite din mentalul ei. Pachete de date asemănătoare cu cele pe care le poseda ea, luau locul unor câmpuri de memorie recentă ce erau aspirate undeva în vortexul general.

Ce naiba? se încruntă Nizar. Urmări blocurile de memorie ale Cassandrei care păreau să se adune undeva deasupra Edificiului Superior.

Locul! Trebuie să aflu unde e locul în care se asamblează toate datele astea! își spuse.

Se precipită, scotocind în pachetele de informații și în vibrațiile remanente pe care le lăsau printre zidurile palpitânde ale Edificiului. A avut nevoie de câteva minute până să localizeze câmpul în care pachetele de date extrase din mintea femeii se aglomerau din nou, redevenind un sistem coerent.

– Cuplează-mă la boshul tău, spuse Nizar agitat, făcându-i semn lui Ivor.

Decanul se grăbi să acorde receptorii sferoidului 3D de pe birou la câmpurile în care evolua Nizar.

– Încarc?

– Așteaptă! Îți spun eu când! răspunse bătrânul preocupat. Era schimonosit, avea gura întredeschisă, iar saliva i se adunase la colțul buzelor.

Cassandra e devalizată de informații fără știrea ei. Am descoperit un aliat nesperat, sau un inamic pe care trebuie să-l capacitez? își reformulă Nizar reflexiile. Mda. O să vedem noi cine îi dă ghes Cassandrei... Se asigură că pachetele de informații erau cuplate corect la sferoidul 3D și părăsi faldurile câmpului.

– Încarcă! îi ordonă lui Ivor.

*

Primul lucru pe care îl făcu după ce reveni din efortul scrutării fu să-l întrebe pe Decan:

– Ești sigur că luptăm de unii singuri împotriva Sommerșilor?

– Da. De ce întrebi?

– Cineva se folosește de un câmp foarte subtil împotriva Cassandrei. Îi parazitează memoria. I-o umple cu date eronate despre trecutul recent.

– O fi Ghilda? N-am aflat nimic de la ei... Dacă o spionează, înseamnă că ne țin partea..:

– Ghilda nu ține partea nimănui. Dar, nu cred că sunt ei... Cassandra Sommers are mulți dușmani.

– Dispersia?

Nizar trase aer adânc în piept și se uită țintă în candelabrele elastice ce palpitau discret. Răspândeau o lumină difuză ce se reflecta în zidurile umede și calde.

– Dispersia. Sau *alte* Bene Gesserit.

Tăcură cu toții, iar Nizar, ca de obicei, comandă deschiderea luminii în acvariu. Peisajul marin îl liniștea – sepiile mai ales, îl calmau: unduitoare, lente, dar care puteau acționa fulgerător.

Erau exact ca el. Bătrânul cu părul rar pe care îl luau peste picior nondecizionalii. Cei care îl porecliseră *Hârca*.

– Ești sigur că n-au reușit să spargă codul de acces în Terra Naevata?

– I-am scrutat cu atenție. Bâjbâie încă! De altfel, secretul codului este cheia noastră de boltă. Textul Conservării se sprijină pe acest secret păstrat cu sfințenie.

– Fie și numai pentru atât, și tot aș putea să-l destitui pe găinarul de Mord! se enervă Ivor. De ce a trebuit să intre în hala Tleilaxu? De ce a trebuit să facă tot tărăboiul legat de dispariția lui Astrid? Ce are de câștigat din relatarea fugii Harkonnen-Atreides?... Aș putea dovedi oricând că arestarea lui nu s-a făcut din motive personale...

– Ivor are dreptate, Nizar, interveni Venexiana. De ce să nu-l arestăm pe ghildar? Dacă îl terminăm acum, i-am termina pe toți...

– La fel ați zis și când ați trimis scrisoarea către Astrid... continua Nizar.

Venexiana se prăvăli brusc pe podea, zvârcolindu-se.

– Hei! țâșni Nizar în picioare și se apropie de ea.

– Numele... gemu ea. Nu-i mai pronunța numele!

Amândoi bărbații scotociră în vortex, dar nu găsiră nici cea mai mică urmă a vreunui releu de chin. Ca și data trecută, Venexiana își reveni rapid și se ridică, păstrând urmele atacului doar în trăsăturile schimonosite de durere. Lacrimile îi umpluseră ochii albaștri. Se așeză în fotoliu și comandă un curent de aer mai puternic. Dar ventilatoarele mecanice de Ordos se încăpățânau să se învârtă cu aceeași turație. Numai să nu se mai gândească la... Numai să nu se mai gândească la...

Nizar simți încotro derivau gândurile ei și interveni imediat:

– Liniștește-te! Se ridică și-i arătă apa întunecoasă a Mediteranei care se întindea la infinit în jurul acvariului. Nimeni n-a aflat încă de tunelurile ce se deschid în Terra Naevata. Sommerșii nu știu la ce folosesc legiunile despre care citesc în foliile Shiga din hală. Și habar n-au pe unde se află cei doi defectori. Noi îi putem găsi înaintea lor. O vom face și-i vom învăța să le spună Sommerșilor ceea ce vrem *noi* ca Sommerșii să afle!

Îl opri o violentă chintă de tuse care păru să unduiască ferestrele bombate ale acvariului. Ivor dădu din cap, înțelegător:

– Înțeleg că vrei să-i înhățăm în tuneluri. O misiune prin amplificatorul de vortex, nu?

– Amplificatorul, da! Dar îi vom căuta doar noi trei. Fără nimeni altcineva.

– Nu solicităm ajutorul operatorilor Ghildei?

– Ghilda? O vom ține deoparte! se repezi Nizar. N-am reușit încă să aflu cine ține partea lui Mord, ca să-i evităm!

– Am putea să vorbim cu Dendros... sugeră Venexiana.

– Ați făcut-o deja, replică Nizar, zâmbind subțire. Dendros sunt eu.

*

Oreste examina hala Tleilaxu peste umărul lui Mord. Urmărea cadrele, când stabile, când trepidante, după cum se deplasau operatorii prin încăperile dintre paravane. Când și când, în cuvele de sunet se auzeau ordinele lui Blaiberg, alternând cu strigătele nervoase ale lui Mord.

– *Unde-au putut să dispară?*

Mord opri microdiskul-bosh și dădu imaginile înapoi. Modifică unghiurile de vedere, anclanșă amplificatoarele de detalii periferice, scăldă totul într-o baie de infraroșii. Nu obținu nici un rezultat. Era imposibil să găsești un indiciu cât de mic că Mess și Brenda s-ar afla pe undeva prin sală.

– Au reușit să fugă, iar eu nu-mi dau seama pe unde! plesni Mord cu palma în tastele chihlimbarii din fața sa.

– Potolește-te! Nici tipul ăla, Vojen îl cheamă, nu? Nici el n-a reușit să-și dea seama pe unde au ieșit! îl temperă Oreste.

– Vojen e un prost! S-a lăsat indus în eroare de capcanele unui prăpădit de hoț de buzunare...

– Spuneai însă că i-ai prins în vortex pe Mess și Brenda, îi atrase Cassandra atenția lui Mord.

– Îi am sub observație. Pot să-ți spun la ce se gândesc, în fiecare secundă. Știu pe unde se află. I-am capacitat deja. Dar nu reușesc să aflu cum de s-au introdus în vortexul Landsraadului și cum îl perturbă. Și nu-mi dau seama pe unde au părăsit hala.

– Unde se află ei acum?

Mordec'hai pufni plictisit, ridicând ochii în tavan:

– Conform vortexului, Brenda și Mess sunt la opt mile depărtare de Edificiu. În plină Mediterană, pe fundul mării...

– Cum adică, *pe fundul mării*? Unde anume, *pe fundul mării*? Într-un bosh, sau cum?

Mord ridică din umeri și porni iarăși microdiskul cu înregistrarea din hală. Cassandra și Oreste se aplecară spre sferoidul 3D, sorbind din ochi imaginile trase în laborator dar, în timp ce el murmura în barbă cuvinte de neînțeles, sora lui simțea cum mintea i se blochează încet-încet. Avea senzația că plaje înguste din minte îi sunt extrase discret de o prezență străină. Cu toate acestea, câmpurile proximale de alertă nu indicau nimic deosebit.

Erau Merovingi? Lansau un atac prin vortex?

– Mord? șopti ea într-o parte.

Mord apăsa însă pe taste, trăgând cu coada ochiului în sferoid. Se uita în continuare, din ce în ce mai nedumerit, la imaginile din sala Tleilaxu. Retrăia totul, senzație cu senzație, mirosul de *Chlorella* inclusiv, descărcat periodic de microdiskul-bosh în care copiaseră descinderea.

– S-a întâmplat ceva? se interesă Oreste văzându-și sora cum se așează în fotoliul din fața acvariului, ținându-și capul în mâini.

– Nu știu... e ca și cum cineva ar aspira date din spiralele mele...

Mord se scutură și adulmecă aerul:

– Câmpurile de alertă?

– Nimic! Nici un semn! remarcă Oreste în locul Cassandrei.

Mord iscodi pereții, apoi se cufundă pentru scurt timp în vortex, studiind efluviile câmpului distal pe care îl lansase asupra Cassandrei tocmai din Syrta. Dar fasciculul cu semnalele sale era gol. Încheiase substituția pachetelor de memorie recentă ale femeii.

– Ceva în neregulă? se interesă iarăși Oreste.

– Nu. Cassandra e obosită doar, replică Mord.

– Spune-mi! Nizar poate să ajungă la Mess și la Brenda? întrebă Oreste deodată.

– Aici e problema. Și Nizar și Ivor știu să ajungă *fizic* la ei... Le vor stoarce vortexul. Vor afla cum stăm noi...

– Mda. Vor afla cât de rău stăm, constată Oreste.

– Ești îngrozitor, Oreste! exclamă Mord. Ai atins cea mai bună poziție la care poate visa un Decan în opoziție, și tu spui că stai rău! Ești la doi pași de secretele câmpului, fără să apelezi la serviciile Tleilaxu, și tu spui că stai rău!

– Bine, bine, lăsă Oreste să-i cadă palma pe birou.

– Problema e alta. Merovingii vor afla cum stăm, iar noi nu vom mai ști dacă ce extragem din câmpurile celor doi e adevărat sau nu!

– De ce nu blochezi accesul în registrele lor? se enervă Oreste.

– Nu-i am în fața ochilor! Nu stau față în față cu ei! Poate că spoturile astea despre care noi zicem că sunt Brenda și Mess, nici nu mai sunt ei, de fapt. Poate că Nizar i-a copiat într-un vortex-capcană pe care ni-l plimbă pe sub nas. *Trebuie* să-i am lângă mine dacă vrem să le compunem un câmp așa cum dorim!

– Atunci?

– Atunci, mai urmărim o dată imaginile, stabili Mord.

Coborârea în hala Tleilaxu. Ordinele lui Blaiberg. Hărțile. Bazinul cu *Chlorella pluricellularae*. Pânzele de păianjen. Străduturile lui Mord și Blaiberg. Apoi, gros-planurile. Hala văzută de sus. Hala văzută din colțul stâng. Hala văzută de la rasul solului. Cizmele tipilor din echipă care clefăiau prin noroiul amestecat cu pelicula cenușie de lichid secretată de podea.

– Opriți-vă! exclamă brusc Cassandra. Era un plan general în care, la un ordin al lui Mordec'hai, înțepeniseră cu toții. Priviți hârtiile din capătul sălii! spuse Cassandra, arătând cu degetul un punct situat între paravanele albe, aproape de iazul înghețat.

Unul dintre oamenii lui Blaiberg se retrăgea lent, obstruând cu corpul său intrarea prin care se deschidea în sală canalul ce ducea la anticariat.

Imediat, colile întinse pe jos se rotiră ușor, patinând abia perceptibil pe gheața de lângă iaz.

– Încă o dată... murmură Cassandra.

Reluară secvențele. Ghildarul lui Blaiberg astupând intrarea. Hârtiile centrate de amplificatorul de detalii din sferoid. Mord care apăsa pe taste, magnificând imaginea.

Rotirea ușoară a hârtiilor.

– Curentul de aer, înțelese Oreste. Gaura prin care au ieșit Mess și Brenda e pe undeva prin dreptul hârtiilor...

Mord pufni neîncrezător:

– Un tunel? Asta să fie ieșirea spre Terra Naevata?

XVIII

Minciunile spuse la adăpostul gândurilor de mascare, lhag thong, *sunt tot o formă a Mântuirii, spune Scriptura Schimbărilor. Această Mântuire este explicabilă prin relația de supunere față de vortex, pe care o impune minciuna* lhag thong.

Legiunea Tengri nu păstrase din Scriptură decât această ultimă prevedere. Restul versetelor li se păreau figuri de stil care îți permiteau, la sfârșitul lecturii, să înțelegi acest lucru simplu: că trebuie să privești dincolo de aparențe. Această doctrină, asemănătoare celei a Vorbitorilor pentru Pești, este motivul pentru care Decanatul i-a considerat pe Tengri drept aliații Dispersiei aruncați pe întinderile Terraei Naevata.

ÎN ZIUA DE SIIDARAZAI, spulberaseră un brund răzlețit al inamicilor, la sud-est de Sidi-Ferruch, în apropierea unei rafinării acoperite de troiene cenușii. O dată ajunși la adăpostul zidurilor de gheață ale așezării Sohere, Kildare se năpustiră asupra adversarilor uciși sau făcuți prizonieri și le jupuiră tegumentele elastice, ca de cauciuc. Apoi le extraseră spiralele dispuse pe trunchi în cercuri concentrice ce emanau raze metalice rectilinii pe membre și pe cap.

Își petrecură cele câteva ore care urmară trecându-și sub piele vortexurile individuale ale Soherilor, după cum îi învățau cei doi străini, care mergeau de la unul la altul și le arătau cum și în ce fel trebuie făcut ca să fie siguri că vor intra în registrele de

comunicare ale inamicilor. Până seara, căpătaseră accesul la comunicațiile și legăturile legiunii adverse, captându-le parolele și itinerarele. Emiseră și ei în registre primele semnale hipobass, iar mătcile adverse le răspunseră.

La doar șase ore după victorie, brundul advers nu mai era compus decât din oameni fără vortex, inexistenți în câmp. Pentru ei, aerul devenise sălbatic, neperforat de informație. De acum, Highlanderii erau stăpâni pe igluurile și comunicațiile lor.

Numai capcanele de vânt nu le înălțaseră: semnalele zmeielor de vânt Kildare ar fi fost copiate în câmp de Soheri, care foloseau drept generatoare de energie moriști de lemn. Ar fi fost un fleac pentru scrutătorii lor să-și dea seama că cei care se dădeau drept Soheri erau de fapt Highlanderi. Și așa trebuise să îndepărteze suspiciunile Shalawei, o matcă Soheră, care, neînregistrând în câmp semnalele moriștilor generatoare de energie, îi întrebă de ce nu se încălzesc. Ossian îi răspunse că doreau să se adăpostească într-un ued situat mai aproape de brundul central Soher, unde își vor ridica propriul brund. Până atunci, aveau să se încălzească cu *lichiba* ars în igluuri.

Era o zi însorită. Ossian emise în vortex pachete întregi de informații false, care codificau distrugerea brundului Winnonei. Treaba asta îi luă mai bine de două ore, după care îi făcu semn mătcii că puteau porni.

Brundul își începu urcușul anevoios, îndreptându-se către oaza Ouargla, pe care o părăsise cu câteva zile în urmă. Era amplasată undeva în fața lor, dincolo de munții înzăpeziți. Văzduhul era senin și nemișcat. Zgomotele produse de Highlanderi se înșurubau în liniștea deșertului. Se-târau printre troiene, de-a lungul conductelor ce duceau spre *tchang-thang*-ul nordic.

– Nu-i bine deloc, comentă Tuath. Vine iarăși furtuna.

Winnona ridică din umeri. Ar fi fost de mirare să nu fie uragane în anotimpul Sayal. Privi în viziera de sticlă pictată de Ossian. Cotele topografice vizibile se suprapuneau peste planurile făcute de scrutător. Undeva, îndărătul înălțimilor ce se ridicau în față, pâlpâiau spoturile ce marcau aglomerarea Soherilor din brundul mătcii lor majore.

– Vijelia vine dinspre est, spuse Tuath, adulmecând aerul liniștit încă.

– Cu atât mai bine. Avem în viziere pozițiile Soherilor. Să vină vijelia și vom ataca! zise matca.

– Ție cum ți se pare? se întoarse Tuath spre Ossian.

Ossian nu răspunse. Le făcu semn să aștepte. Târându-se în fruntea brundului, își ridică viziera de sticlă pictată și se opri lângă vârful unui *chörten* afundat în zăpadă. Se concentră asupra semnalelor care pulsau în vortex.

– Ghazalla e în câmp. Scrutează. A scrutat și în timp ce comunicam cu matca Soheră, zise el într-un târziu.

– Nu-i rău deloc. Winnona se înfășă în pelerina din blană de leu alb. Înseamnă că pentru Ghazalla noi nu mai existăm.

– Corect, confirmă Ossian. Am surprins mesajele ei către scrutătorii Kildare. Transmite tuturor că brundul Winnonei a fost distrus.

Reflex, se uitară toți trei către Gwenn și Fingal. Avansau alături de ceilalți, înconjurați parcă de o carcasă de aer fierbinte, uleios... Erau într-un sigiliu-vortex creat de Ossian.

Matca pufni în râs:

– De acum, noi o vom intoxica pe venetică.

– Mda... venetica, surâse Ossian, ironic, și-și trecu mâinile prin părul rar. Să fim atenți însă la ce comunicăm în interiorul brundului. Ghazalla ne poate identifica la cea mai mică greșeală.

– Pe trimișii ai lui Bhagavan i-ai cercetat? se mai interesă matca.

Ossian și Tuath îi priviră pe cei doi străini. Abia mergeau prin zăpadă. Dacă i-ar fi lăsat pe *tchang-thang*, ar fi murit, cu siguranță. De ce oare trimisese Bhagavan niște soli atât de neobișnuiți cu dunele de zăpadă?

– I-am cercetat, zise Ossian. Le e frig. Le e frică să se depărteze de brund. Făcu o pauză, după care spuse, ținând buzele. Mă întreb dacă sunt chiar trimișii lui Bhagavan. Prea sunt neputincioși.

Matca ridică din umeri. Ajunseseră pe o culme de unde în depărtare, spre nord, se vedea carapacea de gheață albastră ce acoperea Mediterana. Paakul marin era străbătut de reflexe

turcoaz ce păreau să se oprească în macaralele înțepenite pe țărmul înghețat.

– Supraveghează mai ales câmpul lui Gwenn! spuse Winnona. Vreau ca din sigiliul-vortex să nu iasă nici măcar un parazit! ordonă matca, după care întoarse capul într-o parte și începu să adulmece aerul.

– Scirocco! spuse Tuath liniștit, întinzând mâna spre est, pe deasupra conductelor ruginite.

Cerul se înnegurase iarăși, ca în urmă cu doar două zile. Pete lichide, cenușii, se întindeau peste bolta senină.

În câteva ore, viscolul va fi peste ei.

*

Furtuna nu întârziase. Era, după cum estimase Tuath, un sirocco, mult mai uscat decât simunul, cu fulgi de zăpadă mai mici, ca niște minuscule proiectile de gheață tăioasă ce li se repezeau în obraji. Rafalele vântului îi răsuceau în toate părțile.

Ossian trebui să strige ca să acopere vuietul viscolului:

– La două mile nord-est. Pe coastă. Acolo este brundul central Soher!

– Asta nu e aproape de golful Oran? îl întrebă Tuath. Nu e locul pe care ni l-a sugerat Ghazalla ca fiind un bun adăpost?

– Ba da, îi spuse Winnona întorcându-se, încercând să străpungă cu privirea spre locul pe care i-l indica scrutătorul. Inutil. Nu vedea decât vârtejuri de zăpadă înghețată. În schimb, dacă privea în sticla preparată de Ossian, spoturile Soherilor se vedeau cât se poate de clar. Era suficient să te îndrepți către punctele pe care ți le indica viziera, ca să nu te rătăcești.

– Ai supravegheat sigiliul-vortex? se interesă matca. Mai mult decât de Soheri, mi-e frică de o figură din partea lui Gwenn și a Ghazallei...

– Nici o problemă. Nici Gwenn, nici Fingal nu pot ieși din sigiliu...

– Bine, aprobă Winnona și ordonă fixarea capei și coborârea vizierei monoculare. Spoturile Soherilor așteptau undeva,

departe, dincolo de trombele de zăpadă... Zalele de oțel se strânseră în jurul corpului mătcii, moletierele de aluminiu îi presară mușchii, rachetele i se fixară în legături. Privi peste umăr. Spoturile adversarilor patinară în lături, ca luate de curent, înlocuite fiind de punctele gălbui ce marcau propriii ei legionari.

Brundul aștepta, mascat de trombele de zăpadă huruitoare.

Ar fi putut să comunice cu ei într-un registru mascat de Ossian, dar ea preferă să le vorbească. Vocea omenească era dovada puterii. Ossian insista chiar ca matca să discute cât mai des cu supușii ei; după el, glasul exprimat verbal constituia legătura naturală dintre o matcă și brundul ei.

– Avem de tras în țeapă o matcă majoră! strigă Winnona. Din embrionii pe care i-a eclozat putem face niște adevărați Kildare! Dar asta se va întâmpla numai după ce ne vom odihni... după această ultimă bătălie din *tchang-thang*! Vă promit că dacă această incursiune reușește, ne așteaptă cel puțin o lună de Shabbash! Nimeni și nimic nu ne va tulbura repaosul binemeritat!

Se uită la Ossian; el înclină din cap, imperceptibil, asigurând-o că ecranase registrele de acces în brund. În locul tiradei mătcii, atât Ghazalla cât și Sohera, n-ar fi putut capta decât un câmp de substituție uriaș. Un brund în întregime fals.

Fără nici un alt cuvânt, Winnona se răsuci și porni prin nămeți. Brundul se puse în mișcare în urma ei, aplecându-se pentru a se strecura printre rafalele de vânt care le săltau pelerinele.

Nu trecură mai mult de câteva minute și terenul începu să coboare în pantă. Brundul se îngrămădi spre fundul uedului. Se scurgea ca un covor de pete negre, viermuinde, prin zăpada afânată, spulberată de palele vijeliei.

Ținură fundul văii, printre curenții de aer care zbârnâiau ca niște corzi întinse de arc, prelingându-se pe sub sloiurile de gheață suspendate. Se împiedicau lovindu-se de blocurile cenușii și își zdreleau degetele în colțurile tăioase de stâncă ce îi despicau până la os. Aerul vuia, doldora de zăpadă.

– Ai ceva în vortex? răcni Winnona spre Ossian și gura i se umplu cu nenumărate bobițe de gheață ascuțită.

Îndoit de mijloc, Ossian se propti cu picioarele în bolovănișul de gheață, gata-gata să alunece. Se adăposti sub o plombă de zăpadă întărită. Negă cu un gest scurt. Vortexul era gol.

Uedul urca lin spre nord. Undeva în față, dincolo de o conductă dezafectată, se afla oaza Ouargla. Cea din care porniseră în Micul Jihad împotriva Soherilor, aflată în mâna acestora, acum. Totul părea o pildă din Scriptura Schimbărilor.

Winnona așteptă ca întreg brundul să ajungă pe terenul plat și le făcu semn către unul dintre pilonii de susținere ai conductei uriașe. Era un loc relativ sigur, adăpostit de scrutătorii inamici. Comunicațiile lor vor fi ecranate acolo de betoanele speciale ale construcției vechi, de dinainte de *kyewa*, ba chiar de dinainte de *gashi*...

Se repeziră cu toții în urma mătcii, strecurându-se aplecați printre palele vântului. Cerul părea că se fărâmase și că le cade în cap cu totul, fragmentat în miliarde de fulgi tăioși de zăpadă.

– Ești sigur că am ajuns unde trebuie? strigă Winnona la Ossian, abia reușind să acopere huruitul vijeliei. Se chiora în viziera monoculară, în care vibrau spoturile lucioase ale inamicilor.

Știe că am ajuns, dar îi e frică, gândi Ossian.

– Am ajuns. Ne mai despart cinci sute de iarzi de oază! strigă el și făcu semn cu bărbia spre Ouargla.

Matca încuviință și clătină capul într-o parte și în alta, ca și cum ar fi dorit să se asigure că spoturile Soherilor rămâneau pe loc.

Îi e frică de încălcarea Scripturii și de spiralele pe care le-am schimbat, își spuse scrutătorul.

– Putem străbate cinci sute de iarzi în trei minute? se interesă Winnona.

– Vrei să lansezi ignipectoare? o întrebă Ossian. Ea dădu din cap că da. Masculul continuă: Nu cred că e bine. Își vor reveni până să ajungem noi în brund. În plus, o să ratăm efectul surpriză.

Buzele mătcii se acoperiseră cu o pojghiță lucioasă. O usturau. Nepăsătoare, Winnona își strivea buza inferioară între dinți.

– Tuath? se răsuci ea către masculul dintâi.

Tuath examină nămeții cenușii, vălurițți, care păreau că susțin viscolul greu, gata să plesnească din cauza presiunii.

– Ești sigur de poziție, Ossian? întrebă Tuath.

– Absolut!

– Fără ignipectoare! hotărî și Tuath. Pe vijelia asta, o să ne putem apropia de ei suficient ca să nu le rămână nici o șansă!

Winnona se uită de la unul la altul, zgâlțâită de răbufnirile viscolului. Se înclină într-o parte. Fâșiile de păr blond înghețat îi scârțâiau sub descărcările vântului. Dădu să se întoarcă, dar se opri la jumătatea mișcării:

– Tu nu ești un luptător, Ossian! Prefer să rămâi la coada atacului, cu mintea bine deschisă în vortex... Oricine încearcă să comunice cu Ghazalla – îl *tragi* în țeapă! Fără discuție! Vreau s-o pun în fața unui fapt împlinit! Și după aia, mai vedem noi... Îi smulg eu eclozorul ăla nenorocit care i-a permis să se încrucișeze cu Highlanderi! O străină!... O blestemată de Bene Gesserit!

Se răsuci și porni către zidurile invizibile de care îi despărțeau cei cinci sute de iarzi. Comandă deschiderea capei, controlă armele și viziera monoculară. Apoi, testă câmpul.

Era cu desăvârșire gol. Doar pachete de date meteorologice, extrase direct din atmosferă și vortexul bazal conținând cotele terenului. Îi făcu semn lui Tuath să se apropie de ea.

– Oare ce face Ghazalla acum? îl întrebă și se zgâi în ochii lui.

– Ce e? făcu el, neînțelegător și dădu să se retragă din fața privirii scotocitoare a mătcii, fără să reușească.

– Nimic. Vroiam doar să mă asigur că Ossian face treabă bună.

O luă din loc. Era satisfăcută din cauză că ochii masculului dintâi nu mai sclipeau la auzul numelui mătcii majore. Ossian n-o mințise, totuși – reușise s-o îndepărteze pe matca majoră de urmele lor din câmp.

Continuă să avanseze, cu pași din ce în ce mai mari. După un timp, printre ochiurile vijeliei se văzu mai întâi o umbră. Cenușie. Densă. Surmontată de siluetele zvelte ale turnurilor generatoare de energie.

Brundul Kildare iuți pasul. Zidurile deveneau din ce în ce mai clare printre cortinele de zăpadă. Se auzi primul țiuit, vag, pierdut în desimea siroccoului. Imediat, o dâră albastră, strălucitoare, străpunse volutele vijeliei, vibrând.

Un arc electric pe fondul mat, murdar. Apoi, încă una, țâșnind dintre moriștile de lemn.

– Cu zidurile astea înalte, pot lansa câte ignipectoare au chef! se auzi vocea Corei.

Prima încărcătură spulberă omătul la o sută de iarzi în dreapta. Se auzi bufnetul înăbușit, se simțiră undele de aer cald ca niște lame fierbinți, dar asta a fost tot.

Traseră și ei, din fugă. Încărcături criogene care sfâșiară aerul chiar deasupra brundului. Zidurile au fost împroșcate cu sfere minuscule, înțepenindu-i pe Soherii loviți, prăvălindu-i ca pe niște statui casabile din sferoid. Aerul de deasupra lor devenise dens și vâscos; gerul din jur se asemăna cu o saună de acum.

Atunci căzu și cea de-a doua încărcătură de ignipector, în ultimele rânduri ale brundului Kildare. Codașii zburară în zăpada afânată, pe jumătate arși, apoi efluviile care îți luau respirația, mai grele decât aerul, îi făcură pe cei din fața lor să plonjeze cât puteau de repede sub stratul alb, protector.

În primele rânduri, Gwenn îngenunche automat și proiectă spre zid o încărcătură explozivă, copiind întocmai mișcările unui legionar aflat la o aruncătură de băț în stânga ei. Estimă efectul loviturii ei cu ochi mați și se ridică o dată cu masculul, luând-o la fugă drept înainte.

Plesnetele armelor portabile biciuiau tot mai des în viscol. Dinspre Kildare, un snop de brizante străpunse vijelia perforând zidul din blocuri de gheață.

Deja se vedeau unii pe alții. Jerbele criogene ale Highlanderilor brăzdară aerul, lăsând dâre albe, orbitoare, ca niște panglici azvârlite peste zidul de incintă. Alți Soheri se prăvăliră de pe zidurile de gheață.

– Crăpați odată zidul ăsta! urlă Winnona.

Primul rând de Kildare îngenunche, proiectând încărcături brizante care ricoșau în pereții protectori ai brundului. O rafală cu miezuri de fontă încinsă se revărsă dinspre Soheri, spulberând

primul rând al Highlanderilor. Burțile despicate, vortexurile zbârnâind, cu firele smulse și sângele aburind care se scurgea în zăpadă.

– Am zis să crăpați odată zidul ăsta!

O nouă dâră de ignipector, albastru electric, sfârâi pe deasupra Scoților. Masculul din fața lui Gwenn se repezi să se afunde cât putea el de repede sub straturile superficiale de zăpadă. În urma lui, Gwenn și Fingal păreau că se înșurubează ca niște pești hăituiți în neaua spulberată de vânt, copiindu-i mișcările la unison.

– O să ne asfixiem aici! Crăpați dracului odată zidul ăsta împuțit! strigă matca.

Aruncătoarele de brizanți plesniră iarăși, sec, în timp ce încărcătura de ignipector se înșuruba în vrie, spre ei. Ca o frunză uscată.

Și în acel moment, zidul de incintă al Ouarglăi se prăbuși, iar Highlanderii se repeziră înainte.

*

Brundul Soher ardea de câteva minute bune.

– Unde-i cățeaua aia? Unde-i matca majoră? răcnea Tuath învârtindu-se printre turnurile înalte din piele. Două dintre ele se prăvăliseră în zăpadă, iar elicele de lemn din interiorul lor ardeau, răspândind un miros acru.

Highlanderii se năpusteau asupra igluurilor, izbindu-le cu berbecii din oțel; aprindeau încărcături la intrarea lor și le aruncau în aer. Atacul îi surprinsese pe Soheri în timpul băii tradiționale – stăteau liniștiți la taifas pe marginea rezervorului fierbinte, în fața unor carafe mari din corn, pline cu bere. Practic, singurii care apucaseră să riposteze fuseseră santinelele și, imediat după căderea zidurilor, Highlanderii îi masacraseră peste tot pe unde îi prinseseră. Doar ici-colo, în brundul devastat, mai erau pungi de rezistență în care se luptau Soheri buimaci.

– Unde-i scârba aia? urla Winnona de pe marginea bazinului ritual. O fac sclava cui mi-o aduce!

Se auzi o deflagrație și silozurile cu orz se făcură una cu nămeții. Praful de *tsampa* se ridica precum ceața din jurul corturilor. În timp ce Kildare doborau restul moriștilor generatoare de energie, un grup de igluuri zburâ în sute de bucăți colțuroase din gheață.

– Ossian! Ossian! striga Winnona. Vezi în vortex! Unde e ascunsă lepra aia?

– E plin de paraziți! Furtuna! răspunse Ossian din spatele mormanelor de piei din mijlocul brundului.

Matca își smulse viziera monoculară de sub coif și o azvârli în zăpadă. Chiar atunci, din partea de nord a brundului, din apropierea staulului în care erau înghesuite caprele-de-zăpadă, se ridicară urale. Urmară strigăte ascuțite, iar zvonul se răspândi:

– Fingal și Gwenn! Au pus mâna pe *ea*! Fingal și Gwenn!

Highlanderii începuseră să chiuie și să țopăie, făcând loc celor doi, care o îmbrânceau printre igluurile sfărâmate pe prizoniera lor.

Fingal și Gwenn? emise Winnona către Ossian. *Nu i-ai făcut să fie copiile lui Muldar?*

Ossian se scutură și căută în câmp semnalul lui Muldar. Îl descoperi, stins, aproape înghețat, printre blocurile de gheață ale zidului spulberat.

Kildare se îmbulzeau în jurul mătcii de culoare. Pășea pe cât putea de dreaptă printre ghionții și scuipăturile ce cădeau asupra ei din toate părțile.

Winnona îl privea pe Ossian cu buzele strânse, oarecum mirată. Acțiunile celor doi aveau să crească primejdios în cadrul brundului; vor reuși, probabil, să atragă mulți susținători, iar Ghazalla atât aștepta: să-i vadă majoritari ca să poată dirija și acest segment al legiunii care până atunci îi scăpase de sub control. Asta, cu condiția ca...

– Rahat! șuieră Winnona. Din spatele ei, Tuath ridică neputincios din umeri.

Răcnetele răgușite ale Highlanderilor se auzeau din ce în ce mai tare, obligând-o pe matca majoră Soheră să îngenuncheze în fața mătcii Kildare.

– Ai să săruți piciorul învingătoarei! rânji Gwenn și privi ironic la Winnona, după care o trânti în zăpadă pe femela cu piele măslinie. Sohera se întinse cu fața în jos și împlini ritualul înfrângerii, așa cum era înscris în Scriptura Schimbărilor. Întinse brațele drept în față și își cufundă fața cu totul în zăpadă, apoi îi cuprinse gleznele în mâini, ca și cum s-ar fi agățat de două bare ca să nu cadă în gol.

– Winnona îmi spune, strigă Gwenn, că așteaptă alegerea voastră ca să hotărască ce-i de făcut cu cioroaica!

Matca făcu un efort ca să-și mențină spiralele la aceeași intensitate luminoasă. Scroafa asta... scroafa asta... era o nouă palmă pe care o dădea prescripțiilor din Scripturi! Iar legionarii înghițeau totul pe nemestecate! Erau încântați că li se oferea posibilitatea de a decide ei în locul mătcii și scandau numele Winnonei.

Uralele tunară în brund. Fie că legionarii erau cei ce dispuneau de soarta mătcii înfrânte, fie că Winnona lua hotărârea, legiunea Soher se va îndrepta către o dezagregare sigură. Era o lege cuprinsă în Scripturi, care n-avea cum să fie încălcată, slavă lui Bhagavan, îi trecu prin minte Winnonei.

– S-o lăsăm pe matcă să decidă, totuși! zâmbi Ossian către oamenii care scandau numele Winnonei, făcând ca aclamațiile legionarilor să crească în intensitate.

Gwenn izbucni în râs și aplaudă demonstrativ către Ossian. Winnona zâmbi. Clipi scurt spre Ossian care reușise s-o scoată din impas, după care privi cu dispreț la matca plină de sânge, care tresărea de durere la picioarele ei.

Punctaj mare, trăsături suplimentare de vortex, gândi Winnona. Asta, doar dacă Schimbările nu-i prindeau din urmă.

– O vom suspenda lângă bazin! decise matca. Așa cum au făcut strămoșii noștri când au obținut prima victorie sahariană!

Arbaletele lansară încărcături luminoase. Legionarii izbiră lăncile între ele. Apoi se răspândiră în brund și începură să înalțe zmeiele de vânt. După câteva minute, aburii urcau iarăși din rezervorul central al brundului.

Brusc, Ossian se holbă, își schimonosi buzele într-un rictus și ciuli urechile. Winnona profită de vacarm și întrebă în șoaptă:

– Ghazalla?

Scrutătorul clătină din cap și aruncă o privire spre Fingal și Gwenn. *Tuath!* ordonă matca în vortex.

Suntem cu toții aici! chicoti Gwenn. *De ce nu vorbești cu Winnona, Tuath? Hai, spune-i!*

N-am avut ce face, Winnona! se scuză Tuath.

N-a avut ce face, Winnona! se pisici Gwenn. *Credeați că nu ne-am păstrat nici o rezervă? Nici un registru mascat? Chiar și când am fost copiile lui Muldar, Ghazalla m-a citit...*

Matca zâmbi către legionari făcând semn celor care încălzeau apa bazinului. Încercă să lanseze o perdea de gânduri *lhag thong*, dar se gândi că era deja prea târziu.

– Spune, Ossian! Cât de multă lume e aici, cu noi? întrebă ea, făcându-l pe Ossian să-și treacă palma pe deasupra cheliei. Respiră adânc, și spuse:

– Măcar să comunicăm în câmpul proximal, zise el. Să nu care cumva să fim auziți...

Are dreptate, Winnona! Dacă ne aude cineva? Dacă se află de secretul nostru, atât de bine păzit? Era Fingal, care comunica în tonuri mieroase. *Ce anume ai auzit în registre, Ossian?*

Am surprins o comunicare între legiuni, începu Ossian. *Din legiunea Caruselambra, cineva tocmai emite un mesaj către un receptor dintr-un brund Durstor...*

Serios? O comunicare între legiuni? Exact ce te interesa pe tine, Winnona! se prefăcu Fingal interesat.

Mătcii îi înghețase zâmbetul. Se uită la cei doi străini care, ca de obicei, stăteau la doi pași de ea.

– Ce înseamnă asta?

Masculul cel slab ridică din umeri:

– Nu-l lua în seamă pe Fingal și întreabă-ți scrutătorul cine cu cine comunică!

Cine cu cine comunică? Din Scandinavia în Sirius?

Exact! confirmă Ossian. *Din Scandinavia în Sirius. Îi explică cum păstrătoarea Gwenn a capturat-o pe Moolah, matca majoră Soheră...*

Păstrătoare?! căscă Winnona ochii.

Cel puțin, așa susține emițătorul din legiunea Caruselambra. Vorbește cu Vărsătorul din Sirius, dintr-un brund Durstor, conchise Ossian și zâmbi larg către Highlanderii care o aclamau pe Winnona.

Eh? Ai căpătat răspunsul la întrebarea ta? formulă Fingal și porni alături de Gwenn în mulțimea care o târa pe matca majoră Soheră, gata s-o ridice între țărușii din mijlocul brundului.

Winnona dădu să-l privească pe străin, dar, pentru prima oară de când venise în brundul ei, îl văzu cum evită s-o privească în ochi. Își acoperise fața cu faldurile pelerinei și se prefăcea că își caută un loc în care să se adăpostească împreună cu tovarășa lui.

*

Ghazalla percepu în câmp anxietatea străjii, îi simți gândurile formulate rapid și, în sfârșit, îl auzi strigând:

– Cine e acolo?

O dată cu întrebarea, matca majoră înregistră cum Highlanderul își armă arbaleta, ațintind-o spre ea prin cortinele de fulgi de zăpadă.

– Sunt Ghazalla, spuse ea, apăsat.

Sunetul moale al cuvintelor se strecură prin ninsoarea liniștită. Câmpurile celor doi se intersectară, iar matca majoră simți cum straja de pe parapetul de gheață se relaxează. Instantaneu, fluxul de veghe ce străbătea linia santinelelor coborî cu câteva praguri. Trei praguri, stabili Ghazalla, apreciind comunicările subliminare care luau naștere între pândari.

– Am să ies din brund. Cu Llewellyn, adăugă ea, înregistrând o nouă creștere, cu un prag, a fasciculului de câmp dintre santinele.

O creștere acceptabilă, zâmbi satisfăcută. Nu acordă o importanță deosebită ieșirii mele.

– Vrei să te mai însoțească cineva? întrebă santinela.

– Nu. Am să merg doar cu scrutătorul. Pentru orice eventualitate, iată traseul nostru!

Se concentră, oferind santinelelor itinerarul pe care îl va parcurge cu Llewellyn în jurul brundului. Încrezători, pândarii înregistrară în vortex minusculul nor de informații emis de Ghazalla în timp ce ea ieșea pe *tchang-thang*.

Erau obișnuiți cu plimbările ei. Discuții ca cea de mai sus se repetau cu regularitate de ani de zile, precedând ieșirile mătcii majore în jurul brundului central în fiecare seară, indiferent de vremea de afară.

Câmpul santinelelor coborâse la nivelul de veghe. Ghazalla zâmbi, constatând că învățase bine lecția Vărsătorului; un mascul Bene Gesserit, rătăcit cine știe cum tocmai în Sirius, care o învățase cum să-i manipuleze pe legionari. „Obișnuiește-i cu obiceiurile tale! Fă-i să creadă că nu te abați cu nici o iotă de la ele! Va fi cel mai bun ascunziș... Vor crede că te afli acolo unde le-ai spus că ești. E un lucru care o să-ți folosească."

Ghazalla porni, șchiopătând, prin ninsoare. Ordonă în vortex înfățișarea pelerinei de blană și, după câteva secunde, ajunse pe panta molcomă ce cobora spre Mediterana. În spatele ei, Llewellyn mai aruncă o privire către zidul de incintă și-i făcu semn mătcii: puteau să-și schimbe direcția.

O luară spre sud, exact după cum afișaseră în pachetul de informații oferit santinelelor. Lăsară în dreapta staulul cu capre și corturile pline cu nutrețuri de *Chlorella* uscată. Se auzi urletul unuia dintre câini – abia reușea să străbată văzduhul înghețat. Ajunseseră la distanță sigură de brund.

Ghazalla scrută vortexul: datele bazale ce pulsau în el arătau că se aflau la 200 de iarzi de zidul de incintă; santinelele erau din ce în ce mai puțin atente la ei. Fluxul le coborâse cu încă două praguri. La mai bine de o jumătate de milă în spatele lor, se întindea țărmul acoperit de blocuri de gheață. Înspre est, Cyrenaica pustie, iar la sud se vălureau dunele moi ale înălțimilor Caudalae, ca o turmă înghețată.

Dinspre acestea din urmă trebuia să-și facă apariția trimisul Vărsătorului, cu ultimele instrucțiuni.

– Ești pregătit, Llewellyn?

Scrutătorul încuviință și izolă în câmp trupul și mentalul mătcii majore, aspirând datele fizice, pulsiunile mentale și toate

gândurile ei. Avea deja un întreg pachet de informații circumscris în vortex, un pachet care umplea cam zece minute de plimbare și discuții contrafăcute între ei doi.

Nu-l va lansa decât când îl vor întâlni pe emisarul Vărsătorului.

Llewellyn își creă apoi sieși o izolare, aspirând propriile date și frânturi de idei, pe care le delimită în câmp. În sfârșit, compuse un spațiu *gol*, etanș, pe care îl făcu să emită date bazale: vânt, ninsoare, ger. Aici, în această nișă goală din câmp, îl vor găzdui pe trimis. La adăpost de simțurile santinelelor.

Era partea cea mai grea a misiunii sale de scrutător. Era mai simplu să izolezi două persoane preînregistrate decât să circumscrii un spațiu gol, lipsit de suport material.

– Vine! șopti Ghazalla, adăpostită în nișa imaginată de Llewellyn.

Scrutătorul percepu efluviile prezenței care se apropia. Mai erau doar câteva secunde și, trimisul Vărsătorului se va concretiza chiar între ei, venit tocmai din nord, din Sirius.

Emisarul se materializă brusc pe zăpada moale; în mai puțin de o clipă, picioarele i se afundară în nea, imediat după ce încheie concretizarea completă. Llewellyn îl înconjură cu nișa goală de câmp, care începu instantaneu să emită datele fizice locale.

– Grăbește-te! îl somă Ghazalla, nerăbdătoare.

Llewellyn lansă cele două prezențe false, el și matca, ce începură să evolueze în vortex ca și cum și-ar fi continuat plimbarea. Concomitent, se înconjură etanș în câmpul de izolare, împreună cu Ghazalla.

– E în ordine? întrebă scrutătorul.

Ghazalla examină fluxul de veghe. Nici un prag în plus.

– E în ordine.

Pentru câteva secunde, o priviră amândoi pe nou-sosită. Ascultător, vortexul încărca deja datele ce lansau falsa deplasare a copiilor din vortex. *Ele* deveniseră de acum accesibile oricărui spion.

Llewellyn își reveni primul din stupoare și controlă încă o dată câmpul. Erau izolați. De nedepistat.

– Totul e în regulă, le asigură pe Ghazalla și pe nou-venită. Le privi atent, crezând că nu vede bine din cauza fulgilor de zăpadă care se răsuceau în aer. Dar nu începea nici o îndoială: mesagerul trimis de Vărsător era copia fidelă a Ghazallei.

Înaltă, cu pielea închisă la culoare, cu fața prelungă, cu părul negru, lucios. Învelită în aceeași pelerină de blană neagră. Aceleași buze răsfrânte și ochi cu sprâncenele ridicate, care îi dădeau un aer de mirare continuă. Iar când au început să meargă, același târșâit al piciorului drept: urma războiului de acum șase ani cu legiunea Fouta-Djalon, pe platoul Tombuctou.

– Sunt Bratnah, din brundul Vadhastra. Sunt Amforă. Sunt o apropiată de-a Vărsătorului.

Ghazallah și Llewellyn se priviră. Era cel mai înalt rang care îi vizitase vreodată. De regulă, veneau Maici tinere, acolite, Izvoare, sau Păstrătoare ale Apei – nici unele, nici altele însă, nu făceau decât să transmită mesajele Vărsătorului.

Bratnah era investită însă cu capacitate de decizie, ca orice Amforă. Avea dreptul să acționeze conform propriilor ei concluzii, pentru binele comun al Ordinului.

– Bun venit, Bratnah! spuse Ghazallah, împreunând palmele în fața pieptului.

– N-avem mult timp, zise Bratnah. Situația s-a agravat. Ordinul bănuia că simpla eliberare de vortex nu este suficientă. Vortexul trebuie distrus. Vărsătorul i-a localizat pe cei ascunși în spatele câmpului: grupul Al Bokar, care sprijină din toate puterile existența vortexului. Am fost trimisă tocmai pentru a le împiedica acțiunile... În plus, sora dușmancei noastre de moarte a părăsit fieful familiei și s-a refugiat la Vorbitorii pentru Pești... Amândouă pretind că acționează din motivații Bene Gesserit.

Bratnah se oprise și făcu o mudrah simplă, verificând izolarea conversației. Păru mulțumită, pentru că zâmbi discret.

– Grupul Al Bokar?

– Grupul Al Bokar! răspunse Bratnah, răspicat, arcuind sprâncenele și mai mult. Llewellyn! Cum estimezi că vor evolua evenimentele în viitoarele săptămâni?

Llewellyn o privi pe Ghazalla fără să înțeleagă ce era cu interogatoriul la care îl supunea Bratnah. Matca îi făcu semn să răspundă.

– Am trimis deja mesaj Ordinului... începu el. Legiunea Highlander va trece Mediterana după ce va căpăta statutul de legiune migratoare. Va spulbera legiunea Spree. Va stabili contact de război cu Tengrii. Am luat legătura și cu Păstrătorii strecurați în aceste legiuni pentru a face planuri comune, recită Llewellyn.

– Exact același lucru ni l-a transmis și Gwenn, din brundul Winnonei. La fel a plănuit și Ossian, scrutătorul lor, deși nu este dintre ai noștri.

Llewellyn o privi cu coada ochiului pe matca majoră. Gwenn sărise peste condiționările ierarhice și comunicase direct cu Ordinul. Trecând peste Ghazalla. Știau că Gwenn este releu direct cu Sirius și că este ambițioasă. Știau și că Ordinul încurajează concurența. Dar Gwenn depășise de mult limitele acceptabile ale competiției. Cumva ar fi trebuit să aibă grijă de ea, dacă doreau să-și păstreze posibilitățile de ascensiune în Bene Gesserit. Iar figura pe care i-o montaseră în peșteră, când trebuise să se retragă din fața Corei, sau cea de acum câteva ore, când o deconspiraseră în fața lui Ossian și a Winnonei, nu păreau să-i reteze nicicum din elan.

– Ossian, care este un tradiționalist al Scripturilor, gândește exact ca voi, accentuă Bratnah.

Nu trebuise să folosească nici o particularitate a Glasului ca să se înțeleagă reprosul din vocea ei. Lucrând-o în acest fel pe Gwenn, părea ea să le comunice prin subsens Bene Gesserit, Ghazallah și Llewellyn deschiseseră o portiță către secretele Ordinului...

– Ossian, continuă ea, acționează ca un rebel. Schimbă spiralele, amestecă brundurile între ele, ca și cum mult așteptata zi a contopirii legiunilor ar fi venit deja. Ca și cum războaiele îi vor măcina pe tradiționaliști, iar legiunile ar fi pe punctul de a fi desființate.

– Vortexul este plin de semne, se apără Llewellyn. Doar nu crezi că *noi* l-am condiționat pe Ossian să procedeze astfel?

– L-ați învățat pe Tuath să-i spună despre releul de chin... Iar Ossian a făcut-o, sublinie Bratnah.

– Nu văd de ce te-ai supărat, interveni Ghazalla. Ossian putea să afle și singur toate astea... Câmpurile sunt pline de mesajele pe care le schimbă Păstrătorii între ei, stabilim cu ei cum să ne dispunem în luptă pentru a-i lăsa pe tradiționaliști să se ucidă între ei, alegem care sunt legiunile care pot declanșa un Mic Jihad, și așa mai departe... Și, chiar dacă l-am fi anunțat noi pe Ossian, el nu face altceva decât să acționeze conform principiilor noastre! Semnele din câmp ne arată că, oricum, vremea noastră se apropie...

– Când va veni vremea noastră, o întrerupse Bratnah, asta numai Bene Gesserit o știe. Nu voi! Credeți că Astrid Merovingi, tovarășa Prințesei cu 99 de trupuri, a fugit întâmplător din castelul ei? Credeți că întâmplător s-a refugiat la Vorbitorii pentru Pești?

– Degeaba vorbești, Bratnah! insistă Ghazallah. Semnele nu se înșeală! Victoria este aproape.

– Semnele suntem noi, dacă nu știai atâta lucru! i-o reteză Bratnah. Semnele din câmp și alegerea momentului suntem noi!

– Cu toate astea, n-avem nici o legătură cu modul neortodox în care acționează Ossian! se grăbi Llewellyn să se justifice.

– Aveți legătură cu lucruri mai grave! De care Ossian habar n-are! îl opri Bratnah. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că între Ghazalla și Gwenn poate să existe un conflict, dacă nu l-ați fi capacitat pe Tuath să-i convingă de releul de chin!

Llewellyn înghiți în sec. Ghazallah aștepta, fără să dea vreun semn de neliniște. Era sigură că Bratnah nu venise degeaba cu înfățișarea *ei* de împrumut. Cineva luase deja o decizie în locul lor. Indiferent ce ar fi făcut sau ce explicații ar fi dat, zarurile erau aruncate.

– Aș vrea să-mi spui ceva, Llewellyn! Ești scrutător și n-ai voie să greșești! Cu care Păstrători comunicați? Cu Tengri? Cu Spree? Llewellyn dădu să răspundă, dar Ghazalla îl apucă de mână. Prin ce câmp comunici cu ei? Prin cel care transmite acum în brund că tu și Ghazalla faceți o banală plimbare în *tchang-thang*?...

– Ce vrei să spui? interveni matca.

Bratnah se opri și se răsuci brusc spre copia ei. Un gest îndelung exersat alături de instructoarele bătrâne. Întrebarea Ghazallei avusese o nuanță de agresivitate, iar mișcarea lui Bratnah nu făcu altceva decât să dizolve ascendentul mătcii.

– Voi credeți că Spree și Tengri sunt în Europa. Credeți că frații Păstrători îi țin acolo, pe loc, ca să vă aștepte pe voi să treceți Mediterana. Numai că lucrurile nu stau așa. Tengri au traversat marea pe gheață și se apropie de Sahara. De fapt, se află la mai puțin de o zi depărtare de brundul tău, Ghazallah. Bratnah îl privi pe Llewellyn dintr-o parte. Tu ce părere ai?

– Ne-au mințit? Păstrătorii ne-au mințit? Au avut curajul să înșele Ordinul?

– Nu ei! Nu ei! Al Bokar sunt cei care ne-au înșelat! Tot ei au umplut și câmpul de semne care prevestesc sfârșitul vortexului... Despre cei doi străini ajunși în brundul Winnonei, ce știți? se mai interesă ea.

– Nimic, recunoscu Llewellyn, lăsând umerii în jos.

Bratnah pufni, plictisită.

– Vă scapă din vedere o grămadă de lucruri.

– I-am urmărit de când au apărut în brund. Gwenn a stat și ea cu ochii pe ei, zise Ghazalla. Dar nici ea nu și-a dat seama ce vor... Nu știu decât că s-au pus de-a curmezișul planurilor noastre...

– De-a curmezișul planurilor *tale*! sublinie Bratnah. Tu ai vrut să-i spulberi pe Massai, iar ei au insistat să angajați Micul Jihad cu Soherii.

– Tu știi cine sunt cei doi?

Bratnah o privi cu coada ochiului și spuse, plină de ea:

– Sunt dirijați de Al Bokar! Nu le ies din cuvânt! Sunt dușmanii Bene Gesseritului.

Își reluară mersul prin zăpada afânată. Zgomotul de fond al deșertului se auzea ca un mormăit surd.

– Și atunci? se miră Llewellyn. Cu cine am comunicat tot timpul?

– Vărsătorul nu știe. Din cauza asta, Ordinul scrutează acum în vortex după interlocutorii voștri. Poate să fie doar un simplu

câmp, cum este cel care ne maschează acum pe noi, dar nimic nu e sigur. Iată de ce am venit. Pentru un timp, vom lăsa lucrurile să meargă după cum o doresc Al Bokar.

– Nu înțeleg, zise Ghazallah. Ce se întâmplă cu Păstrătorii Tengri care au ajuns atât de aproape fără să comunice cu noi? Ce legătură au cu toate astea?

Bratnah nu răspunse. Încercarea... Încercarea Ordinului, deduse Llewellyn. Cine știe de cât timp urmăreau Preacucernicele Maici toate inconsecvențele de care le pomenise Bratnah!... Legiunile africane țineau legătura cu false legiuni care, pasămite, se deplasau prin Europa, iar legiunile reale din Europa comunicau cu cine știe ce cópii Kildare și Soher, contrafăcute în câmp.

Așa cum stăteau acum și cele două femele. Față în față. Două copii fidele.

Oare cine erau acești Al Bokar, atât de puternici?

– Îți voi lua locul, Ghazalla... spuse Bratnah. În ciuda libertăților pe care ți le-ai permis, ai trecut de încercările specifice statutului de Păstrătoare. N-am mai fi ce suntem dacă am bloca toate inițiativele individuale – cu alte cuvinte, fiți atenți la ce-o să mai facă Gwenn, înțelese Llewellyn subsensul Bene Gesserit. Nici inițiativele ei nu sunt blocate! Te vei duce în Sirius, să te pui la dispoziția Păstrătorului. Eu însă, în calitate de Amforă, trebuie să depășesc încercările statutului meu. Am venit să dau piept cu Păstrătorii adevărați ascunși în rândurile legiunii Tengri... Cei cu care voi n-ați putut să comunicați... Am venit să țin piept legiunii Tengri, în fruntea legiunii Kildare Highlanders...

Adică, să vezi cine ni se pune de-a curmezișul, se gândi Llewellyn, dar nu spuse decât:

– Va fi o încercare grea. Vrei să restabilești legătura între compartimentele Bene Gesserit?

– Vreau să *restabilim* legătura, Llewellyn! Împreună! accentuă Bratnah și porni prin zăpadă, șchiopătând.

– Cât timp mai ține câmpul de izolare? întrebă Ghazalla.

– Două minute... două minute și jumătate, cel mult, răspunse Llewellyn.

Bratnah încrucișă mâinile pe piept, așteptând. Se auzea „Ursul Negru", imnul legiunii. Cimpoaiele din brund se tânguiau printre fulgii de zăpadă.

– Llewellyn? întrebă Bratnah.

Scrutătorul pregăti câmpurile ce conțineau falsele proiecții în vortex, gata să le retragă într-o zonă inaccesibilă, o dată cu plecarea Ghazallei. Apoi, schimbă cele două pachete de izolare în vortex, înconjurând-o pe Ghazalla cu acel câmp care circumscria nimicul.

Bratnah porni către zidul de incintă. Târa piciorul drept după ea. Abia mergea. *O să șchiopătez ca tine. Și, fii atentă în Sirius! S-ar putea să te trezești cu Gwenn pe cap, acolo!*

Imnul suflat în cimpoaie se stinse. Bratnah se mai uită o dată spre Ghazalla. Era pregătită.

– Acum! ordonă Bratnah.

Llewellyn decuplă câmpurile false, simțind cum Ghazalla este aspirată din vortex spre Sirius. Ca o cascadă de *dul ta*.

– Nu s-a petrecut nimic, Llewellyn, spuse Bratnah, liniștită, și făcu un semn vag către brundul Winnonei. Subsensul Bene Gesserit era evident: Ossian era focalizat pe ei. Tu și Ghazalla, reluă ea, n-ați făcut decât să turnați gaz peste foc, oferind lui Ossian registrul de acces la comunicarea dintre Caruselambra și Durstor.

Tăcând, o luă șontâc-șontâc către brund, prin zăpada moale.

XIX

Un basm foarte vechi povestește că un mascul a plecat în căutarea izvorului fericirii. L-a căutat de trei ori câte șapte ani, urcând pe munți, străbătând câmpiile de dinainte de kyewa *și bătând cetățile de piatră. Văzând că nu găsește izvorul, a hotărât într-un târziu să se întoarcă acasă.*

Nu mică i-a fost surpriza când, dând să intre pe poartă, a simțit că pășește printr-o baltă pe care n-o putea vedea și a auzit un șiroit pe care, oricât de mult s-a străduit să-l descopere, părea să nu vină de nicăieri.

Era izvorul fericirii, care aștepta la intrarea în curtea lui.

La fel s-a petrecut și cu trupele Dispersiei. Decanatul le căuta dincolo de stațiile de frontieră, dar Vorbitorii pentru Pești străbăteau de fapt Terra Naevata, la adăpostul legiunilor create de Bene Tleilaxu.

Dușmanul se află totdeauna în coasta ta; nu trebuie să-l cauți cine știe unde, spunea o zicală din Arrakis, numai că după kyewa, *multă lume uitase de Arrakis...*

RÂSETELE UMPLEAU BRUNDUL OUARGLA. Furtuna se domolise și, cu excepția străjilor, toți legionarii intraseră în apă. Ossian scru-tase în câmp preț de două ore: legiunea Soheră, lipsită de matca majoră, căzuse pradă raidurilor Highlanderilor. Câteva sute de legionari reușiseră să iasă din împresurare și se repeziseră cu planșele de vânt peste gheața Mediteranei. Probabil că se vor ascunde la triburile de vânători la copcă sau pe insulele părăsite, cine știe?

Singura lor scăpare era să intre într-un sigiliu-vortex pe care să nu-l mai părăsească vreme de ani de zile de acum încolo.

Matca majoră Soheră nu avea nici măcar acest noroc. Fusese agățată de doi țăruși pe marginea bazinului ritual și, susținută de mâini și de picioare, atârna cu fața în jos la aproape un iard deasupra zăpezii. Dedesubtul trupului ei gol, expus gerului de mai bine de o zi, zăceau azvârlite într-un talmeș-balmeș spiralele vortexului extras de sub pielea ei măslinie. *Moolah a fost capturată... Moolah a fost capturată...* comunicau registrele, neîncetat.

Gwenn se strecură în apă. Căldura apei îi stârni irizările vortexului. Întoarse capul spre Fingal.

Fingal clipi de câteva ori și se lansă într-o suită de gesturi bizare cu degetele. Câmpul plesnea de tensiunea scrutărilor. Ossian era cu ochii pe ei, Ghazalla la fel, iar Păstrătorii și releele Ordinului din celelalte legiuni urmăreau cu sufletul la gură întâmplările din nordul Saharei. Kildare erau pe cale să dobândească însemnele de legiune migratoare. Deja simplul fapt că Gwenn și Fingal puseseră sub semnul întrebării metodele Ghazallei își avea importanța sa. Se vor întreba cu toții dacă Păstrătoarea Highlander era o persoană într-atât de sigură pentru Ordin, deși atinsese rangul de matcă majoră. În definitiv, Preacucernicele Maici nu dăduseră încă nici un fel de instrucțiuni de trecere la acțiuni directe, dar Ghazalla o făcuse de la sine putere.

Gwenn semnaliză și ea prin limbajul digital. Ce le-ar fi fost de folos? Cel mai avantajos ar fi fost să dezvăluie planul Ghazallei prin care dorise să se descotorosească de brundul Winnonei. În mare parte, era un brund tradiționalist, însă Gwenn, releul Ordinului, se afla acolo. Poate că Ghazalla dorea s-o înlocuiască pe Gwenn cu cineva care să-i fie credincios? Oricum o luai, Ghazalla greșise...

Fingal încuviință și spuse cu glas tare, așa ca să-l audă toată lumea:

– Te pomenești că Ghazalla dorea să scape de noi și pentru asta a vrut să distrugă întreg brundul?

Câteva capete se întoarseră spre ei, dar Fingal se cufundă în apă și începu să înoate. Căldura îi străpunse oasele armate cu fibre de oțel, iar unghiile impregnate cu cristale de diamant i se înroșiră.

Vocile legionarilor umpleau aerul de deasupra bazinului. Gwenn ieși din apă, se scutură și o luă prin zăpadă către matca Soheră. Se opri la un pas de ea, își încrucișă brațele peste sânii susținuți de rotocoalele vortexului și examină trupul prizonierei.

Degetele lungi, terminate cu unghii ascuțite, dublate cu cârlige de oțel. Brațele mult prea solide, prevăzute cu fascicule musculare suplimentare, specifice Soherilor, care utilizau o sumedenie de arme de aruncare. Capul oval, cu trăsături alungite, acoperit de păr negru, sârmos, cu fire lucioase ce reținеau căldura.

De ce îi croise Bhagavan astfel? Erau la fel de ciudați ca străinii care își petreceau timpul, de o bună bucată de vreme, în apropierea Winnonei. Masculul era slab ca un țâr, iar femela era pufoasă, ca o pâine de *tsampa* proaspăt scoasă din *kang*. Doi dușmani de-ai Ghazallei, care cine știe cum, ajunseseră în brund... Acum, stăteau în fața unui foc de *lichiba* și tremurau, neputincioși. Oare ce mai puneau la cale?

Dacă sunt dușmanii Ghazallei, poate că ne-ar putea ajuta, își spuse Gwenn și aruncă un ochi spre cele două mătci minore care se scăldau. Surâse din colțul gurii și trase un bobârnac în rana vie de pe șoldul Soherei. Moolah icni scurt, iar Highlandera o luă la fugă spre bazin și se aruncă în apă. Înotă pe sub undele calde și ieși chiar în fața Winnonei. O întrebă, fără nici un fel de introducere:

– Și acum? Ce planuri ai? Cât a mai rămas din brundul ei? întinse ea un deget către Cora.

Winnona simți cum toate privirile se ațintesc asupra ei. Pierduse situația din mână încă de când Gwenn evitase înfruntarea cu Cora. În plus, ieri, după ocuparea Ouarglăi, avusese confirmarea faptului că Bene Gesserit era o legiune foarte întinsă, răspândită peste tot, gata să surpe poziția unei mătci minore dintr-un brund periferic.

De altfel, chiar și acum, susținătorii lui Gwenn din brund, deși puțin numeroși, se uitau la ea, gata să sară oricând în ajutorul tinerei femele.

De ce ai lăsat să se întâmple toate astea Bhagavan? se întrebă Winnona și trase cu coada ochiului la tradiționaliști. Ossian

îi spusese demult că cel mai bun lucru era să declanșeze un conflict deschis. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Cu trecerea timpului, sprijinitorii lui Gwenn deveneau din ce în ce mai insolenți, iar tradiționaliștii își pierdeau încrederea, văzând că Winnona nu acționează hotărât.

Poate că venise momentul reglării conturilor?

Îi număra din ochi pe membrii brundului Corei. Erau doar o mână de oameni. Practic, nu mai constituiau un brund. Singurul risc era ca Gwenn să nu devină cumva matcă minoră, dar Cora părea destul de sigură pe ea. Oricum, Winnona nu mai putea să amâne confruntarea cu ticăloasa de Gwenn.

– Nu-i treaba ta să știi ce am de gând cu brundul Corei! replică Winnona ambiguu. Membrii celuilalt brund începură să vocifereze, dar matca nu-i luă în seamă. Cât despre restul planurilor, continuă ea, ne vom întâlni cu Ghazalla și vom stabili împreună ce e de făcut... *dacă nu cumva a aflat deja...* adăugă matca într-un câmp accesibil lui Gwenn.

Încă te descurci... îi replică femela, tot în Glas de vortex, *dar pentru cât timp*? Îi spuse cu voce tare, astfel încât s-o audă toți:

– Vei ține cont deci de deciziile Ghazallei. O vei face chiar și acum, după ce ai văzut că a fost dispusă să ne sacrifice pe toți ca să scape de o inamică de-a ei?

Winnona păru că se clatină, dar Gwenn se cufundă iarăși în apa aburindă, înregistrând în vortex expresia de mirare a mătcii și încordarea legionarilor.

Vrei să vorbim într-un registru separat? o împunse Gwenn pe Winnona și-i iscodi pe străini. Dar ei nu dădeau semne că ar fi interesați de disputa din brund, sau se mascau foarte bine.

Îți imaginezi că poți să mă șantajezi? replică matca.

Ossian interveni și el: *N-ai ce să negociezi cu ea, Winnona! Las-o în pace!*

Cum vreți! amenință Gwenn și se lăsă să alunece în apă până în apropierea unui mascul imens. Cork era cunoscut de toată lumea pentru nehotărârea sa.

– Spune-mi, Cork! începu Gwenn. Ai simțit vreo diferență când purtai vortexurile Sohere? Erai altfel decât atunci când purtai spiralele Kildare?

Întrebarea îi amuți pe toți. *Trebuia s-o terminăm de atunci, din peșteră*, se auzi Glasul de vortex al lui Ossian.

Lasă-mă! mormăi Winnona în tonuri bass, ca și cum ar fi dorit să evite să fie auziți. Dar era prea târziu. Deja Gwenn alesese registrele de comunicare și toată lumea din brund le putea descoperi imediat. Pe lângă Kildare, prietenii ei din celelalte legiuni; poate chiar și misteriosul emițător din Durstor... *Scrutează vortexul târfei!* îi ordonă Winnona lui Ossian. *Vezi ce se întâmplă în câmpurile ei!*

Gwenn încercă să zâmbească spre Winnona, când simți brusc cum se sufocă. Dădu să tragă aer adânc în piept, dar avu senzația că i se oprește în beregată. Șuieră de câteva ori, simțind cum încet-încet își revine.

Îl întrebă iarăși pe Cork:

– Spune, Cork! Ce diferențe au fost?

De data asta începu să tușească. Nu mai avea aer, iar zumzetul din brund păru să se accentueze. Ce naiba se petrece? se întrebă și scrută vortexul.

Atotputernice Bhagavan! Nenorocitul de Ossian, și nenorocita de Ghazalla! își spuse, simțind cum ochii îi ies din orbite. Era un releu de chin! Totul era să-i reziste! Totul era ca ceilalți să descopere releul în vortex, să vadă ce făcuse Ossian cu femela care o capturase ieri pe Moolah, matca majoră Soheră...

– Diferențe? păru Cork încurcat. Nici una. Nu mi s-a părut că spiralele Sohere mă fac să fiu altfel... De fapt, Ossian ne-a spus doar că trebuie să emitem comunicări scurte. Dar eu nu fac niciodată comunicări lungi ca să-mi dau seama de diferențe...

– L-ați auzit? se răsuci Gwenn spre legionari, recăpătându-și suflul. Ar fi avut chef să se repeadă cu unghiile în beregata scrutătorului, căci numai lui îi venise ideea nenorocită de a-i lua aerul, dar era mai bine ca ceilalți să-l vadă de ce era în stare. L-ați auzit pe Cork? N-a simțit nici un fel de diferență, apucă Gwenn să strige înainte să se clatine, cu plămânii bubuindu-i din nou. Respira din ce în ce mai repede și se uita, îngrozită, către Fingal.

– Ce e? o întrebă masculul.

Ar fi putut să-i spună că pățește toate astea din cauza câinelui de Ossian, puiul docil din mâinile Winnonei, sau ar fi putut

să-i spună că totul se datora singurei idei deștepte pe care o avusese Tuath în toată viața lui. O idee care nu-i aparținea, însă. O idee pe care i-o transmisese Ghazalla, citi ea în câmp. Dar se abținu și spuse:

– Nu știu. Mă sufoc. Gwenn privi scurt către Ossian, într-un gest cu subsens Bene Gesserit. Abia atunci simți cum masculul cel slab devine atent: căuta în vortex, încercând să înțeleagă ce i se întâmplă femelei care se sufoca. Află aproape imediat și, aplecându-se spre tovarășa lui, îi strecură ceva la ureche. Oricum, pricepu Gwenn, nici unul dintre ei n-avea de gând să-i ia partea. Erau împotriva Ghazallei, dar asta nu însemna că erau aliații ei...

Ossian scruta vortexul așteptând să vadă cât de mult avea de gând Gwenn să întindă coarda.

Eu sunt aici, simți el penetrarea discretă a lui Fingal. Ca un cap care se ițea prin crăpătura dintre blănurile igluului.

Suntem aici și noi, se fandosi Gwenn, dar scrutătorul simți spaima dindărătul comunicării ei. Îi ignoră pe amândoi rebelii și studie vortexul Ghazallei. Era gol, neocupat. Vibra bazal, fără ca matca majoră să emită vreun semnal către Gwenn sau spre oricine altcineva.

– Spune, Cork! îl înghesuia Gwenn. N-ai limbă? Când purtai însemnele Sohere, nu mai erai Cork? îl tot întreba ea, dar se întrerupse într-o sacadă de tuse.

E de una singură, anunță Ossian. *E necapacitată. Ghazalla nu o sprijină.*

Să nu care cumva să te liniștească povestea asta, Winnona! îi atrase atenția Gwenn. *Sunt decisă să merg până la capăt pe mâna mea!* Concomitent, buzele ei rosteau cu un timbru mecanic:

– Erai sau nu erai tu, Cork?

Se opri iarăși, înecându-se.

Masculul se uită dintr-o parte în alta. Nu-l ajuta nimeni. Nu întâlni decât priviri mate. Gwenn părea să se liniștească atâta timp cât nu vorbea, până și Cork simțea asta – cu toate astea, citea în ochii ei că n-avea de gând să se oprească. De ce naiba îl alesese tocmai pe el? Căutând un răspuns, privi în vortexul femelei și ce văzu acolo îl îngrozi. Dacă, din cauză că vorbea cu ea, i se întâmpla și lui ce pățea Gwenn? Se retrase imediat din

câmp și răspunse, ca să scape cât mai repede de amenințarea releului de chin:

– Tot eu eram! Eram Cork! Cork!

Ai auzit, Winnona? Gwenn continuă în spectru audibil:

– Dar tu, Finnegan? Tu ce poți să-mi spui? Ce zici de toată brambureala asta? Schimbați vortexul! Reintroduceți vortexul! *Ce crezi că o să-mi răspundă Finnegan, Winnona?* formulă ea în câmp, utilizând frecvențe bass, ca un vaier subteran.

Dar nu era decât o gândire *lhag thong* prin care încerca să-și alunge teama de a nu muri în timp ce tot mai mulți legionari căutau în câmpul ei, descoperind releul de chin. Murmurele lor crescuseră în intensitate.

Fingal se apropie de Gwenn și o strânse de umeri. Selecționă un alt registru de acces:

Ține-o tot așa, Gwenn! Îi ai în mână! Nu-i slăbi nici măcar o secundă!

– De ce nu răspunzi, Finnegan? îl îmboldi Gwenn, aproape sfârșită.

Masculul pufni în râs și se uită la legionari. Le-o arătă pe Gwenn și strigă:

– Miroase a bere! Bucuria victoriei... prea multă bere!

Gwenn zvâcni brusc. Palma ei sună umed pe obrazul masculului.

– Hei!? Ai înnebunit de tot? Potolește-o, Fingal! strigă Tuath.

De ce să mă potolească? întrebă Gwenn în bass. Apoi continuă cu voce ascuțită, tăioasă și rea:

– Am băut prea multă bere, zici! Nu mai știu ce fac, asta vrei să zici! Dar tu, dacă ești atât de proaspăt, de ce nu-mi răspunzi odată? Erai sau nu erai tu atunci când ți-ai schimbat spiralele?

– Nu știu unde vrei să ajungi, Gwenn! În Scripturi, lucrurile astea sunt explicate clar...

– În Scripturi?!... Despre Scripturi vorbești?!... se prefăcu Gwenn oripilată. Să-ți spun ceva, Finnegan! Sunt destul de mulți cei care nu mai cred în Bhagavan și în Scripturile lui!

Se înecă, simți că ia foc și își roti privirile holbate dintr-o parte în alta.

– Încalci regulamentele, Gwenn! o întrerupse Winnona, sigură pe ea. Dacă nu te oprești imediat, am să te...

Gwenn nu o mai asculta. Fingal emitea iarăși în vortex, zgândărindu-și femela: *Sunt îngroziți! Ossian e cu urechile cât roata carului în câmp, dar nu surprinde în brund nici o reacție de sprijin pentru Winnona... Nu te opri! Acum e momentul nostru! Legionarii au descoperit releul de chin...*

Se opri brusc, realizând că ceva era în neregulă. Comută în registrele distale ale vortexului, în timp ce Gwenn, ca dirijată de cine știe cine, se apropiase de Finnegan și făcea pluta, lovind apa cu picioarele, ritmic, precum un automat neuns. Privea în gol și continua să rostească aceleași cuvinte, ca și cum ar fi fost pradă unei capcane verbale din câmp:

– Bhagavan și Scripturile sale... Bhagavan și Scripturile sale...

Ossian simți și el că ceva scăpase de sub control și penetră în câmpurile distale. Nu găsi nimic, deși Gwenn continua să vorbească și să se miște în gol.

Dă-mi registrul ei de acces! îi ceru Ossian lui Fingal. *Dacă vrei s-o salvăm, dă-mi registrul ei de acces!*

Fingal clătină din cap și se lansă în explorarea câmpului dislocat. Ossian se afla și el prin apropiere, ciocnindu-se de chei și coduri necunoscute.

Nu poți intra, Ossian! Fără mine, nu te descurci aici! Întrerupe releul de chin!

Dă-mi drumul să intru odată! Până nu scăpăm situația din mână!

Gwenn gâlgâia amuzată, frecându-se de Finnegan:

– Bhagavan și Scripturile sale...

Brusc, Fingal percepu efluviile Ghazallei. Se aflau aici, în brund, deasupra bazinului. Un câmp aproape solid, ca niște cabluri ce mânuiau membrele lui Gwenn.

Ai surprins-o, nu-i așa, Fingal? îl chemă Ossian în vortex. *Ai surprins-o?*

Nu i-a răspuns. Să-i fiarbă bine, și pe el, și pe nenorocita de Winnona! Să vadă, înainte de toate, ce avea Ghazalla de gând!

Ce dorești, Ghazalla? intonă el în tonuri hipobass.

Winnona își scutura părul, nervoasă, împrăștiind aburii din jur. Figura îi dispăruse aproape de tot îndărătul irizațiilor verzui ale spiralelor de pe obraji.

Nu e Ghazalla! E câmpul rezervat de Ghazalla, dar nu ea e cea care comunică! sesiză Fingal și se grăbi să-și izoleze senzația în câmpul dislocat.

Ossian abia dacă avu timp să perceapă mirarea lui. Cineva se folosea de codul de câmp al Ghazallei... De ce? Dădu să comunice cu Fingal, dar acesta își spunea: sunt pe noi. Bene Gesserit e pe noi.

E rău, Fingal, nu-i așa? îl încercă Ossian din nou. Nu primi nici un răspuns. *Cineva se luptă pe seama noastră, nu înțelegi? Suntem piesele lor de joc... Lasă-mă să te ajut!*

Nu am nevoie de ajutor!

– Gwenn! încercă Ossian s-o liniștească și-i făcu semn Winnonei să se pregătească de ce era mai rău. Nu vrei să amânăm totul pe mâine?

– De ce să amânăm? întrebă Gwenn cu voce groasă, împiedicată. De ce să nu rezolvăm totul acum?

Nu Ghazalla e cea care te dirijează! lansă Fingal neliniștit. *E altcineva! Oprește-te mai bine!*

Dar Gwenn nu era dispusă să ia pe nimeni în seamă. Gwenn sau cel care o dirija. Se apropiase de Finnegan și-l îmbrățișa.

– Nu vrei să-mi spui, Finnegan! Vă întreb pe ceilalți, atunci, se răsuci ea spre legionarii din brund. Cățeaua asta de Soheră, cu vortexul ei extras, mai este ea însăși, sau ce mai e acum?

Gwenn îl abandonă pe Finnegan și țâșni afară din bazin, abia suflând. Răspândind aburi groși, ca și cum ar fi fost un gheizer cilindric, se apropie de matca prizonieră:

– Spune! Ce simți acum, când nu mai ai vortex?

Moolah săltă capul cu greutate, privi la Gwenn și o scuipă drept între sâni.

Nu Ghazalla te dirijează. Nici tu! Ești condusă de altcineva! interveni Fingal, se apropie de Gwenn și dădu s-o tragă înspre iglu. *O dirijează altcineva!* emise el către întreg brundul.

– Ești fricos, Fingal! zise Gwenn cu voce rugoasă, ca și cum ar fi vorbit cu Glas de vortex. Legionarii se scuturară, neprice-

pând o iotă din ce zicea. De ce a trebuit să le spui acest lucru? Zilele noastre se apropie!

Cum naiba îi reușește hipobass în audio? se întrebă Winnona.

Habar n-am. Habar n-am.

O mai înțelege altcineva în afară de noi?

Nu. N-o mai înțelegea nimeni. N-o înțelegeau câtă vreme scotea nenorocitul ăla de hipobass în spectru audio. Poate doar cei doi străini să fi reușit s-o urmărească – o iscodeau amândoi, cu o curiozitate nedisimulată, ca și cum ar fi trebuit să povestească altcuiva tot ce vedeau.

– Vreau să spun, răcnea Gwenn, că nu sunt obligată să lupt alături de tine numai pentru că avem același model al vortexului. Poate că aș fi preferat să fiu aliata cățelei ăsteia de Moolah. Poate că mi-ar fi plăcut, de fapt, s-o snopesc în bătaie pe Cora!

Ultima frază o spusese cu timbru normal, așa că au înțeles-o toți.

– Asta e prea mult! izbucni matca brunetă și sări din apa fierbinte fără ca Winnona s-o poată opri.

XX

Pivotul întregii dispute era Terra Naevata, își dăduseră seama membrii grupului Al Bokar. Dacă puneau mâna pe legiuni, într-un răstimp de câteva zile aveau să pună Decanatul cu botul pe labe. Nu există altă metodă pentru a deschide accesul în vortexul special decât să-l declami, să-l citești, cunoscându-i semnificația... Acesta era motivul pentru care Decanii, care avuseseră acces la Textul Conservării, uitau cum să se folosească de legiuni.

Și, cum nici unul dintre Al Bokari nu putea să scoată sunete, au ajuns la concluzia că era necesar să inițieze pe cineva care să citească Textul în locul lor.

Singurii care o puteau face fără ca situația să scape de sub controlul Al Bokarilor erau Messaoud și Brenda.

MESSAOUD HARKONNEN ciuli urechile. Pe lângă huruitul continuu al benzilor rulante, se strecura, distant, o voce șoptită:

– Mess! Mes*sss*s!

A crezut că îl chema Brenda. O privi. Respira regulat, răsucită bizar pe planșeul călduț și moale al boshului. Dormea dusă.

– Mess! Nu te speria! auzi el iarăși.

Simți cum îi îngheață măruntaiele și-i veni să strige, dar vocea potolită continuă:

– Fii liniștit, sali Mess! Sunt prietena ta... *Simți* că sunt prietena ta, nu-i așa?

Mușchii lui Messaoud se relaxară, inima i se încălzi, bătând mai rar. Creierul i se limpezea, treptat, de parcă s-ar fi cufundat într-o cadă fierbinte.

– N-o trezi pe Brenda! Doar acesta e micul nostru secret, nu-i așa? continuă șoapta. Se auzi un râs discret, cu o tonalitate joasă, apoi vocea urmă: E micul nostru secret. Deocamdată, Brenda nu trebuie să afle nimic. Abia mâine dimineață, când se va trezi, îi vei spune și ei... Când vei ști *ce* și *cât* să-i spui...

– De unde vorbești? întrebă, în sfârșit, Messaoud. Tot în șoaptă.

– Sunt cu trei niveluri sub tine. Într-o cameră laterală. Glasul marcă o pauză, oftând, apoi, continuă. Vino să ne întâlnim, Mess! Totdeauna m-ai dorit! Și când doreai să-i ceri jurnalul lui Fenring, grăsanul, o făceai pentru că știai că vei afla despre mine acolo...

– Mă interesa mai mult ce e cu mine și cu Brenda... încercă să explice Mess, dar vocea îl întrerupse:

– Nu minți! De unde știi tu ce doreai?

Mess se ridică în picioare fără să provoace nici cel mai mărunt zgomot. Aruncă o privire spre benzile care transportau spiralele către fundul halei. Nu reușea să pună un chip pe vocea pe care o auzea atât de clar. Dar o mai ascultase, era sigur de asta. Încercă să-și dea seama de unde vorbea.

Nu avea cum. Mergând, auzea răsuflarea acelei femei cum se deplasa o dată cu el pe coridor.

– Nu trebuie să pierzi timpul cu fleacuri, Mess! Coboară odată! Sunt atât de nerăbdătoare! reluă șoapta.

– Ah! exclamă el și se scărpină pe obraz, uluit. Ești Cassandra Sommers, nu-i așa?

În loc de răspuns, auzi un râs potolit. Ca o minge de catifea.

– Ce cauți tu aici, după mine?... Sunt un nondecizional din Landsraad. Locuiesc pe strada 28, dacă știi ce înseamnă asta... Faci o glumă? întrebă el în timp ce cobora scările.

– Ei! Haide, haide, Mess! murmură glasul. Ți-am spus că vreau să împărtășim un mic secret!

Mess coborî restul scărilor fără să mai spună nimic. Privi iscoditor de jur-împrejur. Nu văzu pe nimeni. Pentru o clipă, își imagină că visează, însă senzația liniștitoare pe care o mai simțise îl străbătu din nou. Era bine. El era Messaoud Harkonnen. Cassandra Sommers îl căuta, gata să-l facă părtaș la un secret. Chinchin potențat, lupte ilegale în noroi, trafic cu spirale halucinogene de Suez, putea să-i propună orice. Accepta orice, cu ochii închiși.

– Unde ești, Cassandra?

– Aici. În stânga ta. Hai, intră! Nu-ți fie frică!

Messaoud deschise ușa din spatele căreia se auzea vocea și intră într-un salon îngust. Un sferoid 3D era aprins, iar alături de el, receptorul unui telefon încrustat cu fildeș de focă bâzâia desprins din stativul său, zvâcnind ritmic.

– Sunt la telefon, insistă șoapta.

Mess ridică receptorul și spuse, absurd:

– Messaoud Harkonnen la telefon!

Realiză că se purtase ridicol și se înroși, dar vocea continuă, liniștitoare:

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat întocmai, iubitule!

Era vocea femeii după care înnebuneau toți bărbații din Edificiile Inferioare. Blonda cea slabă, cu ochii verzi. Păcat că nu erau și băieții de față, să vadă cât de lejer discuta el, Mess, cu Cassandra Sommers! Ar fi putut chiar s-o...

– Nu fi vulgar, Mess! Știu că mă placi, dar nici chiar așa... Poate doar după ce-ți voi împărtăși secretul, poate atunci doar să-ți fac o surpriză! Numai ție! îi întrerupse Cassandra gândurile.

– Scuzați-mă, doamnă! zise el, reverențios. Eu...

– Ești scuzat de la bun început, sali Mess! accentuă ea și Mess realiză că îi auzise tot timpul vocea ca și acum când ținea receptorul lipit de ureche. Dori să-l așeze în furcă, pentru a-și confirma raționamentul, dar vocea Cassandrei îi răsună imediat între oasele craniului, ca și cum s-ar fi aflat cu *totul* în capul lui:

– Să nu faci asta, Mess! Ai dedus corect! Sunt în tine! oftă ea languros. Sunt în tine. Prin vortex. Dar mai avem nevoie de telefonul ăsta.

Sferoidul Ghildei se acoperi brusc cu imaginile 3D ale Saharei, distrăgându-l pe Messaoud de la glasul care i se prelingea în creier. Se auziră în surdină acordurile unei Simfonii (Mess n-avea de unde să știe că era a III-a de Beethoven*), apoi imaginea dispăru

---

* Beethoven a trăit cu mult înainte de *kyewa*, într-o vreme în care câte un singur om (!) se ocupa de produs o piesă muzicală. Din cercetările efectuate, reiese că Beethoven ar fi trăit undeva în Ammeria și în Euross (există o piesă, pe care mulți dintre noi au ascultat-o, denumită Roloou var Beethoven, și care, aparent, se referă la acest om special, denumit pe atunci „compozitor"). În ce privește cuvântul *Simfonie*, nu putem spune decât că este un termen denumind o piesă muzicală de mare anvergură, respectând niște reguli structurale deosebit de constrângătoare.

la fel de brusc pe cum apăruse, lăsând doar muzica să se ridice din difuzor. Dar asta nu dură decât câteva clipe – în locul imaginii apăru un titlu, scris în caractere sobre:

Textul Conservării

Receptorul pe care Mess îl ținea la ureche emise un vuiet neîntrerupt. Un răpăit se suprapuse peste zgomotul de fond – era un sunet pe care Mess iarăși nu avea cum să-l recunoască – sacade de ploaie, întrerupte când și când de șuierături înalte.

– Știu că îți place, sali Mess! repetă vocea. Auzi acum lucruri pe care ar dori să le audă orice magistrat Decanal! Gândește-te! Nici măcar soțul meu subsumat n-a auzit vreodată ce auzi tu acum, deși jinduiește după acest lucru de tare mult timp, de pe vremea când încă mai avea un corp al lui, vizibil până și în sferoidele Ghildei... Dar să nu anticipăm! Avem un mic secret, noi doi. Un secret la care nici soțul meu subsumat nu *are* acces, dacă pricepi ce vreau să spun...

– Nu înțeleg...

– E încă prea devreme.

Pagini întregi începură să defileze nebunește în sferoidul 3D, înșurubându-se instantaneu în creierul lui Messaoud Harkonnen. Cuvinte, propoziții, fraze, paragrafe – erau cu toate aspirate avid de creierul lui, în timp ce receptorul îi vuia profund în ureche.

Mess strânse ochii și se scuturâ. Nu el era cel căruia i se petreceau toate astea. Ce se zvonea despre Cassandra Septimus Sommers? Că era femeia cu 99 de trupuri? Ce dorise ea să spună despre soțul ei subsumat?

– Mess! Sunt încă cu tine, Mess!

– Messaoud Harkonnen la telefon! răspunse el, buimac. Ești chiar Cassandra Septimus Sommers?

– Șșșșt! Într-un fel, sunt Cassandra Septimus Sommers, șușoti receptorul. Dar, te implor!... *Cassandra Sommers* te implorâ! Fii atent, Mess! Nu mai închide ochii! Pentru secretul nostru, numai al nostru, nu mai închide ochii!

Doamne! Femeia asta revărsa sex prin cablurile, sferoidele și membrana aia! Revărsa sex, care îi picura lui în ureche, acum! Ca o limbă de carne adevărată ce se ițea din receptor, direct în ureche, unde făcea rotocoale umede.

– Ești deplasat, Mess! Doar mă iubești, nu-i așa? Mă iubești mult, nu-i așa? scânci vocea.

Messaoud privi în jur, asigurându-se că e singur. Nu dorea s-o rănească pe Brenda, și acum știa că *trebuia* să-i spună Cassandrei lucrul acela care, în mod sigur, ar fi supărat-o pe *descendenta Casei Atreides*...

Descendenta Casei Atreides... Plecată de pe Caladan și înstăpânindu-se peste Arrakis, dând naștere unui profet și unui Împărat-Zeu... De unde știu eu toate astea? se întrebă Mess.

Cassandra tuși în aparat, ca și cum ar fi fost încurcată:

– Mă iubești mult, nu-i așa?

Messaoud șopti pe cât de încet putea:

– Da, Cassandra! Te iubesc mult, Cassandra! Dintotdeauna! De când te-am văzut cum stăteai picior peste picior la...

– Și eu te iubesc, Mess! îl întrerupse vocea. Tot în șoaptă, dar cu un aer de urgență, care îl făcu pe Mess să se clatine. Te iubesc tare mult, numai că aș dori să câștigăm timp... pentru Dumnezeu, Mess! Crezi că se poate? murmură ea cu vocea ușor răgușită. Ți-am spus că sunt dispusă să-ți acord un favor după ce terminăm...

Mess aprobă din cap. N-o s-o mai întrebe de unde aflase *el* că Brenda era descendenta unei Case Mari.

– Să-i dăm drumul, zise el, abia ținându-și răsuflarea.

Textele. Vuietul. Simfonia. Messaoud Harkonnen cu ochii căscați în sferoid. Și apoi, întrebările Cassandrei Al Bokar, urmate fără pauză de răspunsurile sacadate ale lui Mess, emise în câmp.

– Vortexul paralel?

Câmpul extins care înmagazinează structura și funcția legiunilor.

– Legiunile?

Legiunile sunt modelul Decanatului.

– Funcționalitatea! Spune-mi mai departe despre funcționalitatea lor, iubitule!

– Oh, Cassandra! Aproape că te simt! spuse Messaoud, greoi. Brusc, reveni la tonul serios și spuse, scandând: *Capitolul ocult XX! Inamicii primesc transfer prin vortex la o legiune. Decanatul primește transfer prin vortex la o legiune adiacentă. Vortexul...*

– Citește mai frumos, iubitule! Frumos... mmm. Curgătoor... gemu lung Cassandra Al Bokar. Ooh, Mess! Citește... oooh! Citește, Mess!...

Dușmanii vor fi condiționați de legiunea care i-a captat. Decanatul va fi condiționat de legiunea care l-a captat. Secretul e să știi să miști legiunile pe hartă. Să faci să ajungă una lângă alta acele legiuni care oglindesc perfect trupele beligerante. Să înveți să înmulțești populația legiunii Decanatului, dacă dușmanul este numeros. Să înveți să înzestrezi legiunea Decanatului, dacă dușmanul este puternic. Să știi să legi Decanatul la legiunea care va învinge. Legiunile sunt tiparul în care curge dezvoltarea Decanatului!

– Aaah... Imago Mundi, dragule! Pronunță, te rog, după mine: Imago Mundi! șopti Cassandra Al Bokar, după care făcu o pauză lungă. Respirația ei agitată se liniști.

Imago Mundi.

Vocea Cassandrei înghiți în sec.

– Perfect, iubitule... mmh... Vortexul? întrebă ea, sec de astă dată, cu un aer serios.

Menține conexiunea. Ce face legiunea face și inamicul. Ce face legiunea face și Decanatul.

Vuietul din telefon se întrerupse brusc. Sferoidul Ghildei se stinse. Cuva de sunet care răspândea armoniile Simfoniei a III-a tăcu și ea, iar ușa lucioasă a salonului se dădu de perete: afară, se vedeau benzile rulante care transportau spiralele legiunilor din Sahara.

– Mai ești acolo, sali Mess?

Messaoud dădu din cap, strângând receptorul în mână.

– De acum, ești cuplat la Al Bokar, îi spuse ea, satisfăcută.

– Nu ești Cassandra Sommers, articulă Messaoud liniștit.

– Nu. Nu sunt *chiar* Cassandra Sommers. Sunt sora ta din vortex. Dar, ca să fiu sora ta, trebuie să ne ajuți pe noi, egalii tăi din vortex, sali Mess! Vei fi momeala noastră. Pe păcătoasele Bene Gesserit ascunse în Sirius nu le putem pescui cu legiuni inventate în vortex, așa cum am păcălit Decanatul... Pe Vărsătorul Bene Gesserit, de pildă, nu-l putem pescui decât cu oameni din carne. El știe că Dumnezeu este inventat și nu poate crede decât în oameni în carne și oase... Pricepi ce-ți spun eu, Mess?

Nu-i răspunse. Harkonnenii și Atreides au fost mereu inamici ireconciliabili, gândea el.

– Mai ești acolo, sali Messaoud?

Glasul Cassandrei se auzea acum *doar* din telefon. Senzația care părea că-i topește creierul, cea care îl ținuse până acum câteva minute, se dizolvase.

Cassandra nu mai era în el.

Mess se înroși și spuse, încurcat:

– Da, doamnă... Mă tem că v-am vorbit necuviincios, mai devreme. De fapt, am gândit necuviincios... aș vrea să nu mă înțelegeți greșit...

Cassandra Al Bokar pufni într-un râs sănătos.

– Nu-ți face griji, Mess! Harkonnenii cu care am mai vorbit m-au obișnuit cu alt fel de a vorbi... Un strămoș de-al tău a vrut odată să-mi violeze un predecesor, știai? În plus, tu ai *citit*, așa că ești scuzat. Hmm! Pot avea certitudinea că vei mai citi din Text când o să mai fie nevoie?

– Fiți convinsă! răspunse Messaoud, ca un om de lume. Zâmbea de circumstanță, aplecând ușor capul, deși nu avea cum să fie văzut.

– Și vei lupta alături de noi împotriva Decanatului? Împotriva legiunilor? Împotriva Bene Gesseritului?

– Puteți avea încredere în mine, doamnă!

– La fel mi-a spus și un alt strămoș de-al tău, înainte să mă încarce cu un gaz exploziv și să mă trimită într-un conclav Bene Gesserit...

Mess făcu o pauză. Se străduia să-și găsească cele mai nimerite cuvinte. Într-un târziu, se hotărî:

– Mi-este greu să calific acțiunile unui om pe care nu-l cunosc, chiar dacă îmi este rudă.

Cassandra râse aprobator.

– De ce nu-mi spui pe nume? îl întrebă. Suntem egali de acum, sali Mess!

– Cum dorești, *Cassandra*! accentuă el, coborând vocea.

– În regulă. Ești de acord să facem o mică verificare?

– Te ascult, Cassandra. E corect cum îți spun acum? Sau poate că ar fi mai bine să-ți spun Cassandra Al Bokar?

Ea râse, dar nu i-a satisfăcut curiozitatea. Ca și cum Messaoud n-ar mai fi avut nevoie de explicații suplimentare. Îl întrebă scurt:

– Secretul?

Secretul sunt legiunile. Legiunile sunt secretul.

– Așa e... Imago Mundi, confirmă Cassandra, după care continuă, jenată: ți-am rămas datoare cu ceva...

Mess rămase pe gânduri. Apoi exclamă:

– Ah! Promisiunea pe care mi-ai făcut-o la început!... Nici să nu te gândești! Ești scuzată de la bun început!

Clanc! – Cassandra închise telefonul. Messaoud așeză cu grijă receptorul în furcă și ieși pe platforma lucioasă din fanoane prelungi de sub care izvorau benzile rulante.

– Vortexuri! strâmbă el din nas, cunoscând de acum valoarea pur decorativă a spiralelor.

Textul nu o spunea clar, dar pentru el, care îl citise asistat, totul devenise limpede. De la *kyewa* încoace, indivizii încasaseră baterii întregi de manipulări genetice. Printre ele, și capacitarea repetitivă a cortexului limbic. Mediatorul de exteriorizare, cheia de acces în vortex adică. Aflată în posesia oricărei ființe omenești care trăia sub autoritatea Decanală. Găselnița Ghildei, Dumnezeul pentru care selecționaseră linii genetice de excepție, pentru care inițiaseră războaie și distruseseră planete întregi – le scăpa acum printre degete, utilizat de Bene Tleilaxu și aflat în posesia Decanatului...

Oricum, spiralele erau doar praf în ochi. Nu aveau nici o legătură cu puterea de explorare în câmp. Era o simplă problemă personală, ca și văzul, auzul, și mirosul. Depindea de cum erai construit și cum te educai.

– Doamne, ce harababură e acolo sus, pe Terra Naevata! spuse Mess cu glas tare.

Urcă ultimele trepte și ajunse înapoi la intrarea în terminal. O privi pe Brenda cum dormea pe planșeul călduț și elastic, parcurs ritmic de o contracție umedă, ca un val. Inconștient, desfăcuse picioarele. „E chiar stupid..." își duse Messaoud la capăt gândul despre legiunile plimbate pe hartă de puterea Decanală, în funcție de interesele ei...

– Iar tu nu ești elegantă deloc! spuse el în șoaptă, aranjând coapsele femeii.

XXI

Mordec'hai Diaz credea că melanjul oferit de Dendros îi deschidea poarta puterii. El își imagina că a alege între variantele de viitor expuse de melanj era sinonim cu controlul asupra semenilor săi.

Asta ne arată cât de precare sunt judecățile noastre. De altfel, însuși Mord și-a dat seama de limitările pe care le avea melanjul, după ce faptele expuse aici se terminaseră de mult. Cel mai mult îl măcina întrebarea: „Cum de nu mi-am dat seama că adevărata sursă de putere o reprezintă posibilitatea de a trăi aceeași realitate cu mai multe trupuri?"

Se gândea mereu că încercase să controleze mișcările Cassandrei Septimus Sommers și că niciodată nu fusese sigur cu câte dintre replicile ei se întâlnise. De fapt, îi fusese mereu dificil să-și imagineze ce se petrece în boshul ei privat, printre cuvele axolotl din care se ridicau nenumărate Cassandre.

CASSANDRA se afla în boshul ei privat, printre cuvele axolotl. Împăturea songduul după tipicul unui vechi nod marinăresc de Caladan, lumea apelor nesfârșite. Undeva în vortex, pe Terra Naevata, Astrid îi citea mesajul emis de panglica fosnitoare: *Crezi că Tengri sunt urmașii Dispersiei?* Cassandra despături brusc songduul, semnalizând încheierea comunicării, și se uită la cinci din replicile ei, ieșite din cuve. O așteptau cu toate pe o a șaptea, care trebuia să se întoarcă din Syrta, de la *vizita* făcută lui Mord.

– Crezi că Mord nu și-a dat seama că de fiecare dată se duce o alta la el? întrebă una dintre replici, după ce Cassandra pusese panglica la o parte.

– Asta știe deja. Dar nu știe despre asta... spuse Cassandra și arătă către plasa de vortex suspendată de tavanul boshului. Nu știe că ne-am apucat să copiem în vortex întâlnirea. Nu știe că facem efortul să păstrăm amintirile acestei întâlniri.

– Ciudat, remarcă o a treia, de ce lucrează în același fel cu fiecare dintre noi?

– Vrea să ne capaciteze pe toate. Să fim dependente de el.

– Și suntem?

– Cred că da. Ne-a agresat cu un vortex deosebit de subtil.

– Sexul? Ți se pare că sexul este o motivație subtilă?

– Suficient de subtilă cât să ne perturbe în momentele cheie...

Ușile de la intrare se clătinară ușor, după care se deschiseră. Candelabrele vibrară discret, iar luminile boshului pâlpâiră de câteva ori la rând. O altă replică intră în încăpere și se așeză la masa acoperită cu o carapace extinsă de țestoasă.

– Mulțumesc, le zise celorlalte, în timp ce se așeza și făcu semn spre plasa de vortex de deasupra. Știe... Mord știe că suntem mereu altele. Se întreabă cât de multe suntem și, dacă va ajunge să ne capaciteze vreodată pe toate. Este îngrijorat că nu capătă acces la câmpul boshului de aici, să ne motiveze, definitiv, pe toate.

– Ah, făcură celelalte șase, la unison. Una dintre ele, cea care îl vizitase pe Mord cel mai recent, continuă: Și-a dat seama că a contrafăcut scrisoarea lui Astrid în contul nostru?

– Nu. E convins că Astrid a părăsit Edificiul datorită intrigilor sale. E convins că războiul de asasini o să înceapă din cauza planurilor sale. Crede că ideea cu scrisoarea i-a venit chiar lui...

– Asta e bine, zise cea care îl vizitase pe Mord ultima, făcându-le pe celelalte să ridice din umeri. Ele unele pierduseră legătura cu manevrele ghildarului.

– Nu începem? întrebă una dintre ele.

– Ba da, spuse nou-venita și se cuplară toate la vortexul care le păstra amintirile ultimelor zile, nealterate. Cinci dintre ele exclamară și-și duseră palmele la gură, concomitent.

– Cine este moarta din Edificiul Geb'el Tariq?

– Ea, întinse mâna ultima venită, arătându-le o cuvă goală.

– Credeam că ai trimis-o să se sfătuiască cu Oreste...

– Nu. Am trimis-o să moară. Așa dorește Mord. Noi vrem să declanșăm un război de asasini cu Merovingii. El știe ce trebuie făcut pentru ca acest război să izbucnească.

– Crezi că am putea să vedem într-un sferoid ce se petrece în iatacul Cassandrei Optimus din Geb'el Tariq? întrebă una dintre ele.

– O clipă. Să acopăr vortexul.

Sferoidul 3D se aprinse în tonuri verzui, umede, ca și cum lichidele de sub membranele sale amniotice s-ar fi amestecat cu tuș. Apoi boshul înscrise primele imagini din iatacul Cassandrei Optimus, fiica oficială a cuplului Sommers. Până acum patru ore stătuse alături de celelalte, în cuvă, așteptând să crească alături de congenerele ei, gata să-l ia în căsătorie pe fiul unic al cuplului, Oreste VI.

Cea pe care o vedeau acum n-avea să fie niciodată perechea lui Oreste VI. Un firicel de salivă i se uscase pe obrazul stâng, dar în rest, avea figura liniștită. Cei care intraseră în iatacul ei spuneau că murise în somn, fără chinuri.

Printre ei, medicul souk, care râcâia cu o lamă fină de sticlă pielea de pe bărbia Cassandrei Optimus. Puse lama într-o tașcă de piele, după care culese saliva uscată cu o spatulă de lemn.

– Am să studiez toate probele astea, dar sunt sigur deja că fata a fost ucisă cu extract de frasal...

– Merovingii, spuse în șoaptă unul dintre șambelanii Casei Sommers. Ei folosesc extract de frasal, iar Decanul îl cultivă în grădinile sale scufundate. Face obiectul unei atenții speciale...

– Exact, încuviință medicul.

– Nu anunțăm luptătorii-umbră? întrebă șambelanul. Dacă Merovingii au otrăvit-o pe Cassandra Optimus, înseamnă că au început războiul de asasini.

– Au început un război de asasini fără să-l declare? întrebă medicul.

Un șambelan ridică din umeri, medicul souk se retrase într-un sigiliu-vortex, iar replicile din boshul privat al Cassandrei îl pierdură din vedere.

– Îl anunță pe Oreste. Vrea să ceară instrucțiuni, comentă una dintre ele.

Așteptară, preț de câteva clipe. Telefonul sună aproape imediat, dar nici una nu-l deschise. În schimb, ultima venită din Syrta emise cu Glas de vortex:

Am văzut în sferoidul Ghildei, Oreste. Cassandra Optimus este moartă. Ce mai aștepți?

Răspunsul soțului ei întârzia. *Crezi că au atacat înainte să se declare războiul de asasini?* se interesă el, în sfârșit.

Dacă nu ești sigur, așteaptă rezultatele analizei medicului, răspunse Cassandra. *Oricum, ceea ce s-a petrecut la Geb'el Tariq a fost preluat de vortex. Iar Mord va face tapajul necesar. Landsraadul și magistrații vor afla cât se poate de rapid că fata noastră a fost ucisă cu extract de frasal. Iar Nizar Al Awad n-o să aibă de ales. Va declara el însuși războiul, fără să ne mai consulte...*

Se făcu liniște. Auzeau cu toate fâșâitul de fond al câmpului, liniștit ca valurile refluxului urcând pe țărmuri.

Cassandra... începu Oreste, tărăgănat, *care dintre fetele noastre era?* se hotărî el să termine fraza.

Replicile se uitară unele la altele. Nici una nu știa. Niciodată nu ținuseră cont de originalele din cuve. Erau ființa comună a Ordinului Bene Gesserit și edițiile princeps n-ar fi făcut altceva decât să le încarce emoțional și să le distragă de la adevăratele scopuri.

E doar o replică, emise una dintre ele. *Doar nu-ți imaginezi că aș fi trimis-o la moarte pe adevărata noastră fiică?*

În vortex păru să se audă un suspin de ușurare, iar după câteva clipe, sferoidul 3D îl înscrise pe medicul souk ieșind de sub sigiliul-vortex. Se adresă șambelanului, cu voce imparțială:

– Nu facem nimic. Așteptăm.

Replicile din boshul privat al Cassandrei se ridicară de la masă ca la un semn și se îndreptară cu pași măsurați către cuvele lor. Sferoidul 3D se stinse treptat, una dintre cuve se deschise, iar o altă Cassandra Septimus păși afară cu gesturi oarecum nesigure. Își privi copiile și se cuplă la vortex. Preț de câteva clipe, zâmbi. Apoi, figura păru să i se prelingă, pentru a deveni în scurt timp la fel de rece ca atunci când părăsise cuva.

– Deci vom avea război, spuse ea, iar celelalte o aprobară. Se uită la songdu și întrebă, micșorându-și ochii: Astrid respectă înțelegerea?

– O respectă, sosi răspunsul.

– Știți, totdeauna m-am întrebat dacă Tengrii sunt Dispersia. Dar și mai important mi s-a părut să aflu dacă surori de-ale noastre n-au scăpat de furia Cassandrei Secundus.

– Ai câteva ore la dispoziție ca să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări, zise una dintre replici, trăgând deasupra sa membranele amniotice ale cuvei.

Se făcu liniște. Replica așteptă ca toate cuvele să se inactiveze, după care spuse:

– Am câteva ore ca să reușesc să vă conduc pe toate... Cu condiția să găsesc butoanele pe care trebuie să apăs.

Se concentră asupra vortexului din tavan, izolă ultimele fraze și le șterse. Exact așa cum procedase și Mordec'hai Diaz cu pachete întregi de amintiri din mentalul congenerelor ei.

*

Vadhastra nu era un brund ca toate celelalte. Săpat într-un ghețar amplasat la poalele munților Sirius, Vadhastra era un brund fix, inamovibil. Aici se adunaseră Preacucernicele Maici, refugiindu-se din calea Cassandrei Secundus, reînființând Ordinul Bene Gesserit, prin sedentarizarea unei legiuni. Scopul lor era distrugerea vortexului, care se dovedise o altă investiție mentală deficitară din partea Ordinului.

Locul nu fusese ales întâmplător. Protejați dinspre nord, nord-est și nord-vest de masivul muntos impracticabil, legiunea Durstor avea totodată sub supraveghere dealurile și dunele de zăpadă care se întindeau către *tchang-thang*-ul Wallach: albe și strălucitoare, se pierdeau cale de sute de mile în zare, până la plăcile de gheață care acopereau Pontul.

Practic, brundul era inaccesibil. În plus, Vadhastra era mascat de un câmp de izolare ce emitea permanent semnale false. Nici cei mai experimentați scrutători nu puteau afirma că Durstor

nu se mișcă, nu cucerește și nu devastează Valea Istrului și *tchang-thang*-ul Wallach. Pe de altă parte, Maicile alcătuiseră fluxuri dislocate de vortex cu care asigurau comunicațiile între Vadhastra și partizanii lor răspândiți în legiunile Terraei Naevata.

Ca oricare altă acțiune petrecută în vortexul dizlocat, saltul Ghazallei nu fusese detectat de nici unul dintre miile de scrutători din legiuni. Matca majoră se concretizase într-una dintre nișele săpate în interiorul ghețarului, o încăpere slab iluminată de spiralele încastrate în pereții lucioși.

– Bine ai venit în Vadhastra! o întâmpinase o bătrână slabă și înaltă, înfășată în nelipsita aba neagră. Era o Proctor Superior, recunoscu Ghazalla însemnele de pe aba. Se apropiase de ea și îi atinse fruntea cu mâna dreaptă. Murmură ceva, iar matca recunoscu vocabulele fără sens ale Jurământului de Început. Ești gata? încheie ea și se răsuci neașteptat de elastic pentru vârsta ei. Consistoriul nu s-a întrunit încă. Te așteptăm cu toții. Vrem să aflăm din gura cuiva care a fost la fața locului ce se petrece în dunele Sahariene. Bratnah te-a pus la curent, nu? o întrebă ea, văzându-i trăsăturile nesigure.

Ordinul nu mai este ce a fost, gândi bătrâna în așa fel încât Ghazalla s-o citească. Vortexul simplifică lucrurile prea mult. Cunoștințele și regulile de comportament ascuns ajung la îndemâna oricui. Uite că acum femeia asta trebuie să treacă prin Ceremonia Jurământului de Început, fără să știe subtilitățile Glasului sau să-și poată controla măcar mușchii feței.

– Mulțumesc, Maică! spuse Ghazalla, gata să continue cu răspunsul la Jurământ, dar interlocutoarea ei o opri cu un gest brusc:

– Nu e încă momentul să-mi răspunzi! O s-o faci de față cu ceilalți... Se opri și-i mai spuse: Sunt Sarah Kanut Vander, Proctor Superior.

Apoi o luă pe culoarul săpat în gheață.

După câteva minute, ieșiră pe pasarela suspendată deasupra văii, dominând întinderile acoperite de nea. Sarah remarcă sec:

– Zăpada asta ondulată îmi amintește de Arrakis... Ai auzit de Arrakis? Ghazalla făcu semn că nu, iar Maica ridică din umeri.

Nu-i nimic! Ai să-ți amintești în seara asta... E de necrezut cât de repede trebuie să parcurgem inițierile acum, după *kyewa*...

Nimic din ce face Ordinul nu este întâmplător, reflectă Ghazalla. Sunt doar o Păstrătoare a Apei, dar Consistoriul are nevoie de informațiile mele. Nu-mi pot arăta asta direct, așa că vor să-mi spulbere trufia ca să-mi arate de ce sunt în stare...

– Crezi? zâmbi Sarah peste umăr și se opri, sprijinindu-se de balustrada pasarelei, acoperită de gheață. Dacă asta crezi, atunci privește!

Brundul se întindea pe verticală, în sus și în jos, pe sute de iarzi, alcătuit din mii de nișe iluminate ce se întrevedeau prin gheața străvezie. Iar în străfundurile ghețarului, Ghazalla ghici sutele de mile de coridoare, și miile de iarzi cubi de saloane și încăperi săpate în gheață.

– Crezi că mai trebuia să-ți spulberăm trufia și în altfel? se interesă Sarah. Consistoriul spulberă totdeauna trufia Păstrătorilor până ce ei să ajungă în saloanele de la interior, surâse ea și o luă din loc.

Matca râse. Intrară în corpul ghețarului, într-un culoar lunecos ce șerpuia în trepte spre sala în care era adunat Consistoriul. Un cilindru imens săpat în miezul brundului, cu bănci îmbrăcate în piele dispuse sub forma unui amfiteatru. Câteva zeci de Maici și tot pe atâția legionari așteptau așezați, în jurul unei estrade în formă de rotondă. Pe estradă, în mijlocul unui grup de bătrâni, Maica Reverendă Ursula și Vărsătorul – primul mascul care ajunsese în fruntea Consistoriului Bene Gesserit.

Maica Reverendă avea fața complet acoperită de gluga abei. Era cocârjată și mâinile îi tremurau. Vărsătorul era tânăr, era îmbrăcat tot în aba neagră, numai că își ținea capul descoperit. Era un blond cu părul creț și ochi spălăciți.

– Să coborâm, spuse Sarah.

Ghazalla o luă printre rândurile de bănci, coborând în mijlocul amfiteatrului. Se străduia să șchiopăteze cât mai puțin, simțindu-se examinată de membrii Consistoriului. Ordonă în vortex închiderea pelerinei și a moletierelor de duraluminiu ce zăngăneau la fiecare pas, stârnind ecouri.

– Ea este Ghazalla, începu Sarah. Matca majoră a legiunii Kildare Highlanders. Legiunea ei dobândește chiar acum statutul de legiune migratoare, în Africa de Nord, conform regulamentului din Scripturi, încheie ea, făcând o mudrah de verificare a faldurilor câmpului.

– Care este situația de pe teren? întrebă abrupt un legionar aflat în primele rânduri ale amfiteatrului. Firul *guvernor* suspendat la șaizeci de iarzi deasupra lor se aprinse brusc, iluminând sala. Ca și cum ar fi fost declanșat de vocea legionarului.

Amforă, sau Retortă? se întrebă Ghazalla, privindu-l.

– Amforă, bineînțeles! replică Maica Reverendă Ursula. O simplă Retortă nu-și permite să tulbure astfel atmosfera Consistoriului.

Izbucniră cu toții în râs, făcând ca firul *guvernor* să pâlpâie violet.

– Cel care ți-a pus întrebarea este Moynihan, fost scrutător în legiunea Dinwiddie. Moynihan n-a putut să respecte niciodată regulamentul Consistoriului. E prea impulsiv, explică Sarah, strângând din buze.

Dinwiddie? se strădui Ghazalla să localizeze legiunea, dar Vărsătorul o întrerupse cu o nouă întrebare:

– Deci? Care este situația în Africa de Nord?

Ghazalla se dădu într-o parte șchiopătând și îi îmbrățișă pe toți cei din sală cu privirea.

– Legiunea mea este bazată în Cyrenaica, pe țărmul Mediteranei. La sud de noi, către Tamanrasset și la sud-vest, spre Ouargla, sunt resturi de brunduri Massaoua, pe care Soherii le-au spulberat cu două săptămâni în urmă. La vest, pe înălțimile Sidi-Ferruch și în jurul oazei Ouargla, se află legiunea Soher. În plină dezagregare. Doar câțiva legionari răzleți au reușit să părăsească Sahara și să se îndrepte peste mare, cu planșele de vânt. Winnona, matcă minoră în legiunea mea, a capturat matca majoră a Soherilor – apucă să-l vadă pe unul dintre însoțitorii Vărsătorului cum se apleacă către el și-i șoptește ceva. Vărsătorul dădu de câteva ori din cap. Îi povestește despre afacerea cu Gwenn? se întrebă Ghazalla și așteptă să se încheie intervenția după care continuă: Practic, Soherii sunt înfrânți! Sfârșiți!...

Intenția noastră era să străbatem Mediterana pe gheață. De data asta, ajunsesem la aceeași concluzie cu tradiționaliștii din legiune – Ghazalla râse scurt, iar ochii Vărsătorului sclipiră veseli către unul dintre însoțitorii săi. Aveam de gând să înfruntăm legiunea Spree în Alpii Maritimi. După o consultare prealabilă cu Păstrătorii Spree, bineînțeles!... încheie matca.

– Deci convingerea voastră este că Spree sunt în Alpii Maritimi, spuse Maica Reverendă Ursula.

– Am comunicat cu ei în vortexul dislocat. Ei ne-au spus unde se află. Iar scrutătorii obișnuiți ai legiunii, tot acolo i-au localizat.

– Despre Tengri ce știți? se interesă Moynihan din nou.

– Sunt în Pannonia. Cu hergheliile lor, răspunse Ghazalla.

– Mda... hergheliile lor din Pannonia, repetă Vărsătorul. Dar știi de ce am trimis-o pe Bratnah în locul tău, nu?

Ghazalla avu o ezitare, apoi zise:

– De ce întrebi? Știi că am aflat de ce ai trimis-o pe Bratnah... Mi-a spus și ea câte ceva despre o altă dispunere a legiunilor... Problema este: va reuși ea să încurce socotelile grupului Al Bokar? Și cu ocazia asta, va suporta ea încercarea?

Membrii Consistoriului murmurară agasați, iar Vărsătorul întinse degetul către ea:

– Corect, Ghazalla! E bine să nu te ferești să-mi spui ce-ți trece prin cap. Mă face să am încredere în tine...

Firul *guvernor* răspândi un halou verde-luminescent. Matca lansă, cu o nuanță de reproș:

– De ce nu ne-ați spus că n-am intrat în legătură cu adevărații Spree? De ce nu mi-ați transmis că n-am stabilit corect poziția legiunii Tengri, că hergheliile lor au trecut Mediterana și că sunt gata să atace pozițiile noastre din Cyrenaica?

Vărsătorul surâse și păși spre Ghazalla. Avea ochii într-atât de albaștri, încât părea albinos. Trecând pe sub un candelabru de os, matca îi remarcă pielea mult prea bronzată. Când se apropie de ea, văzu că are o cicatrice în formă de stea sub orbita dreaptă.

– Să vă spunem toate astea? Pentru ce? întrebă Vărsătorul.

Ghazalla sesiză o mișcare discretă de aba în spatele lui: era Maica Revernedă Ursula care își aranjase mânecile, uitându-se țintă la cei doi.

– Dacă ne-ați fi spus din timp, am fi putut să-i blocăm pe Al Bokar...

– Crezi? Nu sperai cumva ca Ordinul să te sprijine?

– Poate că da.

– Crezi că Bene Gesserit este organizație filantropică?

Spree? Caruselambra? Spandau? se întrebă Ghazalla despre originea Vărsătorului, în timp ce acesta dădea din cap, ascultând șoaptele însoțitorului său. Brusc, îl întrerupse și se adresă mătcii:

– N-ai ghicit. Sunt Varig estic. Din încordarea feței sale, matca înțelese că se lansase în comunicare eliptică. De altfel, el continuă, aparent fără legătură: Crezi că trebuia să ne salvăm indivizii răspândiți în teritoriu?

Subsens: ar fi trebuit să le comunicăm informațiile pe care le aflasem?

Se uită la Vărsător. Însoțitorul lui îi vorbea din ce în ce mai precipitat în ureche. „Da, da, da!" îl aproba Vărsătorul.

– Nu știu dacă trebuia să vă salvați prozeliții. Probabil că dacă ați fi făcut-o, n-aș mai fi acceptat să intru în Ordin... răspunse Ghazalla, ambiguu, dar Vărsătorul îi făcu semn să mai aștepte. Sarah o atinse pe umăr și îi strecură:

– Comunicarea...

Însoțitorul Vărsătorului se înroșise la față, vorbind din ce în ce mai precipitat, cu același șopotit din care nu se înțelegea nimic clar. Se opri brusc, iar Varigul se uită drept în ochii mătcii:

– Ai avut dreptate! Ai răspuns corect! Știi ce s-a petrecut în Sahara? Matca ridică din umeri. Hergheliile Ullei Mingre forțează chiar în acest moment intrarea în brundul în care se află Bratnah. Fostul tău brund, Ghazalla... Sunt însoțite, reluă el, întorcându-se brusc spre Maica Ursula, de o tânără slabă iască... O blondă palidă, răsărită din regatul de sub gheață... Astrid Merovingi o cheamă și e sora celei mai mari dușmance a noastre ...

Preț de câteva clipe, Vărsătorul și Maica Reverendă se țintuiră cu privirea. Ghazalla dădu să formuleze un gând, dar se opri în ultimul moment. Maica îi ascunde ceva, pricepu ea.

– Spree nu mai există! interveni Moynihan, excitat. Revărsarea Tengrilor i-a amestecat cu zăpada!

Llewellyn! se gândi Ghazalla. *Ce s-o fi întâmplat cu Llewellyn?*

– M-ai înțeles acum? întrebă Vărsătorul. Ai auzit până acum de această Astrid Merovingi?

Matca dădu să-i răspundă că nu, dar Vărsătorul se uita cu coada ochiului la Maica Ursula. Bătrâna nici nu se clinti măcar. După câteva secunde, zâmbi larg către Ghazalla:

– Vărsătorul vroia să-ți atragă atenția asupra Al Bokarilor, zise ea, cu voce plată. Au reușit să pătrundă în vortexul dislocat și sunt în plină ofensivă. Sunt porniți să distrugă Terra Naevata. În plus însă, Vărsătorul mă bănuiește că am date despre Astrid Merovingi, dar că i-am refuzat accesul la ele...

– N-are rost să discutăm asta acum... Dacă n-aș fi intrat în vortex în timp ce tu operai cu registrele din Cyrenaica, n-aș fi aflat nici până astăzi de existența acestei prințese în legiunea Tengri.

– Ar fi fost mult mai bine, stabili Ursula și coborî de pe estradă.

– De unde ziceai că vine? se trezi Ghazalla că întreabă.

– Din Regatul Scufundat, zise Maica Reverendă.

Vărsătorul își țuguie buzele și întrebă:

– Mă rog... problema e: ce urmăresc Al Bokarii când burdușesc vortexul cu informații inventate? E o întrebare la care ești cea mai în măsură să răspunzi, se uită el spre Ghazalla și formulă în hipobass: *S-a modificat recent comportamentul scrutătorilor?*

Nu, răspunse Ghazalla.

S-au modificat accesele în câmp?

Nici atât.

Ai putea deduce cu cine ați vorbit dintre Spree și Tengri?

În vortex figurau semnăturile Păstrătorilor cu care comunicam de obicei. Gwenn nu ne-a atras atenția asupra nici unei inadvertențe.

– Ești sigură? întrebă el brusc, verbal.

Ghazalla păru că se clatină. Întrebările și răspunsurile se încărcaseră în extensiile proximale ale câmpului ei. Ideile se

strecurase printre sinapsele imateriale ale vortexului. Câmpul ei se reorientă în spațiu, își schimbă geometria, gata să facă față provocării lansate de interogatoriu...

Nici o informație în plus față de ce își amintea Ghazalla fără efort. Comunicațiile decurseseră fără să se schimbe, mereu.

De când acționează grupul Al Bokar? ceru Ghazalla o informație suplimentară, folosind frecvențele distorsionate. Dar firul *guvernor* era sus, luminos, gata să decodifice semnalele distorsionate... Dacă Al Bokarii se infiltraseră atât de profund în vortex, n-ar fi fost nici o problemă pentru ei să capteze firul din brundul Vadhastra.

Consilierul Vărsătorului urmărise privirile întrebătoare ale Ghazallei și le percepu subsensul: *Accesul în ghețar este controlat,* o asigură el.

La fel ca în vortexul dislocat? îi zgândări matca în hipobass.

În loc de răspuns, Vărsătorul râse limpede. Continuă:

– Nu știm cum acționează grupul Al Bokar. Nu știm dacă falșii scrutători nu sunt cumva un vortex autonom, în stare să răspundă, sau dacă nu sunt niște indivizi adevărați care discută direct cu noi, dându-se drept scrutătorii sau releele pe care le căutăm...

– Vărsătorul vrea să spună, îi luă vorba din gură Maica Ursula, că de câteva săptămâni bune n-am făcut altceva decât să constatăm progresul acțiunilor lor.

Mai spune! Ce altceva bizar s-a mai întâmplat în ultimul timp! o invadau cu imbolduri bass în timp ce discutau liber cu ea. Comunicare în vortex mascată de o conversație banală.

Câmpul proximal al Ghazallei se arcui ca un inel Moebius pe care alergau ideile pompate de Consistoriu: *povestește faptele recente petrecute în legiune, orice lucru cât de cât ciudat, neobișnuit...*

Gwenn! Gwenn! se grupară sinapsele imateriale ale câmpului, iar Ghazalla se cufundă în norul propriilor amintiri. O posibilitate părea să se contureze în snopul de artificii aprins de parcurgerea gândurilor. Se gândi: *Și dacă o acuz pe Gwenn din cauza contradicțiilor dintre noi două?*

Nu fi stupidă! interveni Maica Ursula în hipobass. *Bene Gesserit sunt deschise competiției între membri...*

Dacă Gwenn, începu Ghazalla, *dacă Gwenn acționează sub pavăza individualismului permis de Preacucernicele Maici, captată fiind de altcineva? Dacă acel altcineva este grupul Al Bokar?* emise matca în timp ce rostea o replică prin care indica cotele brundului ei din Cyrenaica.

Amfiteatrul zumzăia de conversația la care nu mai era nimeni atent. Câmpul, în schimb, era cufundat în liniște. Nici o formulare nu-l tulbura. Consistoriul luase în considerare de mai multe ori varianta Gwenn. Gwenn captată de Al Bokar.

Nu pot băga mâna în foc pentru Gwenn, începu Moynihan, *dar nu dispun de mijloace care să ateste captarea ei. E greu să trasezi o linie și să zici: de aici încolo, tipul ăsta e manipulat. Dincoace, tipul nu face altceva decât să-și manifeste individualitatea...*

Apoi se porniră să emită cu toții. Un vacarm sinaptic, mascat de cuvintele *lhag thong*, fără sens, pe care le pronunțau. Reluau vechile întrebări, cele cărora nu catadicsiseră să le dea niciodată răspuns, sau, după cum constata matca, încercau să și le ascundă unii altora.

Este câmpul autonom? întreba Vărsătorul. *Sau este generat în permanență de creatorii săi?*

Adică de Al Bokar? se repezi Moynihan.

Al Bokarii n-au legătură cu generarea câmpului, interveni Maica Sarah. *Atât legendele cât și explorările noastre ne arată că regatul scufundat este cel care generează câmpul...*

Iar ei au trimis-o și pe Astrid...

Și dacă Al Bokar sunt fațada regatului scufundat? întrebă Ghazalla. *Totul seamănă cu foile unei cepe care ascund miezul... Credeam că inamicii noștri sunt tradiționaliștii, dar văd că, de fapt, tradiționaliștii sprijină un punct de vedere Al Bokar, și anume divinizarea vortexului... Iar în spatele divinizării vortexului, constat că stă altceva: autonomia vortexului, dorită tot de Al Bokar.*

Vrei să spui că Al Bokar, la rândul lor, sunt doar masca regatului scufundat, nu-i așa?

Nu știu, zise Ghazalla. *Dar am să vă relatez un fapt verificabil. Cineva trimite noile trăsături de vortex legiunilor și brundurilor învingătoare... Legionarii spun că e vorba de Bhagavan... Eu vă întreb acum: cine e?... Cineva reactualizează Scriptura Schimbărilor, include în ea mereu obiceiuri noi și regulamente... Cine e?*

Crezi că o face Al Bokar? o întrebă Ursula. *Unde au așteptat ei până acum, până să se manifeste?*

Maica Superioară dădu să mai întrebe ceva, dar consilierul Vărsătorului o opri brusc, cu un gest brusc. Își făcuse palmele pâlnie și le lipise aproape de urechea ei. Instantaneu, ceilalți închiseră ochii și sondară câmpul. Ghazalla încercă să-i imite, fără folos. Sarah se apropie de ea, grăbită, și-i șopti:

– Cuplează-te la vortexul meu! Îți ofer accesul în câmp...

Vortex! O panoramare în perspectivele chimice din mentalul Ghazallei. Matca o zări pe Bratnah, în brundul pe care îl condusese până acum câteva ore. Discuta cu Păstrătorii Apei din legiunea Tengri. *Vorbea* cu ei în viu grai, nesusținut de câmp. Privind-o, membrii Consistoriului aprobau din cap, mecanic, stând așezați pe băncile tapisate cu piele. Când și când, exclamau mirați.

Ghazalla se străduia s-o vadă pe Bratnah cât mai bine, când Maica Sarah îi șopti, nervoasă:

– Pregătește-te s-o primești pe Bratnah în tine!

Membrii Consistoriului intrară brusc în agitație. Se strânseră în mijlocul estradei și o chemară pe matcă în mijlocul lor. Moynihan se apropie primul de ea, cu ochii închiși, o luă de mână și o trase după el. Ghazalla se grăbea să se țină după Moynihan, șchiopătând.

– Ce se întâmplă?!

– Taci! strigă Vărsătorul repezindu-se în urma celor doi. Întinde-te pe jos! îi arătă mătcii estrada înghețată, acoperită cu piei de capră-de-zăpadă și blănuri de leu alb. Vărsătorul făcu semn consilierului său care se năpusti pe estradă și o trânti pe Ghazalla pe spate.

– N-auzi să te întinzi?

Mușchii i se încordară spasmodic. O magmă fierbinte îi umplu măruntaiele, îi umflă intestinele, inima și plămânii. Capul îi era inundat cu un aer fierbinte ce i se strecura sub craniu prin ochi, gură și urechi.

– N-o lăsa să se miște! O pierdem pe Bratnah! strigă Vărsătorul.

Consilierul se lăsă cu toată greutatea asupra mătcii, dar mâinile și picioarele ei continuau să-i fasciculeze, făcând să zboare așchii de gheață din estradă. Strigă, incontrolabil; presiunea îi crescuse nebunește sub piele, gata să-i spulbere trupul în bucăți. Tegumentele ranforsate se întinseră, gata să plesnească în fâșii sângerânde, ca un cearșaf umed.

– Liniștește-te! Vei deveni Amforă! o încurajă Sarah.

– N-o mai lăsați să se miște! Fixați-i picioarele până n-o sparge în bucăți pe Bratnah! lovi Vărsătorul cu palma în gheață.

Sarah se aruncă și ea asupra Ghazallei, apucându-i moletierele de duraluminiu. Matca își făcuse mâinile gheare și râcâia gheața.

Își simți creierul perforat de o grămadă de informații: cunoștințele acumulate de Bratnah. Revedea ungerea ei ca Păstrătoare a Apei, ca Retortă, apoi ca Amforă, revedea planurile prin care luase legătura cu acoliții Bene Gesserit răspândiți pe Terra Naevata, transmisiile mascate din vortexul dislocat, dar, mai ales, își văzu propriul trup sfârtecat în mijlocul brundului din Cyrenaica.

Lângă ea, o femeie butucănoasă, cu ochii oblici, și o tânără fragilă, care dârdâia în ciuda pelerinelor de blană aruncate peste ea. Se tot uita undeva în sus și părea să se întrebe de ce îi e frig. Ținea în mâna stângă o panglică songdu.

Am încercat să luăm legătura cu frații Kildare, spunea un legionar ghemuit la capul ei, în zăpada brundului. *Nu i-am găsit niciodată în câmp, deși Bene Gesserit ne-au dat asigurări că matca lor majoră este Păstrătoare a Apei... Tu ești aceea?*

Ursula se schimonosi. Făcu un semn scurt către Vărsătorul Varig. Discuția pe care o percepeau cu toții era falsă. Era un releu Tengri lăsat în vortex.

– Vreau să-i atrageți pe pista asta! Să-i faceți să creadă că am intrat în plasa lor! scrâșni Maica Superioară. Să scoatem de la ei cât putem..

Nu sunt Ghazalla. Sunt doar o copie de-a ei, răspunse Bratnah. *Sunt trimisă de Vărsătorul Bene Gesserit.*

– Opriți-vă aici! ordonă Ursula. Lăsați-le timp să se gândească la lucrul ăsta...

Legionarul de la capul lui Bratnah se uită de jur-împrejur, buimac. Arăta de parcă ar fi dorit să ceară sfatul cuiva, dar femeia butucănoasă de lângă el îi făcu semn să continue.

Bene Gesserit, zici? Ele știu ce s-a întâmplat cu ceilalți Păstrători? De ce n-am putut să luăm legătura?

Preacucernica Maică își scutură capul. Asta e o întrebare *lhag thong*, își spuse, ne mint, asta fac! Gluga abei îi descoperi capul. Era foarte tânără. Dacă avea treizeci de ani. Părul lung și blond, iar ochii – ei bine, ochii aveau o culoare nefirească... Erau extrem de albaștri. Dar, deși era tânără, tremura mai tare decât o bătrână.

– Ne induc în eroare! spuse.

Cum să luăm legătura, întreba Bratnah, *când informațiile mele spun că ar fi trebuit să vă aflați în Pannonia, iar Spree în Alpii Maritimi?*

Pe Spree i-am distrus cu o lună în urmă.

Ei bine, Kildare au discutat și ieri cu Păstrătorii Spree... Au făcut împreună planul general de luptă. Aveau de gând să treacă Mediterana și să stabilească un contact de război cu voi, în Pannonia...

Liniște. Câteva secunde de liniște în care nu se auzirăă decât elitrele montate pe zmeiele înălțate din brund. Dintr-un iglu, câțiva Tengri se repezeau afară cu recipientele de siderit. Un legionar cu ochii oblici punea pe foc planșele de vânt în timp ce alții conduceau ființele acelea bizare cu patru picioare și gâtul lung în staule, gonind afară caprele-de-zăpadă.

Știi ce o să urmeze, spuse deodată femela Tengri. *N-am cum să evit...* Părea încurcată și nu-și găsea cuvintele, dar Preacucernicei Maici n-aveau cum să-i scape intonațiile *lhag thong*. *Știi*

că n-a sosit momentul încă să facem publice aranjamentele noastre.

N-ai de ales, Ulla! răspunse Bratnah, gâfâind.

Perfect! Să ieșim din brund, atunci!

Bratnah era deja cufundată în trupul și mintea Ghazallei. Dar ceea ce prima nu sesizase, cea de-a doua, ajunsă deodată Amforă Bene Gesserit, realiză imediat: Ulla Mingre e perechea lui Gwenn! Ulla Mingre e perechea lui Gwenn!

Și dacă Al Bokar se folosea de Bene Gesserit în totalitatea lor, și nu doar de indivizii izolați pe care îi captau?

Dacă Al Bokar creaseră tot: vortex, legiuni, Scripturi, ba chiar și Bene Gesserit?

*

Winnona fu surprinsă să vadă câtă lume ținea partea lui Gwenn în înfruntarea cu cealaltă matcă minoră.

Cele două se rostogoleau în apropierea bazinului cu apă fierbinte, încurajate de legionarii care se îmbulzeau în jurul lor. Erau chiar prea mulți cei care o susțineau pe Gwenn!

– Ce naiba se întâmplă, Ossian?

Scrutătorul urmărea lupta absent. Gwenn reușise s-o azvârle pe Cora în rezervor și se aruncase după ea în apă, stârnind un val de chiote.

– De ce țin cu scârba asta? întrebă Winnona din nou.

Ossian dădu să răspundă, dar un urlet îl întrerupse. La câțiva iarzi în dreapta lui, Fingal lovea nebunește cu mâna în zăpada bătută.

– Hai odată, Gwenn! Hai! răcnea el, dar Cora își plonjase unghiile ca niște cângi în burta femelei, despicându-i pielea întărită cu polimeri elastici. Zvâcnea, insinuându-se din ce în ce mai adânc pe sub spiralele ce coborau înspre șoldurile femelei. Gwenn își dăduse capul pe spate și țipa cu fiecare încordare a mătcii.

Winnona abia se abținu să nu izbucnească în râs.

– Scapi de o simplă femelă, îi atrase atenția Ossian, dar rămâi pe cap cu o matcă dușmănoasă... În cel mai fericit caz...

– Cora respectă tradițiile... Și nici n-o s-o mai sprijine pe Ghazalla de acum încolo...

– Ghazalla nu mai este decât în vortex... Nu ea a provocat întâmplarea de adineauri. A fost cineva care emitea ca și cum ar fi fost Ghazalla, dar nu era Ghazalla!

Un nou urlet îi întrerupse: Cora își smulsese mâna de sub pielea lui Gwenn, smulgându-i cu totul o spirală împreună cu o fâșie de tegument ranforsat. Matca o lăsă apoi să cadă în apa caldă, răspândind o peliculă de sânge uleios pe suprafața bazinului.

Zbârnâind, spiralele șerpuiră elastic în aburii groși. Gwenn se încovrigă de durere, înghițind o gură de apă. Tusea îi zgâlțâi corpul pe jumătate lipsit de spirale. Părea un animal prins într-o capcană din sârmă.

Cora râse gros și-și dădu drumul cu toată greutatea asupra femelei, sufocând-o. Apoi începu să-i smulgă vortexul din teaca de piele. Gwenn se zbătu, împroșcând stropi în toate părțile.

– Ai zis că spiralele n-au nici o importanță! rânji Cora. Poftim! Te scap de ele!

– Așa merită! Așa merită! răcneau tradiționaliștii, în timp ce Cora o cufunda iarăși pe Gwenn sub apă.

Numai că, matca strigă brusc de moarte și se prelinse și ea în apa aburindă. Preț de câteva secunde, i se mai văzu părul negru cum plutește la suprafața bazinului, după care, brațul femelei zvâcni printre rotocoalele de aburi și-i trase capul la fund.

Pentru o vreme, se auzi doar bolboroseala bulelor de aer care se ridicau la suprafață. Apoi, Gwenn țâșni dintre aburi și trase o gură de aer. Se cățără anevoie pe marginea rezervorului și se uită după Cora care se mișca anapoda, încercând să scoată capul din apă. Abia dacă reuși să se îndrepte și îi văzură cu toții operculele smulse sau sfâșiate, prin care se scurgeau lichidele nutritive, roșii. *Chlorella*, ca un nămol cărămiziu, pe jumătate digerat. Înflorea o dată cu sângele, ca o garoafă filmată rapid, diluându-se în apa fierbinte.

– Parcă ar fi o scroafă spintecată! șuieră Gwenn. Sângerează și varsă haleala...

Unul dintre masculii Corei nu mai rezistă și, urlând, se repezi pe marginea bazinului la femelă. Ca la un semnal, toți cei care se ținuseră deoparte se năpustiră în învălmășeala care se pornise, împărțind lovituri în dreapta și în stânga.

– Opriți-vă! strigă Winnona când îl văzu pe Finnegan cum apucă o toporișcă, gata s-o arunce în Tuath. Acesta se feri însă și comandă în vortex cea mai apropiată centură. Cork se năpusti asupra lui Fingal și-l izbi cu pumnii.

– Sunteți nebuni! strigă Winnona. Am ajuns în ziua pe care o așteptam de atâta vreme! Am devenit legiune migratoare.

Tuath, încins deja cu centura pe care o comandase în vortex, ridicase spada deasupra capului și se apăra de loviturile care cădeau din toate părțile. Lești începuseră să plutească la suprafața apei fierbinți. Urlete se auzeau de pretutindeni. La intrarea într-un iglu, Tuath retezase capul unui mascul ce scanda numele Ghazallei. Fingal împunse cu spada pe unul dintre susținătorii mătcii minore.

– Repede! îl strigă Winnona pe Ossian. Unde sunt trimișii lui Bhagavan? Barem pe ei să-i punem la adăpost!

Scrutătorul se uită în dreapta și în stânga, dar nu-i văzu. Întreg brundul fusese cuprins de învălmășeală, iar pe cei doi parcă îi înghițise pământul.

– Nu sunt! Nu știu unde sunt! strigă el ca să acopere urletele ce se ridicau dintre igluuri.

Brusc, cerul se aprinse; dârele galbene ale rachetelor de semnalizare brăzdară văzduhul și brundul se ilumină. Fluxul de veghe al santinelelor crescu brusc cu câteva praguri, strigătele lor de Jihad se auziră în clar. Încăierarea se întrerupse brusc.

Dintre igluuri își făcură apariția trei aghiotanți ai Ghazallei. Cu ochii înfundați în orbite, erau plini de pete închegate de sânge și aveau hainele în dezordine, rupte.

– Unde este matca? se repeziră ei printre legionarii surprinși. Unde este matca voastră?

Proptită de unul dintre bolovanii de care amaraseră zmeiele pentru vânt, Winnona ținea încă în mână spada cu însemnele brundului. Unul dintre aghiotanți se apropie de ea și puse genunchiul în pământ:

– Legiunea Kildare nu mai e! Toate brundurile noastre au fost spulberate.

– Ați înnebunit? I-am distrus pe Soheri! Uite-o pe matca lor majoră! Le făcu semn spre corpul suspendat al prizonierei. Mâine am de gând s-o predau Ghazallei...

– Ghazalla nu mai este matcă. A sfâșiat-o Ulla Mingre între patru animale uriașe acum șase ore. Dintre toți Kildare, n-am mai rămas decât noi, cei de față! Tengrii ne-au șters din vortex...

Highlanderii se uitară năuci, unii la alții.

– Nu se poate, interveni Ossian. Știam că Ghazalla a dispărut. Dar că Tengrii se află aici... Am scrutat în vortex și am văzut clar: Tengrii sunt încă în Europa. Mai mult, ca să ajungă aici, Tengrii ar fi trebuit să treacă peste Spree și să angajeze Micul Jihad cu ei!

Aghiotanții plecară iarăși capul:

– Hertha, fosta matcă majoră Spree, o spală acum pe picioare pe Ulla Mingre. Nici Spree nu mai sunt! Sfârșiți cu toții... Ca și noi.

Ossian se răsuci spre Winnona și depărtă mâinile, neputincios:

– Nu înțeleg. Totul era clar. Amplasamentul legiunilor, itinerarele, contactele de război...

– Vortexul a devenit autonom, spuse unul dintre aghiotanții Ghazallei. Autonom și conștient. Ne-a servit, tuturor, o situație falsă.

– Cum adică, *conștient*? se încruntă Ossian.

– Vortexul gândește, zise unul dintre aghiotanți, oarecum nesigur. Spuneți, schimbă el vorba, n-au venit cumva doi străini în brundul vostru?

– Ba da!

– Unde sunt?

– Nu știm... Au dispărut. Până acum câteva minute încă erau aici, zise Ossian. Ce e cu ei?

– Ghazalla ne-a spus, înainte să ne trimită încoace, că sunt trimișii vortexului... Ei ar trebui să știe ce se petrece și dacă legiunea noastră mai are șanse. Chiar nu putem să dăm de ei?

– Nu, fir-ar să fie! Nu! oftă Ossian.

Winnona îi puse o mână în piept și îl întrerupse:

– Cât de departe sunt Tengrii de noi? îi întrebă pe aghiotanți.

– La patru ore de mers întins. Dar, dacă e să se deplaseze cu brundurile, nu fac mai puțin de opt ore. Câți sunteți aici?

– O sută șaptesprezece... spuse Winnona, nesigură.

– O sută zece, accentuă Gwenn dintr-un colț, scăzând rapid numărul cadavrelor întinse pe jos.

– O sută nouă... remarcă Ossian când leșul unui legionar se răsuci la suprafața bazinului. Oricum, ce importanță are? Nu vom mai fi legiune decât dacă ne găsim un adăpost bine mascat în vortex unde să reproducem și să educăm embrionii din eclozoare... Nu ne-a rămas decât să fugim spre sud. Brundurile Sohere îi vor reține pe Tengri o vreme, dar după asta, vor avea cale liberă până la Atlantic.

Se răspândiră cu toții în igluuri, precipitați. Își adunau hainele și armele, pornind imediat, fără să-i mai aștepte pe întârziați. Incinta brundului era străbătută de un zumzăit insistent. Aburii se ridicau netulburați din bazinul gol.

Să scape de tăvălug! Se strecurau la adăpostul întunericului, ca niște hoți, printre sloiurile de gheață zdrobită. Se foiau încoace și încolo, fără să se uite unii la alții.

– Nenorocită ziua când am schimbat pentru prima oară vortexurile! se tângui Tuath. Ne risipim, Bhagavan!

Matca se uită de jur-împrejur. Brundul se disloca. Se mistuia în vortex. Fluxul de veghe al străjilor era nul.

– Ne pregătim de plecare! îi spuse ea lui Ossian.

Intrară toți trei în iglu, își strânseră îmbrăcămintea, puseră armele în rucsacuri, Tuath își luă ultimele rezerve de chinchin, azvârliră de-a valma în ranițe câteva cutii de *Chlorella* uscată, o pungă cu *tsampa* și armele cele mai ușoare. Vortex! Moletierele de duraluminiu se închiseră strâns pe gambe, centurile li se fixară în talie, rachetele de zăpadă li se agățară de tălpi.

Ieșiră și scoaseră din rasteluri planșele de vânt și despăturiră velele.

– Câmpul e autonom, Ossian, ai înțeles? spuse matca. Vortexul a scăpat de sub control...

Ossian clătină din cap:

– Nu cred! Nu *pot* să cred! Trebuie să fie cineva în spatele acestui câmp! L-au denumit autonom numai pentru că n-au fost în stare să descopere cine era îndărătul lui...

Tuath îi urmărea speriat. Ridicase un anemometru: vântul bătea către sud cu peste treizeci de noduri. Potrivi velele pe catargele planșelor. Întrebă, nesigur:

– Nu scrie în Scripturi că „spiralele sunt însemnele legiunilor"?... Cum să ne mai slujească Bhagavan când noi l-am batjocorit, schimbând spiralele? E numai răzbunarea vortexului...

– Așa scrie în capitolul XXX, *Descrierea Legiunilor*, îl aprobă Ossian și verifică vela. Se urcă pe planșă și înălță catargul.

Winnona își săltă rucsacul în spate și se clătină de câteva ori, făcând planșa să se miște cu totul. Vântul umflă vela, și zăpada sfârâi sub tălpicea de lemn. Era perfect. Putea pleca.

– Recipientele *alaya*! îl făcu ea atent pe Tuath, masculul dintâi, și deschise cufărașul din spatele planșei.

Tuath și Ossian se repeziră și se întoarseră în mai puțin de un minut cu brațele pline cu recipientele de siderit. Le puseră în planșă și ieșiră din brund, lunecând pe zăpada *tchang-thang*-ului.

*

– Ce facem? întrebă Fingal o dată ajuns în iglu.

Aburind de sânge, cu spiralele rupte de care atârnau bucăți uscate de piele, Gwenn ridică din umeri:

– Nu știu... Nu înțeleg cum de-au ajuns Tengrii aici, când vortexul ne spunea că se află în Pannonia. Sunt de câțiva ani buni releu și știu să sondez vortexul! Atât vortexul obișnuit, cât și cel dislocat. Iar pe Tengri i-am urmărit totdeauna cu multă atenție. Erau în Pannonia, ți-o jur!

Fingal se încruntă și își încordă gâtul, ca și cum ar fi încercat să perceapă un zgomot îndepărtat.

– Eu cred că numai cei doi străini pe care i-a găzduit Winnona poartă toată vina pentru tot... Unde au dispărut?

– Cine știe? Gwenn se încruntă și-i spuse lui Fingal, fără frică, de parcă aerul ar fi fost sălbatic și nimeni n-ar fi putut să le

culeagă spusele din faldurile câmpului. Știi... cred că cei doi erau aliații noștri, deși nu mi-au ținut partea pe față. Erau dușmani ai Ghazallei, care s-a dovedit a fi dușmanca mea... Dușmani ai Winnonei, care era dușmanca mea.

Fingal râse:

– Ce vrei să spui, Gwenn? Dacă noi nu suntem nici tradiționaliști de-ai Winnonei, nici Bene Gesserit, atunci ce suntem?

– Nu știu! Am să încerc să aflu. Lasă-mă să comunic cu frații noștri prin câmpul dislocat.

Sondă fasciculele de vortex în care se cufundau Păstrătorii. Erau cu desăvârșire goale, spre deosebire de celelalte ocazii când o legiune se mistuia în vortex; în mod normal, ar fi trebuit să surprindă un potop de transmisiuni. Gwenn se cufundă mai adânc în vortex. Baleie fasciculele, emise codurile de recunoaștere și parolele, dar nu primi nici un răspuns.

– Nu pricep ce se întâmplă. Hai să încercăm și afară din iglu!

Ieșiră. Brundul era din ce în ce mai întunecos. Departe către sud, pe buza uedului, câteva vele ecosez decupau crepusculul violet. Zmeiele fuseseră coborâte, generatoarele de energie erau tăcute, iar silozurile din piele așteptau cu intrările căscate, exhalând un miros acru de bălegar ce ardea mocnit. Abia dacă se mai auzea zvonul vocilor Highlanderilor ce fugeau spre sud.

– Ei? se interesă Fingal.

– Nu pot să stabilesc nici o legătură. Parcă ar fi morți cu toții, îi zise Gwenn.

Deodată, cei doi zăriră o umbră care se strecura pe marginea bazinului. Se opri, aruncă o privire spre staulul în care bocăneau caprele-de-zăpadă, după care sări în îngrăditură, se apropie de unul dintre animale, scoase cuțitul și îl spintecă. Abia dacă se auzi un behăit scurt care se stinse într-o gâlgâitură. Străinul tocmai se pregătea să-i scurgă sângele într-un burduf când Fingal îl strigă:

– Hei! Cine ești?

Silueta întoarse capul și țâșni în picioare, armând arbaleta cu un zgomot metalic:

– Sunt Lllewellyn! Scrutătorul Ghazallei...

Păstrez totdeauna apa de izvor, emise Fingal în vortexul dislocat. Răspunsul nu întârzie: *Cel mai bine e s-o îngheți, până te asiguri că nu este otrăvită.*

Llewellyn lăsă arbaleta în jos. Gwenn se apropie de el:

– Ce se petrece, Llewellyn? Sunt releul Ordinului, dar parcă aș fi năucă. Nu reușesc să contactez pe nimeni.

– Gwenn, nu-i așa? o recunoscu Llewellyn. Abia dacă reuși să-și mascheze expresia de silă când ea îi făcu semn că da. Continuă, mirat: N-ați primit mesajul de la Vadhastra? Legiunea Durstor l-a transmis vreme de două ore non-stop: „De azi, Bene Gesserit nu mai comunică decât prin viu grai. Vortexul este împânat cu date false și se află la îndemâna unui grup advers, care ne intoxică. Feriți-vă de Al Bokar și fiți atenți la Astrid Merovingi. S-ar putea să ne fie inamică."

– Al Bokar? Sunt tradiționaliștii din brunduri?

– Nu. Al Bokar sunt vortexul.

Gwenn simți cum o stranie bucurie o invadează, fără să-și dea seama de ce. Era ca și cum și-ar fi amintit de ceva petrecut tare demult, ceva care aștepta doar cuvintele lui Llewellyn pentru a i se așterne limpede în minte.

– Cine e Astrid Merovingi? întrebă ea.

– Nu știu. Astea au fost toate explicațiile... E clar doar că vom stinge focurile. Vom înceta orice formă de luptă împotriva Scripturilor și vom încerca să ne mistuim în vortex până vom găsi o nouă modalitate de comunicare.

– Asta înseamnă sfârșitul legiunii, remarcă Gwenn și zâmbi. Înseamnă că de acum înainte nu mai suntem decât niște legionari înfrânți... Putem fi uciși de oricine ne întâlnește. Iar fără matcă majoră, dezordinea legiunii crește și nu ne vom putea reuni... remarcă ea dar, cu toate că vorbea despre lucruri îngrozitoare, o bucurie fără margini își făcea loc tot mai bine în sufletul ei.

– Ai uitat că asta și-a propus Bene Gesserit? o smulse Llewellyn din reflexiile ei. Ai acceptat să intri în vortex pentru că și tu doreai să creezi indivizi neprotejați de vortex. Este încercarea finală la care ne supune Vărsătorul înainte de Marele Flux în care îi vom îneca pe toți cei ce recurg la câmp!

Fingal își îngustă pleoapele și-l privi dintr-o parte pe scrutătorul Ghazallei.

– Vrei să spui că Vărsătorul ne-a îndepărtat deliberat de vortex?

– Așa cred. Cunoașteți esența Bene Gesserit. Realitatea, *Sidpa*, scoate ce e mai bun din noi și ne împinge de la spate ca să ne atingem țelul. De ce să ne opunem?

Gwenn și Fingal se holbară la Llewellyn. Îl știau că este Păstrător al Apei. Dar ce predica el acum contrazicea învățătura primită de cei doi în vortex. Pentru Gwenn, asta nu era decât o dovadă în plus că trebuie să se bucure.

Dar încă nu știa *de ce* trebuie să se bucure. Se hotărî să-i dea ghes lui Llewellyn, să afle mai mult:

– Mi se pare că ce ne povestești tu nu seamănă cu ce am aflat din vortex de la Preacucernicele Maici. Catehismul prin câmp spune cu totul altceva. Noi modelăm *Sidpa*...

– Noi?! Să modelăm *Sidpa*? Catehism prin câmp?!

Încremeniseră toți trei și se uitau unii la alții. Gwenn se gândi: poate că din cauza asta n-o înghițeam pe Ghazalla. Noi și ea doar am *crezut* că suntem membrii aceluiași Ordin!

– Cine v-a recrutat pe voi? se încruntă Llewellyn.

– Am fost contactați prin vortex... spuse Fingal.

– Vrei să spui că n-ați fost recrutați prin contact direct? Cum îl cheamă pe cel care v-a explicat primul despre Bene Gesserit?

Gwenn și-l amintea foarte bine. O voce liniștită, care alungea mult silabele. Nu striga niciodată. Își spunea Leto Atreides și pretindea că subsumează întreg câmpul; spunea însă că același câmp trebuia distrus. Leto le spusese că vor lucra pentru Bene Gesserit. Pentru Vadhastra. Mintea lui Gwenn începu să lucreze febril.

De ce nu le trimisese Vadhastra nici un mesaj?

– Ei? Vrei să spui că nu știi cine v-a contactat primul? insistă Llewellyn.

– Cei din Vadhastra v-au lăsat să vă descurcați de unii singuri, nu-i așa? răspunse Gwenn tot cu o întrebare.

– E vorba de o încercare, Gwenn!

– Eu zic că noi *nu* suntem materialul perisabil al Bene Gesseritului. Nu-i așa, Fingal?

Masculul o aprobă.

– Leto îl chema pe cel care ne-a recrutat pentru Ordin, îi spuse Gwenn brusc lui Llewellyn.

– Leto? Zeul-Împărat?

– Chiar el...

– Leto a făcut tot ce i-a stat în putere ca să distrugă Ordinul Bene Gesserit!... Ce sunteți voi?!

Ochii lui Llewellyn se căscaseră, neîncrezători, privind de la unul la altul.

– Suntem supușii lui, zise Gwenn după câteva clipe. Supușii lui Leto Atreides.

– Noi n-am fost niciodată de aceeași parte, spuse Llewellyn.

– Nu. Niciodată n-am luptat de aceeași parte a baricadei, recunoscu Gwenn, zâmbitoare, și-i făcu semn lui Fingal s-o urmeze.

Se răsuciră amândoi pe călcâie și scoaseră din rastel două planșe de zăpadă. Le trântiră pe jos, pregătindu-se de plecare. *Leto nu ne va lăsa de izbeliște în Sahara, așa cum făcea Bene Gesseritul.* Cine era acest Leto care îi făcuse să creadă că aparțin Bene Gesseritului?

Am fost urechile lui în Ordin, se gândi Gwenn și ridică vela care se umflă imediat sub bătaia vântului. Se simțea bine, fără să-și dea seama de ce, când se gândea că ea și Fingal fuseseră utilizați atât de multă vreme de el. Avea impresia abia acum că devine părtașă la exercitarea unei puteri adevărate, cea care o atrăsese dintotdeauna la jocurile cu Ordinul Bene Gesserit.

Dacă le era tuturor frică de Preacucernicele Maici, atunci înseamnă că trebuia să fie terorizați de Leto Atreides, care le spulberase pe Maici. Iar ea, Gwenn, era instrumentul lui Leto Atreides.

– Noi n-am fost niciodată aliații tăi, Llewellyn! strigă Fingal în timp ce planșa împinsă de vânt aluneca afară din incinta brundului. Niciodată!...

Se îndepărtară, lăsându-l pe Llewellyn, uimit, în staulul cu capre-de-zăpadă.

XXI

Noi, Maicile Bene Gesserit, am ignorat tocmai adagiul care ne-a făcut să ne unim și să acționăm împreună: „Nu e nevoie să plănuiești îndeplinirea lucrurilor corecte pentru că ele ajung să se împlinească de la sine."

IVOR, VENEXIANA ȘI NIZAR se așezară în fotoliile amplificatorului de vortex. Senzorii de cristal ieșiră din spătarele de mușchi și din rezemătoarele tapisate cu pielea călduță a boshului – aduceau cu un lan de grâu minuscul ce creștea accelerat, înfășându-i și înțepându-i cu mii de ace. Chingile ce îi înfășau păreau un hibrid între algele marine albastre și viermii de pământ – le alunecară pe brațe, mâini și picioare, fixându-i, în timp ce o plasă de sferoid le acoperi creștetul, basculând cu lentoare dintr-o fantă a fotoliului.

– Coifurile! ordonă Ivor.

Își potriviră vizierele, verificară vizibilitatea în lumină normală și în UV, măriră unghiul de vedere. Încet-încet, vizibilitatea

crescu, iar în fața ochilor le apărură culoarele și camerele spațiului de referință.

– Mănușile!

Își mișcară mâinile în coridorul virtual ce se concretiza o dată cu trupurile lor reproduse în vortex. Treptat, replicile lor deveneau substanțiale, concomitent cu încăperile spațiului de referință.

Brusc, simțiră dedublarea ce marca sfârșitul copierii: senzorii îi captaseră, iar câmpul tocmai încheiase procesul de materializare a carcaselor ce vor efectua salturile. Apucară obiectele răspândite pe culoarele *skye trug*, le examinară cu atenție până ce reconstituiră cât de mult erau obiectele și cât de mult era *pagtchags* – propria lor memorie ce le parazita simțurile.

Ridicară obiectele de pe culoar: un pahar, câteva chei, o arbaletă și un sferoid al Ghildei – le răsuciră, le dădură de la unul la altul, controlând presiunea cu care copiile din câmp le strângeau în mână.

– Cizmele!

Tropăiră pe loc, stând în fotoliu, făcând să se învârtă covorul rulant de sub tălpile lor. Concomitent, începură să se deplaseze în spațiul de referință: avansau pe culoare, pivotau în dreptul încăperilor, întindeau mâinile înmănușate, apucau clanțele *skye trug*, iar ușile din spațiul de referință se deschideau. Răsuceau capetele acoperite de coifuri și examinau colțurile camerelor în care intraseră, pardoselile și nișele luminescente. Într-un sfârșit, controlară ecranele-vizieră. Se mai mișcară încoace și încolo în spațiul de referință, după care Ivor conchise:

– Copiile ne sunt fidele, zâmbi el. Cum sunt culorile voastre?

– Nuanțe clare, dădu Nizar din cap.

– Vizibilitatea?

– Douăzeci și cinci de metri profunzime. Două sute zece grade deschidere angulară, confirmă Venexiana.

– Perifericul?

– Detaliile sunt mai slabe dincolo de câmpul vizual normal. Nu sunt alte probleme.

– În regulă. Salt în tunel!

Comutară amplificatorul, iar imaginea din coif se schimbă. În locul spațiului de referință, apărură tunelurile lungi ce porneau din hala de sub Edificiul Inferior.

În ultimele zile, Sommerșii trimiseseră luptători-umbră în suitele Decanale și uciseseră câțiva magistrați, dar nu reușiseră să intre încă în saloanele Tleilaxu, în ciuda tentativelor repetate. Nizar le trimisese mesaj după mesaj, amintindu-le că războiul se consuma între cele două Case Decanale, și nu între Sommerși și Tleilaxu, dar nici Oreste, nici Cassandra, nu catadicsiseră să-i răspundă. Pentru ei, Tleilaxu erau sprijinitorii dinastiei în exercițiu, deci inamici.

Cu toate astea, nu-i penetraseră. Scopul și secretul legiunilor le era inaccesibil încă, iar foliile de Shiga preluate din laboratoarele Tleilaxu, deși studiate zi și noapte de Mordec'hai Diaz, nu le lămuriseră mare lucru.

Nimeni nu bănuia relația Imago Mundi care funcționa între Decanat și Terra Naevata. Nimeni nu bănuia că Dendros, directorul Ghildei, era totuna cu Nizar al Awad.

Ofensiva Sommerșilor și a aliaților lor ajunsese într-un punct mort. Merovingii continuau să stăpânească toate pârghiile din Decanat. Singurul lucru care îi rămăsese neclar Decanului în exercițiu era locul de refugiu al lui Astrid. Pricepuse că fusese călăuzită prin boshi de luptătorii-umbră ai dinastiei Sommers, un motiv în plus să accepte fără rețineri hotărârea lui Nizar de a declanșa războiul de asasini. Dar unde îi duseseră sora? Nizar nu era în stare să zică.

„Lucrurile par încurcate la prima vedere", îi explicase lui Ivor. „Sunt prea multe centre de interes. Mord nu joacă cartea Ghildei. De câte ori vine să-mi spună ce se mai întâmplă, îmi vinde abia jumătate din ce află. Mi se pare ciudat că face asta când vorbește cu Dendros... Știe foarte bine că Dendros se pricepe să citească boshii, și că nu e o problemă pentru el să vadă cât de mult îi umple cu registre false. Așa că știu că Mord nu respectă interesele Ghildei. Pe de altă parte, nu joacă nici cartea Cassandrei Sommers. Știai că i-a înlocuit nenumărate pachete de memorie?"

„Mord? Nu-i susține pe Sommerși?"

„Mord îl susține pe Mord! A substituit blocuri de informație din mentalul Cassandrei Septimus... protectoarea sa. Adevăratele ei amintiri sunt în Syrta acum. Într-un sigiliu-vortex clădit de Mord."

„E un prost", stabilise Venexiana. „Să nu-mi spui despre Cassandra că n-a aflat chestia asta... Altfel, la ce și-ar mai ține replicile în cuve?"

Nizar clătină din cap:

„Cine știe cât de mult controlează Cassandra din ce i se întâmplă?"

„Cassandra controlează tot", replică Ivor. „Nu uita că a fost în stare să-și ucidă o copie axolotl a fiicei sale, numai ca să declanșeze un război de asasini..."

„Momentan, văd că Mord o controlează. Total."

„Cum o fi făcut?" se băgă Venexiana.

Nizar tușise de două ori și continuă, cu voce răgușită:

„A șters elementele care alimentau orgoliul din mentalul ei. Se poate spune că Mord controlează anumite decizii ale Cassandrei, dar nu pe toate..."

„Și nu-l poți împiedica s-o mai facă?" întrebase Ivor.

„Ba da. Dar mă întreb dacă ne e de folos..."

„De ce nu? Câtă vreme Cassandra și Mord nu s-ar înțelege, asta n-ar fi decât în folosul nostru."

„Mda..." Nizar rămase pe gânduri, după care pocni din degete și continuă: „Trimite un ucigaș-asasin împotriva ei, dar fă în așa fel încât să-și rateze lovitura!"

„Poftim?!" se zgâi Ivor la bătrân.

„Fă cum îți spun eu! Cassandra Septimus, care se învârte printre noi *de la un timp încoace*, trebuie să cadă la pat și să trimită printre noi o altă replică din cuvă. O replică neprocesată mental de Mord..." explică Nizar și zâmbi către Ivor și Venexiana. „Ați priceput? Câtă vreme sunt adormite în cuve, mințile lor sunt inaccesibile vortexului lui Mord. O altă Cassandra decât cea preparată mental de el ne-ar fi de folos ca să știm dacă ele îi ripostează..."

Decanul o pr[illegible] Venexiana. Ea îi [illegible] discret, iar Ivor îl chemă în vortex pe generalul Kofflach. Îl întrebă pe

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

Nizar: „Crezi că un mesaj din partea lui Dendros l-ar convinge pe Kofflach să accepte rolul unui luptător-umbră?"

„Cel mai mult o să-l convingă câteva porții de melanj..." remarcă Nizar și ieși din bosh.

Întrevederea cu Kofflach nu durase mai mult de cinci minute. Din momentul în care simțise mirosul de scorțișoară ce se ridica din biroul lui Ivor, generalul admisese fără multă vorbă că Sommerșii încălcau autoritatea decanală și pe a Ghildei. Se interesase doar dacă Merovingii îl vor informa ei pe Dendros despre ceea ce trebuia el să facă, sau dacă această sarcină îi va reveni chiar lui, lui Kofflach.

Râzând în sinea sa, Ivor își luase sarcina asupra lui, iar Kofflach căzu de acord să monteze un atentat ratat împotriva Cassandrei Septimus. Părerea lui era că cel mai bun produs era tot un derivat de esență de frasal, cum era cel care o ucisese pe Cassandra Optimus la Geb'el Tariq.

Apoi plecă din boshul Merovingilor.

„Să vedem cum o s-o mai șantajeze acum Mord..." spusese Ivor.

„Mare ghinion că nu și-a moștenit poziția în Decanat", remarcă Nizar, gânditor. „Mord e un om valoros. S-a ridicat prin propriile puteri. Din cauza asta crede că-și poate permite orice. Respectul față de ierarhie se moștenește, din păcate. Nu pot spune același lucru despre inteligență, fir-ar să fie!"

„Bizar!", se miră Venexiana. „Cum de s-a pretat Cassandra la acest joc?"

Nizar nu-i răspunse. Cuplul decanal era replica în oglindă a lui Mord. Ei moșteniseră tocmai respectul față de ierarhii. Îi privi. Doi soți respectând un set de tradiții rigide.

Plonjă iarăși în vortex, urmărind celelalte câmpuri ale lui Mord. Un insucces total, acum. Nu contacta decât blocuri de date banale, ca și cum Mordec'hai ar fi fost un subiect exemplar al Decanatului, fără să aibă legătură cu nici un complot.

Adevăratele câmpuri ale lui Mord erau bine ecranate. Cel mai probabil, erau produse în proprietatea lui din Syrta, în același loc de unde erau secretate amintirile de împrumut ale Cassandrei.

„Dacă nu-i poți depista câmpurile, de unde ești atât de sigur că n-a descoperit secretul legiunilor?" întrebase Venexiana.

„Nici unul dintre codurile de acces în câmpurile speciale nu a fost forțat. N-au încercat să iasă afară, pe Terra Naevata, n-au încercat nici să trimită pe altcineva care să studieze exteriorul în locul lor..."

Ivor surâse trist: „Înseamnă că avem un punct slab."

„Un punct slab?"

„Da. Astrid. Cine știe unde se află... Cine știe dacă nu lucrează pentru Sommerși, chiar acum, și dacă ei n-au montat o intrigă teribilă doar ca s-o trimită pe Terra Naevata?"

Se auzi un oftat de durere; Ivor și Nizar întoarseră imediat capul. Venexiana se îndoise din șale și se apucase cu mâna de marginea biroului îngust din fanoane. Tresărea spasmodic, ca și cum i-ar fi venit să vomite.

„Ce e?" se sperie Ivor.

Nizar le făcu semn amândurora să tacă. Păru să adulmece aerul din bosh, apoi spuse:

„Nu-*i* mai pronunța numele! Nu de față cu Venexiana!"

*

Nu le rămăsese decât să-i capaciteze pe cei doi defectori: Brenda Atreides și Messaoud Harkonnen. Nizar scosese din vortexurile secrete Tleilaxu ascendența lor genetică. Proveneau amândoi din linii genetice speciale, care odată făcuseră obiectul încrucișărilor Bene Gesserit. Pe vremea aceea, cu mult înainte de *kyewa*, Preacucernicele Maici se străduiau să obțină Profetul, pe Kwisatz Haderach. Fusese un eșec. Din linia Atreides se ridicase Împăratul-Zeu, care aproape că spulberase Ordinul, în timp ce Harkonnenii fuseseră imposibil de controlat: luptaseră totdeauna cu o furie fără margini împotriva Bene Gesseritului.

Acum, se gândea Nizar, poate că cei doi puteau fi de folos Decanatului. Sommerșii aveau o Bene Gesserit printre ei, iar cei doi se dovediseră, genetic, a fi dușmani neîmpăcați ai Ordinului... Ce era mai simplu decât să iei părtaș un coate-goale,

spunându-i că însuși suzeranul lui are nevoie de el? Ce era mai simplu decât să-i explici unui nondecizional că locul lui nu era în Landsraad, câtă vreme purta un nume ilustru pe care, oameni nepricepuți îl dăduseră uitării?

Trebuia ca Brenda și Mess să fie încărcați, burdușiți de false informații pe care să le poată scuipa oricând dinastiei Sommers în numele unui ideal nobil...

Gemenii Decanali și Nizar începură să avanseze prin tunelul Tleilaxu. Nizar programase în ecranul-vizieră indicatorul de câmp al lui Messaoud. Spotul lui luminos pâlpâia din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de Terminalul vortexului Saharian.

– Salt la bifurcația Passero-Cyrenaica! ordonă Ivor.

Imaginile culbutară în coif, în timp ce replicile erau proiectate prin vortex spre locul unde tunelul se împărțea în două. Imaginea se stabiliză, iar ei priviră către cele două culoare cilindrice, cu pereții umezi, pulsând, plini de vene uriașe ce plesneau de sânge. Comparară spoturile din viziere.

– Cyrenaica! ordonă Ivor.

Spotul se intensifică la următoarea materializare a celor trei. Nizar spuse că Mess și Brenda nu se puteau afla altundeva decât în Terminal, dar Ivor nu-l băgă în seamă și începu să caute prin camerele de vizionare ale Terraei Naevata.

Imaginile din coifuri se schimbau din ce în ce mai frecvent, pe măsură ce efectuau salt în camerele ce se deschideau în tunel. Cu toate acestea, intensitatea spotului se menținea puternică doar în tunelul principal.

– Ai avut dreptate, Nizar! Sunt în Vortex Terminal, recunoscu Ivor. Ne vom concretiza la cotul tunelului. De acolo, o să avem sub control toată zona.

Noile imagini din coifuri. Tunelul care se deschidea larg în sala imensă. Huruitul benzilor rulante. Jos, în hală, se auzeau vaierele unității Tleilaxu ce producea spirale pentru legiunile din Cyrenaica și Tripolitania: Kildare, Massaoua și Soher, după cum citise Nizar în sferoidele 3D. Bătrânul studie cu atenție însemnările pe care și le făcuse înainte de plecare. După cum le spusese celor doi gemeni Decanali, avea de gând să urmărească

dacă unitatea Tleilaxu care producea spiralele respecta situația reală de pe teren...

– Să nu avem erori! spuse Nizar, care nu se gândea decât la o eventuală inadvertență între producția spiralelor și punctajul atins de legiunile respective. Dacă totul concorda, va elabora noi capitole pentru Scriptură, în care va include Micile Jihaduri, răspândindu-le apoi la exterior. Și, ca de obicei, va menționa în paragrafele nou incluse acele fraze-cheie ce induceau condiționările ulterioare ale legiunilor.

Ce nu știa el era că ceea ce vedea acum în vortex era situația din Africa de Nord de acum o lună și că Vortex Terminal era conectat la acea situație depășită.

Avansară câteva zeci de metri, pășind pe loc în fotoliile din amplificator. Ajunseră pe pasarela care înconjura hala de jur-împrejur. Spotul devenise roșu-strălucitor. Mess și Brenda ar fi trebuit să fie undeva foarte aproape.

Îi văzură. Cu două niveluri mai jos, pe o platformă mult ieșită din zid, suspendată deasupra benzilor rulante pe stâlpi noduroși, acoperiți cu un clei translucid ce se prelingea spre podea.

– Salt! ordonă Ivor.

Plonjară în câmpul proximal și, instantaneu, spoturile din vizieră dispărură, fiind înlocuite de cei doi. Se aflau în câmpul vizual al gemenilor Decanali și al lui Nizar, la mai puțin de cinci metri depărtare.

Brenda și Mess tresăriră – dădură să țâșnească pe lângă copiile în vortex, dar nu făcură altceva decât să se răsucească dintr-o parte în alta, buimaci.

– Sunt Decanus Maximus Pantelleriae Superior et Inferior utque Terra Naevata! tună vocea lui Ivor în hală, acoperind huruitul benzilor rulante.

La comanda din vortex, capa albă i se desfăcu, descoperind spiralele complicate și însemnele de pe centură. Mess și Brenda se întoarseră către el și îl priviră năuci.

– Ivor învingătorul... exclamă Brenda în șoaptă.

– Știm că sunteți fideli dinastiei! răsună din spatele lor vocea lui Nizar. Oameni de nădejde, pe care, din păcate, i-am neglijat. Locul vostru nu este în Landsraad! Tleilaxu simți o ezitare în

câmpul lui Mess, ca o suspiciune neformulată, dar nu făcu decât s-o înregistreze în câmp ca s-o studieze mai târziu. Se decise s-o atace mai întâi pe Brenda. Știai că te tragi dintr-o familie ducală, Brenda Atreides?

Tresăriră amândoi, Brenda, uluită, iar Mess, circumspect. *Ca și cum ar fi știut ce semnificație are numele Atreides. Să fi ajuns Sommerșii înaintea noastră? Sau Mordec' hai?*

Deocamdată îl priveau atent pe Nizar. Încarc totul pentru recitire! își spuse el.

– Familie... familie ducală? bâigui Brenda.

– Exact! spuse Venexiana. Cât despre Mess, strămoșii lui au fost baroni puternici în Imperiul Corrino. Au stăpânit pământuri cu mult mai întinse decât toate Edificiile Decanale...

Vocea lui Nizar era plină de suișuri și coborâșuri, iar Mess recunoscu inflexiunile Glasului – altădată o armă în exclusivitatea Preacucernicelor Maici. *Îl pot citi ca pe o carte deschisă*, se bucură Mess de ce îl învățaseră Al Bokar. *Ne vrea părtași la lupta lui împotriva Sommerșilor. Ce dorește să propună?*

Îi sesiză însă nesiguranța. Accesul în vortexul dobândit de la Al Bokar era blocat, dar poate că tocmai asta îl uluia pe bătrânul Tleilaxu. Mess lăsă să-i scape un gând *lhag thong* – uimire amestecată cu frică – și simți cum Nizar se relaxează.

Nu pentru mult timp. După câteva secunde, iscodirile lui îi învăluiră iar pe amândoi.

– A fost greșeala noastră, a dinastiei, că nu v-am căutat de mai multă vreme, adăugă Venexiana. Probabil că din cauza asta ați fost tentați să dați crezare lui Oreste... Poate că, de fapt, adăugă ea mieroasă, sunteți de acord cu mobilizarea generală pe care o propune Oreste...

Ne consideră o pastă pe care pot s-o modeleze cum doresc, gândi Mess. *Cu atât mai mare va fi surpriza lor...* Zise:

– N-nu... nu! De ce să fiu de acord cu Oreste Sommers? Baron, spuneai? făcu el pe prostul și se uită la Nizar.

– Da. Iar Brenda se trage din Leto și Jessica Atreides. Duci de Caladan și protectori de Arrakis. Locul vostru este în Edificiul Superior, nu în Landsraad!

Brenda respiră precipitat și-l privi pe Mess. Oare asta dorise să-i spună pe strada 28, atunci când?... Se uită și ea la Venexiana și o asigură:

– Am câștigat atât de multe războaie cu amplificatorul de vortex! De ce să fim de acord cu Oreste Sommers care vrea să ne trimită să murim pe stații?

Lui Nizar i se păru că observă o mirare trecătoare pe chipul ei, ca și cum n-ar fi vorbit cu cuvintele ei; reflex iscodi vortexul lui Mess. Era gol. Venexiana și Ivor surâdeau deja către Brenda, Nizar se relaxă iarăși, dar simțea că ceva e în neregulă. De unde avea Mess un vortex atât de bine ecranat?

De altfel, Mess vorbea ca și cum ar fi avut acces la releele gemenilor Decanali.

– Cetățenii preferă amplificatoarele. Cine mai știe să-și folosească trupul ca să lupte? Direct, fără cópii?

Ivor aprobă cu un gest scurt și-i făcu semn lui Nizar să continue. Sesiză nesiguranța din poziția lui. Umerii îi erau mult prea aduși în față, în atitudinea semantică de alertă Tleilaxu.

– Din păcate, își drese bătrânul vocea, acum aveți o problemă. Prietenii voștri din Landsraad și Mordec'hai sunt pe urmele voastre și n-au de gând să se lase cu una cu două... Ce vrei să spui? se opri el văzând-o pe Brenda că se pregătea să vorbească.

Nu scoase un cuvânt însă. Ca și cum cineva ar fi călcat-o pe picior. Scotoci rapid în câmp după semnalele remanente ale Sommerșilor. Negativ. În afară de sondele Tleilaxu și de dârele ideatice lăsate de cei doi, aerul din tuneluri era sălbatic. *Cine i-a capacitat? Așa să se fi născut ei?*

Nu credea. Deși, își spuse, un Harkonnen îți rezerva oricând surprize. Un Harkonnen putea semna un pact cu predecesorii și succesorii ce-i purtau numele. Un Harkonnen putea să organizeze și un complot întins pe zeci de generații, numai și numai ca în final să obțină câștig de cauză...

– De fapt, atât Sommerșilor cât și lui Mordec'hai Diaz le e frică de voi, preluă Venexiana. Pentru că ați văzut tunelurile de sub Edificii, de care ei nici nu știau până acum câteva zile. Le e frică pentru că, în afara noastră și a voastră, nimeni nu mai știe

ce e cu tunelurile astea. Le e frică pentru că au de-a face cu un Harkonnen și cu o Atreides.

– Invidia... sublinie Ivor, deși simțea și el sclipirea din ochii lui Mess. Se feri să-l penetreze prin vortex. Dacă era plin de sonde false?

Se examinară preț de câteva clipe. Mess hotărî că era momentul să reacționeze ca un nondecizional plin de sine – nu asta doreau cei din fața lui? – și să le adoarmă suspiciunea. Lansă un snop de gânduri bine mascate, de care era sigur că vor fi înregistrate, cu ecranaj cu tot. Să-i facă să creadă că așa era profilul lui în registru.

Spuse:

– Eu și Brenda n-am înțeles ce-a vrut șmecherul de Mord cu noi... Parcă am fi făcut cine știe ce, dar am văzut eu, e un biet nondecizional care abia dacă știe să țină furculița în mână! Norocul lui că a ajuns în Edificiul Superior, unde a cunoscut-o pe Cassandra, că altfel, zău dacă știu vreo femeie care să fi vrut s-o facă cu el... Eu cu asta mă ocup în Landsraad, știți... L-au apucat nervii așa, din senin, când tot ce-am făcut a fost să fur câteva bare pe strada 28...

Își opri tirada aici, lansând câteva gânduri remanente, la fel de bine ecranate: înjurături la adresa lui Mord. Cei din fața lui îl vor crede un bun utilizator al câmpului, atât și nimic mai mult... Oricum, nu era cazul să exagereze.

– Tu ce părere ai despre Mordec'hai? îi dădu Venexiana ghes Brendei.

– Păi... cum a zis și Mess. Nu cred că-i mare lucru de capu' lui...

– Mda... Din păcate, reluă Ivor, nu puteți reveni în Edificiu. Nu acum. Nici chiar noi nu vă putem proteja. Suntem în război de asasini cu Sommerșii, iar ei ar profita ca să lanseze zvonul că dinastia în exercițiu colaborează cu inamicul. Își drese și el glasul, cum o făcuse Nizar mai devreme și continuă: Dar vă putem ajuta în alt fel. Mai ales că suntem *siguri* că ne veți sprijini...

A accentuat pe cuvântul *sigur*, își spuse Mess.

– În plus, adăugă Venexiana zâmbind protector, din vortex reiese că Brenda Atreides așteaptă un copil... veți avea neapărată nevoie de sprijinul nostru.

În loc de răspuns, Brenda lăsă ochii în jos, mimând jena cu gesturi care nu-i aparțineau. Însă nici unul dintre cei trei nu reuși să-i descopere releul din câmp. Nizar se grăbi să continue:

– Singurul loc de refugiu este afară, în Terra Naevata. Nu mă îndoiesc că ați aflat destul de mult despre suprafața Decanatului. Acolo veți fi la adăpost...

– Afară?! La adăpost?!

– Exact! O să vă găsim un loc în legiunea Kildare Highlander. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să vă caute acolo.

Vor să ne încarce pagtchags *cu tipare false și să ne trimită în Terra Naevata. Apoi ne vor lăsa în mâna Sommerșilor să ne citească. Noi vom fi* pagtchags *pentru Sommerși și Mord. Vom fi ochii lor falși.*

Ce altceva putea să însemne faptul că Al Awad dorea să-i ascundă în legiunea Kildare? Highlanderii veniseră cu două sute de ani în urmă de peste paakul marin și nu obținuseră niciodată statutul de legiune migratoare. Acum câteva zile se păruse că vor dobândi acest statut după ce îi înfrânseseră pe Soheri, dar apăruseră Tengri de peste mare și le spulberaseră brundurile.

Dorea Nizar să-i trimită într-o falsă legiune Kildare? Sau dorea să scape de niște martori periculoși? În Sahara stăpâneau acum Tengrii, cum ar fi putut să-i adăpostească Highlanderii?

Vortexul se limpezi. Primul lui raționament părea cel mai apropiat de adevăr. O să-i trimită într-un brund fals, astfel încât, iscodindu-i, Sommerșii și Mord să citească numai „iepuri"...

– O vom condiționa pe Winnona, explică Nizar, o matcă minoră Kildare, iar ea o să vă primească în brundul ei de la Ouargla. Veți fi în siguranță.

Ouargla! Mess o aflase de la prietenii și egalii săi, de la Al Bokar – Ouargla se afla în mâinile Tengrilor de treizeci și șase de ore! De se *naiba* se oprise Nizar tocmai asupra Highlanderilor?

– E cea mai bună soluție, întări Venexiana, iar Brenda și Mess încuviințară. Nu vreți să vă oferim câteva informații despre ce se întâmplă *cu adevărat* pe afară?

Cei doi încuviințară ca niște automate.

*

Mess și Brenda se angajaseră în tunelul ce porneă dinspre Terminal spre Ouargla. Nizar îi condusese în spatele halei, iar ei se prefăcuseră surprinși când le arătă deschiderea circulară din zid. Din noaptea în care Messaoud fusese captat de Al Bokar, țesătura de tuneluri ce pornea din Pantelleria Inferioară nu mai avea secrete pentru el sau pentru Brenda.

Porniseră spre Ouargla urmând sfaturile Merovingilor, deși știau că la capătul drumului nu-i putea aștepta ce li se promisese. Cât de mult îl parazitase pe Decan grupul Al Bokar? Mess n-o aflase încă.

– Vom ieși în gerul ăla nenorocit de la Ouargla. Poate că Al Bokar ne va contacta ca să ne dea noi instrucțiuni, spuse Brenda înfășurându-se în capa de blană pe care i-o oferise Venexiana.

– Au făcut o alegere ciudată, comentă Messaoud. Nu-mi pot explica de ce au recurs la niște brunduri distruse de câteva zile. Planul lor e vizibil cu ochiul liber... Vor ca Mord să afle că ne-au recomandat legiunea Kildare ca refugiu... numai că legiunea Kildare nu mai există!

Continuară să avanseze până ce tunelul se deschise în alt terminal. Coborâră pe fundul halei, se strecurară printre peroanele închise la culoare și urcară pe banda marcată cu însemnele:

OUARGLA

Brenda îl făcu atent pe Mess la etichetele ștanțate în piele de pe spiralele transportate pe banda rulantă. Înscrisul era cât se poate de clar: TRĂSĂTURI NOI KILDARE. DE INCLUS ÎN SPIRALELE NOI. DESTINAȚIA: OUARGLA.

– Poate că doresc să angajeze un război cu Oreste, bazându-se pe niște legiuni inexistente... Sau te pomenești că ce știm noi e fals? Dacă Highlanderii, de fapt, există încă?

Messaoud se strâmbă:

– Highlanderii nu mai există. Știi foarte bine. Se uită la etichetele de pe spirale, silabisi inscripția de pe ele și ridică din umeri. Numai Al Bokar ne pot desluși ce se petrece.

*

– Totul merge strună, stabili Nizar. Spiralele sunt produse conform situației de pe Terra Naevata – făcu o pauză și sondă vortexul. Viziera se umplu de tabelele ce se suprapuneau peste imaginea sălii. Mda... Sunt corespunzătoare mișcărilor de trupe de pe Terra Naevata.

Ivor examină spiralele fine care răspândeau o lumină verzuie. Le atinse ușor, provocând o salvă de descărcări electrostatice.

– Kildare au un model incitant, spuse Venexiana. Poate că n-ar strica să-mi înlocuiesc vortexul cu un model Kildare într-o bună zi!

– Lasă prostiile! îi întrerupse Nizar. Trebuie să-i urmărim pe Kildare bine de tot. Sper să-i păcălim pe Sommerși, să se cupleze la Massai sau la Soheri în preziua luptei decisive... *Noi*, sublinie el, ne vom atașa legiunii Kildare și vom avea toate atuurile de partea noastră. Cel puțin, așa afirmă curbele de evoluție din câmpul paralel. Highlanderii sunt în ascensiune...

– Ești sigur, îl întrerupse Ivor, că Sommerșii n-au mirosit mișcarea noastră de acum?

– N-aveau cum. Nu posedă încă registrele de acces în această extensie. Dar n-o să treacă mult și vor descoperi codurile de intrare. Vor pune mâna pe cei doi defectori, îi vor stoarce ca pe lămâi și vor afla că le-am recomandat drept adăpost legiunea Kildare...

– Mi s-au părut ciudați, interveni Venexiana. Harkonnen și Atreides, vreau să spun. Nu mi s-au părut suficient de... nu știu...

– Suficient de umili? o privi Nizar.

– Mda... Umili. Nu erau umili, nu păreau deloc speriați de noi. Parcă ne-ar fi așteptat să venim. Iar el, Messaoud, părea că își maschează vortexul extrem de bine.

– N-ai de unde să știi ce fel de om e, stabili Nizar. Oricum ar fi, voi studia cu atenție întrevederea noastră după ce ne întoarcem în Edificiu. Până una alta însă, am avut grijă să las un „iepure" în mentalul lui Harkonnen. O capcană pentru cine se mai întâmplă să-l studieze. E un pachet de date din care se deduce că mă aștept ca Sommerșii să penetreze în vortexul Terraei Naevata. Când îi vor studia pe cei doi defectori, Oreste și Mord vor fi conștienți de faptul că eu, Nizar Al Awad, i-am îndopat cu date fiindu-mi frică totodată de scotocirea lor pe aici. E un „iepure" deosebit de subtil. O să-i facă să creadă că, de teamă, i-am încărcat cu date false pe Harkonnen și Atreides. Hai să vă arăt!

Nizar ordonă salt într-una dintre încăperile de vizualizare ale Terraei Naevata. Aprinse uriașele sferoide 3D și începu să studieze zona de coastă a Cyrenaicii.

– Iată cotele din Cyrenaica!

Cinci mile depărtare de țărm. Zece mile. Cincisprezece mile. Brundurile erau la locurile lor, așa cum erau prezentate și în câmpul paralel. Kildare la nord, aproape de Mediterana. Soher la sud, înspre Tamanrasset. Massaoua între ele, înconjurând Ouargla.

– Puneți-vă în locul lui Sommers! îi îndemnă Nizar. Un „iepure" te întâmpină în câmpul pe care îl panoramezi. Iar „iepurele" îți spune: lui Nizar îi e frică de tine. Îi e frică să nu descoperi acest câmp. Apoi, Sommers va privi la cotele brundurilor. Va vedea că Highlanderii sunt împinși către mare de Massai și Soheri. O să se întrebe: de ce i-a ales oare tocmai pe ăștia, care au o poziție atât de proastă? O să pună informația cap la cap cu „iepurele" pe care i l-am lăsat în câmp și o să gândească: Nizar a vrut să mă păcălească. Nizar a vrut să mă facă să cred că îi preferă pe Kildare. Deci, eu *nu* trebuie să-i aleg pe Kildare!

– E cam complicat, constată Venexiana.

– Oreste *este* complicat, zâmbi Ivor. Al naibi să fiu dacă Oreste n-o să gândească așa cum a zis Nizar! Și crezi că-i va alege pe Massai? Ar fi cel mai avantajos pentru noi. Dintre toți, ei sunt în scădere de formă...

– Oreste nu cunoaște rutina Imago Mundi. Oreste este complicat, iar Mord este rațional. După ce Oreste o să argumenteze de ce *nu* trebuie aleși Highlanderii, Mord o să se apuce să evalueze legiunile. Aparent, la o evaluare făcută de necunoscători, Massaii stau cel mai bine... Sunt bine amplasați, sunt numeroși. În plus, își pot alege legiunea dușmană: fie pe Kildare, fie pe Soheri... Sunt cei mai maniabili, ca să zic așa! Pentru un novice în ale Terraei Naevata, sunt cei mai avantajoși... Orice jucător de *clef de voûte*, i-ar alege pe ei. Numai că pe Terra Naevata nu merg regulile de la *clef de voûte*!

– Și dacă Sommerșii vor refuza lupta? se băgă Venexiana.

– Acum? După ce am declanșat războiul de asasini? se miră Nizar.

Ivor îi făcu semn Venexianei să stea liniștită. Lucrurile vor merge după cum plănuise Nizar. Ca să fie siguri de distrugerea Sommerșilor nu mai trebuia decât s-o găsească pe Astrid.

Era un lucru pe care nu-l putea rosti însă în apropierea Venexianei.

XXIII

După cum scrisese Scytale, „puternic este cel care obține ce vrea fără să miște un deget...".

Scytale înțelegea să lași semne din cuvinte, ici-colo, astfel încât să-i pui în mișcare pe ceilalți. Se pare că se baza pe un text mai vechi decât documentele Bene Tleilaxu, elaborat de Pico dela Mirandola cu mult înainte de Era Ghildei, text denumit „De Vinculus Vinculorum".

Punând mâna pe administrarea vortexului, Tleilaxu a elaborat legea vortexului paralel, constând în modalitățile după care se decidea cuplarea oponenților (de regulă, Decanatul și Dispersia) la legiunile din Terra Naevata. Criteriile după care se decideau aceste cuplări erau capacitatea de ecloziune și de reproducere a legiunilor, productivitatea lor în manufacturarea armamentului, capacitatea lor de a genera energie și poziția ocupată premergător unui Mic Jihad...

Aceste cuplări aveau loc în conformitate cu zicala lui Scytale. Fără să miște un deget, Tleilaxu conduceau Decanatul numai din cuvintele cu care puneau vortexul în mișcare.

– ÎI AM PE AMÂNDOI ÎN VORTEX! strigă Mord. Înțepenire cu toții. Imaginea e perfectă, reluă el. Aduceți hărțile! Vreau să văd unde se află Ouargla!

Mordec'hai Diaz știa foarte bine unde e Ouargla, numai că nu găsise altă propoziție *lhag thong* prin care să-și mascheze nervozitatea. În amplificatorul de vortex din Syrta se cuplaseră

treizeci de inși... În primul rând, Mord se întreba dacă imaginile pe care le vedea în câmp nu fuseseră preparate special pentru el.

Sau dacă nu cumva erau accesibile oricui. Dacă le văzuseră și ceilalți?

Cât timp Burt umbla în căutarea hărților, Mord se lansă în studiul pachetelor de memorie ale Cassandrei. Când venise în Syrta, alături de Oreste și de ceilalți, i se păruse că se poartă cu totul altfel decât ar fi trebuit. Era ca și cum condiționarea la care o supusesese cu câteva zile în urmă se dusese de râpă.

Profitase de un moment în care se holbau cu toții în imaginile Terraei Naevata, înscrise în sferoidul 3D, și pusese pe limbă câteva grame de melanj.

Câte Cassandra Sommers or fi? se întrebă. *Cât de eficace or fi ele în a scăpa de condiționări?*

Îi parcurse codurile de acces în memorie. Erau blocate, așa cum le lăsase chiar el. De fapt, tot ceea ce înregistrase de atâtea ori, când fuseseră numai ei doi în suită, se afla la loc sigur, în fișierele colecției sale. Nici acestea nu aveau coduri de acces cunoscute.

Spre mirarea lui însă, ultimele jocuri amoroase dintre ei doi pluteau libere, oarecum în proximitatea câmpului paralel. Adică exact în calea registrelor de acces ce baleiau posibilitățile de intrare în Terra Naevata.

Cu un efort minim, sau pur și simplu din greșeală, le-ar fi putut vedea oricine.

Scotoci prin melanj, după variantele care îl așteptau. Majoritatea îl făcură să se simtă speriat. Oreste era cel care ajungea să controleze situația în seara asta. Mord alese varianta în care ascensiunea lui Oreste în următoarele minute părea cea mai puțin probabilă și se rezemă de fotoliu, așteptând cuvintele lui Burt.

– Poftim! spusé Burt, exact după cum prevăzuse Mord. Ouargla!

Îi indica un punct situat undeva în Cyrenaica. Mord se relaxă dintr-o dată. Oare Burt să fie cel care deschisese codurile? se întrebă. Provincialul ăsta cu accent de Feodossya era tare ambițios; poate că îi lansase un avertisment: „Îți cunosc codurile. Te pot vinde, când vreau, fie dinastiei Sommers, fie lui Dendros..."

Mord se uită de la Burt la Cassandra și înapoi. Suficient de concentrați, singurul lor gând părea să fie cel de a intra în Terra Naevata. Cassandra, mai ales, părea foarte interesată să vadă dunele înghețate de afară. Probabil că se temea ca Astrid să nu lase un semnal prea evident în vortex.

Poate că e o altă replică din cuvă ale Cassandrei, își spuse Mord, una pe care n-am apucat s-o capacitez. Se concentră asupra blocurilor ei de memorie: continuau să plutească în calea oricui ar fi încercat să pătrundă în Terra Naevata. Se uită la petele ei de pe gât. Erau la locul lor, dar asta nu constituia nici un fel de dovadă – poate doar un motiv suplimentar de suspiciune pentru Oreste.

Îi veni inima la loc. Descoperi codul imaginilor pe care le vedea. Era activat de particularitățile celui ce îl parcurgea. Cheia câmpului era chiar Mord. Poate că deșteptul de Nizar era cel care i-o copsese! Poate că vroia să-l atenționeze că i-a copiat direct din colecția de fișiere. Poate că vroia să-i spună că Tleilaxu erau în continuare pe fir.

Vroia oare să negocieze cu el?

Mordec'hai se liniști. Dacă Bene Tleilaxu îi lansau un semnal prin care doreau să inițieze o negociere, însemna că el unul se afla pe drumul cel bun.

– Ouargla e situată excentric față de dispunerea legiunii Highlanderilor, constată el, aruncând ochii pe hartă, respectând cuvintele pe care i le turna melanjul pe buze...

– Excentric?! se miră Oreste, după cum se așteptase Mord. E chiar pe coastă! Nu știu cum naiba... Kildare sunt deosebit de puternici... Cum de s-au lăsat prinși cu spatele la mare?

– Poate că i-au împins Massaii, spuse Burt, aparent plictisit.

– Ce-ar fi să iscodești câmpurile proximale? i-o reteză Mord, din ce în ce mai sigur pe el. Să nu ne trezim cu unii care ne observă chiar acum...

Se prefăcu atent la harta din fața sa. Mda. Totul decurgea conform variantei pe care o selecționase, conștientizat de melanj despre cum se vor desfășura lucrurile. Ce-ar fi putut face Oreste ca să preia ascendentul în această seară?

Mord se concentră asupra hărții. Kildare ocupau 250 de mile de coastă, Ouargla inclusiv. Massaii ocupau partea de sud a Cyrenaicii, dedesubtul Highlanderilor, iar la sud de tot, în jurul oazei Tamanrasset, era legiunea Soher.

Burt are dreptate, gândi Mord. Burt a început să aibă dreptate prea des.

Se sperie. Gândul acesta îi răsărise spontan în minte. Nu-l întâlnise printre posibilitățile baleiate de melanj...

– Cine să ne supravegheze aici, Mord? întrebă Oreste deodată, scoțând de pe cap casca de câmp. Proprietatea ta îmi pare extrem de bine sigilată.

Asta figura în melanj, iar lui Mord îi reveni inima la loc.

Zâmbea ca un copil. Cum să-i spui că Bene Tleilaxu intrase în colecția de fișiere din Syrta? Cum să-i spui că Nizar Al Awad avea înregistrări pe care le făcuse probabil în direct, chiar aici, în Syrta, înregistrări în care el și Cassandra...

– A început războiul de asasini, Oreste! Cine poate să știe ce asasini specialiști în perforarea vortexului are Ivor?

Amplificatorul de vortex era amplasat în spatele parcului. Adăpostit sub o perdea de liane și orhidee exuberante, parfumate. Emițând și absorbind câmpuri ce își schimbau permanent lungimea de undă, după un tipar aleatoriu. Operatorii Ghildei deveniseră experți în manipularea imaginilor din vortex. Ceea ce în coiful lui Mord apărea sub forma unei imagini coerente, pentru oricine din afară avea forma unei parazitări continue a vortexului, precum delirul unui schizofrenic.

Tleilaxu vrea să negocieze cu mine, îi trecu iarăși lui Mord prin cap.

– Oare n-am trecut la treabă prea târziu? întrebă Oreste.

– Cum ai fi vrut s-o facem mai devreme? Abia am pus mâna pe datele Bene Tleilaxu. Ți-e frică din cauză că Merovingii i-au contactat pe Mess și Brenda?

– Bineînțeles, se strâmbă Oreste. Sunt sigur că i-a condiționat deja.

– Uite ce e, Oreste! Sunt cu vortexul pe ei de o bună bucată de vreme. Și eu sunt sigur că Ivor și Nizar i-au condiționat deja.

Dar spune-mi! Tu-i crezi în stare pe ăștia doi să-și mascheze condiționarea?

– Vorbim despre un Harkonnen și o Atreides! spuse Oreste, răspicat.

– Eu spun că vorbim despre doi nondecizionali...

– Oreste vrea să spună, interveni Cassandra, că Mess și Brenda au fost condiționați necinstit. Nizar lucrează cu Textul Conservării în mână. Cine știe ce baliverne le-a băgat în cap?

Nici frazele spuse de ea nu apăreau în situația descrisă de melanj. În plus, vocea ei părea pătrunsă de o tărie ce contrasta vizibil cu condiționările la care o supusese Mord. Ghildarul iscodi rapid în câmpurile ei. Conținea, în continuare, capacitarea lui.

Atunci, ce se *întâmpla* cu vocea ei?

– Avem și noi creiere! ripostă Mord. Avem creiere și datele problemei, arătă el spre dosarele de pe foliile de Shiga.

– Da, aprobă Oreste. Avem creiere, dar ei au Textul ăla prăfuit! Au Terra Naevata pe care se pot sprijini, în timp ce noi acum o vedem pentru prima dată.

– Crede-mă, Oreste! Textul a fost compus imediat după *kyewa*! Între timp, am perfecționat vortexul, am înălțat Edificiile și am pus la punct amplificatorul de vortex. Noi, Ghilda! Ce crezi că puteau să facă, pe vremea Textului, pe care noi să nu-l putem dezlega acum?

– Rutina Imago Mundi! replică Oreste, sec.

Mord se prefăcu nesigur pe el și scrută iarăși vortexul. Pachetele de memorie ale Cassandrei se aflau tot acolo, ca niște coloane explicite la intrarea în câmpul Terraei Naevata. Oreste se zgâia la Mord, așteptând răspunsul.

– Rutina Imago Mundi... repetă Mord. Tu crezi în ea? Crezi că ea guvernează Terra Naevata? Dacă a fost lăsată acolo doar ca să ne împiedicăm de ea? Tu chiar crezi că legiunile luptă în locul nostru și ne atrag în trena acțiunilor lor?

– Legionarii sunt de patru ori mai numeroși decât cetățenii Decanatului. Copiindu-ne, parcurg exhaustiv posibilitățile de evoluție ale Imperiului. Tot ceea ce nu putem sau nu alegem să facem este transformat pe Terra Naevata în ceea ce legiunile știu

să facă. Totul este convertit în război. Suntem conținuți în legiuni!

– Exagerezi! Vrei să spui că legiunile ne scrutează pe noi?

– Nu e nevoie să ne scruteze. Doar epuizează variantele și oferă soluția optimă.

Mord se învârti în scaun și privi spre grădină. Simțea mirosurile acrișoare și proaspete ale vegetației. Oreste vorbea despre Imago Mundi ca și cum ar fi fost un altfel de melanj. Controlabil până la ultima consecință.

– Îi creditezi cu prea multă putere, spuse.

– Da? Atunci de ce Scripturile lor se schimbă periodic? De ce sunt puși să urmeze niște Scripturi care ajung să se contrazică unele pe altele? Nu ca să ne atragă pe noi pe drumul cel mai avantajos?

Mord ridică din umeri. Cassandra se ridică de pe scaun și avansă printre fotoliile ocupate cu militari conectați la câmp. Firele ieșeau din spătare ca niște snopuri de grâu înainte să-i perforeze, iar curelele din alge mixate cu viermi axonali le preluau impulsurile motorii, cuplându-i la vortexul-proteză, la Ghilda Extinsă.

– Legionarii nu fac *război* din cauza Scripturii, spuse Cassandra. Ai văzut, Oreste, că au fost *condiționați* de la bun început, genetic și enzimatic. Asta îi împinge să *acționeze*. Și să poarte război.

Subliniase cu Glasul exact cuvintele care îl puneau pe Mordec'hai pe jar. În subsens Bene Gesserit, asta însemna un îndemn pentru ghildar să intre și să modeleze vortexul pe care celelalte Cassandra Sommers îl credeau inviolabil. Cât de curând, se va preface doborâtă de condiționarea lui, moment în care îi va scăpa o frântură de informație despre plasa suspendată de tavanul boshului ei privat.

Mda. O să trebuiască s-o controleze și pe *aceasta* Cassandra, așa cum făcuse și cu replicile ei din cuvă.

– E așa cum spui tu, admise Oreste. Numai că războaiele lor sunt reconvertite în fapte reale aici, în Edificii. Căpătăm răspuns la problemele noastre din cauza Jihadurilor lor...

– *Căpătăm* răspunsuri? întrebă Cassandra, subliniind cu Glasul pentru Mord. Cine suntem cei care căpătăm *răspunsuri*?

– Dinastia în exercițiu... Nizar Al Awad, zise Oreste.

– Nu crezi că *aș* fi ținut minte asta, Oreste? De pe vremea când Sommerșii au avut puterea Decanală?

Remarcară cu toții că vorbise la persoana întâi. Ca și cum, pentru ea, Oreste n-ar fi reprezentat decât un balast.

– De unde să știu ce ții tu minte? replică el și aruncă o privire scurtă către Mord.

Ușa amplificatorului glisă într-o parte, lăsând să intre boarea răcoroasă și umedă din seră. Intrase Blaiberg, gâfâind.

– Am localizat Ouargla! E la 45 de kilometri sud-vest de Syrta. E ca pe hartă... la est de Sidi Ferruch și la nord de Tamanrasset. Oamenii noștri au ajuns acolo...

– Perfect! Cine ocupă oaza? întrebă Mord.

– Legiunea Kildare, confirmă Blaiberg.

– Vezi cum se leagă lucrurile? se întoarse Mord să-l privească pe Oreste.

– Se leagă chiar prea bine.

– Hmm! pufni Mord spre Blaiberg. Decanul în opoziție este speriat de existența unei alte rutine, alta decât Imago Mundi! Una care ar conține toate evenimentele din Decanat. Își imaginează că în timpul *kyewa* s-au pus la punct tehnici care să controleze evenimentele până la ultima fărâmă de consecință.

– O tehnică ce ar permite să se afle și ce facem aici? își micșoră Blaiberg ochii.

– Eventual.

– Știu eu? se întrebă grăsanul și se lăsă să cadă pe o sofa care tresări sub atingerea lui. Am mai auzit teoria asta la Tleilaxu, înțelegeți? Cum ar trebui să arate un recipient într-atât de amplu încât să ne conțină și pe noi? N-ar trebui să ne spioneze pe noi, chiar în contul nostru? Tleilaxu pretind că lucrurile se văd cel mai bine din afară... Despre asta vorbeați?

– Da.

– Tleilaxu n-au reușit să probeze un astfel de sistem. Eu stau de mult timp cu ochii pe ei și vă spun că n-au făcut-o. Oricum,

cel mai important acum este ca oamenii noștri să iasă din tunel și să putem să evaluăm situația!

– Măcar de nu te-ai înșela! spuse Oreste, resemnat.

– Ghilda nu s-a înșelat niciodată. Nu sunt singurul care încearcă să-i prindă pe Tleilaxu pe picior greșit.

Era o nouă ieșire din varianta oferită de melanj. Mord se uită la Cassandra. Oreste e prea lipsit de energie ca să ajungă să controleze situația, își dădu el asigurări. Voi ocupa poziția oficială de consilier mai ușor decât mi-am imaginat. Totul e să reușesc odată s-o capacitez pe Cassandra. Pe *toate* Cassandrele! sublinie el, dar simți iarăși un țurțure de gheață care i se strecura prin măruntaie.

Nici aceste gânduri nu făcuseră parte din panorama dată de melanj.

– Ieșim la Ouargla! anunță comandantul patrulei cuplate la amplificator.

Militarii începură să se agite sub pachetele axonale ce îi atașau la fotoliile moi. Baletul bizar. Tropăiau, întindeau mâinile, întorceau capul, se strigau în coifuri. Strigătele lor – ca și cum ar fi vorbit pe nas.

Sferoidele 3D înscriau imaginile de pe Terra Naevata. Erau primele întinderi acoperite de nămeți pe care le vedeau alți magistrați în afara lui Nizar și a Decanului în exercițiu. Reflex, se apropiară cu toții de țesuturile corneene ale sferoidelor 3D, curioși să vadă care era prima imagine interzisă pe care aveau s-o vadă.

Erau zăpezile Saharei sub un cer cenușiu, câteva grupuri de oameni mergând în șiruri și suprafața plată a Mediteranei de gheață.

*

Oreste întinsese harta pe una dintre mese. Comandă închiderea ferestrelor. Verdeața umedă a grădinii dispăru îndărătul sferoidelor opace. Dăduseră liber tuturor. Înăuntru nu mai rămăseseră decât Mord, Cassandra, Oreste, Blaiberg și Burt.

Patrula care efectuase salt nu decelase nici un fel de capcane în Terra Naevata. Doar blocurile de informație utilitară de la intrarea în vortexul paralel. Lui Mord i se întări impresia că Nizar îi lăsase doar lui „iepurele" din câmp – pachetele de amintiri ale Cassandrei, plutind la intrarea din vortexul Terraei Naevata.

Privi peste întinderea dunelor de zăpadă. Burt avansa liniștit, aplecat de mijloc, prin nămeții Saharei. Se întoarse să îl privească așa cum era în amplificator: Burt pășea stând în fotoliu, mult aplecat în față, ca o broască buimacă, pregătindu-se să sară.

– Iată situația de pe teren! spuse Mord, radios.

Se uitară la imaginile pe care le capta Burt. Terminase de cartografiat brundul și acum îi cerceta resursele și capacitatea de luptă, ca și cum s-ar fi pregătit să-l includă în rutina Imago Mundi. Efectua scurte transferuri de câmp, scotocea cotloanele oazei: igluurile, punctele de pază, întăriturile, depozitele de armament, zmeiele generatoare de energie, silozurile pentru orz, rastelurile cu planșe de vânt, staulul cu capre-de-zăpadă și depozitele din corturile de piele.

– Încărcați! spuse Burt cu voce egală, stând în fotoliu.

Mord ordonă în vortex aprinderea sferoidelor Ghildei. Copia lui Burt se concretiză în spatele unui parapet de gheață. Din noua sa poziție, brundul de la Ouargla se vedea ca într-o căldare cu pereții lucioși.

– Focalizează pe Mess și Brenda! îi șopti Mord.

Imaginea din sferoide derapă, încadrându-i pe cei doi. Pe marginea unui bazin de aproximativ 30/20 de metri, dincolo de o baltă în care creșteau colonii de *Chlorella*, Mess discuta cu Winnona, matca minoră Highlander, iar Brenda trăgea dintr-o pipă cu chinchin.

Mord se apropie de fotoliul lui Burt.

– Acționează microfonul! Vreau să aud ce vorbesc acolo, în brund!

Pierdut în savana de axoni și alge ce răsărea din fotoliu, Burt dădu din cap. Imaginea din sferoide intră în tangaj, iar cuvele de sunet emiseră o hărmălaie stranie, din care, periodic, se ridicau

voci distincte. După câteva clipe, se auziră voci aglomerate, ascuțite.

– Îmi pare rău, se scuză Burt. Nu pot să obțin probe mai bune de atât. Distanța e mare, iar zgomotul de fond e puternic.

Pentru exemplificare, întinse microfonul într-o parte și culese șuierul jos al vântului ce aluneca peste dunele de zăpadă.

– În regulă, Burt! răspunse Mord.

„...veți sta în igluul meu!" încheie vocea ascuțită artificial a Winnonei.

„Mulțumim!" se auzi vocea pițigăiată a lui Mess.

În pauza care urmă, se mai auzi doar clipocitul apei din rezervor, amestecându-se cu forfota vocilor din brund. Aburii pufoși se ridicau netulburați. În fundul oazei nu bătea vântul.

„Nu intrați în apă?" se interesă Winnona. Mess și Brenda se priviră scurt. „E bine în bazin. Lăsați pelerinele și veniți."

Mordec'hai îl opri pe Burt:

– În regulă. Ajunge... Nu ne mai interesează... Pe moment!

Vocile pițigăiate se stinseră. Sferoidele 3D îi înscriau acum pe cei doi defectori cum comandau în vortex deschiderea pelerinelor. Tremurau. Se cufundară rapid în masa de aburi groși, după care plonjară în bazin. Un tip slab și chel se apropiase între timp de Winnona și-i strecura ceva la ureche.

– Cum procedăm de acum încolo? întrebă Blaiberg, deschizând o punguță de piele din care extrase o pulbere asemănătoare chinchinului.

Oreste bătu cu degetul în hartă:

– Voi ce părere aveți?

– Ne cuplăm și noi la legiuni? răspunse Cassandra cu o întrebare, privind spre Mord, ca și cum i-ar fi cerșit aprobarea. El se grăbi să întrebe:

– Nizar i-a contactat pe amândoi fugarii, nu-i așa? Vrea să-i pună la adăpost, nu-i așa, Burt?...

Doamne! Frazele astea nu figurau în variantele descoperite de melanj!

Burt răspunse cu vocea înfundată de coiful ce îi acoperea figura:

– Da. Nizar a stat multă vreme de vorbă cu ei. Când i-au contactat Merovingii...

– Deci Nizar i-a îndrumat către o legiune pe care o poate controla, interveni Cassandra și puse degetul pe hartă în dreptul oazei Ouargla.

Lui Mord i se păru că percepe un tremur în vocea ei. Reflex, privi cu toții la imaginile culese de Burt din brund. Masculi și femele viermuiau în apa fierbinte, stârnind bulgări de aburi. Vortexurile le luceau, gălbui. Aveau același model bizar cu toții, în benzi late. Bărbatul slab și chel care îi vorbise Winnonei iscodea în vortex. Din curiozitate, Mord deschise un acces către faldurile câmpului controlate de legionar.

Perfect! Gwenn stă mult mai rău. Ne concentrăm asupra ei. S-o scoatem din rahat... De tine o să ne folosim doar ca să privim... auzi Mord Glasul de vortex al bărbatului. Oare cu cine comunica? Se uită cu coada ochiului la Cassandra. Părea nesigură. Stătea în fotoliu, oarecum chircită.

– Și dacă Nizar vrea să ne facă să *credem* că legiunea Kildare este sub controlul său? se interesă el, mai mult ca să câștige timp să vadă ce se petrece cu ea.

– Crezi că, de fapt, dorește să ne îndrepte către ceilalți? Către Massai, sau Soheri?

– Tleilaxu sunt ființe complicate, zise Mord. Raționamentele lor sunt ca niște foi de ceapă: o concluzie maschează o altă concluzie, care maschează o altă concluzie. Făcu o pauză și-l privi pe Burt. Care e secretul Terraei Naevata, Burt?

– Nizar i-a spus lui Messaoud că totul e să cuplezi trupele beligerante la legiuni. Să știi cum să alegi la ce legiune atașezi Decanatul, și la ce legiune atașezi inamicii Decanatului...

– Spuneți-mi, îl întrerupse Mord, dacă ați fi Ivor, v-ați cupla la legiunea Kildare ca să-i înfrângeți pe Sommersi?

Oreste și Cassandra priviră iarăși la hartă. Și Massaii, și Soherii erau net avantajați față de Kildare. Highlanderii semănau cu un om dezechilibrat pe marginea unei prăpăstii, gata să fie zdrobit de presiunea celorlalte legiuni.

– Blaiberg, reluă Mord, înscrie în sferoide caracteristicile celor trei legiuni! Aparent, totul pledează împotriva Highlan-

derilor. Poziția... faptul că Merovingii sugerează că-i controlează, itinerarele nesigure ale legiunii, după cum le afișează vortexul recent. La o judecată sumară, nu poți conchide decât că *nu* trebuie aleși pentru captare.

– Ți se pare că totul este prea evident? întrebă Oreste.

– Da. Pentru un Tleilaxu, lucrurile sunt prea evidente. E ca și cum ne-ar da totul mură-n gură. Dar sunt sigur că ei n-au anticipat că vom descoperi rutina Imago Mundi. Sunt sigur că vor să ne-o vândă prin gura lui Mess și a Brendei...

– Cu alte cuvinte, afirmi că trebuie să ne cuplăm la Kildare, totuși, spuse Oreste.

Chiar că e în mâna mea! se gândi Mord, recunoscând o frază expusă de melanj.

– Deocamdată nu afirm nimic, zise. Deocamdată nu vreau să înghit pe nemestecate povestea asta.

– Și cât ai de gând să mai întârzii? ridică Oreste tonul brusc. Cumva trebuie să acționăm! Războiul de asasini a început. Războiul cu Dispersia e în curs. Cât crezi că mai putem să amânăm?

Nu figura în melanj! își spuse Mord. Asta nu figura în melanj!

– Amânăm până ce aflăm totul despre rutina Imago Mundi... încercă să dirijeze el discuția spre făgașul dezvăluit de mirodenie. Din ce văzuse, Oreste ar fi trebuit să spună acum: *Asta poate să dureze o grămadă.*

Mord înghiți în sec, pregătindu-se să asculte politicos răspunsul care întârzia.

– E prea mult, Mord! i-o reteză Oreste. Te-oi fi pricepând la descifrări, dar eu sunt Decan în opoziție și mă pricep să hotărăsc! E o calitate pe care am moștenit-o genetic și pe care părinții mei mi-au educat-o tot timpul! Rolul tău, Mord, sublinie el, este să-mi oferi toate datele pe care le ai, ca să pot acționa cât mai rapid!

Ieșiseră cu totul din variantele oferite de melanj. Mord o iscodi pe Cassandra. Figura îi era neclintită. Blaiberg pufăi, gros. Oreste continua să-l țintuiască cu privirea, din ce în ce mai sigur pe el.

– Nu ne vom cupla la Kildare, Mord! continuă Oreste, tărăgănat. Așa ai lăsat să se înțeleagă că ar fi mai bine, dar eu *știu* că

nu trebuie să facem astfel. Eu știu ce mecanisme raționale are Tleilaxu. De mic am fost învățat cu tertipurile lor.

Gândește, gândește, gândește! se străduia Mord să găsească o soluție, dar Oreste nu mai putea fi oprit:

– Nu ne vom cupla la Kildare, dar nici la Soheri, nici la Massai! Vreau să facem o singură mișcare, ca să-i rezolvăm pentru totdeauna pe toți adversarii noștri! Atât pe Merovingi, cât și pe cei din Dispersie!

– Ești nebun! Nebun de legat! explodă Mord. Abia am aflat care este rolul legiunilor! Abia am aflat cum să sărim peste capcanele vortexului din Terra Naevata!

Oreste zâmbi subtil.

– Înseamnă că bănuiești la ce mă gândesc!

– Nu bănuiesc! se enervă Mord. *Știu* la ce te gândești! Vrei să efectuăm o dublă cuplare!

– Dacă n-aș fi fost educat de alți Sommerși, probabil că m-ai fi uluit, Mord. Din păcate, raționamentele tale sunt extrem de previzibile. Făcu o pauză. Tu descifrezi, dar eu hotărăsc, sublinie el. Într-adevăr, va fi o dublă captare. Noi, cuplați la Tengri! Merovingii și dușmanii externi cuplați la o legiune anonimă din Terra Naevata!

– E nebunie curată... Habar n-avem ce reguli trebuie respectate la o asemenea captare...

Oreste se relaxă și ridică bărbia. Părea că adulmecă efluviile acrișoare ce izvorau din vegetația serei.

– Bineînțeles că e curată nebunie... Altfel, cum am putea câștiga? se întrebă, după care continuă: Ne vom cupla la Tengri, îi vom obliga la un marș forțat peste Europa și Mediterana, iar ei îi vor zdrobi pe legionarii la care îi vom cupla pe Merovingi și pe dușmanii Decanatului...

Îi privi pe ceilalți. Cassandra își umezea buzele. Blaiberg își subțiase gura. Doar Mord își păstra cumpătul.

– Prostii! Cum îți imaginezi că-i vei face pe Merovingi să se comporte ca o legiune? Sau ca extensia unei legiuni, ceea ce e cam același lucru?

– Cuplându-i la legiuni, Mord! Cuplându-i la legiuni! În definitiv, și Merovingii sunt cuplați la Terra Naevata, nu? Voi nu

credeți că noi toți suntem conținuți de legiuni, dar eu *știu* că Tleilaxu n-ar fi scăpat asemenea ocazie să treacă pe lângă ei! Ei n-ar mai administra vortexul, dacă nu le-ar oferi toată puterea! De fapt, cu toții suntem cuplați la Terra Naevata! Problema e că, acum, *noi* vom hotărî cine la ce se cuplează! Iar pe Merovingi îi vom cupla în final la Dispersie!

– N-am întâlnit nicăieri maniera asta de lucru, bătu Mord cu palma în foliile de Shiga aduse din laboratorul Tleilaxu. Simțea că discuția îi scăpase complet de sub control. Exact după cum citise în variantele melanjului pe care tot încercase să le evite.

– Există totdeauna lucruri pe care le faci pentru prima dată, nu? Doar n-o să lăsăm tot caimacul bătrâneilor ălora de acum nouă secole, de după *kyewa*...

Mord strânse din dinți. Nu era nevoie s-o privească pe Cassandra ca să-și dea seama că savurează victoria asupra celui care îi dominase o replică axolotl, chiar aici, pe gazonul din fața amplificatorului. Burt se prefăcea atent doar la detaliile brundului pe care îl scruta, iar Blaiberg mesteca, absent, pulbere de chinchin.

Cu toții însă simțeau că Oreste nu mai era fletul cu care se obișnuiseră.

– Știu eu? se întrebă Mord. Abia dacă am învățat cum funcționează Terra Naevata. Cum crezi că-i putem lega pe Merovingi de trupele Dispersiei?

– Tu descifrezi, Mord. Tu descifrezi pentru ca eu să pot conduce! Înțelegi? îl scotoci Decanul cu privirea. Înțelegi?

– Inamicii din Dispersie...

– Termină odată cu inamicii din Dispersie! izbucni Oreste. Nu trebuie decât să așteptăm un atac de-al lor! O traiectorie a cărei ecuație s-o rezolvăm! Pe urmă, o să urcăm cu vortexul paralel de-a lungul traiectoriei, îi găsim originea și cuplăm câmpul Terraei Naevata la origine! Apoi ne cufundăm în vortex și caracterizăm tot ce e în bătaia lui! Ne vor cădea în mână...

– Vortexul face singur toate astea, explică Mord în șoaptă. Parcurge ca o molimă ce îi oferi! Dar cum o să fim noi exact acolo unde vor ataca *ei*?

Oreste îi răspunse, silabisind:

– Prin am-pli-fi-ca-toa-re! Îi vom întâmpina cu trupe trimise prin amplificator.

– Nu știu să folosesc vortexul paralel pe distanțe mari, încercă Mord.

– Ai altă soluție?

Oreste se așeză în fotoliu și se chiorî în sferoidele Ghildei. Mess se bălăcea ca un copil în brund, în timp ce Brenda Atreides privea pierdută în abur. Oreste o surprinse pe Cassandra cum o examina atent. Brenda era o Atreides... Jessica Atreides, una dintre stră-stră-bunicile ei, fusese Preacucernică Maică. Cassandra o căuta pe Brenda oare de stigmate Bene Gesserit? Spuse cu voce tare:

– Pare corect... cu mulți *dacă*, dar corect. Cu o coordonare bună, n-avem de ce să dăm greș!

– Nu coordonarea e problema, spuse Mord. Dacă nu voi depăși capcanele vortexului paralel?

– Cum crezi că poți pune altfel mâna pe putere? întrebă Oreste

– Vortexul are prea multe funcții. Nu știu dacă o să le pot descifra pe toate!

– Să-ți spun ceva, Mord! se aplecă Oreste către el. Lucrez cu tine pentru că ești cel mai bun! E primul lucru pe care l-am învățat de la ai mei! Alege-i pe cei mai buni și oferă-le tot ce vor, cu condiția să te slujească! Cassandra se culcă cu tine din aceleași motive... Mord tresări, dar Oreste zâmbi subțire. Nu e nevoie să mă contrazici! Doar nu-ți imaginezi că n-am circuite de control în câmp... În plus, dacă vrei să te liniștești, gândește-te că poate n-ai întâlnit-o pe acea Cassandra pe care o țin numai pentru mine... Nu te mira, Mord! Și tu, și eu, dorim același lucru! Și tu ești dispus la compromisuri pentru a pune mâna pe poziția la care râvnești! Ești cel mai bun, și o să faci tot ce știi ca să obții pentru mine tripleta asta: Merovingi-Dispersie-o legiune neputincioasă! Ai înțeles?

Mord dădu din cap. Cassandra rămăsese stană de piatră, ca și cum discuția avea loc undeva tare departe de ea.

– Bine, Oreste, răspunse Mordec'hai după o pauză. Ce facem dacă Merovingii se vor cupla la Tengri înaintea noastră?

– Cât timp Nizar trăiește, nu vor face așa ceva! Ei habar n-au că știm atât de mult despre Terra Naevata. Pe Tengri sau pe Spree îi vor păstra pentru confruntarea cu Dispersia. Nu vor avea curajul să-i capteze ca să lupte cu noi!

Mord se scărpină în creștet și se uită în sferoidele ce afișau Ouargla. Brundul ieșise din bazin. Sute de corpuri care emanau aburi se mișcau încoace și încolo printre sloiurile lucitoare, îndreptându-se către igluuri. Mord trase iarăși cu urechea la vortexul cheliosului care intra într-un iglu, în urma Winnonei: *Fingal, Fingal! Lăsați prostiile! Vreau să stimulați un Massai!* emitea el.

Mord ar fi vrut să asculte mai departe, dar vocea lui Oreste acoperi comunicarea din brund:

– Ca să avem sorți de izbândă însă, trebuie să mimăm că le-am căzut în plasă. O să-i alegem pe Massaii ăștia pe care ni-i dau ei pe tavă! Toate informațiile pe care ni le-au dat vor să ne facă să *deducem* că trebuie aleși Massaii. Cuplează-ne, momentan, la Massai, dar păstrează grosul pachetelor de vortex pentru Tengri, și totul o să meargă strună!

Mord clipi de câteva ori, în semn de acceptare. Totuși mai întrebă:

– Și dacă Merovingii vor avea aceeași idee?

Oreste se apropie de Burt și-l bătu pe umăr:

– Burt! Poți efectua salt înapoi! Se răsuci spre Mordec'hai și își înăbuși zâmbetul. Ghildarul era buimac. Dacă Merovingii vor avea aceeași idee, o să se aleagă praful de toată lumea! Așa că n-avem de ales!

XXIV

...dar Imago Mundi nu era suficientă. Pentru a putea dirija evenimentele, trebuia ca atât trupele Decanale cât și inamicii lor să fie subîmpărțiți *în cohorte. Ulterior, cohortele erau atașate brundurilor ce alcătuiau legiunile. Aceasta era subrutina* Tomos.

Bene Tleilaxu spuneau că aici începea adevărata artă, fără de care Imago Mundi nu te putea duce nicăieri. Calculele preliminare urmăreau să determine în câte module putea fi spartă, de pildă, armata inamică. Aceluiași raționament îi erau supuse apoi și trupele Decanale.

Era momentul în care interveneau membrii liniei Al Awad. Ei cunoșteau exhaustiv Terra Naevata, iar rolul lor era să găsească legiunile adiacente care se potriveau cel mai bine situației de pe teatrul de luptă. Se proceda la cuplare, astfel încât Decanatul să se atașeze legiunii care, în momentul confruntării decisive, avea sorții maximi de izbândă.

VOCEA CASSANDREI AL BOKAR abia dacă se auzea dintre blănurile negre întinse pe *kang*-ul fierbinte:

– Sali Harkonnen! Poți vorbi?

Mess făcu eforturi ca s-o înțeleagă. De afară se auzeau zgomotele brundului: pașii santinelelor scârțâind prin zăpadă, behăiturile rare ale caprelor-de-zăpadă, elitrele ce zbârnâiau la înălțime, pe zmeiele de vânt.

Focul pocnea ritmic în *kang*. Din igluul alăturat, de care îl despărțea pe Mess un coridor îngust, se auzeau murmurele masculilor care o însămânțau pe Winnona. Tot de acolo se ridica și

volbura liniștită a sângelui pompat de femele în receptaculele *alaya*.

Mess iscodi fluxul de veghe dintre străji. Avea un prag extrem de scăzut. Își afundă capul între pernele pufoase și șopti:

– Mă auzi, Cassandra?

– Foarte bine. Ce spune capitolul XXIV al Textului, surata 23–26?

– Când vortexul se închide pe sine însuși, precum Ouroboros,
Emițătorul devine spațiu de cercetat pentru sine însuși.
Când vortexul devine circular, aidoma lui Ouroboros,
Puterea lui se suspendă ireversibil.

– Ai reținut corect, sali Harkonnen! suflă Cassandra cu voce îngrijorată. Așa spune Textul... Oreste? întrebă ea, ridicând glasul numai puțin.

– Bună seara, sali Mess! Mă recunoști, nu-i așa?

– Te-am recunoscut, Oreste Al Bokar, zâmbi Mess.

– A trebuit să luăm rapid legătura cu tine... E pe cale să se petreacă, în fapt, ceea ce ai citat Cassandrei acum câteva clipe. Sali Oreste, subsumat mie, vrea să aplice strategic această mișcare ca să-l distrugă pe sali Ivor Merovingi. Practic, dorește să lege o legiune la dinastia Merovingi și apoi la noi, la Al Bokar. Oreste habar n-are că în acest fel va încovoia vortexul... Căci noi suntem vortexul. Mă urmărești?

– Înțeleg.

– Dacă sali Oreste reușește, atunci noi toți, prietenii și egalii tăi, sali Harkonnen, vom fi loviți în punctul vital. Suntem vortexul devenit autonom. Sali Oreste închide cercul cu ajutorul legiunilor din falsa Terra Naevata, care suntem tot noi. Mă urmărești?

– Acest lucru nu trebuie să se întâmple! accentuă în șoaptă Cassandra Al Bokar, nelăsându-i timp lui Mess să răspundă.

– Te întrebi, probabil, ce rol urmează să primești, reluă vocea joasă a lui Oreste Al Bokar.

– Îmi tot pun această problemă din momentul în care Ivor și Nizar ne-au îndrumat aici, la Highlanderii despre care știam că nu mai există. În ciuda estimărilor mele și a datelor culese din câmp, am descoperit la Ouargla o legiune prosperă, puternică, care e într-adevăr în stare să spulbere legiunile adiacente: Soher și Massaoua... dar nu m-am grăbit și am așteptat comunicarea cu

voi. Acum am aflat: această legiune pe care am descoperit-o la Ouargla sunteți voi.

– Și tu ești Al Bokar, sali Harkonnen. Această legiune ești și tu. Aproape...

Mess păstră tăcerea vreme de câteva clipe. I se părea mai nimerit să nu spună nimic.

– Ai făcut foarte bine, continuă Oreste. Și ai dedus bine. Tot ce vezi în jur e numai creație. Dar trebuie să uiți acest lucru, orice s-ar întâmpla!

Reflex, Mess privi într-o parte și în alta. Era înconjurat de lucruri ce pulsau de viață. Auzea oftaturile din igluul alăturat, pompele de sânge, străjile mergând prin zăpadă, zbârnâitul elastic al vântului și zumzetul elitrelor generatoare de energie. Se întrebă dacă nu cumva boshii nu lipseau doar din *falsa* Terra Naevata... Poate că în cea reală existau și boshi.

– Cu excepția Brendei, tot ce vezi în jur este invenție a vortexului. Adică a noastră, accentuă Oreste Al Bokar abia auzit. Mă crezi?

– Te cred.

– E cea mai reușită lucrare pusă la cale de când am devenit autonomi. Este, de fapt, spațiul care ne va găzdui pe noi toți. Spațiul Al Bokar. Imperiul nostru, după care tânjim încă de la *kyewa*.

Messaoud ciuli urechile ca să înțeleagă mai bine cuvintele bizar intonate în incantații bass. Mintea i se relaxă, iar Textul Conservării îi defilă în minte.

– Mai ești acolo? se auzi vocea lui Ivor Al Bokar.

– Mai sunt. Mi se pare din ce în ce mai mult că sunt un membru al grupului. Lucrurile mi se limpezesc...

– Ah, am știut tot timpul că avem noroc cu tine, continuă Ivor serios. Ei bine, cu toate că te afli într-un spațiu inventat, vortexul îl asimilează și lucrează cu el conform regulilor cuprinse în Textul Conservării. Secretul legiunilor se aplică și într-o Terra Naevata falsă...

– Înțeleg, aprobă Mess pe nerăsuflate, făcând ca atmosfera de *cealaltă* parte să se destindă. Urmă, fără pauză: am înțeles tot ce implică spusele voastre! Pricep care este scopul grupului Al Bokar, spuse Mess aproape fără să-și dea seama cum.

– Este și grupul tău, Mess! șopti Cassandra.

– Mulțumesc, Cassandra. Mulțumesc. Aș vrea să știu însă: ce legiune dorește să capteze domnul Sommers? Mă refer la cel subsumat, la Decanul în opoziție, bineînțeles.

De *dincolo*, se auziră voci în hipobass. Răspunsul Al Bokarilor se făcea așteptat și fu rândul lui Mess să întrebe:

– Mai sunteți acolo?

– Ne surprinde rapiditatea cu care asimilezi, sali Harkonnen, dacă-mi permiți... spuse Cassandra cu voce unduioasă. Ai înțeles neașteptat de repede că sali Sommers poate opera cu legiuni care nu există... care ființează doar în spațiul inventat de noi. Ești gata să ne asculți mai departe, sali Messaoud?

De ce îmi vorbesc așa? se întrebă. De ce *trebuie* să îmi vorbească așa?

– Sunt gata.

– Sommers nu va avea altă soluție, reluă Oreste Al Bokar. Va acționa conform intențiilor lui Merovingi și se va cupla la legiunea Massaoua. Decanul va riposta, se va cupla și el la o legiune, cel mai probabil la Kildare. Războiul de asasini o să devină tot mai violent pe măsură ce legiunile se vor înfrunta în Terra Naevata, ceea ce va forța mâna lui sali Sommers. El o să pună în aplicare planul pe care l-a elaborat cu Mord: se va cupla la Tengri și va ataca imediat binomul Merovingi-Kildare. Va ataca decisiv, cuplând binomul la ceea ce ei denumesc „Dispersie", adică la noi...

– Pricep. Cuplând „Dispersia" la legiunile din falsa Terra Naevata, Sommers o să vă cupleze la voi înșivă.

– Exact. Prima mișcare în confruntarea dintre dinastii aparține lui Sommers. Acesta este lucrul pe care trebuie să-l împiedici. Stopează cuplarea lui sali Sommers cu Massaii!

Vocea deriva cu lentoare spre bass și hipobass. Un mormăit din ce în ce mai rugos și mai grav îi vibra în urechi, întrerupând tirada lui Oreste Al Bokar. Vocile de *dincolo* se estompau din ce în ce, absorbite în zgomotele uzuale ale brundului.

Messaoud se sprijini în cot și încercă să străpungă întunericul cu privirea. Deocamdată nu întrevedea decât o manieră de a bloca demersurile lui Oreste Sommers. Dar trebuia să se miște foarte repede.

*

– Acolo, în țara voastră, n-au loc niciodată războaie? întrebă Winnona.

Brenda nu răspunse. Îi masa spatele. Mâinile ei frământau pielea albă, coborând de pe umeri pe șale, provocând scântei ce plesneau sec de-a lungul spiralelor.

– Iar tu ești așa de moale! Winnona întinse o mână și apucă gamba Brendei, strângând-o evaluativ. Ca masă, corespunzi, dar ești prea moale. O femelă trebuie să fie puternică. Pe lângă război, ea trebuie să poarte și copii în pântece!

Brenda continua s-o maseze. Lent și eficace. Cum făcuse de atâtea ori, pentru câteva bare, în Edificiul Inferior.

– E bine ce-mi faci tu, spuse matca. Și noi obișnuim s-o facem, dar nimeni nu se pricepe la fel de bine ca tine.

– Relaxează-te! Nu te mai gândi la nimic! spuse Brenda.

– Da... e tare bine... remarcă Winnona din ce în ce mai toropită. Brenda se sprijini cu toată greutatea pe spinarea ei care pocni ca un vreasc. Știi, spuse matca, după o noapte întreagă de însămânțare, nu poți să fii tocmai odihnită.

Brenda se uită la Messaoud. Winnona tărăgăna cuvintele. Era timpul să înceapă să-i invadeze vortexul cu semnale false, după cum plănuiseră. Într-un fel, avuseseră mare noroc. Doi legionari Kildare reveniseră dintr-o misiune în uedul Bruria, situat la șase mile spre est, și aduseseră vești care puseseră pe jar întreg brundul: legiunea Massaoua încerca să se apropie de paakul marin și intenționa să traverseze Mediterana.

Un lucru ciudat atrăsese atenția Highlanderilor, după ce cei doi legionari le povestiseră cum decursese misiunea lor. Din cele ce le aflaseră, Massaii evitaseră, secole de-a rândul, să angajeze Micul Jihad cu celelalte legiuni. Era însă și mai bizar că și Winnona și Ossian erau dispuși să nu lupte cu Massaii.

Era o decizie care le convenea de minune Mess și Brendei. Fusese un noroc că se aflaseră acolo chiar când Fingal și Gwenn

reveniseră de pe *tchang-thang*. Cel mai mult, ei și-ar fi dorit să-i opună pe Highlanderi Soherilor, după cum le sugeraseră Al Bokar.

– Câte generații ai eclozat până acum? întrebă Brenda.

Concomitent, Mess se cufundă în vortex, structurând câmpurile pe care dorea să le servească Winnonei.

– Douăsprezece, răpunse ea, și căscă.

– O grămadă de Highlanderi, râse Messaoud potolit și se cufundă cu totul în câmp. Îi pompa în minte imaginea a sute de Kildare falși care, năuciți, umblau din loc în loc. Matca oftă, ca într-un vis urât.

Mess înregistră în câmpurile proximale ale mătcii primele pachete de date. Ca orice legionar, avea afecte rudimentare. „Prea puține spirale.... multe războaie... vortex prea puțin împodobit... modelul spiralelor nu oglindește nici pe departe efortul depus de legiune..."

Exact cum prevăzuseră! Câmpurile cu care o invada pe Winnona evocau gânduri reflexe, condiționate de structura enzimatică cu care fuseseră înzestrați legionarii. Conforme cu educația transmisă de generații întregi prin Scriptura Schimbărilor. Trebuia ca Highlanderii să lupte cu niște dușmani pe potriva lor, și aceia nu puteau să fie decât Soherii.

Matca se întoarse pe o parte, ca și cum ar fi dorit să spună Brendei ceva. Mâinile acesteia se insinuau cu lentoare însă, alunecoase, la subsuorile ei... Iar în acel moment, percepu și gândul care îi dădea răspuns frustrărilor pe care Mess le alimentase în ultimele minute. Era un gând abia vizibil, asemănător unei păreri, creat de Mess, dar care Winnonei îi păru plămădit de ea însăși.

Abia atunci se înmuie complet între mâinile Brendei, zâmbind. În vis, vedea brundurile Kildare spulberând legiunea Soher, mistuind-o în vortex.

Numai că atunci, Ossian scrutătorul se năpusti în iglu, cu vești de la doi dintre legionari.

– Massaii! începu el. Massaiii sunt la câteva mile depărtare de noi, iar Gwenn și Fingal au angajat un contact de război cu ei...

XXV

La scurt timp după kyewa, *toată lumea pronunța cu evlavie numele lui Dumnezeu: Bene Gesserit, Tleilaxu, Dinastiile Decanale, Ghilda, Magistrații și nondecizionalii din Landsraad. Cu numai două secole mai târziu, singurii care mai discutau cu evlavie despre Dumnezeu erau nondecizionalii.*

După alte șase secole, Bene Gesserit opera cu noțiunea de Dumnezeu ca și cum ar fi fost o necunoscută de introdus într-o ecuație. La fel făceau și Tleilaxu, iar motivul era vortexul, pe care și Ordinul și Tleilaxu îl identificau cu divinitatea.

Tleilaxu și Bene Gesserit o făceau din interese diplomatice. Singurii care o făceau din convingere erau Al Bokar, ultimii intrați în scenă. Ei se considerau însă manifestare divină întru vortex.

--

ULLA MINGRE descălecă și se îndreptă spre matca Soheră care rămăsese suspendată între cei doi țărușii. O împinse ușor, făcând-o să se balanseze. Înghețase sloi. Îi dădu un bobârnac peste un sân, provocând un sunet ascuțit, ca și cum ar fi lovit o bucată de sticlă.

Întreg brundul se înveseli, servil, la gestul Ullei. Matca majoră se răsuci anevoios, părând că se poticnește în faldurile de grăsime care o îmbrăcau. Strigă:

– Îmi place aici! Cum se cheamă locul ăsta?

– Ouargla! răspunse Chong Norr, scrutătorul ei.

– Ouargla... fie! Ridicăm brundul aici!

Privirile îi căzură asupra trupului însângerat al Corei. Cu spiralele smulse sau rupte, ițindu-se prin pielea sfâșiată, înghețase

într-o poziție bizară. Semăna cu o păpușă de cârpă azvârlită la gunoi.

Ulla făcu semn spre Chong Norr.

– Aia de acolo n-are vortexuri deloc, arătă ea spre Soheră. Asta de-aici le mai are doar pe jumătate. Brundul acela spulberat pe care l-ai descoperit tu nu mai are vortexuri deloc. Ce părere ai?

– Nu cred că au avut aceeași idee ca noi, *jetsun kuchog*! Scrutez de ani de zile în vortex! Suntem unica legiune care a făcut acest pas! Ticăloasele Bene Gesserit au vrut prea mult dintr-o dată...

– Oare?! Ochii ei vii sclipiră printre pleoapele umflate de grăsime. Îi făcu semn masculului să supravegheze ridicarea iurtelor.

Îl privi în timp ce se îndepărta. Mai înalt decât Tengrii obișnuiți, ras în cap, i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul numai cu el. Dar Ulla era matcă majoră, pe când Chong Norr era doar unul dintre cei mulți cu care se acupla în perioada fertilă.

Ulla urmări ciuful de spirale din oțel ce se ridica din țeasta rasă a lui Chong Norr. Masculul imaginase un model bizar al spiralelor: sobru, dar având totodată o tușă de orgoliu, exprimat prin ciuful lucitor de pe cap.

Ca la orice Tengri, condiționarea mentală a Ullei și a lui Chong Norr era mai laxă decât a altor legionari. Pentru ei, atât Scripturile cât și preceptele Bene Gesserit nu constituiau decât o limitare a opțiunilor, o îngrădire a posibilităților de acțiune.

Era un lucru cu care Tengrii, mai orgolioși decât orice alți legionari poate, nu aveau cum să fie de acord. Și ei călătoriseră prin ceruri, iar mare parte din frații lor rămăseseră undeva tare departe, dincolo de pătura neagră care se umplea noaptea cu stele. Tengrii spuneau că, de fapt, frații lor trăiau pe o podea aflată la mare înălțime, în saloane uriașe, pline de lumină. Într-o noapte, cu mult înainte de *kyewa*, frații Tengrilor din ceruri se strânseseră la sfat. După ce hotărâseră că trebuie să zboare și mai departe decât saloanele acelea, lăsaseră cu toții să le cadă sulițele în podea în semn de aprobare. Găuriseră podeaua și, pe acolo, se vedea lumina din saloane. Tengrii spuneau că stelele erau acele găuri prin care vedeau lumina.

Ulla Mingre se întreba deseori de ce frații lor din ceruri nu le mai vorbiseră niciodată. Poate că uitaseră de ei? Uitaseră că

trebuia să le distrugă pe ticăloasele Bene Gesserit de pe întinderile dunelor de zăpadă? Poate că și acolo, în ceruri, trebuia să lupte cu vrăjitoarele. Poate că frații lor găuriseră podeaua cerurilor înainte să plece în urmărirea blestematelor în aba neagră.

Poate că nu se vor reîntâlni decât după ce și unii și alții le vor fi înfrânt pe Bene Gesserit.

Ulla o privi pe tânăra care își spunea prințesă Merovingi. O chema Astrid. Ea îi povestise că până și sub ghețuri existau Bene Gesserit; de fapt, era una singură, dar avea 99 de trupuri. O să vină și vremea lor! Să distrugă vortexul mai întâi, apoi să le distrugă pe vrăjitoare, așa cum o pusese să jure mama ei, fosta matcă majoră Tengri.

– Mătcile minore! La mine! strigă Ulla și se grăbi să ajungă pe marginea rezervorului din mijlocul brundului. Astrid împăturise un songdu, așa cum obișnuia și matca deseori, iar acum sufla în el. Oare ce urare făcea?

Vrea s-o ucidă pe sora ei din brundul de sub ghețuri, se gândi Ulla.

Mătcile descălecară și se repeziră în jurul ei.

– De ce nu fierbe apa din bazin?

Le privi pe rând. Galbene, scunde, croite otova. Abia așteptau ca Ulla să greșească pentru a-i lua locul. În numele aceluiași individualism care îi făcuse pe toți să se răzvrătească împotriva vortexului.

– Vom ține sfat după-amiază, le spuse.

Le examină pe rând. Învățase să le știe după cum își ornamentaseră corpul cu spirale.

Jum Mingre, sora ei cea mică, își alesese zigzaguri ce coborau de pe sânii plați, îi înconjurau ombilicul și se contopeau în fulgere ce păreau să-i străpungă coapsele și gambele groase. Era cea mai sălbatică dintre mătci.

T'ang Ore, cu cercurile ei concentrice, lua deciziile cele mai rapide, iar Sima, cu spiralele ei înmănuncheate în mase compacte, era cea mai puternică dintre toate. Din ce știa Ulla, Sima era cooptată de Bene Gesserit cu rangul de Păstrătoare a Apei și îl făcuse scăpat pe Llewellyn, scrutătorul Kildare, lăsându-l să ducă mai departe mesajul confreriei.

Pe ea, Ulla o va ucide prima când va începe lupta împotriva blestematelor în aba. Cu cât mai repede o va face, cu cât mai repede vor lua legătura cu frații lor din ceruri.

Poate, îi trecu Ullei prin minte un gând fulgerător.

– Ne vedem la sfat! le spuse și o luă la pas prin brund. Zmeiele ce captau vântul zăceau într-o rână, crăpate, pe parapetul de gheață al incintei. Se simțea deja mirosul de *lichiba* ars în iurte. Matca aruncă o privire către caii strânși în țarcuri. O zări pe Astrid, prințesa cea slabă. Arunca songduul între animale, ca și cum n-ar mai fi avut nevoie de el.

Matca majoră se uită încă o dată la trupul moartelor. Fără vortex, precum Gorn, sora geamănă a Ullei, ucisă de o mână de tradiționaliști rătăciți în legiune; se întâmplase cu 13 ani în urmă, când îi sfâșiaseră tegumentele și o rupseseră în bucăți în apropierea izvoarelor Eniseiului.

– Proști! scuipă Ulla în zăpadă. Jum! își strigă sora. Vreau ca femelele astea să fie îngropate cu onoruri!

Matca minoră veni în fugă printre igluurile năruite, privi la cele două cadavre și încuviință.

– Așa vom face, *jetsun kuchog!**

Kumâsul o ameți pe Ulla. În zăpada de lângă bazin, Chong Norr se lupta cu un sclav Spree.

Trupurile masive ale celor doi masculi se rostogoliră pe pojghița de gheață, până în apropierea focurilor care marcau spațiul de luptă. Spreeul își zvâcni capul în față, încercând să-și implânte coarnele în burta lui Chong Norr, dar acesta țâșnise într-o parte, evitând lovitura.

Ulla ar fi vrut să sară în picioare, aidoma celorlalți, să chiuie și să aplaude, dar se abținu. Pe chipul unei mătci majore, nimeni nu trebuia să fie în stare să citească nimic. Privi cu coada ochiului la Astrid, așezată la picioarele lecticii ei. Înnoda un songdu. Era al treilea pe ziua de azi. Cât de multe urări era în stare să facă Astrid? Și, mai ales, ce ura? Chong Norr pretindea că Astrid făcea altceva; poate că așa comunica ea cu vreun aliat rămas în

---

* Urmează lacună în text.

regatul de sub ghețuri, deși nici un scrutător nu reușise să descopere prin vortex vreo comunicare de-a prințesei. Nu găsiseră decât câmpul cu care ea sperase să reziste la ger. Nu-i era de nici un folos.

Se auzi un urlet. Chong Norr sărise, lovind circular cu piciorul în gâtul legionarului german. Matca simți cum creierul îi ia foc când îl văzu pe masculul Spree împleticindu-se ca beat. Puse la gură burduful de kumâs și sorbi de câteva ori.

Chong Norr se răsucise și tocmai pompa o serie de pumni în burta celuilalt, ridicând tot brundul în picioare. Strigătele nu mai conteniră până ce capul împodobit cu coarne al masculului Spree nu se afundă cu totul în zăpadă.

Chong Norr ridică brațele victorios, privind spre Ulla cu ochi lucioși. Matca îi zâmbi, iar el se apropie de lectica așezată pe zăpadă. Pentru o clipită, privirea îi alunecă asupra lui Astrid, iar prințesa desfăcu songduul cu un gest brusc, pe jumătate mascat de pelerina de blană primită în dar de la Ulla.

Câți or fi văzut-o? se întrebă matca și blestemă în gând tradițiile Tengri. În seara care urma, n-avea cum să fie însămânțată; trebuia să se mențină pură. Iar aici nu încăpeau discuții legate de preceptele din Scripturi. Alcătuirea fiziologică a legiunii o va împiedica să se acupleze acum cu Chong Norr. Ar fi putut s-o facă doar dacă renunța la eclozor.

Și dacă Astrid era o spioană Bene Gesserit? se întrebă matca și se apropie de ea, mângâindu-i părul blond, șuvițe. Chong Norr pusese un genunchi în zăpadă, privind spre Ulla. Ea se ridică și-i făcu semn s-o urmeze în iurtă. Astrid se ridică și ea, pornind în spatele mătcii. Era din ce în ce mai frig, iar uralele din brund se auzeau tot mai încet. Jum Mingre aștepta la intrarea în iurtă. Deschise perdelele grele din blană cu un gest prea brusc, după cum i se păru Ullei.

Chong Norr se duse direct spre butoiul cu apă. Își scoase centura, desfăcu moletierele, le așeză pe patul mătcii și își dădu drumul în apa rece. Vortexul încins de efort îi îngheță, oasele impregnate cu fier îi zvâcniră din cauza frigului. Era bine.

Astrid se așeză lângă *kang* și deschise ușița din os lăcuit. Vârî lopățica de lemn în mormanul de bălegar uscat și azvârli o grămadă în foc.

– Cum dormiți, acolo, în regatul de sub gheață? o întrebă Ulla, brusc.

Astrid închise ușița și scoase de sub faldurile pelerinei un alt songdu.

– Avem niște saloane mari, cu ferestre vii deschise spre mare...

– Ferestre? Vii? Spre mare? se miră Ulla.

Astrid dădu din cap și se uită pe sub sprâncene la Chong Norr. Degetele ei lungi păreau să facă parte din altă conversație. Care erau semnele după care recunoșteai o Preacucernică Maică? se întrebă Ulla și își aminti de învățăturile primite de la Surlap Mingre, mama ei. Până una alta însă, Chong era fascinat de mișcările degetelor prințesei Astrid.

– Ferestrele sunt deschizături în pereții saloanelor. Marea e apa nesfârșită de sub gheață.

– Și ferestrele sunt vii?

– Da. Și ferestrele, și iurtele, absolut tot. Sunt Ghilda Extinsă, indivizi care au ales liniștea nemișcării. *Spros med*, adică. Li se mai zice și boshi.

– De ce trăiți acolo? întrebă Ulla, dar nu ascultă răspunsul prințesei. Își aminti de ghețurile Mediteranei, acoperite cu troiene, și se încruntă. Troienele de pe paakul marin semănau cu munții ei de baștină, uriași, numai că erau mult mai mici. Odată, o prinsese o avalanșă într-o trecătoare din munții Pamir și o acoperise zăpada vreme de câteva ore. Se sufocase. Și fusese beznă.

Ulla se încruntă și trase cu privirea la Chong Norr. Dacă Astrid își bătea joc de ei? Bene Gesserit se jucau deseori cu vorbele. Surlap o învățase că, pentru Preacucernicele Maici, jocul cu cuvintele era denumit însămânțare.

– Aveți lumină în saloanele alea ale voastre? întrebă Ulla.

Chong Norr zâmbi. Degetele lui Astrid păreau să danseze, înnodând songduul.

– Lumina ne este dată de candelabre iluminate cu gazele exhalate de boshi.

– Gaze exhalate. Boshi. Aha, dădu Ulla din cap, fără să înțeleagă.

Chong Norr se uita la ea. Se mai cufundă o dată în apa rece din butoi, apoi țâșni afară și se aruncă direct pe *kang*-ul fierbinte, înfofolindu-se în pături.

– În regatul tău de sub gheață, legiunile nu se luptă între ele? se interesă matca. Chong Norr deveni brusc atent, iar Astrid păru să încremenească cu mâna ridicată în dreptul obrazului. De câte ori trebuia să-i explice Ullei? Uite, acum o împiedica să-i transmită Cassandrei Septimus răspunsul corect. Da, legiunea Tengri avea legături cu Dispersia. Da, legiunea Tengri avea ceva de împărțit cu Ordinul Bene Gesserit, care se afla amplasat undeva prin Afryss de Nord, într-o zonă cunoscută sub numele de Cyrenaica.

Simți privirea amândurora ațintită asupra ei. Își aminti de disputele Merovingi-Sommers, de conflictul mocnit dintre Bene Tleilaxu și Ghildă și de zvonurile care circulau pe seama tovarășei ei, Cassandra Septimus. Reflex, îi copie gestul pe care i-l remarcase în timpul discuției din sferoidele Ghildei: cu degetul mare și arătător, își masă rădăcina nasului. Imediat, fruntea i se descreți.

Ulla tresări imperceptibil. Astrid spuse:

– Luptele noastre sunt altfel. Ne folosim de cuvinte, mai ales. Ne folosim de cuvinte și de vortex. În plus, nu există legiuni stabile. Oamenii cei mai puternici le vorbesc celor mai puțin puternici, iar aceștia din urmă aleg pe cine să urmeze. Nu mai e nevoie de luptă armată, pentru că oamenii puternici văd cât de mulți sunt cei care îi sprijină. Învingător e cel care convinge cât mai mulți inși să i se supună. E clar că dacă ar urma un război, să zicem, cel care are mai mulți adepți ar câștiga...

– Și dacă cei doi oameni puternici au adepți în număr egal?

– N-am auzit să se întâmple niciodată așa ceva. De regulă, un om puternic se ajută de alți oameni puternici, care îi recrutează pe oamenii mai slabi, astfel încât raportul de forțe să fie evident...

– Deci voi credeți că cei mai numeroși câștigă, remarcă Chong Norr.

– Da.

– Și dacă cei mai puțini numeroși sunt mai viteji? Sau dacă cei mai puțin numeroși au dreptate?

– Dreptate nu are decât cel care știe să folosească vorbele mai bine.

– Atunci, întrebă Ulla, de ce au vrut să te ucidă pe tine?

– Ca să nu ucidă mai multă lume, într-un război cum e cel pe care îl purtați voi. E mai economic.

– Tu nu știi să te folosești de cuvinte?

– Ba da. Numai că eu îi învățam pe alții ce să spună. La noi e pace continuă, spuse Astrid, deși, când a trebuit să părăsesc Edificiul, existau oameni care doreau să provoace un război după regulile voastre. Numai că noi nu scoatem toată lumea la luptă. Ne alegem țintele din legiunile dușmane și trimitem oameni special antrenați ca să-i ucidă. Pe acei oameni îi cheamă asasini sau luptători-umbră și sunt respectați, cu toate că, de fapt, prea rar știm cine sunt ei. Fratele meu, de pildă, nu discută decât prin vortex cu cei care îi sprijină Casa, cât să se asigure de loialitatea lor. Iar dacă războiul de asasini a început în Edificii, sunt sigură că Ivor nu i-a văzut încă. Un proverb spune că singurii asasini pe care apuci să-i vezi sunt cei care te ucid sau cei care apucă să te scoată din ghearele morții. De altfel, luptătorii-umbră își fac un titlu de onoare din a nu fi simțiți decât de victimele lor sau de cei pe care îi salvează... Sunt o armată de umbre...

Tăcu. Chong Norr se încruntase și o examina pe Ulla. Se gândea că un astfel de război era mult mai dificil de purtat. Era un război pentru lași.

– Tu crezi că oamenii voștri sunt satisfăcuți de pacea asta? întrebă deodată matca.

– Nu știu. Știu doar că așa i-am obișnuit.

– Și dacă așa v-au obișnuit Bene Gesserit? o fixă Ulla cu privirea. Astrid nu reacționă nicicum. Spuse:

– Bene Gesserit sunt specialiste în războiul cuvintelor, așa e. Nizar Al Awad, care este Tleilaxu și inamic al Maicilor, spune că Bene Gesserit sădesc cuvinte și gânduri. Astrid reflectă preț

de câteva clipe, după care continuă: S-ar putea ca noi să luptăm astfel din cauza Maicilor. S-ar putea chiar ca multă lume să fie Bene Gesserit fără s-o știe...

Chong Norr izbucni în râs.

– Ăsta e un lucru sigur, aici, pe Terra Naevata. Bene Gesserit sunt doar câțiva legionari și Maicile din Vadhastra. Restul doar își imaginează că sunt Bene Gesserit. De fapt, ticăloasele îi și numesc pe aceștia din urmă, acoliți. Vortexul îi păcălește pe cei care nu știu să se folosească de el.

– Chiar și pe cei care ne iscodesc acum și te aud ce vorbești? îl fixă Astrid cu privirea și își îngustă pleoapele. Ulla recunoscu o manevră *lhag thong*, dar Chong Norr mușcă din nadă. Pentru el, Astrid era doar o prințesă slabă, neajutorată, care murea de frig și nu vedea prea bine. O întrebă:

– Doar nu-ți imaginezi că iurta Ullei nu este într-un sigiliu-vortex?

Matca se scuturâ, nervoasă. Carnea îi tremură, ca piftia, iar spiralele i se colorară în tonuri albastre.

– De unde știi că ne iscodește cineva?

Astrid ridică din umeri. Sondase vortexul și acum câteva ore și simțise prezența bizară care înconjura legiunea Tengri. Crezuse că este Cassandra, dar cu ea, lucrurile erau clare: stabiliseră că vor vorbi doar prin songdu. Le ajungea acest fel de a comunica, așa că ceea ce simțise în vortex era altceva.

Să fi fost rămășițele Bene Gesserit despre care vorbise Chong Norr? Cine știe! Totul era ca ea să emită prin songdu informația asta cu rămășițele Ordinului, refugiate în Terra Naevata, dar cei doi Tengri n-o lăsau în pace.

Chong Norr înghiți în sec. Ulla se uita la songdu pe jumătate înnodat. Ce tot făcea Astrid cu el? Poate că îi iscodea, de fapt. Din câte auzise din câmp, Bene Gesserit hotărâseră să nu mai comunice decât prin viu grai. Să renunțe la vortex, care li se părea extrem de nesigur acum. Iar Astrid, până acum cel puțin, nu se folosise de vortex.

Și dacă Astrid era Bene Gesserit? Era un lucru la care Ulla se gândea tot mai des.

– Poate că era mai bine să vă aliați cu Bene Gesserit? întrebă Astrid.

– Ca să înlocuim vortexul și Scriptura cu Ordinul lor strict și cu cărțile lor? răspunse scrutătorul tot printr-o întrebare. Ca să înlocuim războiul cu celelalte legiuni cu un război discret, dar perpetuu, așa cum e cel pe care îl purtați în brundurile voastre de sub ghețuri?

– Eu cred că mai avem de purtat un singur război! îl întrerupse Ulla brusc și sorbi kumâs din burduf.

– Un singur război? se miră Astrid. Dar trăsăturile îi rămaseseră înghețate, făcând-o pe Ulla să tresară iarăși. Astrid semăna cu ce îi povestise Surlap despre blestematele de Maici.

– Un singur război, repetă matca și se șterse pe gură cu dosul palmei. Stropii de kumâs i se prelinseră pe bărbie și alunecară între sânii ca două farfurii, sfârâind pe spiralele calde. E un război la care mă gândesc de când am devenit matcă majoră. Un război la care nici măcar Surlap Mingre, mama mea, nu s-a gândit. Știi la ce mă refer, Chong Norr...

Scrutătorul clătină din cap, gânditor:

– Nu cred că e lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem...

– Ba da, Chong! Tu însuți ai spus că ai perceput de câteva ori în câmp originea vortexului. Următoarele operațiuni, le vom declanșa împotriva celor care generează câmpurile. Îi vom distruge și astfel le vom lipsi pe mătcile noastre minore de motivul de a complota, iar pe tradiționaliști îi vom lipsi de vortex... Se uită lung la Astrid. Nici un mușchi nu i se clintise pe figură, deși vortexul era născut acolo de unde venea ea. Poate că asta era misiunea ei? Matca simți că trebuie s-o încolțească și o întrebă: De asta ai venit aici, Astrid? Ca să supraveghezi distrugerea vortexului?

Astrid rămăsese stană de piatră, cu degetele înfășurate în panglica galbenă a songduului.

– Nu, spuse. Am fost obligată să fug. De unde să fi știut că plănuiești distrugerea vortexului?

– Nu cred că genitorii vortexului nu știu ce gândește o matcă de pe Terra Naevata!

– Nici asta nu știu. Nu sunt nici aliata Ghildei, nici a Bene Tleilaxului.

– Poate că te-au însămânțat cu vorbe, ca Bene Gesserit. Poate că tu ești ochiul prin care se uită la mine. Poate că ești un martor inocent.

Chong Norr închise ochii, neîncrezător, și o întrerupse pe Ulla:

– Să distrugem vortexul? Doar nu-ți imaginezi că cei care îl generează sunt o simplă legiune?

– Ce importanță are ce-*mi* imaginez? Nu mă interesează ce-*mi* imaginez! Știu doar că generatoarele de câmp trebuie distruse și, o dată cu ele, și creatorii lor. Cum ți se pare, Astrid? o țintui matca brusc cu privirea. Ai să mă sprijini?

– Nu văd cum te-aș putea sprijini eu...

– Atunci n-ai să mi te opui? N-ai să-i anunți pe ai tăi ce am de gând să fac?

– Personal, n-am s-o fac.

Chong Norr țâșni dintre blănurile de pe *kang*. Se uita uluit la matca majoră. Ochii îi ieșiseră din orbite.

– Nu poți să faci așa ceva, Ulla! Fură o privire către Astrid. De data asta, matca înregistră dansul extrem de scurt pe care tânăra îl făcu din degete și văzu norul de nesiguranță care străbătu fruntea lui Chong.

– Sunt matcă majoră și am s-o fac, Chong Norr! Te pomenești că Astrid a sădit în tine cuvinte Bene Gesserit...

Masculul clipi des, speriat parcă. Se uita de la Astrid la Ulla și înapoi. Astrid râse.

– Am vorbit prea puțin ca să apuc să sădesc în tine ceva, îi spuse, dar Chong era atent la Ulla de acum. Degetele lui Astrid încremeniră.

– Nu știi ce faci, spuse el, privind la Ulla. Crezi că legiunea noastră îi poate răzbi pe creatorii vortexului?

– Uite-te la ei! o arătă ea pe Astrid. Se războiesc cu vorbe și sunt slabi. Crezi că mai știu să se înfrunte fățiș?

Se întinse după pipa de os, plină cu praf de chinchin. O aprinse, se înfășă cu gesturi potolite în pelerina de blană și ieși afară din iurtă, lăsându-l buimac pe Chong Norr. Frigul din

brund năvăli printre pieile ridicate de la intrare, făcându-l să se zgribulească. Își micșoră ochii și se uită la Astrid. Până să apară ea în brund, nu fuseseră niciodată probleme între el și matca majoră.

– Să fii într-adevăr o Bene Gesserit? o întrebă.

– Nu, îi răspunse Astrid, dar degetele ei se lansaseră deja într-o pantomimă vehementă, care atrăgea privirile lui Chong Norr ca un magnet.

XXVI

Se spune că Tengrii au creat o confrerie, denumită a „Vânătorilor Liberi", și că adevărata ei piatră de temelie a fost pusă de Surlap Mingre, mama Ullei. Surlap a fost singura ființă umană cooptată de Al Bokar înaintea lui Mess Harkonnen și a Brendei Atreides, fapt care a avut loc cu o lună înainte de crearea „Vânătorilor Liberi". Asta ne face să credem că „Vânătorii Liberi" din zilele noastre sunt descendenții grupului Al Bokar, despre care multă lume afirmă că n-au existat niciodată, de fapt.

PEREȚII DE GHEAȚĂ AI ÎNCĂPERII ÎNCEPURĂ SĂ VIBREZE. Ghazalla tresări și aruncă o privire pe fereastra translucidă spre dunele de zăpadă imaculată ale câmpiilor Wallach.

Cutremur! se gândi în timp ce țâșnea în picioare.

Ieși în coridorul ce conducea spre Consistoriu. Ghețarul se clătina din ce în ce mai tare. Ghazalla alunecă pe treptele lucioase, abia reușind să rămână în picioare. La următorul pas, o durere ascuțită îi săgetă glezna, dar uită imediat de ea și se repezi îngrozită în tunelul care trepida.

Brund stabil! îi trecu prin cap. Brundurile sahariene nu riscau nimic în cursul cutremurelor. Nu-ți trebuia mai mult de câteva clipe ca să scapi ieșind din iglu.

Fu cât pe ce să dea nas în nas cu Sarah, care ieșea dintr-un coridor secundar, buimacă, trăgându-și aba peste cap.

– Hai la Consistoriu! îi strigă, făcându-i semn să se ia după ea.

Ghazalla dădu să pășească pe treptele de gheață învelite în lână bătucită, dar o nouă zguduitură o trânti pe jos, făcând-o să alunece la vale până în apropierea lui Sarah. Vibrațiile încetară brusc.

– Salonul Consistoriului e cel mai sigur. Pe aici, seismele au replici nenumărate...

Ghazalla o aprobă și se ridică, dar buzele i se mișcară, fără ca ea să se poată opune:

– Ești sigură că e un seism obișnuit? Dacă l-a programat cineva?

Sarah zâmbi și se strecură pe lângă Ghazalla, coborând.

– Asta a fost Bratnah... comentă ea și o luă la pas. Numai Bratnah poate să fie atât de suspicioasă...

Porniră pe culoarele întortocheate din pereții cărora se desprinseseră bucăți de gheață. Din celelalte tuneluri săpate în ghețar se auzeau vocile distante, înfundate, ale confraților. Își continuară drumul, ajungând într-un scuar circular în care se deschideau numeroase culoare. Era plin de Preacucernice Maici și de legionari. Firele *guvernoare* din tavan răspândeau o lumină violetă, difuză.

– Sarah? Bratnah? se ridică o voce din aglomerație.

– Aici, răspunse Sarah, recunoscându-l pe Moynihan.

– Ciudat! spuse Moynihan. Senzorii vortexului n-au înregistrat nici un semn premonitor al cutremurului.

– Ești sigur?

– Absolut! dădu Moynihan din cap. Sarah se întoarse și o privi pe Ghazalla. Poate că ai avut dreptate, păreau să spună ochii ei. Poate că a fost un cutremur programat. Hai în Consistoriu! sugeră Moynihan.

Chiar atunci, câmpul proximal al Ghazallei se umplu de semnalele care chemau gradele superioare Bene Gesserit în salonul cel mare. Torentul de informație îi străpunse vortexul și, până să înțeleagă ce se petrece, corpul ei începu să meargă șchiopătând, îndreptându-se direct către unul dintre culoarele despre care ea una habar n-avea unde duce.

– Să nu mai pierdem timpul! mai apucă să audă din spate vocea lui Sarah, diluată în zvonul discuțiilor.

Abia ajunseră în salonul cel mare când cutremurul se porni din nou. Gheața scârțâi, zidurile scrâșniră, iar firele *guvernoare* ce iluminau amfiteatrul zbârnâiră, pâlpâind haotic. Larma legionarilor crescu, iar fluxul din vortex se ridică brusc cu câteva praguri.

– Gorn? întrebă scurt Vărsătorul în timp ce cobora grăbit printre bănci.

– Nimic! Nici un semn premonitor, răspunse o legionară slabă, cu ochii pieziși.

Ai văzut? păru să zică Moynihan, uitându-se la Sarah. Ghazalla privea de jur-împrejur la firele *guvernoare* care sfârâiau strălucind orbitor. Urmă o salvă de mișcări verticale care îi azvârli pe toți la sol. Ghazalla căzu lângă Sarah și-i văzu preț de o clipă chipul crispat de durere. Brusc, simți cum i se forma un gând vag și, înainte să poată formula fraza în minte, se auzi spunând:

– Să blocăm vortexul! Să dezafectăm spiralele din ghețar!

Răspunsul se făcu simțit imediat. Amforele și Retortele umplură vortexul cu date și locații. Instantaneu, în câmpul ei se perindară imagini fulgurante, încrucișări de linii cu reperele topometrice ale spiralelor din ghețar, zigzaguri luminoase ce perforau zidurile reci ale brundului. Prizele de informație răspândite la exteriorul ghețarului și pe culoare, oscilară în câmpuri, structurându-se în schelăria subtilă a informațiilor ce alcătuiau brundul Vadhastra.

Clic! Clic! Clic! se închideau căile de acces. Cu toate acestea, seismul nu contenea.

– *Ei* sunt aici! strigă Vărsătorul. Al Bokarii sunt aici!

Cutremurul crescu în intensitate, confirmând parcă spusele Vărsătorului. Gheața pârâia în timp ce zidurile se deschideau în falii prin care mormane de zăpadă afânată se revărsau în amfiteatru. Spiralele plesneau pe rând ca niște bice înainte de a se desprinde aidoma unor șerpi moleșiți din pereții strălucitori.

– Câți suntem? strigă Vărsătorul.

– Tot Consistoriul. Plus Ghazalla... Sau Bratnah, cum vrei să-i spui!

– Perfect! Câmpul dislocat este pregătit?

Preț de câteva secunde nu se mai auziră decât zidurile care se măcinau între ele și blocurile de gheață lucioasă care se spărgeau cu zgomot de sol. Apoi, dintr-un colț al amfiteatrului, treptat invadat de întuneric, se ridică vocea lui Gorn:

– Avem acces în câmpul dislocat.

– Salt! ordonă Vărsătorul, iar Ghazalla simți iarăși durerea cumplită, ca atunci când o primise pe Bratnah. Corpul părea că i se sfărâmă. Senzații și amintiri i se perindară prin fața ochilor, ideile i se structurară în sisteme pe care nu le bănuise vreodată, după care realiză cum este aspirată într-un sorb uriaș.

Dispari, Chong! Numai dispari de aici! mai auzi ea vocea amenințătoare a lui Gorn Mingre, în hipobass.

Ghazalla simți în jurul ei pâlpâirea prezenței străine numite Chong, ca o pană fină. Nu putea să fie decât Chong Norr, cel pe care îl cunoscuse din Bratnah cu doar câteva minute înainte de a fi răstignită de caii Tengrilor. Pentru cine spiona el acum?

Ghazalla simți cum trupul i se înșurubează ca un fuior de ceață printre sălile și tunelurile brundului Vadhastra, țâșnind apoi în aerul liber de deasupra câmpiei Wallach, însoțită de amintirea fugară a lui Chong, care spiona pentru...

Apoi totul redeveni la fel cum fusese mai înainte. Buimacă, Ghazalla se uită de jur-împrejur și văzu aceleași ziduri de gheață ale Vadhastrei. Vărsătorul se holba de la unul la altul. Într-un târziu, după ce spiralele din pereți prinseră să ilumineze din nou, o căută din priviri pe Gorn.

– Nu putem pleca, zise el.

Gorn încuviință și făcu semn de jur-împrejur.

– Al Bokar sunt aici, zise ea. Al Bokar sunt aici și blochează accesele în faldurile câmpului...

*

Gwenn simți prima răcoarea podelei și tresări. Se sprijini pe coate și se uită de jur-împrejur. Era într-o iurtă mare și înaltă. Un foc de *lichiba* mocnea într-un *kang* lat. Lângă *kang*, un butoi din lemn umed. Fingal, ametit, își scutura capul, iar lângă el, un

mascul puternic, cu spiralele strânse pe creștet ca într-un ciuf metalic, îl examina neîncrezător.

Abia atunci o zări Gwenn pe femela uriașă care stătea pe *kang*. De fapt, își spuse, nu era o femelă. Era matca majoră Tengri, Ulla Mingre, cea care o ucisese pe Ghazalla, cea care își trimisese legionarii pe urmele resturilor Kildare din *tchang-thang*. Îi prinseseră cu o seară în urmă. De ce oare îi adusese numai pe Fingal și pe ea în iurtă? Unde erau ceilalți Kildare care fuseseră prinși o dată cu ei?

Masculul Tengri îl stropi pe Fingal cu o cană de apă, dar partenerul lui Gwenn tot nu-și revenea. Gwenn se apropie de el și-l ajută să se ridice.

Gwenn se răsuci și o privi pe Ulla. O aștepta să deschidă vorba, dar matca Tengri se mulțumea să se uite la ei, la fel de curioasă ca și Chong Norr. Părea să se întrebe: la ce-mi sunteți voi de folos? Era înaltă, butucănoasă și părea învelită în straturi exuberante de grăsime – avea ochii pieziși și pielea galbenă, cu un desen complicat al spiralelor care străluceau verzui.

E o capcană, își spuse Gwenn. Ulla reacționă ciudat, sondând vortexul. Abia atunci realiză Gwenn liniștea nefirească din iurtă. Brundul părea părăsit, sau, intui ea deodată, *izolat* în câmp. Cineva ocupase faldurile câmpului și-i ținea acum pe cei patru sub puterea sa.

– Nu poate fi decât o capcană! spuse Gwenn, rotind privirea de jur-împrejur.

– Pusă la cale de Bene Gesserit? întrebă Ulla.

– Cine știe? se întrebă Gwenn. Oricine ar fi nu a lăsat semnale în câmp.

– Cum să lăsăm semnale în câmp, sali Ulla, se auzi o voce răgușită de sub plafonul de piele al iurtei, când noi suntem câmpul?

Matca majoră Tengri simți cum îngheață. Cea care vorbise avea vocea ei. În iurtă se lăsă iarăși liniștea nefirească de mai devreme.

– Ești o ticăloasă de Bene Gesserit! scrâșni matca. Nenorocita de Astrid te-a pus pe urmele mele...

– Greșești! Nu sunt Bene Gesserit, și n-am nevoie de Astrid ca să te găsesc, oriunde te-ai afla! Eu sunt tu, sali Ulla. Tu ești eu. Sunt Ulla Al Bokar. Sunt vortexul. Sunt aici, în Pannonia, ca și oriunde altundeva...

Sunt aici, în Pannonia, ca și oriunde altundeva...

Gwenn păru să se clatine. În Pannonia? Se apropie de rafturile de lemn sprijinite de pereții de piele ai iurtei și dădu la o parte perdelele vișinii din catifea care le acopereau. Nu descoperi decât niște cărămizi ciudate, asemănătoare blocurilor de gheață din care erau făcute igluurile. Dar erau făcute dintr-o substanță fosnitoare, uscată, care mirosea a clei de oase. I se păru că blocurile pe care le vedea erau alcătuite din numeroase pielicele strânse laolaltă, una peste alta...

Oricum, vocea pe care o auzea nu se ridica dintre rafturi.

– Degeaba mă cauți, sali Gwenn! Urăști vortexul, nu-i așa? Făcu o pauză și, înainte să fi aflat răspunsul, continuă: Toți patru urâți vortexul... Din cauza asta v-am pus față în față tocmai aici, în Pannonia.

Ulla Al Bokar tăcu, iar în iurtă se lăsă liniștea. Densă ca o pâslă.

Bliink! Luminile vortexului prinseră să strălucească. Ulla începu să adulmece aerul, din ce în ce mai uluită.

– Gorn! exclamă ea. Gorn, sora mea geamănă! A fost aici.

– Nu știai că Gorn a fost Bene Gesserit? se auzi vocea.

– Minți cu nerușinare! Gorn a fost asemenea mie! Suntem fiicele lui Surlap Mingre, iar Surlap Mingre a păstrat mereu amintirea fraților noștri din ceruri! Noi le urâm pe *ticăloasele* Bene Gesserit, care au fost dintotdeauna dușmancele noastre!...

– Cine sunt frații voștri din ceruri, Ulla? Ce știi tu despre ei? De ce nu mai încearcă să ia legătura cu voi? De ce v-au lăsat să luptați de unii singuri cu celelalte legiuni și cu instrumentele oarbe ale Bene Gesseritului?

Ulla se uită la Chong Norr. Dar el părea să nu-și dea seama ce se petrece. Cât despre ceilalți doi, erau Kildare! La ce ajutor se putea aștepta din partea lor, câtă vreme un Tengri, masculul ei dintâi, nu era în stare s-o ajute?

– Frații voștri din ceruri nu există, Ulla. Știai că lumea îi cunoștea sub numele de Dispersie? Știai că sunteți ultimele rămășițe ale Dispersiei, Ulla? Știai că ați fost lăsați aici, pe Terra Naevata, ca să ajungeți să purtați odată războiul contra celor ce ți-au spulberat frații din ceruri? Acel moment a sosit. Intră în vortex, și-ți vei răzbuna milioanele de frați uciși de cei din regatul de sub ghețuri și de Bene Gesserit!

– E o capcană! o avertiză Gwenn. E doar o capcană!

– Gorn te-a trădat, Ulla, insistă vocea ce cobora din tavanul iurtei. Iar asta nu e nici o capcană. Privește în vortex. Noi te putem ajuta...

Oasele celor patru legionari vibrau din cauza vocii care li se înșuruba ca o turbină imensă în corpuri. Ulla dădu să mai spună ceva, dar un sentiment inexplicabil o făcu să aștepte următoarele cuvinte ale Ullei Al Bokar.

– Trebuie să-i distrugem pe cei ce generează vortexul și Scripturile, continuă Ulla Al Bokar.

Ulla Mingre simți cum cuvintele replicii ei din vortex o conving, dar chiar atunci auzi Glasul de vortex al lui Chong. *Ești în câmpul lor. Ei sunt grupul Al Bokar. Au focalizat un fascicul de vortex asupra ta.*

– O să ne ajutați, intrând alături de noi în vortex! Intrând în vortex, îi veți distruge pe cei care generează vortexul! continuă Ulla Al Bokar, dar vocea care îi patina în tonalități bass contrasta cu cuvintele rostite, îngrozindu-i pe cei patru.

Nu te speria! Fasciculul lor îți penetrează câmpurile. Fasciculul lor îți descarcă senzația de frică direct în creier. Stăpânește-te!

– Voi l-ați trimis pe Leto II Atreides să vorbească cu mine? întrebă deodată Gwenn.

– Vrei să vorbești și acum cu Leto II? îi răspunse Ulla Al Bokar, tot cu o întrebare.

– Vreau dovada că sunteți cei care m-ați contactat dintru început...

Se făcu liniște deplină. Se mai simțiră doar gândurile Ullei Mingre, matca majoră de lângă ei, care spuneau că Leto II fusese

inamicul dintotdeauna al fraților ei din ceruri. Așa îi spusese mama ei, Surlap.

– Cât de sigură ești de acest lucru? se auzi o altă voce, aspră, revărsându-se din tavan.

– Leto II!... exclamă Gwenn și se ghemui pe podeaua din bârne de lemn a iurtei. Își reveni aproape imediat și întrebă: Voi i-ați trimis pe cei doi în brundul Winnonei?

– Da. Mess și Brenda au fost trimiși de noi. *Dintotdeauna!* sublinie vocea, enigmatic.

Gwenn o privi pe Ulla.

– Unde suntem? o întrebă.

Matca se înfoie toată, gata să-i dea un răspuns aspru, dar brusc se făcu mică, de parcă vortexul ar fi inundat-o cu o senzație de teroare incontrolabilă.

– De ce nu-i răspunzi? întrebă vocea Al Bokar.

– Suntem... Suntem în Pannonia, articulă Ulla, înfricoșată.

Fingal și Chong Norr rămăseseră stană de piatră. Gwenn își reveni prima însă. Vocea lui Leto II o liniștise, de parcă ar fi așteptat ani de zile ca s-o audă.

Ce oferiți în schimb? întrebă ea cu Glas de vortex.

– Vă oferim să fiți ca noi, răspunse vocea rugoasă a lui Leto II. Să trăiți în vortex. În Terra Naevata nu vor rămâne decât trupurile voastre subsumate, fără să știe de copiile voastre evadate în spațiul Al Bokar.

– Fără corpuri? întrebă Gwenn.

– Fără corpuri! aprobă Ulla Al Bokar, în timp ce semnalele din câmp ale lui Leto II se estompau, ca suflate de o boare călduță.

– Problema e, reluă Ulla Mingre recăpătându-și stăpânirea de sine, problema e că doream să ne eliberăm de vortex așa cum ne știm!

Simțea în câmpurile proximale pulsiunile neîncrezătoare ale celorlalți. Spaima lor de a rămâne fără corpuri. Regretul lor după mesele care le potoleau foamea, după apa pe care o beau când erau însetați, după somnul care îi odihnea, după dragostea care se consuma în igluuri și în iurte.

– Adică nu vom mai fi în... în..., încercă Gwenn să se explice.

– În Terra Naevata? o ajută Ulla.

– ... în Terra Naevata pentru a savura victoria. Merită oare să evadăm în spațiul Al Bokar fără trupurile noastre?

Oprește-o pe Gwenn! spuse Chong Norr. *Oprește-o! Poate să ducă totul de râpă.*

Fingal și Ulla o priviră pe Gwenn. Mai-mai că le venea să-i dea dreptate.

Oprește-i odată!

– Eu una aș prefera să rămân în Terra Naevata, să văd cum este să câștigi...

Câmpurile se umplură de un vacarm profund, ca vuietul unui cutremur. Ulla Al Bokar le bombarda vortexul cu fascicule de condiționare. Le vorbea și mai jos decât hipobass, îngrozindu-i cu cuvintele ei care nu se înțelegeau decât în parte.

Nu pierde ocazia, Ulla! Acceptă acum, cât Gwenn e înfricoșată! Nu asta ai dorit tot timpul? Nu asta a dorit și Surlap de la tine?

– Pare să fie totuși o propunere serioasă! spuse Ulla Mingre pe nerăsuflate.

Câmpul Al Bokar se relaxă brusc.

– Ai luat decizia corectă, sali Mingre, se auzi Ulla Al Bokar. Să-ți spun ce ai de făcut, iar cine o să vrea, o să te urmeze... Noi vom declanșa ofensiva împotriva regatului de sub gheață. Tu vei împiedica accesul ticăloaselor Bene Gesserit în zona asaltului...

Spune da, Ulla! Spune da!

– În regulă, spuse matca Tengri. Nu cred că putem alege ceva mai bun.

Firele *guvernoare* din iurtă se încălziră subit, emanând aburi roz-portocalii. Ca un zâmbet Al Bokar.

– Vei începe prin a bloca Vadhastra, poarta de intrare a Bene Gesseritului în Terra Naevata. Dacă blocăm acest brund, Ordinul nu va putea să mai facă prozelitism în Decanat. Îl vom obliga să acționeze doar în câmpul dislocat. Iar acolo vom fi noi, așteptându-i. Sigilând întreg Decanatul împotriva lor...

*

– Ulla este de partea lor! spuse Gorn, ieșind din câmp. I-am recunoscut semnalul din vortex.

– Și? întrebă Vărsătorul, obosit. În ultimele două ore, ridurile de pe fruntea bronzată i se adânciseră.

– Tocmai au sigilat terminalul vortexului nostru, spuse ea, îmbrățișând cu privirea zidurile Vadhastrei.

Vărsătorul se ridică, zgribulindu-se și se apropie de marginea încăperii.

– Bizar, spuse el. Și noi, și Al Bokar, dorim eliberarea de vortex și de Scripturi. De ce oare dorește Al Bokar să ne țină deoparte?

Gorn ridică din umeri. Se așeză pe estrada de gheață. Se uită la spiralele brundului ce luceau în tonuri palide și la ecranele sparte ale unor sferoide 3D pe care Preacucernica Sarah le adusese din depozitele brundului, doar-doar ar fi putut găsi o ieșire din Vadhastra. Nu reușiseră însă să facă nimic. Strămoașele lor, conduse de Jehanne Butler, luptaseră împotriva acestor mașini și bine făcuseră.

– Probabil că doresc să fie singurii stăpâni ai spațiului pe care îl inventează..., zise ea și ridică din umeri.

– Bizar, repetă Vărsătorul. Loc este suficient. Pentru toți... Ce crezi? Astrid ne-a copt-o? În definitiv, ea a sprijinit totdeauna poziția Cassandrei Septimus. Cu alte cuvinte, a fost mereu împotriva noastră...

– Nu mi s-a părut să fi auzit despre Al Bokar.

– E suficient să fi auzit Cassandra. Dacă ea știa, se putea folosi de Astrid în calitate de martor inocent...

– Cine știe? se întrebă Gorn, scuturându-și coama de păr negru. Noi suntem din carne. Al Bokar sunt vortex. Cassandra din ce o fi, cu atâtea trupuri pe care le ține în cuvele axolotl?

– Poate că e Tleilaxu. Poate că Al Bokar sunt Tleilaxu, de fapt.

– Cine știe? făcu Gorn, iarăși.

Vărsătorul o privi pe femela Tengri. O Amforă care își spionase sora în contul Bene Gesseritului. Releul care îi urmărise pe Gwenn și Fingal cum lucrează pentru Al Bokar pas cu pas, până ce aceiași Al Bokar s-o descopere și să-i pună la cale uciderea la izvoarele Eniseiului. Un complot subtil, dus la capăt de mâini tradiționaliste, în plin brund Tengri. Grupul lui Jum, sora mai mare a lui Gorn, profitase de debandada ce însoțise invadarea Samoedei și o ucisese pe Gorn.

Bene Gesserit se așteptau însă la asta și o aspiraseră în câmpul dislocat, în timp ce cuțitele complotiștilor îi sfâșiau spiralele. Lăsase în urmă o carcasă goală din carne și se scursese în corpul pregătit s-o găzduiască. O femelă Ang, scundă, brunetă, cu părul lins și cu ochii ceva mai puțin bridați decât ai Tengrilor.

– Ce facem? Le spunem celorlalți? se interesă Gorn întinzând mâna către culoarele ce se deschideau în Consistoriu.

– Le spunem! stabili Vărsătorul. Își trase pelerina pe umeri și coborî de pe estradă, urmat de Gorn.

Îi așteptau cu toții. Retorte, Amfore și Păstrători ai Apei.

– Suntem blocați, începu Vărsătorul fără introducere. Al Bokar au înconjurat Vadhastra și sunt semne că vor să declanșeze criza finală prin care să distrugă vortexul și Scripturile.

– Nu putem părăsi brundul prin alte porți ale câmpului? se interesă Ghazalla.

– Nu. Toate porțile sunt acum în stăpânirea lor.

– Înțeleg, spuse Ghazalla. Cum sunt dispuse grupurile lor?

– Există două spații, începu Gorn. Unul real, pe care îl știm cu toții. Celălalt este copia primului; fiecare dintre noi are o replică în el, iar Al Bokar îl oferă acum spre studiu Decanatului în locul realei Terra Naevata. Decanatul a căzut în plasa lor și îl examinează, crezând că tot ce vede acolo are loc, în fapt...

– Nu pricep de ce e Decanatul interesat atât de mult în legiuni. Ce scop au cu ele? Le-au oferit câmpurile și Scripturile, iar acum le studiază continuu...

– Nu știu, spuse Vărsătorul și se strecură printre blocurile de gheață prăvălite din tavanul coridorului.

Se apropie de o spirală și o atinse, crescând intensitatea luminii din culoar. Silueta lui înaltă se încovoiase, iar părul creț i se strânsese în inele slinoase, albicioase.

– Tare mă tem că Al Bokar nu va distruge Decanatul. Vor doar să-i împiedice să mai dirijeze legiunile. Al Bokar au încă nevoie ca Decanii să genereze vortexul.

– Știu eu? Ghazalla părea nesigură. Practic, există acum un teritoriu aflat în întregime la dispoziția noastră. De ce să nu profităm de...

Gorn țâșni brusc în picioare, întrerupând-o. Își puse mâinile la urechi și închise ochii. După câteva secunde, șopti:

– Poarta Vadhastrei s-a deschis. Cineva penetrează câmpul...

Preacucernicele Maici sondară undele, încercând să detecteze cine era nou-venitul. Nu au avut timp să-și dea seama ce se petrece, pentru că, în tunelurile străbătute odată de trenuri, se auzi vocea tunătoare a lui Ivor Al Bokar:

– Suntem aici!

XXVII

Ghildarii obișnuiau să spună că vortexul este o reîncarnare pe orizontală. Așa cum Samskara *înseamnă să vagabondezi între un trup și altul de-a lungul timpului, saltul în vortex înseamnă să vagabondezi între replicile propriului trup, de-a lungul spațiului.*

PE FRATELE LUI VOJEN ÎL CHEMA IAN și era subordonatul direct al lui Kofflach. Era un ins scund, slab, brunet, un adevărat Dansator-Față, racolat (spuneau unii) sau comandat prin contract (după cum spuneau alții) de Dendros de la Bene Tleilaxu. Ca orice Dansator-Față, avea un control desăvârșit al musculaturii sale, de la fibrele cele mai puternice, până la fasciculele cele mai fine care îi comandau mimica.

Cavitățile sale pleurale și abdominale deveniseră – ca în cazul tuturor Dansatorilor-Față – rezervoare pe care le puteau umple sau goli cu secrețiile, gazele și lichidele pe care le avea mereu asupra sa: butelii plate cu gaze sub presiune, rezervoare elastice pline cu lichid și baloane amniotice secretânde.

Oasele lui erau mai elastice decât ale unui nou-născut, permițându-i oricând să se aplatizeze sau, din contră, să se dilate, lucru la care îl ajutau și sus-numitele lichide și gaze. Nu se folosea decât de arme albe și de otrăvuri; pe acestea din urmă le avea în permanență asupra lui, într-un organ special conceput de Tleilaxu: gușa omnimurti, ce îi înconjura gâtul, deschizându-se unidirecțional în cavitatea bucală printr-un sistem de valve ce împiedicau autootrăvirea lui Ian.

A lui Ian sau a oricărui alt luptător-umbră.

Cunoștea boshii ca nimeni altul, fiind în stare să se prelingă de-a lungul organelor lor vitale fără să le provoace cea mai mică perturbare și fără să fie simțit de nici un om, ghildar sau nu, oricât de versat ar fi fost în scrutarea câmpului. De altfel, multă lume vorbea despre un pact semnat între asasini și boshi, însă realitatea era cu mult mai prozaică. Cele două colectivități se foloseau una de cealaltă – o simbioză sau mai degrabă un parazitism al asasinilor pe seama boshilor care nu renunțau la doctrina *spros med* în ruptul capului. În fond, a fi parcurs de un asasin care te părăsea pentru a ucide sau a fi ucis, era un eveniment pe care îl puteai contempla și de la care aveai de învățat o grămadă despre lume.

Ian aștepta de două zile ascuns în zidul exterior al boshului privat al Cassandrei Septimus Sommers. Ordinele lui Kofflach fuseseră cât se poate de precise. Generalul avea nevoie de moartea unei *anume* Cassandra, pe care Ian se învățase s-o recunoască fără dificultate după anumite semnale din vortex. Era stigmatizată de spaima pe care o trăsese Mordec'hai Diaz în momentul în care constatase că pierde teren în fața lui Oreste și, deși *acea* Cassandra transferase informația în vortexul tuturor congenerelor ei, semnalul cel mai puternic se afla tot în ea.

Ian marcase acel semnal care o localiza mereu pe *acea* Cassandra care îl interesa. Ea trebuia să dispară. Nu știa de ce și nici nu se interesase ce motive îl împinseseră pe Kofflach să-i dea acest ordin. Era un luptător-umbră, un ghildar care știa căile boshului, un Dansator-Față conceput să ucidă.

Era într-o zi de Madai, la mai puțin de două săptămâni după ce se declanșase războiul de asasini dintre dinastii, când Cassandra marcată ieși din cuvă, gata să se deplaseze prin Edificiu.

Inițial, nu remarcă crisparea de pe chipurile replicilor sale. Ian însă o constată imediat, dar știind că frica lor nu avea legătură cu misiunea sa, nu îi acordă atenție. Își pregăti doar releele de vortex, pentru a înregistra conversația replicilor. Un Dansator-Față nu ucide niciodată fără să nu-și ia astfel de măsuri. Ghildarii sunt suspicioși și se pot oricând interesa despre modul în care a decurs asasinatul pe care l-au comandat.

– Bună dimineața, începu Cassandra pe care trebuia s-o elimine Ian. Ce-ați mai aflat?

Una dintre copii făcu semn cu bărbia către songdu.

– Am comunicat cu Astrid. În Terra Naevata se află urmașe de-ale Bene Gesseritului. Cassandra Secundus nu le-a distrus pe toate. Până mai deunăzi se aflau într-un brund stabil, denumit Vadhastra. Ceva le-a gonit însă de acolo. Astrid a încercat să le contacteze, dar n-a reușit.

Cea pe care o urmărea Ian din grosimea peretelui boshului se lumină la față. Impresia lui a fost că ea atâta aștepta, dar se rezumă să-i înregistreze reacția în câmp, fără să dea nici un fel de interpretare acestui fapt. Ghildarii superiori n-aveau nevoie de părerile lui. Cât timp nu ucidea, un luptător-umbră era la fel ca și boshul în care se ascundea: un practicant *spros med*, care nu se implica în acțiune.

– Cât de multe sunt? întrebă Cassandra care trebuia eliminată.

Nu i se răspunse imediat. Așezate în jurul mesei din carapace verzuie, celelalte o iscodiră, nesigure.

– Ce se întâmplă? le întrebă.

– Nimic, îi răspunse cea care petrecuse afară ultimele ore. Vroiai să știi cât sunt de multe? Sunt vreo treizeci. Le conduce un bărbat... Un legionar Varig. Un Vărsător.

– Născut în zodia... începu Cassandra marcată de Ian.

– Nu. Vărsător e un titlu imaginat de refugiate.

– Ah, spuse ultima ieșită din cuvă și se uită la limbile din os ale boshului, ce se roteau cu lentoare pe peretele palpitând. Avu o presimțire neagră și privi în tavan, la vortexul suspendat. Cele-

lalte îi urmăriră privirea fără să schițeze nici un gest. În vortex era silentium absolut.

– Bine, le zise într-un târziu. Asta e. Acum trebuie să ies.

– Succes! Ai căpătat răspunsurile la întrebările pe care ți le puneai? o întrebă una dintre replici.

– Da, se miră Cassandra. N-ați citit în vortex?

– Tocmai că am citit. N-am găsit nici un răspuns pe care să-l fi înregistrat. Erau doar amintirile tale.

– Doar amintirile mele... da. Când voi reveni, voi înscrie totul acolo în vortex. Acum trebuie să ies, repetă ea și se ridică de la masă. Se opri, se uită la congenerele ei și se hotărî să le spună direct ceea ce avea, oricum, să înregistreze în vortex: Am aflat că Tengri sunt Dispersia... Astrid mi-a zis-o foarte clar, încheie ea.

Păși către ieșire cu puțin mai repede decât ar fi trebuit; mai repede, oricum, decât se aștepta Ian. Lui i se păru că mersul ei are o semnificație, cum avea de altfel și felul în care își ținea mâinile: cu degetele ușor strânse.

De fapt, Cassandra *activă* se întreba dacă celelalte nu-și dăduseră seama cumva de planurile ei. Câte Maici se aflau pe Terra Naevata? Patruzeci? Cincizeci? Ar fi fost ele dispuse să uite dușmănia ce le opunea Cassandrei Sommers?

Ieși din bosh, gândindu-se la posibilitățile de manevră pe care i le deschideau cei patruzeci sau cincizeci de Bene Gesserit de pe Terra Naevata. Câteva zeci de Bene Gesserit și o legiune a Dispersiei. Membrii Ordinului de afară n-ar fi acceptat decât o singură plată – era ceva tare scump, însă Cassandra *activă* știa sigur că din acel moment nu-i vor mai ieși din cuvânt... Cu alte cuvinte, toate replicile din cuvele axolotl puteau să piară doar pentru ca cea marcată de Ian să capete controlul...

Ian nu se grăbi. Știa că poate ajunge în dormitor înaintea Cassandrei *active*. I se păru mai important să asculte ce vor spune replicile ei în timp ce intrau la loc în cuvele Tleilaxu.

– Ieșise din cuvă când am stabilit să anulăm intrările lui Mord în memoria noastră? întrebă una.

– Putem controla, răspunse o alta și deschise registrele boshului din ultimele două săptămâni. Revăzură scena pe care le-o afișa câmpul. Cassandra *activă* ieșise din cuvă după ce

hotărâseră ele cum să utilizeze vortexul. Nu fusese de față când îi modificaseră parolele de protecție în caz că Mord încerca să schimbe informațiile din el.

– Deci e adevărat, remarcă una dintre ele. Ea nu știa parolele de protecție.

– Mie mi s-a părut foarte nervoasă, sublinie alta.

– Nervoasă sau nu, Cassandra *activă* i-a deschis lui Mordec'hai accesul către memoria noastră din vortex fără să știe că am hotărât s-o protejăm. A făcut-o fără să ne anunțe. Credeți că e animată de vreo intenție folositoare? Credeți că are de gând să acționeze în contul tuturor replicilor și ne ascunde asta tocmai ca să-l ducă de nas pe Mord?

– Ea n-a fost la Syrta. Ea n-a suportat condiționarea lui Mord. Cassandra *activă* dorește altceva, nu să-l distrugă pe Mord...

– Cassandra *activă* nu dorește să ne protejeze, stabili o alta.

Se priviră în tăcere, după care se ridicară ca la un semn și porniră către cuve. Înainte să tragă foliile amniotice deasupra lor, se mai auzi vocea unei replici:

– Eu cred că această congeneră a noastră își dorește ceva doar pentru ea... Urmară câteva secunde de pauză. Poate că ar fi mai bine să supraveghem în permanență vortexul nostru, zise ea și renunță să intre în cuvă.

*

Ian se strecură prin cavitățile boshului către dormitorul Cassandrei. Se prelinse, îngust precum o bucată de piele proaspăt jupuită pe lângă intestinele boshului, se înfășură în jurul tuburilor de cartilaj care aduceau aer în trupul ghildarului extins, zdrobi din nebăgare de seamă o arteră care se revărsă în grosimea pereților și pierdu cel puțin două minute până s-o strivească între doi clești din os.

Ajunse în dreptul branhiilor tubulare care alimentau cu oxigen dormitorul Cassandrei. Se asigură că sora Decanului în opoziție e singură – tocmai scosese din bibliotecă un volum al

Textelor Conservării – după care deschise balonul cu extract de frasal modificat și-l deșertă între oscioarele tăioase ale branhiilor ce zumzăiau potolit. Apoi se răsuci și privi la Cassandra, înregistrând în vortex desfășurarea asasinatului. După ce va reajunge la Kofflach, acesta o să poată parcurge, dacă va dori, imaginile și sunetele morții Cassandrei Septimus, ba chiar și gândurile acesteia.

Ea continua să citească, fără să bănuiască nimic. Ian rămase nemișcat, așteptând s-o vadă cum adulmecă aerul. Nu trebui să aștepte mult. La un moment dat, Cassandra lăsă Textele din mână și privi, uluită, în încăpere. Abia atunci, luptătorul-umbră se apropie de spiralele încastrate în perete și emise semnalul de detresă înainte ca boshul să apuce s-o facă.

– Crezi că asta o să-l ajute pe Ivor? auzi el, stupefiat, o voce gravă care se ridica dintre măruntaiele boshului. Recunoscu vocea Decanului în exercițiu, realiză că ceva nu e în ordine și dădu să se retragă într-o zonă sigură, în apropierea oaselor late care asigurau structura de rezistență a Ghildei Extinse.

Dar nu reuși să scape de revărsarea acidă a intestinelor boshului. Simți cum pielea extensibilă de luptător-umbră îi ia foc și încercă să strige, dar chiar atunci, artera pe care se străduise s-o strivească între clești plesni și sângele boshului îl năpădi prin gură și nas, împiedicându-l să mai respire.

Abia dacă apucă să-i trimită lui Kofflach mesajul prin care codifica eșuarea operațiunii, urmat imediat de pachetele de informație prin care înregistrase desfășurarea misiunii.

*

– Ba ai să mergi, Ivor! Ai să participi cu Oreste la misiunea în amplificator! Nu trebuie să dai înapoi.

Nizar mergea la un pas în spatele Decanului. Se apropiau de platforma militară a Edificiului Superior. Iritată, Venexiana îi urma la câțiva metri. Ivor merse câțiva pași fără să mai scoată o vorbă. Apoi izbucni:

– Ar trebui să profit de faptul că știu că Oreste se află în Syrta, ca să lansez asasinii pe urmele lui... Dacă dorește să efectuăm salt împreună, de ce continuă să trimită asasini în Pantelleria?

– Asasini împotriva lui Oreste? Când e găzduit de Mordec'hai Diaz? Tu de unde crezi că vei efectua salt acum? Nu dintr-un amplificator al Ghildei?...

– Splendid! Poate că Oreste o să fie mai deștept! Poate că el își va lansa asasinii împotriva mea... Poate că el n-o să se împiedice de un Tleilaxu care crede că știe ce e diplomația...

– Nu. El se împiedică de Mord. Iar Mord se împiedică de Dendros. Adică de mine. Nu va trimite nici un asasin, te asigur! Și chiar dacă ar face-o, nu controlez eu Ghilda Extinsă?

Ivor se opri și pufni:

– Din cauza asta a murit Ian?

– Ian trebuia să moară... În plus, noi plănuisem ca atentatul împotriva Cassandrei să eșueze. Moartea lui Ian ne-a ajutat, nu? A pierdut prea mult timp în boshul cuvelor ca să le asculte pe celelalte Cassandre. Apoi, s-a grăbit. A făcut o greșeală și a murit. E simplu. Dar noi am aflat foarte mult. O Cassandra Septimus care complotează împotriva congenerelor ei. E o informație care ne aduce numai foloase.

Ușa din fața lor culisă. Pătrunseră în cubitaclul translucid suspendat deasupra puțului de comunicare. Firul *guvernor* de pe culoarul din spatele lor se stingea cu lentoare. Cubitaclul vibra ușor, cufundându-se în apă. Branhiile bolboroseau deja, pompând oxigen în interior.

– În schimb, tuși Nizar încurcat, Sommerșii au descoperit registrele de acces în vortexul paralel. Așa că n-ai cum să nu participi la misiunea asta! Măcar ca să vezi cât de mult au aflat...

– E singurul argument valabil pe care mi l-ai dat până acum. Tleilaxu a pierdut controlul exclusiv asupra legiunilor și are nevoie de Decanul în exercițiu ca să-i scoată castanele din foc.

Cubitaclul se angajă într-un nou puț de comunicare care îl ducea în miezul Pantelleriei Inferioare, înconjurat din toate părțile de paralelipipede și prisme lucioase.

– Vreau să văd boshul lui Oreste! se ambală Ivor și se răsuci, privind spre șirul de clădiri luminoase din spatele său.

– Termină cu prostiile, Ivor! spuse Nizar. Știi bine că Oreste e în Syrta cu tot cu bosh...

Ușa cubitaclului se deschise. În fața lor se ivi un hol lung, alb, și mirosind acrișor a substanțe antiseptice, acoperit cu o piele ce fremăta discret sub periile care o curățau cu detergent. În capătul culoarului, militari îmbrăcați în uniforma Ghildei așteptau aliniați de o parte și de alta, prezentând onorul.

– E stupid! lansă Ivor peste umăr. E cel mai stupid lucru pe care m-ai sfătuit vreodată să-l fac! Și când mă gândeam că fiind Dendros o să fie cu mult mai avantajos pentru mine...

– Dendros joacă *clef de voûte* cu Mord de ani de zile. Știu că Mord trădează Ghilda, dar, până acum, nu l-am prins cu mâța în sac. Mord este șmecher și se maschează perfect.

Ivor se opri în mijlocul culoarului și puse mâna pe umărul lui Nizar. Fața cenușie a bătrânului tresări. Decanul se uită după Venexiana. Era la o distanță suficient de mare ca să nu audă ce avea să-i spună lui Nizar.

– Mi-ai spus că Astrid complotează cu Sommerșii, îi șopti el, și că, dacă o ucid, împiedic declanșarea unui război de asasini. N-am împiedicat războiul de asasini, iar Astrid n-a murit, ci a dispărut. Acum mă sfătuiești să efectuez salt cu Decanul în opoziție, cel cu care sunt în război, și aflu că ai mare interes la povestea asta. Dacă lucrurile ies rău, care e partea ta de responsabilitate, Nizar?

– Responsabilitatea mea e vortexul, Ivor! Iar tu trebuie să efectuezi salt cu Oreste! Trebuie să ne asigurăm că o persoană avizată privește în Terra Naevata! Nu uita! Eu sunt Ghilda și Tleilaxu, deopotrivă! Creator și administrator al vortexului, deopotrivă! Responsabilitatea ta e puterea. Vortexul și puterea merg împreună. Tu crezi cumva că Oreste ți-a întins mâna gratuit?

– Tocmai!

– Cum crezi că Massaii i-au spulberat pe Kildare și pe Soheri? Era imposibil fără vreun ajutor din afară! Prin vortexul paralel, vreau să zic! Am studiat cu atenție ecuațiile legiunilor... Massaii au fost ajutați!

Ivor se apropie de urechea lui Nizar și-l strânse mai tare de umăr; degetele sale se afundară în textura fină a pelerinei, dar chipul bătrânului rămase neclintit.

– Ai spus că, scrâșni Decanul, ai spus că Sommerșii nu vor pătrunde în vortexul paralel! Dar ei au făcut-o! Ai spus că Massaii vor fi spulberați! Dar ei stăpânesc acum dunele nord-africane! Ai spus că Mess și Brenda îi vor duce de nas pe Sommerși! Sommerșii nici n-au ținut cont de cei doi! Estimezi greșit, Nizar, sau vrei să mă tragi pe sfoară?

– Ai o soluție mai bună? i-o reteză bătrânul Tleilaxu.

Câțiva magistrați se opriseră în dreptul scărilor ce duceau spre amplificatorul de vortex. Venexiana zâmbi la comandă și o luă din loc, cu pași siguri. Ivor și Nizar o urmară. Se strecurară printre operatori, salutară magistrații și intrară în salon. Ofițerii țâșniră în picioare. De data asta, Ivor se opri și îi trecu rapid în revistă, zâmbind de circumstanță.

– Procedați! le dădu liber după câteva secunde.

– O gură de coniac de Giedi Prime? îl îmbie Plonsky.

– Nu, mulțumesc, răspunse Ivor și se uită la ceas.

Se gândi la sferoidele Ghildei răspândite prin saloanele, străzile și pieptele Decanatului. Toți supușii lui erau cu ochii țintă în sticlă. Cei doi Decani, între care se declanșase un război de asasini, urmau acum să lupte împreună.

– Încă o oră până la intercepție, recită Plonsky. Cincizeci și cinci de minute până la contactul vizual.

Ivor se lăsă să cadă într-un scaun. O ușă laterală se deschise și un grup de laborante ale Ghildei dădură buzna în salon, răspândindu-se printre fotolii.

– Începem, domnule Merovingi? îl întrebă una dintre ele pe Ivor. În spatele ei, susținute prin vortex, așteptau trusele de machiaj.

– Nu încă, zise el și se întoarse spre Nizar, făcând semn fetei să se îndepărteze. Ascultă, îi spuse, cum ai de gând să contracarezi mișcarea autonomă pe care au indus-o Sommerșii în Terra Naevata?

Nizar respiră adânc și răspunse dintr-o suflare:

– Voi cupla dinastia Merovingi la legiunea Tengri. Apoi îi voi pune pe Tengri să distrugă Terra Naevata. În final, pentru a menține funcționalitatea Terraei, îi voi sparge pe Tengri în legiuni concurente și ciclul se va relua.

Nizar se opri. Ivor ridicase sprâncenele, împungându-l pe Tleilaxu cu privirea.

– Ce-ai spus? Scrâșni, făcându-i pe toți să întoarcă ochii spre ei. Continuă în șoaptă: Tengrii? Nu-i folosim împotriva Dispersiei? Pe urmă, ce-o să facem ca să ne autostudiem? Tengrii sunt prea puțini ca să ne poată conține...

– N-avem de ales, sublinie Nizar. Și trebuie s-o facem repede. Să-l devansăm pe Oreste, să nu care cumva să pună el primul mâna pe Tengri. Înțelegi acum de ce am insistat să fii alături de el în cursul misiunii?

– E stupid, răspunse Ivor, din ce în ce mai palid. Ce ne facem dacă Tengrii intră într-o curbă descendentă?

– Înseamnă că vom câștiga lupta de azi cu Dispersia, dar vom pierde confruntarea cu Sommerșii.

Asta era. Nizar putea să spună chestia asta cu mult calm, câtă vreme se afla deasupra luptelor dintre dinastii. Ivor își plesni mâinile și o chemă pe tânăra ghildară cu trusele de machiaj.

– Va trebui să vă fac un contrast mai accentuat, domnule Merovingi!

– Fă-mi ce știi!

Se lăsă pe mâinile tinerei. Spuma înțepătoare pe față. Unguentul cu care lustruia spiralele. Ivor o întrerupse brusc, făcându-i iar semn lui Nizar să se apropie.

– Dar dacă i-am lăsa pe Sommerși cuplați la Tengri și noi am intra în Spree? Spree n-au chiar nici un fel de șanse ca să câștige?

– O dată cuplat, preiei trena acțiunii legiunilor. Ce fac ele, faci și tu... La ora asta, ecuațiile arată un avantaj net al Tengrilor.

Orice ar fi făcut, exista riscul să-i bată pe unii și să fie înfrânți de ceilalți. Nizar dădu din cap. Așa era. Nu putea să garanteze pentru ambele victorii. Acum, totul era ca Ivor să nu-l scape pe Oreste din ochi în cursul acțiunii. Să-l țină pe Oreste sub observație până ce Nizar va reuși să-i capteze pe Tengri.

– Ciclul se va relua, Ivor! spuse Tleilaxu apăsat. Tengrii se vor înmulți și vor deveni din nou ocheanul prin care vom privi la noi înșine. Lasă pe mine, Ivor!

Îl strânse ușor de braț. Ivor se gândi că lui Nizar Al Awad îi era ușor să facă gesturi de încurajare...

– Treizeci de secunde până la începerea acțiunii, se auzi vocea lui Mord din cuva de sunet. Decanul nici nu catadicsi să-l privească. Se mulțumi să-i privească reflexia într-una dintre ferestrele largi ale salonului. El era aici, în timp ce dușmanul lui de moarte se afla în proprietatea lui. Ar fi trebuit să pun să-i aresteze pe toți, se gândi Ivor.

Se lăsă pe spătarul care păru să-l îmbrățișeze și făcu semn machiezei.

*

În sera din Syrta mirosea a flori proaspete de mandarin. Boshii căpătaseră o culoare ușor violetă, scuturându-se când și când, de câte ori Oreste făcea o mișcare mai bruscă. Până la urmă, ajunseseră cu toții să facă ceea ce dorea el. Nizar fusese obligat să declanșeze războiul de asasini, fără să mai simuleze o situație de criză în care Sommers și Merovingi să se înfrunte. Astrid îi comunica surorii sale, Cassandra, tot mai multe despre Terra Naevata și, cât de curând, sferoidele Ghildei Extinse vor înscrie misiunea paralelă de salt pe care Decanul în exercițiu o va îndeplini alături de dușmanul căruia îi declarase un război de asasini.

– A mers strună, zise Cassandra Septimus, cu voce potolită.

Oreste încuviință, urmărind în viziera coifului imaginea sa din vortex. De câteva minute bune verifica amplificatorul. Sărea în spațiul de referință, trăgea, lovea, eschiva. Se oprea doar când și când ca să verifice parametrii de mișcare ai copiei din culoarul *skye trug*.

– Cum ziceai că se numește matca? întrebă el privind țintă către un sferoid 3D care ilumina în tonuri albăstrui de pe o masă alăturată.

– Ulla Mingre, se auzi vocea lui Mordec'hai din cuva de sunet a sferoidului. Trebuie să te miști repede! Merovingii sunt și ei pe urmele ei!

– Toată lumea e pe urmele ei!

– Toată lumea, îl îngână Mord, dus pe gânduri, de la câteva sute de mile depărtare, din Pantelleria.

Mord mai făcu o verificare generală a câmpurilor pe care le controla. În trecere, aruncă o privire asupra blocurilor de memorie ale Cassandrei. Oare cât de mult văzuse Oreste din ce făcuseră ei doi în Syrta? Cât timp va menține Oreste armistițiul, făcându-se că nu-l interesează ce făceau replicile surorii și soției sale?

Mord intrase în câmpul lor personal din boshul privat și le citise memoria remanentă în vortex. Cassandra, o adevărată Bene Gesserit cu două fețe, știuse tot timpul de Terra Naevata și o trimisese pe Astrid să spioneze în contul ei legiunile. Poate că am să trag cu ochiul să văd unde e Astrid acum, își spuse Mord. Dacă o descopăr în timpul saltului, pot negocia cu Merovingii. Dacă negociez cu Merovingii, poate că voi reuși să-i facă vânt lui Dendros de lângă mine, iar Ghilda va deveni în întregime a mea.

...a unui prăpădit ridicat din Landsraad, spuse el cu Glas de vortex, fără să-i pese dacă îl aude cineva. Nervos, își luă cușma de pe cap și, ostentativ, o așeză pe brațul fotoliului.

Îl privi pe Oreste cum se răsucește cu fața spre sferoidul amplificatorului. Le făcea semn militarilor din fotoliile proprietății sale din Syrta, capturați în snopurile de axoni ce îi conectau la spațiul de referință.

– Hei, Oreste! îi zise. Încă un minut și dispar! Vreau să-ți spun că nu știu la ce legiune îi voi atașa pe Merovingi... Și nici dacă voi reuși să-i captez pe Tengri înaintea *lor*. Dacă pierdem însă, fii sigur că mi-a plăcut al naibii de mult să lupt alături de tine!

Spune asta din cauza Cassandrei? se întrebă Oreste. Scârba! Un nondecizional parvenit, asta era, un nondecizional care se împăuna acum! Un ins care pretindea că are dificultăți doar pentru a-i arăta superiorului său cât de bine îl slujește! Cum să-i

rateze pe Tengri! N-aveau cum să piardă! Acum, îi făcea doar un pic de curte viitorului Decan în exercițiu. Sau, îl lua peste picior.

– E reciproc, Mord! Reciproc! îi răspunse Oreste, îmbujorându-se, ca și cum s-ar fi emoționat de dovada de prietenie. Noroc cu releul de sprijin mental pe care și-l lăsase în câmp! O să reușim! Numai să bagi bine ecuațiile la cap și să lansezi vortexul până în mațele Dispersiei! spuse el, mai-mai să verse din cauza teatrului pe care îl juca și, pentru prima oară, o invidie pe Cassandra pentru faptul că nu era obligată să suporte de una singură toate mizeriile vieții Decanale... Împărțea ipocrizia cu toate replicile ei din cuvele axolotl.

– Câine îl fac! Câine fac din vortex! îl auzi pe Mord cum îi cântă în strună. O să-i adulmece pe Merovingi până în miezul Dispersiei și o să-i mestece! Bucată cu bucată! încheie el; îi mai făcu lui Oreste un semn cu degetele și dispăru din sferoide. De acum, trebuia să facă pe gazda în salonul din Pantelleria. Trebuia să-l salute pe *actualul* Decan în exercițiu...

– Treizeci de secunde până la începerea acțiunii, se auzi vocea lui în cuva de sunet. Instantaneu, sferoidul 3D din fața lui Oreste îi înscrise pe Ivor și Mordec'hai.

– Va fi o misiune în plin armistițiu dintre Casele Sommers și Merovingi! spunea ghildarul cu voce sobră și, imediat, Oreste își văzu chipul pe sferoid, alături de al lui Ivor. Se priviră pentru o fracțiune de secundă și dădură din cap. Un salut rece, pentru salvarea aparențelor.

De altfel, Decanul începu să se miște ca și cum n-ar mai fi avut stare în fotoliul său. Apoi mai privi o dată către militarii din patrula sa, se uită cu coada ochiului la Oreste și ordonă:

– Salt în spațiul de referință!

Oreste se trezi instantaneu pe același palier *skye trug* cu patrula din Pantelleria. În fruntea ei, Ivor Merovingi. Ochii acestuia priveau undeva în stânga vizierei, la spoturile care arătau poziția reciprocă a combatanților. Reflex, patrula Decanului ocupase partea din dreapta a coridorului de referință.

Se teme! Se teme să nu-i întind vreo ambuscadă! își zise Oreste.

– Bună seara, Decanus Maximus, spuse cu voce ușor distorsionată, semn că trecerea în substanță nu avusese loc în totalitate. Își înclină capul, respectuos, și privi fugar la spoturile propriei patrule. Se aflau la doar câțiva pași în spatele lui. Încordarea lor era aproape palpabilă în culoarul *skye trug* – erau gata să se năpustească asupra Decanului la cel mai mic semn de amenințare.

Dar, nici Sommers, nici Merovingi nu schițară nici un gest. Se cântăreau din ochi, nemișcați.

Imaginea standardizată din culoarele de referință parcurse releele Ghildei și, în toate Edificiile, sferoidele 3D afișară scena în care Oreste, rebelul, se alătura lui Ivor.

Lumea strânsă în Landsraad izbucni în urale. Boshii Ghildei Extinse reverberară de strigătele de încurajare, pereții lor de carne prinseră să se unduie, trotuarele din plăci cornoase trepidară profund, iar ferestrele din țesut de meduză se clătinară. Dar Ivor și Oreste n-aveau cum să audă sau să simtă absolut nimic din cuvele de sunet ale amplificatorului. Efectuau salt spre Cassiteridae 1832.

*

– Mess! Messss! se auzi în peșteră vocea șoptită a Cassandrei Al Bokar.

Rupți de oboseală, legionarii Kildare se străduiau să facă focul din grămezile de *lichiba* scoase din ranițe. Soherii îl alergaseră nebunește pe coastele molcome ale înălțimilor Sidi Ferruch. Abia dacă nimeriseră peștera din cauza viscolului de afară deși, după cum spunea Winnona, mare noroc mai avuseseră cu furtuna! Altfel, Soherii i-ar fi spulberat, iar cadavrele lor ar fi înghețat acum răspândite pe *tchang-thang*-ul saharian, în loc să se încălzească în undele fierbinți ale izvorului termal ce țâșnea din perete.

– Sunt aici, Cassandra. Dar nu pot vorbi cum ar trebui... E prea multă lume.

– Ți-e teamă că vei fi auzit? Ți-e teamă, Mess? Cassandra făcu o pauză, după care reluă: Dar este o situație urgentă, sali Harkonnen! Lucrurile n-au ieșit după cum am dorit noi...

Larma din peșteră îl împiedică pe Messaoud să audă ultimele cuvinte, dar înțelese perfect ce sugerase Cassandra. Nu trecuseră mai mult de câteva minute de când Cora, matca minoră cu brundul spulberat, o băgase în sperieți pe Gwenn, tânăra femelă care își imagina că este Bene Gesserit. Mess iscodise în vortex și văzuse că Ossian abia aștepta ca cele două să se lupte, dar Gwenn se retrăsese în ultimul moment.

Acum, abia dacă se vedea de sub păturile de blană întinse în spatele unui foc de *lichiba*. Vorbea în șoaptă cu masculul ei, clătinând nervoasă din cap.

– Am acționat conform planurilor voastre, Cassandra!

– Știm! Știm! Nu e vina ta... Dar, te afli într-un spațiu inventat, sau ai uitat?

– Nu. N-am uitat.

– Tot e bine că ții minte că te afli într-un spațiu pe care l-am inventat noi, egalii tăi! chicoti Cassandra Al Bokar. Păcat că n-am prevăzut corect evoluția situației. Părea că totul va decurge conform planului, dar iată că ne-am înșelat! Highlanderii au fost puși pe fugă...

– Iar Sommerșii au rămas cuplați la ei...

– Deci ne paște încovoierea vortexului! îi luă Cassandra vorba din gură. Putem dispărea dintr-un moment în altul...

– Cât timp avem la dispoziție?

– Vortexul va fi închis ca o buclă, sali Harkonnen! accentuă Cassandra. Diseară, într-un fel sau altul, evenimentele se vor precipita în faldurile câmpului...

– Câte ore am la dispoziție? reformulă Mess.

– Zece ore. Cel mult douăsprezece. Atunci va surveni riposta Merovingilor. Sommerșii vor contracara... Și cine știe ce se va întâmpla dacă n-ai să fii atent? Spune-mi! Brenda este la curent?

– I-am explicat totul. Așa cum ai spus.

– Numai că ea n-a auzit o dată cu tine vuietul din receptor. Și nici n-a citit Textele care rulau în sferoide, recită Cassandra cu lentoare. Suntem în mâinile tale, Mess!

– Ce trebuie să fac?

În loc să răspundă, Cassandra zise, absurd:

– Spune-mi, Mess! Cum arăți? Simt totul, cunosc lucrurile cele mai mărunte pe care le captez... știu, de pildă, că dacă Sommers va cupla o legiune din falsa Terra Naevata la agresorii Decanatului, atunci noi... atunci noi... Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi străduit să nu izbucnească în plâns, după care reluă brusc: Vreau să spun că dacă nu ești atent, aceasta va fi ultima discuție dintre noi, sali Harkonnen!

– Ce trebuie să fac, Cassandra?

Vocea ei tărăgănată continuă:

– ... captez orice. Cu toate astea, nu pot să știu cum arăți!... Cum arăți, Mess?

Automat, cu cuvinte pe care nu le formula mintea lui, ca și cum cineva l-ar fi folosit pe post de mașină de înregistrat pe care acum o derula la comandă, Messaoud începu să se descrie, cu voce poticnită. Își scanda datele antropometrice, amestecându-le cu informațiile aflate în legiunea Kildare. Un limbaj compactat embrionar, dirijat de Cassandra. *Legionari care credeau despre noi că suntem Bene Gesserit și care ne-au luat sub așa-zisa lor protecție ca să ne studieze în voie... o femelă și un mascul, așa au transmis Ghazallei, că Mess Harkonnen și Brenda Atreides sunt relee Bene Gesserit... Am șase picioare înălțime... Ghazalla a zis că da.... Că să fim conduși chiar în brundul ei... Am părul creț și ochi căprui... Prin noi, Ghazalla vrea să mențină legătura cu Vadhastra.... Sunt slab în comparație cu legionarii, dar mai solid decât Ivor, de pildă.... Numai că Soherii s-au năpustit asupra legiunii Kildare și i-au pus pe fugă. Acum, cine știe cum vom mai ajunge să dăm ochii cu Ghazalla?*

– Nu este suficient! Fii mai explicit, Mess! Spune-mi despre pielea ta, Mess!

Pielea mea este arămie... Mess se opri, înroșindu-se la față, dar continuă imediat să emită ceea ce dorea Cassandra Al Bokar să audă. Privea neînțelegător la corpurile albe ale Scoților care se vedeau printre perdelele de aburi ce se ridicau din undele fierbinți ale izvorului, scurgându-se pe pietrișul de pe fundul peșterii. Mess nu reușea să priceapă nuanța de urgență din vocea ei, când o compara cu lucrurile frivole despre care tot ea îi cerea să povestească.

– Hai, Mess! Spune-mi! Cum este pielea ta?

– Mi-ai spus că e vorba despre o situație specială, care necesită o rezolvare grabnică, rosti el în șoaptă, pe cât de sec putea. Dar Cassandra Al Bokar oftă lung în loc de răspuns:

– Mmmhhh... vei fi și tu ca noi, răspunse după o pauză. La fel ca noi. Și ai să înțelegi de ce procedez așa... spune-mi cum e pielea ta, Mess!

Messaoud tăcu mâlc. Cel puțin în spectru audio, de unde se auzeau gâfâiturile Cassandrei, din ce în ce mai tare. Dacă îl vor auzi Scoții?

În schimb, putea emite către Cassandra în hipobass: date, cote și informații. Și-o aminti cum era înscrisă în sferoidele 3D. Părul ei blond. Numai că acum, el nu mai era acel Messaoud Harkonnen care saliva privind-o. Acum, era *sali* Harkonnen și aștepta o misiune de la Cassandra, pentru că ascultase vuietul din telefon, pentru că învățase să *citească* și era pe cale să distrugă două legiuni adiacente, capacitând-o pe Winnona, matca majoră Kildare. Dar treaba ieșise pe dos și, în loc să dispară Massaii și Soherii, Highlanderii fuseseră cei puși cu spatele la zid, iar Mess trebuia să primească iarăși ordinele Cassandrei Al Bokar.

– Trebuie să-ți ofer măcar atât, reluă ea în șoaptă, pentru că, orice s-ar întâmpla în orele care urmează, nu vei mai simți niciodată acest lucru...

Larma crescuse din nou în peșteră. Winnona discuta în șoaptă cu masculul ei dintâi și cu Ossian, scrutătorul ei, în timp ce o mână de legionari, aparținând unui alt brund, se cuplau la receptaculele de siderit în care creșteau embrionii eclozați de matca minoră Cora.

– Mă simți, acum! Mă simți bine de tot, nu-i așa, Mess?

Messaoud închisese ochii și își ținea respirația. Răspunse într-un târziu, încercând să mențină o voce cât mai sobră:

– Te simt, Cassandra!

– Ei bine, Mess, știi că eu nu am ce să simt. Aș vrea să știu dacă ție îți place...

– Îmi place, Cassandra! Deși nu mai sunt acel Mess de dinainte să fi citit și să fi ascultat vuietul...

– Îți place, da? Și mă simți, da? Dacă vei izbândi în orele care urmează, îți vei da seama...

Messaoud se străduia să respire regulat. Matca se uita după masculii brundului ei, iar Tuath examina o nișă din peșteră. *Ce vor să facă?* auzi Mess Glasul de vortex al Brendei, care nu pricepea de ce se adună masculii în jurul Winnonei.

Deodată, înțelese și-i spuse Brendei, tot în Glas de vortex:

Se vor acupla! O vor însămânța, cât de curând... Mai ții minte când spuneai că Tleilaxu au inventat niște „oameni"? o luă el peste picior, amintindu-i de discuția din hala Tleilaxu.

Brenda îl privi tăios și strâmbă din nas. Winnona se juca cu apa fierbinte, împroșcând-o încoace și încolo, stropind pe toată lumea, pe Mess inclusiv, care se străduia să rămână nemișcat, deși furnicăturile emise de Cassandra îi alergau la rădăcina coapselor.

– Ne-ați salvat chiar când Soherii se și gândeau că ne mistuie în vortex, spuse Winnona, cu voce obosită.

Brenda surâse și se apropie de Mess, în timp ce ceilalți legionari încuviințau potolit. Îi priveau țintă, în timp ce Cassandra își făcea de lucru, ca o bilă unsuroasă, de-a lungul spiralelor sale. Ca două brațe de păcură ce îi înconjurau mijlocul.

Mess înclină capul, respectuos, spre Winnona.

– Tuath! îl făcu matca atent pe masculul dintâi. Să-i răsplătim cum se cuvine pe prietenii noștri!

Brenda se lipi de Mess. Nu aduce cu o Atreides, se gândi el. Măcar de n-ar simți-o pe Cassandra! *Ai putea să-mi spui că mă iubești, Mess? Vei înțelege de ce-ți cer asta, când vei fi asemenea nouă!* se suprapuse comunicarea Cassandrei din câmp peste zgomotul brundului.

– Te iubesc, dădu Mess curs dorinței ei, în timp ce o privea fix pe Brenda. Ea se strânse, fericită, la pieptul lui.

– Cum am putea să vă răsplătim? se auzi vocea lui Tuath.

– Deocamdată, găzduirea este cel mai bun lucru pe care ni-l puteți oferi! spuse Mess și o strânse pe Brenda în brațe. *Te iubesc*, formulă el în vortex, iar ea surâse ușor.

Cassandra se retrase subit din vortex. Ca și cum cineva ar fi tras brusc o draperie. Dispăru cu totul din câmp și din spectrul

audio. În schimb, Mess o simțea prea bine în continuare. Spiralele lui păreau să fie traversate de mercur lichid.

Sunt în tine, Mess. Matricea ta de primire în Al Bokar. Mă simți?

Messaoud se desprinse de Brenda, luă apă fiartă în căușul palmelor și se frecă pe față. De fapt, Cassandra dorește altceva, își spuse. După ce se spălă, simți cum trăsăturile i se relaxează și se uită la Brenda care îi zâmbea cu naivitate. Legionarii Winnonei dispăruseră în nișa pe care o cercetase Tuath, iar vocile lor joase se auzeau din ce în ce mai estompat.

– Sali Harkonnen? se auzi iarăși șoapta din peșteră. Cassandra revenise la tonul ei plat, obișnuit.

Mess se trânti pe jos și se înveli în păturile de blană oferite de Winnona.

– Sunt aici, răspunse el cu voce stăpânită, adăpostindu-se în blănuri.

– Înțelegi ce-ți spun? îl interogă ea în șoaptă.

Messaoud și-o aminti cum era pe vremea când o vedea în uriașele sferoide ale Ghildei din piața Landsraadului. Dură ca un diamant.

– Înțeleg cât se poate de bine, Cassandra!

– Perfect! Secretul?

– Legiunile. Amplasate când și unde trebuie. Echipate și în număr suficient. Puse în ecuație și având stabilite curbele de evoluție. Întâmplările din Decanat devin oglinda războaielor duse de legiuni, iar legiunile devin oglinda Decanatului. Imago Mundi.

– Așa e, confirmă Cassandra Al Bokar. Ei bine, sali Harkonnen, misiunea ta de acum încolo ai aflat-o deja! zise ea, chicotind.

Messaoud nu răspunse imediat. Se uită la apa încinsă, la aburii care ieșeau din ea. Printre volburile moi, alburii, se apropia Brenda, fericită că scăpase de urgia furtunii de afară. Se vârî lângă Mess în blănuri, îi luă mâna și i-o puse pe burta care nu avusese încă timp să se umfle.

– Aici e și copilul tău, zise ea fericită.

Mess îi zâmbi apatic, gândindu-se că trebuia să distrugă o invenție a vortexului. Să lovească în mai puțin de o oră în ceea ce reprezenta miezul câmpului impersonal.

Trebuia să distrugă legiunea Kildare, asta îi strecurase Cassandra sub forma unei comunicații neconvenționale, prin acuplarea bizară. Cuantele plăcerii care îi perforaseră spiralele îl umpluseră de date despre cum va proceda pentru a distruge această extensie a Al Bokarilor: legiunea Highlander. Scopul: să blocheze escaladarea conflictului dintre Dinastii...

– Sper că ești conștient, sali Harkonnen! Ești singurul din Terra Naevata care a fost inițiat! se auzi șoapta provocatoare a lui Nizar Al Bokar.

Brenda tresări și se uită spre tavan, iar Messaoud răspunse fără să clipească:

– Știu, domnilor!

– Ce e, Mess? îl întrebă. Se întâmplă ceva rău?

Harkonnen nu-i răspunse. Se uită în jur, cercetând elementele de microstructură a câmpului, așa cum i le dezvăluise Cassandra în cel mai criptic limbaj cu putință. De nedescifrat, chiar și în fața celui mai antrenat scrutător.

Nu avea timp de pierdut. Deschise canalele câmpurilor descrise de Cassandra și căută registrele de acces prin care putea ajunge la mătcile minore Kildare. Va sparge legiunea în bucăți, asta îl învățase Cassandra. Va amăgi brundurile cu o ofertă falsă: o reactualizare a Scripturii după care își ghidau existența cotidiană. O reactualizare în care era vorba despre brunduri care preiau funcțiile legiunilor.

Găsi cu relativă ușurință un prim receptor: Llewellyn, receptorul mătcii majore Kildare. O dată Highlanderii dezagregați, Sommerșii nu vor mai constitui o amenințare imediată la adresa Merovingilor... deci nu vor mai lansa vortexul împotriva lor...

Cât despre Brenda, Messaoud mai avea timp să se gândească la salvarea ei, deși Cassandra Al Bokar fusese cât se poate de clară: fără neinițiați!

XXVIII

Spre deosebire de Bene Gesserit, Tengrii își imaginau că a privi lhag thong *înseamnă, de fapt, a te privi pe tine însuți. De aceea, dintre toți legionarii, Tengrii spuneau că se cunosc cel mai bine și că nici vortexul, nici nimic altceva, n-ar putea să-i distragă de la scopurile lor.*

ULLA îl bătu pe umăr pe Chong Norr:

– Ei? Ce spune vortexul?

Masculul se cutremură și deschise ochii. Chiar nu-și amintește? se întrebă. Chiar nu-și amintește nimic din discuția cu Al Bokarii strecurați noaptea în iurta ei?

– Mi-e sete, îi răspunse mătcii, plescăind.

Ulla se întinse după burduful de kumâs. Chong îl puse la gură și începu să soarbă cu înghițituri mari. Se opri, se șterse cu dosul palmei și privi către matcă.

– Regatul Scufundat e acolo. La capătul vortexului. E plin de oameni. Stau înghesuiți în niște iurte uriașe, denumite Edificii. Astrid nu ne-a mințit...

– Ai văzut-o și pe blestemata de prințesă cu 99 de trupuri?

Chong Norr dădu din cap și se uită de jur-împrejur. N-o văzu pe Astrid. Ar fi avut nevoie de sfaturile ei – căci nu puteau fi decât sfaturi, cuvintele pe care le simțea în creier când ea se juca cu degetele. Chong Norr făcu semn că da, că o văzuse pe prințesa cu 99 de trupuri. Ulla îl întrebă:

– Ce face? Ți s-a părut că o controlează pe Astrid?

Ce-i cu Ulla? se miră Chong Norr. Nu mai ține minte promisiunea făcută Al Bokarilor? Sau vrea doar să mă atragă în cursă? De data asta, regretă absența prințesei Astrid. De la ea afla întotdeauna cum trebuie să se poarte cu matca majoră. De la ea afla mereu că Ulla Mingre era altfel decât crezuse el că este.

– Prințesa cu 99 de trupuri se pregătește de un război!... spuse. Ca toți cei din regatul scufundat. Se pregătesc de un război pe care vor să-l poarte între ei. Astrid nu ne-a mințit! simți nevoia să sublinieze Chong Norr.

Se uită la matcă: privirea ei părea să nu înțeleagă. Nu știa despre ce îi vorbea. Chong Norr era din ce în ce mai încântat. Numai el ținea minte discuția din iurtă. Numai el își amintea de promisiunea făcută de Ulla Al Bokarilor. Te pomenești că matca uitase și de Gwenn, și de Fingal și de tot...

O privi cu ochi veseli, după care chiui și începu să vorbească precipitat:

– Ai avut dreptate, Ulla! Secretul lor? Știi care e secretul lor?

Matca se așeză pe blănurile albe de urs întinse lângă *kang*. Își micșoră ochii bridați și răspunse apăsat:

– Legiunile!

Deci știe? Știe și vrea să-și bată joc de mine! se posomorî Chong Norr.

– Exact! Exact! exclamă Chong, nesigur în sinea lui. Noi am luptat întotdeauna pentru ei... Bene Gesserit? Scripturile? O problemă falsă! Scripturile sunt chiar *ei*... Ne calculau, ne transformau în cifre și stabileau: ăștia? Ăștia de aici vor fi Decanatul! Ăștilalți? Ei bine, ei vor fi dușmanii Decanatului! Ceea ce pentru noi era Micul Jihad, se transforma în războiul lor... Ceea ce pen-

tru noi erau morți, schilodiți și răniți, pentru ei însemna câștig și bogăție.

Ulla se ridică și începu să se plimbe prin iurtă. Îl examina când și când pe Chong.

– Iar între noi și ei, spuse ea apăsat, se întinde vortexul! Călca înfundat pe blănurile de urs. Continuă: Oamenii noștri vor să știe ce facem mâine dimineață. Ei?

Ochii lui Chong sclipiră. Dacă Ulla își mai amintea măcar pe bucăți cele aflate de la Al Bokar, va ști că nu era treaba legiunii Tengri să declanșeze atacul asupra Edificiilor. Al Bokar își rezervaseră lor această mișcare.

Dacă Ulla era dedublată însă, atunci Chong Norr se putea considera fericit. Tot ceea ce promisese Ullei când fuseseră vizitați de Al Bokar cădea în desuetudine. Făcuse promisiuni unei mătci care *nu* se afla cu el, aici, acum. Era pur și simplu o altă Ulla Mingre, de care nu mai trebuia să țină cont. Una care se luase după Al Bokar în Terra Naevata. Iar pe cea din fața lui o putea manevra după cum dorea. După cum îl învățase Astrid.

De acum, eu mă pot folosi de ea, se gândi.

– Ce să facem? întrebă, dubitativ. Vom face exact ce ne-au făcut și ei nouă. Vom profita că Decanatul se află pe o falsă pistă a câmpului. Își imaginează că suntem încă în Europa și că Soherii și Highlanderii continuă să stăpânească Sahara. Scopul lor e să ajungă primii la acei Tengri, care, de fapt, nu există.

Îi zise asta și o privi cu atenție. O iscodea în fel și chip, doar-doar și-o da seama dacă Ulla din fața lui păstra măcar fragmente din amintirile Ullei din Pannonia.

Pe fața ei însă nu se citea nimic. Matca se lăsă să cadă pe *kang*-ul fierbinte, încărcat cu perne grele și moi. De afară nu se mai auzea nimic, era târziu și întreg brundul se cufundase în somn. Fluxul de veghe al santinelelor era punctat, când și când, de strigăte răzlețe. În rest, faldurile câmpului erau pustii și tăcute, ca și cum oamenii care îl năsteau în regatul scufundat muriseră cu toții...

– Cine e pe urmele lor, Chong? Cine le-a făcut asta?

Masculul se scutură. Stătea de vorbă cu o altă Ulla, dar tiparul celor două era același. Trebuia să fie atent să-și sigileze pachetele de memorie însemnate cu „Al Bokar". Trebuia să-și mențină cunoștințele mai presus de ale ei, pentru a o manipula.

– Ei scrutează într-un spațiu inventat de vortex, nu-i așa? îl iscodi Ulla după ce sondă scurt în vortex. Chong se retrăgea discret între perdelele suprapuse ale norilor de informație *lhag thong*. Ulla continua să-l privească lung însă.

Chong luă burduful de kumâs și-l puse la gură.

– Da, admise el după ce termină de băut. Scrutează într-un spațiu inventat de vortex. Figura lui era preocupată parcă de evaluarea tăriei kumâsului și se străduia să-și mențină gândurile plate și liniștite, doar-doar ar acoperi ce înțelegea prin Al Bokar.

Draperiile de la intrarea în iurtă se dădură brusc în lături. Astrid intră. Se uită la matcă, la Chong, după care întrebă:

– Te-ai întors? Chong încuviință. L-ai văzut și pe fratele meu? Chong îi spuse că da. Știe unde am ajuns?

Scrutătorul păru să se gândească. Dacă i-ar fi spus că nu, Astrid ar fi intrat la bănuieli. Decanul știa de existența Terraei Naevata și faptul că nu reușea s-o găsească ar fi pus-o pe gânduri: de ce nu știa Ivor unde se află, *de fapt*, Astrid?

Dar dacă îi spunea că Ivor știe unde se află, atunci Astrid se putea întreba de ce nu și-a trimis până acum Decanul asasinii pe urmele ei. Ea nu știa că Ivor scrutează într-o replică falsă a Terraei Naevata și era bine ca, momentan, să nu afle mai mult. Nu trebuia să afle de pe acum de existența Al Bokarilor.

– Ivor este preocupat de războiul cu Sommerșii... răspunse Chong în doi peri. Între cele două dinastii s-a declarat războiul de asasini...

– Ah!... Astrid scoase un songdu din pelerină și începu să-l înfășoare cu gesturi febrile: Nu te cred...

Matca interveni cu voce liniștită:

– Poate că n-ar fi trebuit să te culegem de pe banchiza Mediteranei. Poate că ar fi trebuit să te lăsăm să îngheți acolo...

– Ar mai fi știut Chong unde să scruteze dacă mă lăsai acolo?

– Cred că nici Chong și nici fratele tău nu prea mai au habar pe unde scrutează. Se întoarse către scrutător și îl întrebă: Înțeleg că necunoscuții ăștia ne sunt aliați într-un fel... Ce crezi? Vor interfera cu noi?

Astrid se opri din împăturit songduul și deveni atentă. Masculul tocmai nega cu un gest scurt. Al Bokar nu-i vor ajuta. Se întristase brusc. Fir-ar să fie! Vortexul nu-ți permitea nici o greșeală! Era suficient să te gândești la ceva, iar cel de lângă tine își și dădea seama ce idei aveai!

– Necunoscuți? întrebă Astrid, îngustând pleoapele, ca și cum Chong s-ar fi aflat undeva tare departe și ea abia l-ar fi putut vedea.

– Necunoscuți, repetă Ulla. Aliații noștri care călătoresc în ceruri...

– Vorbești despre Dispersie! sublinie Astrid, cu glas din ce în ce mai tăios.

– Vorbesc despre războiul meu! i-o reteză matca și îl privi pe Chong Norr: Cum intenționezi să procedezi?

– Voi inversa sensul vortexului. Vom cupla dinastiile aici, în brundul nostru, și le vom urmări cum luptă. Se uită la Astrid. Acum, Ivor și Oreste au stabilit un armistițiu și efectuează salt împreună. Se luptă cu necunoscuții... Dar asta nu înseamnă că Al Bokar ne sunt aliați.

Astrid tresări. Pentru o clipă, mătcii i se păru că în vortexul tinerei se plămădise numele prințesei cu 99 de trupuri, ticăloasa Bene Gesserit. Totodată, ochii ei luciră, iar lucirea din ochii lui Astrid putea fi tălmăcită ca o descoperire a inamicilor îndelung căutați.

– Mda. Vorbești despre Dispersie... spuse, sigură pe ea.

– Ești Bene Gesserit, nu-i așa? întrebă Ulla.

– Și tu ești Bene Gesserit, lansă Astrid o nadă.

– Nu. Știi bine că nu sunt Bene Gesserit. Eu sunt cea care ar fi dorit să te înstăpânească pe tine ca prințesă a Decanatului. Mă gândeam să cobor cu legiunea în brundurile tale de sub gheață și să te înstăpânesc... Ce zici, Chong? Mai e nevoie să coborâm după ei ca să-i distrugem?

– Nu e cazul. O vor face Al Bokar, aliații dublurii tale.

– Al Bokar, rămase Ulla pe gânduri. Spune, Chong! Ce trebuie să facem noi?

Scrutătorul surâse:

– Vom alege două mătci pe care le vom cupla la cele două grupuri aflate în conflict. Vom face o mare sărbătoare și vom organiza o luptă, iar tu vei spune: matca asta e Decanatul, iar matca asta sunt inamicii Decanatului...

Astrid începuse să împăturească febril panglica din mână. Se întrerupse și spuse:

– Nizar n-o să vă lase...

– Nizar n-are ce să mai facă, i-o reteză Chong. Nizar este și el supus al dublurii sale din vortex. Nizar Al Awad este supusul lui Nizar Al Bokar, un bătrân Tleilaxu din aer!

Ulla încuviință. Se gândi la Surlap, mama ei. Ea îi spusese mereu că nu-i poate explica tot și că nu trebuia să cunoască decât principiile generale. Altminteri, vortexul ar fi putut s-o citească. Îi mai spusese, ani de zile la rând, că nu trebuia decât să se *prefacă* a fi Bene Gesserit, atâta timp cât avea de respectat o *altă* condiționare și că în afara câtorva legionari Tengri, toată lumea, dar absolut toată lumea, îi era inamică de milenii încoace.

Cine era ea, Ulla Mingre? Ce fel de inamici ereditari avea? Ce fel de război fusese acela pe care ea trebuise să-l aștepte, ascunsă îndărătul unui vortex scotocitor? Surlap îi spusese de multe ori că, după cum evoluaseră conflictele de la *kyewa* încoace, primul inamic cu care aveai de dat piept erai tu însuți. Gândind, erai citit de vortex, iar dușmanii te-ar fi depistat după cum îți pândeai dușmanii. Cel mai bine era să nu știi cu cine aveai de luptat și pentru ce. Cel mai bine era să fii pregătit de luptă și s-o aștepți fără să-ți faci nici un fel de aliați. Aliații, spunea Surlap, îi poți găsi oricând! Să-ți surprinzi dușmanii, în schimb, e teribil de greu.

Ca să fii sigur că-i iei pe nepregătite, primul pe care trebuia să-l surprinzi erai tu însuți. Chestia asta îi reușise perfect Ullei. Acum, când discuta cu Astrid și cu Chong, încă habar n-avea cine

era ea și cu cine trebuie să lupte. Simțea însă că așteptarea îi fusese de folos și că toate informațiile se adunaseră în favoarea ei.

– De ce vrei să ne folosim de mătci, Chong? N-am putea să ne folosim și noi de legiuni?

– Nu crezi că ți-e mai ușor să controlezi două mătci decât două legiuni? Totul e să fie niște mătci cu embrionii în ele... Pricepi?

Ulla se încruntă. Mătci cu embrionii în ele. Trebuia să fie în stare să găsească în Sahara așa ceva. Îl privi pe Chong Norr. Era opac. Ce îl macină, se întrebă?

Între cine și cine se purta războiul ăsta de la *kyewa* încoace?

*

Oreste urmări în vizieră traiectoria primei ogive. O succesiune de licăriri ce contrastau cu fondul cerului întunecat pe toate sferoidele Ghildei. Un contrast din care Mord scotea ce-i mai bun pentru privitorii din Landsraad... Mord, care își amesteca vortexul cu Cassandra...

Oreste așteptă ca ogiva să descrie o curbă grațioasă, astfel încât același Mord să-i poată calcula o ecuație corectă acolo jos, în saloanele Ghildei.

Trecură câteva secunde în care înregistră coordonatele traiectoriei. Apoi, viză cu atenție și presă tasta de sub arătătorul drept. Coiful încasă un recul discret, iar încărcătura țâșni din colțul sud-est-extern al bazei. În sferoidele 3D se înscrise dâra care se îndepărta de stație. Urmă impactul, iar ogiva începu să trepideze. Dar până să dispară cu totul, orizontul întunecos păru că se cască aidoma unei guri de rechin lăsând să se năpustească spre stație o fregată cu vechile însemne ale Ghildei. Un snop de proiectile plesni din prova ei, făcându-l pe Mordec'hai să urle în cuvele de sunet.

– Dispersia! Sunt navele Dispersiei! Patruzeci și opt de proiectile se îndreaptă cu 8 Mach spre stație. Locotenent Plonsky

emite un câmp de ecranare în vortex. Ivor Merovingi vizează din nou...

Mulțimea strânsă în piețe vui și salve de aplauze se ridicară din salon. Stelele care străluceau în sferoidele din scuaruri vibrară de câteva ori la rând. Coloane luminescente perforară spațiul, fulgerând către bastimentul Dispersiei.

– În plin! Toate trei, în plin! răcni Mord. Ex-plo-zi-e la circa 200 de mile în larg de stație.

Dar imaginea emisă din coiful lui Ivor se cutremură la rândul ei. Brizantele adversarilor atinseră baza, scuturând-o violent. Sferoidele răspândite în Edificii înscriau cadrele care defilau în viziera Decanului. Ivor se răsuci pe culoar și privi în spatele său, unde un puternic curent de aer tocmai azvârlea ușile din canaturile metalice voluminoase, cu incrustații de fildeș.

– Salt în compartimentul centru! se auzi vocea plată a lui Ivor; imaginea bascula, înlocuită cu un prim-plan în salonul din Syrta în care se vedea Oreste. Se aplecase în fotoliul împânzit cu senzori, făcând de zor un balet aparent lipsit de sens cu mâinile în aer.

Racord la imaginea lui Oreste de pe stație. Se străduia să-și mențină echilibrul pe unul din culoarele care părăsea habitaclurile bateriei din sud-est-extern.

– Salt la centru! urlau megafoanele răspândite în stație, iar silueta lui Oreste se dizolvă lent, ca ștearsă de un burete uriaș. În locul lui, pe sferoide se văzu o nouă fregată ce își făcea apariția printr-o cascadă de ieșire din subspațiu. Se apropia de Cassiteridae sub un unghi ascuțit.

– Atac al Dispersiei! anunță Mord. Atac către flancul apărat de Oreste Sommers...

Prim-plan cu Oreste, luat de jos în sus, în fotoliu. Era aplecat deasupra pupitrelor și apăsa ritmic tastele. O rafală se revărsă din bateria captată de replica lui, ricoșând în blindajul navei care se apropia.

I-am dus! gândi Oreste. Profitase de întârzierea deliberată a distrugerii fregatei ca să noteze coordonatele bastimentului care se apropia. Sper ca Mord să le bage cum trebuie la cap.

Abia atunci declanșă tunurile Sintro, cu unde ultrajoase. Nava înscrisă în sferoide începu să vibreze; în mai puțin de câteva clipe se fragmentă în zeci de mii de bucăți.

*

– Sunt fericit să știu că te afli în sfârșit printre noi, sali Harkonnen! spuse Ivor Al Bokar și corectă traiectoria fregatei. Erau încă în subspațiu, în afara contactului vizual cu stația captată de Decan.

– Ivor! se auzi din radar vocea lui Nizar Al Bokar. Dacă aș avea cu ce, aș râde! Ghici pe cine am în vortex! Îl am pe sali Mordec'hai... Baleiază ca bezmeticul după Massaii ăia pe care îi visează el! Se miră că nu-i mai găsește, după ce, în mintea lui, ei ar fi trebuit să-i spulbere pe Kildare...

– Ce face? întrebă Mordec'hai Al Bokar dintre cuvele sclipitoare pe care era marcat itinerarul fregatei. Mord e în aer, nu-i așa?

– Bineînțeles! Nu mai pricepe nimic de când i-am cuplat la adevărata Terra Naevata. Vocea din radar tuși de câteva ori, după care reluă: Baleiază acum Europa! După Ulla Mingre și Tengrii ei...

– De cât timp i-ai trecut pe coordonate reale? se rostogoli vocea Cassandrei dintre punți.

– De o oră și un sfert...

Messaoud își mișcă rotițele ca de ceasornic, trase de cordajele de oțel care îl compuneau și readuse harta stelară, sferică, deasupra punții principale.

– Eram sigur că ai să înveți repede, sali Harkonnen! răsună vocea lui Mord Al Bokar din habitaclul de direcționare. Nu te superi că-ți spun așa, nu?

– Nu mai are cum să se supere! strigă Cassandra, după care reluă: Mai verifică cineva Dansatorii-Față sau vă bazați pe mine?

– Dă-i încolo de Dansatori-Față! se auzi Oreste dintre turbinele care alimentau nava cu electricitate. În definitiv, sunt doar o diversiune!

– Ieșim din subspațiu! anunță Nizar.

O pală de lumină orbitoare, invizibilă pentru Al Bokar, se căscă în fața lor. Fregata păru să se topească. Mess dori să râdă, dar singurul efect a fost o ambardee violentă a fregatei. Concomitent, schimbase poziția hărții stelare, obligându-l pe Ivor la o corecție serioasă a traiectoriei.

– De ce-ai vrut să râzi? întrebă Mord, morocănos, umplând sferoidele de programare a itinerarelor cu spoturi care sclipeau zglobiu.

– Eh, Mord, Mord! exclamă Nizar Al Bokar. De data asta, sali Diaz a reușit s-o ia înaintea lui sali Al Awad! Grupul Sommers s-a cuplat la legiunea Tengri, spuse vocea răgușită a lui Nizar Al Bokar.

– Slavă vortexului că Mess i-a șters pe Massai! șopti Cassandra. Merovingii nu mai au nici o legătură cu legiunile virtuale...

– Auzi? întrebă Ivor. La care dintre Tengri zici că s-a cuplat Sommers?

De astă dată, nava tangă cu brutalitate, scrâșnind din toate încheieturile, iar hărțile prinseră să se învârtească aidoma unor sfârleze.

Ce nu știau Al Bokar însă era că Mord recăpătase accesul în falsa Terra Naevata, cu care avusese timp suficient să se familiarizeze...

*

Ulla ieși din iurtă și anunță în brund:

– Le-am controlat pe ambele mătci, și pe Spree și pe cea capturată de Chong Norr! Sunt amândouă pline de ouă... dospesc de embrioni.

Din brund se ridicară urale. Țopăiau cu toții, ca scoși din minți, cu brațele ridicate.

– V-am promis doar... V-am promis și, iată, azi vom încheia socotelile cu toți dușmanii noștri moșteniți de dinainte de *kyewa*. Îi vom face să se războiască între ei, așa cum i-am lăsat s-o facă

cu noi atâta timp... distrugându-i, așa cum au făcut ei cu atâtea generații de Tengri!

Se reîntoarse în iurtă, în uralele supușilor. Pe drum, îi spuse lui Chong:

– Gwenn o să fie cea mai fericită... Matca minoră care a chinuit-o atâta amar de timp o să intre în cercul morții cu Hertha, matca Spree... Unde e Gwenn?

Chong Norr i-o arătă. Stătea împreună cu Fingal la marginea cercului, lângă un foc de *lichiba*. Se uita fără să clipească la cușca în care se afla Winnona.

Ulla mai făcu un semn către legionari înainte să intre în iurtă, se uită cu înțeles la Jum, Sima și Chrisap, iar ele se prefăcură că iau parte la bucuria generală, evitând să se uite spre Astrid. Ca de obicei, ea desfăcea și înnoda songduul.

Scrie! îi trecu Ullei prin cap. Când face nodurile pe songdu, scrie! Cineva îi citește prin vortex nodurile panglicii din songdu! Numai ticăloasa de Bene Gesserit cu 99 de trupuri trebuia să fie cea care o citea pe Astrid! Îl simți pe scrutător cum o iscodește în vortex. Chong Norr pretindea că nu descoperise nici un fel de fascicul de vortex ațintit asupra panglicilor pe care le tot înfășura Astrid, dar parcă mai puteai avea încredere în cineva, acum când adevăratul război al Tengrilor se declanșa?

Ulla lăsă să cadă în spatele ei draperiile de blană ale iurtei. Chong Norr se strecură după ea.

– Ești sigură? întrebă el, precipitat. Ulla îi iscodi vortexul. Gândea eliptic, dar știa cât se poate de clar la ce se referea întrebarea.

Nu se poate altcumva, răspunse matca și luă un cablu din cele folosite să înalțe velele pe planșe și-l răsuci, îl înnodă după un model complicat, după care îl desfăcu. Vezi? îl întrebă ea pe Chong.

Am să scotocesc din nou după câmpul lui Astrid, emise el în vortex, fără să primească nici un răspuns de la Ulla. Îi spuse, ca și cum discuția lor verbală n-ar fi trebuit să se amestece cu dialogul lor din vortex:

– Dacă ai avea răbdare, dacă m-ai mai lăsa două-trei zile, aș reuși să inversez rolurile de tot. Suntem aproape șaizeci de mii, iar Pantellerienii sunt mai bine de câteva milioane...

– Mmm... Vrei să-i captezi?

– Până la urmă, am s-o fac. Aș lăsa dinastiile Decanale să se războiască între ele la infinit. Războaie pe față, războaie de asasini și intrigi de curte... Aș afla cum trebuie să lucrez. Și apoi aș face exact cum fac și ei cu noi.

– Așa? se interesă Ulla, făcu un nod pe cablul planșei de zăpadă și-l întinse spre Chong. *Nu înțeleg*, spuse el cu Glas de vortex și continuă, luându-i nodul din mână:

– Așa. Așa cum fac ei cu noi. Dacă Astrid se află aici ca să ne iscodească, ridică el nodul în fața ochilor, înseamnă că le e frică de noi...

– Nu tuturor! Doar Bene Gesseritului îi e frică de noi. *Adevăratului* Bene Gesserit! Cassandrei îi e frică. Vortexul îi scapă printre degete.

Chong iscodi câmpurile. Se așeză pe *kang*. Cine știe cât de îngust și de ascuns era fasciculul îndreptat spre songduul împăturit mereu de Astrid? El unul nu găsise nici un registru îndreptat spre ea, darămite spre panglica ei... gândi cât se poate de clar lucrurile astea, astfel încât matca să-l înregistreze. Erau momente, se gândi el, erau momente când lucrurile adevărate pe care le spuneai sau le făceai, deveneau *lhag thong* și acopereau minciunile.

O privi pe Ulla. Reflecta la propunerea lui Chong de a declanșa un război nesfârșit în Decanat. Spuse:

– Dacă ai pune dinastiile să se războiască între ele, n-ai risca altceva decât un război între Tengri și Tengri. După atâta vreme de așteptare. Nu trebuie să ne gândim decât la un singur scop deodată, Chong! Acum trebuie să folosim canalul ăsta pe care l-ai deschis către Edificii, înaintea Al Bokarilor. Să vedem cât putem obține din utilizarea lui. Pe urmă, mai vedem!

– O vom face. Cum cuplăm mătcile?

Ulla căzu pe gânduri. Aruncă o sondă în vortex. Se apropia deznodământul mileniilor de așteptare a Dispersiei, ascunsă într-o legiune migratoare pe dunele Terraei Naevata. Odinioară,

fusese mirodenia. O monedă de schimb și o poartă către putere. Acum era vortexul. Arma creată de Ghildă, controlată de Tleilaxu și divinizată de Bene Gesserit – dar scăpată de sub control. Oare când se vor învăța minte Maicile că nu au cum să controleze evenimentele printr-un mijloc unic?

Oare când se vor învăța minte că tot ceea ce pregătesc în milenii de-a rândul le scapă printre degete în numai câteva luni? Nici măcar ultima lor încercare, de a concentra totul într-o singură minte, chiar dacă era împărțită în 99 de trupuri, pentru a depăși contradicțiile din interiorul Ordinului, nu le adusese victoria.

Ulla îl privi pe Chong. Scruta în vortex după fasciculul orientat spre songdu. Era de nedeslușit. Dar ce folos? Bene Gesserit era prinsă în plasă, și, o dată cu ea, și Astrid. Mda. Va trebui să se descotorosească într-un fel de tânăra femelă trimisă să-i citească.

– Uite cum vom face, spuse Ulla. Hertha, matca Spree, va fi grupul Merovingi. Cealaltă, matca Kildare, va fi grupul Sommers.

Chong dădu din cap.

– E o problemă, zise el. Sommerșii sunt deja cuplați la Tengrii din spațiul virtual. Ce părere ai, Winnona va antrena în siajul luptei ei doar pe Sommerși, sau și replicile noastre din falsa Terra Naevata?

– Ar fi păcat să știm totul de acum! spuse Ulla, dubitativ. Surlap, maică-mea, spunea că nu s-ar mai lupta nici dracu' dacă ar ști că îl așteaptă sigur victoria. Ad-o aici pe puștoaica aia, Gwenn! schimbă ea vorba. Am văzut-o cu câtă bucurie se uita la cușca Winnonei... Din câte am înțeles, nu e o adevărată Bene Gesserit. Vreau să aflu dacă nu are în ea chei lăsate de Surlap.

– Cum o vrei? se interesă scrutătorul.

Ulla rămase câteva clipe pe gânduri.

– O vreau în așa fel încât să-și dea seama că se află în puterea mea. Chiar dacă până acum s-a putut mișca liberă în brund.

– Pricep, încuviință Chong și lansă o comandă în vortex. Îi era din ce în ce mai greu să-și dea seama cât de mult ținea minte Ulla despre întrevederea cu Al Bokar. El își amintea totul per-

fect. Promisiunea Ullei. Faptul că era aliată cu Gwenn. Cuvintele rostite de Leto, Împăratul-Zeu.

Oare Ulla uitase, sau doar se prefăcea?

După câteva minute, draperiile de la intrare se dădură în lături și doi legionari o împinseră pe Gwenn în iurtă. Era tânără, era puternică și o privea pe Ulla plină de siguranță. Dădea senzația că s-ar fi putut dezlega oricând din odgoanele cu care o încinseseră Tengrii, dar că nu o făcea din cauză că știa că nu riscă nimic.

– Ești sigură? întrebă Ulla, într-o bandă de comunicare eliptică și simți ca o furnică pielea capului, de parcă o aștepta o întâmplare nemaipomenită ce-i dădea fiori...

– M-am folosit de Ghazalla, așa cum ai făcut-o și tu, sosi răspunsul, cu o intonație rugoasă.

– Vroiam să știu dacă ai putea să te dezlegi! formulară buzele ei, irepresibil, înainte ca Ulla să-și dea seama ce avea de gând să spună.

– Sunt multe lucruri pe care aș putea să le fac. Dar nu le aflu decât când trebuie să le fac. La fel a fost cu Ghazalla. Am crezut că trebuie s-o ascult și că-i sunt supusă. Pe urmă însă, mi-am dat seama că eu și ea avem alte interese.

Nodurile reamintirii! realiză Ulla. *Cheile lui Surlap sunt ascunse în ea.*

– Știi cine sunt părinții tăi?

Gwenn păru să se gândească preț de câteva clipe, apoi răspunse, cu aceeași intonație rugoasă:

– Nu știu cine sunt părinții mei adevărați. Dar știu sigur că am veri îndepărtați pe undeva prin ceruri. Știu că și părinții mei și părinții lor vor de la mine același lucru. Făcu o pauză și adăugă: Și de la mine și de la tine vor același lucru. Printre ei, e Leto II Atreides.

– Ah, exclamă matca. Leto II Atreides. Știi cumva cum arată? întrebă ea fără să-și dea seama cum ajunge să pronunțe aceste cuvinte, de parcă întrebarea ar fi așteptat, fără ca ea s-o știe, vreme de zeci de ani în ea, de dinainte să se nască încă.

– Cine poate să spună cum arată vortexul? replică Gwenn, iar Ulla încuviință, scuturând capul. Apoi simți că trebuie să spună:

– Ziceai că poți să te dezlegi singură...

Gwenn începu să șerpuiască, își supse burta, se înroși la față, pielea i se acoperi de transpirație, se clătină, respiră adânc. La un moment dat, nodul gros care îi ținea coatele prinse la spate se desfăcu.

Ulla dădu din cap. Recunoștea în Gwenn stigmatele de vortex lăsate de frații din Dispersie. Se întrebă: de ce nu ne-au spus niciodată? De ce nu mi-a spus nici Surlap măcar ce trebuie să caut?

Apoi, se gândi: s-au folosit de noi ca de niște aliați perisabili. S-au folosit de noi ca să le pregătim revenirea pe Terra Naevata, sub forma Al Bokar. Dar acum, suntem doar niște rude tare îndepărtate, care au uitat unele de altele.

*

Mord se sprijini în fotoliul care îi îmbrățișă formele robuste, unduindu-și fibrele musculoase de-a lungul spinării lui. Ghildarul inconștient care îl primea astfel îl citea și pentru Dendros? Mord compuse sigiliul de vortex și se uită în sferoidele 3D, încercând să nu se mai gândească la nimic. Acțiunea de pe stație se răcise de câteva minute bune.

– Burt? Nu vrei să preiei? Aș lua niște chinchin...

– În regulă, răspunse tânărul și vocea lui începu să mitralieze cuvintele, suplinind moleșeala care se lăsase peste baza de frontieră.

Să tragem linie, își spuse Mord și deschise pliculețul oferit de Dendros. Extrase câteva firicele de mirodenie și le presără pe limbă cu un gest potolit. Simțind aroma scorțișoarei, se lăsă purtat de aburii prestienței în variantele viitorului imediat.

Nu vedea nimic. Nu vedea nimic în afara lui însuși, care degusta melanjul, reflectând la ce reușise să facă până în acel moment. Ca și cum, de aici înainte i se așternea doar posibilitatea de

a gândi la nesfârșit. Ca și cum trebuia, din moment în moment, să se afunde în liniștea *spros med*.

Respectă cele citite în melanj și se cufundă în gânduri. Ce făcuse în ultimele zile? Reușise să cupleze dinastia Sommers la legiunea Tengri. Bâjbâise prin registrele de acces, dar captase până la urmă canalul de cuplare. De trei minute, era în contact nemijlocit, prin vortex și prin boshii care aduceau sunete, cu legiunea Tengri din Pannonia.

Putea să fie satisfăcut. Merovingii rămăseseră cuplați la o legiune saharianã prăpădită (Soher? Kildare? – ce importanță mai avea?) și nu mai aveau cum să-i înlocuiască pe Sommerșii atașați la Tengri. O Bene Gesserit și un nondecizional intrat în Ghildă prin propriile lor puteri – ăștia le-o făcuseră! Lucrurile vor intra în făgașul dorit, peste condiționările Textului Conservării, peste interesele dinastiei Merovingi, încălcând tertipurile Tleilaxu și pe sub nasul unui vulpoi bătrân cum era Nizar Al Awad.

Iar Oreste Sommers n-o să aibă altceva de făcut decât să accepte situația. Dendros? Putea să dirijeze toți ghildarii, întreg vortexul și să-l citească clipă de clipă – de acum înainte, Mordec'hai Diaz dirija baletul ăsta teribil cu legiuni, agresori din Dispersie și dinastii. De altfel, cât de curând, Oreste Sommers îi va da traiectoria valabilă împotriva fregatei de dinainte de *kyewa* pe care sferoidele stației o înscriseseră de câteva minute. Mord va lansa vortexul până în inima agresorilor. Pe urmă, va da fuga în registrele de câmp ale Merovingilor, îi va accesa și va cupla totul la legionarii aceia prăpădiți al căror nume nici nu-l interesa.

De ce se forțaseră oare Bene Gesserit să găsească un singur punct de sprijin pentru a-și asigura puterea?

Scotoci din nou în viitorurile posibile pe care mirodenia i le înscria în minte, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. Ca și cum totul se oprea aici și acum. Poate că ar fi trebuit să vorbească despre asta cu generalul Kofflach. Poate că melanjul dădea greș, când și când.

Gândurile i-au fost întrerupte de urletele nondecizionalilor strânși în scuarurile Edificiilor. Firele *guvernoare* sticliră, ca parcurse de miliarde de scurtcircuite.

– Ce e, Burt?

– Ivor... Ivor tocmai a lansat o rafală și a perforat flancul fregatei!

– Arată-mi!

Chila fregatei cu însemnele străvechi ale Ghildei fusese străpunsă pe toată lungimea ei. Oțelul se deschisese ca o nucă spartă, iar prin pereții metalici se rostogoleau în gol țevi, rezervoare, dispozitive acustice pupitre și armament. Câțiva Dansatori-Față se prelinseră în afara navei, înghețând instantaneu, contorsionați în poziții bizare.

– Ești în direct, Mord!

– Mda. Un *écorché* splendid, remarcă Mordec'hai și privi în sferoidele care îl înscriau pe Ivor. Viziera prin care privea, alături de Ghildarul care îl călăuzea de la miliarde de mile depărtare. Figura lui hotărâtă. În toate piețele, oamenii aplaudau frenetic. Mord și-l imagină pe Dendros, trăgând cu urechea la comentariul din sferoidele 3D. Mai mult ca sigur că încerca să-l citească pe nondecizionalul ajuns atât de sus, care se juca acum cu legiunile din Terra Naevata.

Începu să vorbească în cuva de sunet, atent ca adevăratele gânduri să nu i se descopere în inflexiunile vocii:

– Ivor modifică traiectoria stației... Se pregătește s-o amplaseze în câmpul de protecție întins de locotenent Plonsky la treizeci de mile în exteriorul orbitei actuale.

Mord emise un set de imagini care afișau din diferite unghiuri rafalele trase de Ivor. Concomitent, comandă ca unul dintre sferoide să i-l înscrie pe Ivor: Nizar se aplecase la urechea sa și-i vorbea grăbit. Îl văzu pe Decan cum își ridică brusc viziera și se întrebă dacă Dendros nu mirosea deja că ceva e putred în toată povestea asta, din ce în ce mai agitată. Circumspect, ca de fiecare dată când se gândea la Judele Ghildei, Mord examină boshul în care se afla. Ghilda trebuie că dospea deja de informații extrase din firele *guvernoare* pe care le stoca prin toate Edificiile. Ghilda trebuie că picura non-stop informații în urechile lui Dendros!...

Și dacă l-ar fi cuplat și pe Dendros la Merovingi? Se bucură, constatând că sigiliul-vortex din jurul lui era sălbatic încă și se întrebă când se va hotărî Dendros să-l citească...

Nu avu timp să-și ducă gândul la capăt. Ivor se holba la Nizar Al Awad care îi șoptea ceva, cât se poate de potolit, după care se zgâi în cuva de imagine și începu să strige, schimonosindu-se de furie:

– Mord! Ai s-o plătești! Ai s-o plătești cu vârf și îndesat!

Nenorocitul de Nizar! Scrutase în Terra Naevata! Văzuse că legiunea Tengri se află în mâinile dinastiei Sommers! Văzuse că Merovingii rămăseseră cuplați la o legiune minoră...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mord, ipocrit.

– Ce ai făcut în vortex? Legiunile cu care am operat în ultimul timp au dispărut în neant!

Și-au pierdut capul, își spuse Mord. Și-au pierdut capul cu Nizar Al Awad cu tot! Mai mult ca sigur că descoperise ce se petrecuse cu Tengrii și nu mai știa acum ce are de făcut! Pentru o clipă, lui Mord îi trecu prin cap că Ivor nu va mai ține cont de nimic și că va ordona unor asasini să-l ucidă chiar acum.

Numai că ordinele Decanului aveau să fie percepute de vortex și-i vor fi transmise automat. Nimeni nu putea pune la cale ceva rău împotriva unui ghildar fără să antreneze un semnal de avertizare. Nici chiar ghildarii, între ei, nu reușeau astfel de performanțe...

Să-i dea peste nas lui Merovingi? De acum, nu mai avea nevoie să facă nici un fel de efort. N-avea decât să se pună la adăpost și să-i lase pe Tengri să-și facă treaba, acolo, pe Terra Naevata! Îl vor atrage în trena sorții lor, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Dacă te referi cumva la legiunea Tengri, începu Mord, ei bine, află că...

– Ești un prost, i-o tăie Ivor. Un prost! Ați dat totul peste cap de când ați băgat nasul în Terra Naevata!

– De ce nu ești corect, Ivor? De ce trebuie ca o dinastie să se afle mereu la conducerea Decanatului?

– Te crezi tare deștept! Mai bine te-ai uita pe Terra Naevata! Chiorăște-te bine! O să fii surprins! pufni Ivor. Credeai că ești

cuplat la Tengri? încheie Decanul enigmatic și-și trase viziera pe ochi cu un gest nervos.

Nizar se băgă și el în cuva de imagine, acoperind sferoidul de tot. Chelia îi lucea de transpirație.

– Ivor are dreptate, Mord! Vortexul ăla pe care ne batem noi de două săptămâni nici nu există! Citește aici! îi arătă el viziera lui Ivor. Pfuuuhh! Și vezi să nu te aburești prea tare!

Mord tresări. Ghildarul extins din jurul lui Ivor percepea niște efluvii bizare. Ca și cum nu putea focaliza nimic clar. Vocea lui Burt întrerupse șirul gândurilor lui Mord:

– Fregata se apropie de zona de la care poate deschide foc!

– Ora șapte, curs 133! strigă Ivor cu glasul nazonat al copiei sale de pe stație. E pe flancul tău, Oreste! Preiei?

– Preiau! strigă Sommers din bateria sud-sud-extern.

Mord se uită în sferoidele cuplate la vortex. Fregata era o țintă bună pentru Oreste, gândi el, iar fregata ducea drept în inima Dispersiei. Se pregăti să primească seria de coordonate de la copia lui Sommers.

– Burt! Panoramează culoarele stației!

În timp ce sferoidele dispuse în piețe înscriseră caroiajul de imagini de pe stație, Mord își captă propriul amplificator și începu să sondeze câmpurile care baleiau Terra Naevata.

Însă o ploaie de date îi plesni vortexul, venind dinspre copia lui Oreste. La dracu' cu Terra Naevata! Notă coordonatele navei adverse, le introduse rapid în câmp și declanșă amplificatorul propriu. Boshul privi către fregată, îi înregistră formele, culorile și sensul de mers, analiză semnalele pe care le emitea și înscrise într-un sferoid tot ce afla.

Ghildarii se umplură de cifrele care transcriau procesele mentale ale boshului scotocind spațiul deschis de dincolo de frontieră. Undele acestuia se strecurau în jurul navei inamice, înfășurând-o în limburi de informație, prelungindu-i traiectoria, imaginar, tocmai în subspațiu, către locul de origine. Vortexul inițiase căutarea adversarului, după care Mord scrută iarăși Terra Naevata.

Nu apucă s-o mai facă. Fără nici un motiv aparent, Oreste Sommers efectua salt, călăuzit de boshul său. De pe stație, sărise

prin căile vortexului pe fregata Ghildei pe care tocmai o oferise spre studiu lui Mord. Un cor de oooh-uri și aaah-uri se ridică din salonul amplificatorului.

– Rahat!

Exclamația lui Ivor se auzi în toate cuvele de sunet din Decanat, dar nimeni nu mai ținu cont de atâta lucru: fregata în care sărise Oreste schimbase brusc cursul și trăgea din flanc cu proiectile brizante, îndreptate spre Cassiteridae.

*

– Au priceput că se află într-un vortex virtual! Au priceput că au luat-o pe de lături, se auzi vocea lui Nizar Al Bokar din radare.

– Lepra de Mord a închis bucla! strigă Cassandra dintre punți. Oreste i-a pasat traiectoria fregatei, iar jigodia de Mord a lansat vortexul pe noi și ne-a cuplat la Merovingi! Ne-a cuplat la resturile legiunilor din Sahara virtuală!

În toate compartimentele navei se lăsă liniștea. După câteva clipe, vocea lui Mess se auzi dintre cordajele și rotițele servo de ghidare mecanică:

– Am ajuns la distanța de la care avem contact vizual cu stația.

– Serios? Cum ți se pare fără ochi, sali Harkonnen? întrebă Nizar, cu o notă de îngrijorare în voce.

– Las-o baltă, Nizar! izbucni Oreste Al Bokar. Nu pricepi?

– Ba pricep foarte bine. Suntem cuplați la noi înșine...

– Am ajuns la distanța de la care avem contact vizual cu stația, repetă Mess, dar nu-l băgă nimeni în seamă.

Am mai fost cuplați la noi înșine, afișă Mord textul propoziției pe toate ecranele fregatei. *Cum contracarăm?*

– Trebuie să ne mișcăm repede, începu Ivor, clinchetind metalic sub mansa de direcționare. Trebuie să continuăm acțiunea și să găsim o soluție...

Suntem suficient de blindați în vortex, afișară ecranele cuvintele lui Mord, *ca să ne apropiem de stație și să reușim desantul*

Dansatorilor-Față. Trebuie să-i perturbăm cât mai mult. Să nu-i lăsăm să completeze închiderea buclei!

– Ești naiv, Mord! strigă Oreste. Bucla s-a închis deja.

– Dacă o vor închide cu alte legiuni virtuale, atunci sigur nu vom mai avea nici o scăpare! Așa, mai avem o șansă. Ce părere ai, Nizar?

Din nou liniște. Apoi, vocea răgușită din radare le spuse:

– Vom continua acțiunea. Vom desanta Dansatorii-Față și vom parazita călăuzele Ghildei. În același timp însă, va trebui să distrugem una dintre verigile buclei din Pantelleria...

– Decanatul! exclamă Cassandra.

– Decanatul! confirmă Nizar. Vom invada Decanatul prin canalul din Terra Naevata reală. Mord! Ești acordat la câmpul de acces în Decanat?

– Canalul spre Decanat este deschis. Bene Gesseritul nu ne pune probleme. Ulla și verii noștri au sigilat Vadhastra. Putem ataca.

Vortex! Extensiile Al Bokarilor se prelinseră de-a lungul cuantelor informaționale, patinând pe lângă emisiile din câmp ale replicilor lui Ivor și Oreste, ajunseră pe Terra Naevata, se răspândiră deasupra paakului marin al Mediteranei și izbiră Edificiile ca un val; se simțiră deviați ca o pală de uragan alunecând pe lângă un zid de stâncă. Canalul de intrare în Decanat era blocat.

Vortex! Se năpustiră iarăși, ca viscolul pe întinderile de gheață ale Saharei. Totul era sub ochii lor, înconjurat de ei, se înșurubară în mințile nedumerite ale tuturor legionarilor reali care străbăteau Sahara, se întoarseră într-o clipită până în ținuturile Wallach și pătrunseră ca un val seismic până în teritoriile false ale Terraei Naevata virtuale...

Fără folos! Legiunile și Decanatul erau intangibile!...

– Verii noștri ne împiedică? Ulla ne face așa ceva? întrebă Cassandra Al Bokar, suspicioasă.

– Nu, ripostă Mord. E altcineva care ne blochează...

– Cine s-a mai băgat pe fir? strigă Ivor Al Bokar din pupitrele de direcționare.

– Tu menține cursul spre stație! ordonă Nizar, răgușit. Am să încerc să găsesc o altă cale ca să penetrăm Edificiile.

N-a mai avut timp s-o facă. Chiar atunci, copia în vortex a lui Oreste Sommers se materializă pe puntea principală. Tăcuți, Al Bokarii simțiră cum copia lui Oreste mărește viteza, apropiind fregata tot mai repede de stația de frontieră. După câteva clipe, modifică traiectoria și deschise focul asupra bazei pe care tocmai o părăsise.

*

Mătcile se examinau de o bună bucată de vreme în aerul electric al brundului, înconjurate de masculii și femelele Tengri. Chong Norr se cufundase în vortex și urmărea evenimentele pe care cele două le antrenau în câmp.

Era singurul lucru pe care îl putea face. Nodurile făcute și desfăcute de Astrid păreau să nu exprime nimic sau dacă o făceau, erau de necitit pentru Tengri. Pe de altă parte, nici Cassandra Septimus nu se mai lăsa examinată în câmp. Stătea într-o seră, lângă un mandarin, sigilată într-o capcană care lăsa să i se vadă doar nuanțele deschise ale părului. Cele două prințese comunicau, era clar, dar scrutătorul nu le putea citi.

Oare ce își spuneau?

Chong verifică intensitatea fasciculelor de vortex. Cele două mătci, cu doisprezece și, respectiv, paisprezece embrioni în matrice, emiteau un câmp aproape palpabil, elastic, captând perfect grupurile care luptau în Edificii.

Încercă să-i vizualizeze pe *ceilalți* Tengri, cei la care se atașase dinastia Sommers în câmpul virtual. Dar era imposibil să-i localizeze în faldurile câmpului.

Winnona se ghemui, aidoma unui urs.

– O să te mistui în vortex! mormăi ea către Hertha.

– Cu coarnele astea am să-ți smulg spiralele!

Ulla remarcă poziția înaltă a lui Winnona, dovada descendenței legiunii ei [illegible] continentală a Europei. Brațele Highlanderei se în[illegible] în unghi ante-

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

brațele Herthei; dâre sângerii îi rămaseră pe pielea groasă. Dar matca Spree aplecă capul și împunse cu coarnele ei sudate de calota craniană.

Winnona abia dacă avu timp să se retragă, scrijelind spiralele de pe mâna stângă a Herthei. Avusese noroc. Coarnele nu înțepaseră decât aerul.

Chiar atunci, Chong surprinse o pâlpâire în vortex. Creștea treptat, se întindea în cele trei dimensiuni ale spațiului și se transforma într-un câmp bine definit.

Primul lucru la care se gândi era că descoperise în sfârșit deschiderea către Terra Naevata virtuală. Se așteptă să deceleze comunicările Tengrilor care rătăceau prin apropierea legiunii Spree, în replica Europei. Dar, în scurt timp, câmpul nou apărut se umplu de semnale bizare, transmisiuni care păreau să nu aibă nici o legătură cu Decanatul sau cu Terra Naevata.

Sunt Al Bokar, își spuse Chong.

Strigătul Herthei îl smulse din scrutarea vortexului. Winnona o cuprinsese în brațe și o ridicase de pe zăpadă, repezindu-se cu ea în brațe către un bloc de gheață de care o izbi cu toată puterea. Tengrii care le stăteau în cale săriră în lături – Hertha păru să ofteze zgomotos și căscă ochii.

Concomitent, Chong văzu în saloanele Ghildei din Pantelleria Superioară un bărbat slab, îmbrăcat într-o capă unduitoare de mușchi – se strecura, neauzit, printre fotolii, profitând că toată lumea privea la sferoidele 3D. Avea în mână o fiolă subțire din sticlă. O așeză lângă intrarea în salonul din care magistrații asistau la misiunea în amplificatorul de vortex și, la fel de ușor cum apăruse, se strecură afară pe culoarele fremătătoare din mușchi.

Chong înghiți în sec. Pe un fotoliu din carne unduitoare, o văzu pe Prințesa cu 99 de trupuri... Un alt trup, își spuse, amintindu-și de copia ei din sigiliul-vortex. Cassandra Septimus Sommers urmărea acțiunea din amplificator, de parcă ar fi dorit să vadă cu ochii ei cum Ivor Merovingi se pregătea să eșueze și să-i predea ei puterea...

Se auzi strigătul de durere al Herthei care îl smulse din contemplarea în vortex. Winnona continua s-o izbească de blocul de gheață.

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. NEGRUZZI"

– Ajută-i, Bhagavan! șopti Chong, bănuind că, în același timp, Tengrii falși din replica Europei porneau la atac împotriva legiunii Spree...

*

– Ce faci, Oreste? strigă Mordec'hai, intrând cu totul în cuva de imagine.

Copia în vortex a Decanului în opoziție nu-l putea auzi însă de acolo de unde era, în fregata inamică. A înnebunit de tot, își spuse ghildarul. O să mă facă să pierd tot... Se răsuci și deschise pâlniile prin care intra în vortexul Ghildei Extinse.

– Vreau să fiu pus în legătură cu Oreste Sommers.

Se auzi tusea lui Dendros, acoperind aprobarea boshilor care se străduiau să găsească o cale să comunice cu Oreste. Vocea lui Dendros se ridica, oarecum încurcată, din pâlniile Ghildei Extinse:

– N-ai mai trecut de mult pe la mine, Mord. Ești dator cu o mutare la *clef de voûte*... Să consider că ai făcut-o deja?

Se gândește la alianța mea cu Sommerșii, își spuse Mord.

– Exact, îi ghici Dendros gândurile. Crezi că am să fiu de acord ca boshii să transmită mesajul tău către Oreste?

– Ar fi mai bine. Dacă eu câștig, câștigă și Ghilda...

– Ghildei îi place să câștige de una singură, i-o retează Dendros. Mai ești de-al nostru, Mord?

Mord dori să tragă de timp. Se pregăti să zică ceva, dar se auzi un șuier prelung, ascuțit, urmat de o grămadă de strigăte, ce proveneau din salon. Mord întoarse brusc capul, fericit că fusese scos din impas.

Abia dacă mai avu timp să comande în vortex închiderea tuturor ușilor. Salonul se umpluse de un gaz alburiu; una dintre machiezele Ghildei înțepenise lângă intrarea în salon, cu ambele mâini duse la gât, iar ochii i se transformaseră în două garoafe roșii pe cale să i se topească pe obraji. Magistrații se repezeau spre ieșire, mai-mai să se calce în picioare. Printre ei, Cassandra Sommers, care îl privi scurt pe Mordec'hai, înainte să dispară pe culoar, târând-o după ea pe machieza Ghildei.

– O fiolă cu gaz lexar, explică Burt. Trebuie să fie un asasin Sommers...

– Un asasin Sommers? În timpul saltului? Împotriva *mea*? se holbă Mord și se uită după cea mai apropiată mască de gaze. Cum de apăruse o replică de-a Cassandrei în amplificator, fără ca el s-o afle? Și de ce organizaseră o lovitură de asasini chiar aici, în saloanele Ghildei, fără ca ea să-i spună nimic?

M-au trădat! Și ea, și Oreste! Vor să se răzbune pentru ce i-am făcut ei în Syrta, își spuse și se pregăti să-i iscodească plasa de vortex de deasupra cuvelor axolotl. Le vizualiză, verzui, și o zări la masă pe Cassandra, înconjurată într-un sigiliu-vortex. Scria ceva, la adăpostul undelor protectoare ale sigiliului, iar Mord se apropie de plasa suspendată în încăpere. Acolo se afla memoria Cassandrei, o știa, iar el avea de gând s-o copieze și s-o citească încă o dată.

Nu apucă. Gazul lexar se insinua printre crăpăturile boshului, amenințând să-l sufoce. Deja ghildarii care efectuau salt din fotoliile fremătânde își trăgeau căștile pe cap. Îi imită și el. Chiar atunci, auzi ușa de la intrare cum se dă brusc în lături. Plonjă spre dușumea reflex și ordonă închiderea ușii.

Fără efect. Cel ce intra o protejase într-un sigiliu vortex, iar pâlnia Ghildei Extinse era prea departe pentru ca Mord să mai strige în ea. De altfel, pâlnia cartilaginoasă se sparse în bucăți, izbită de un san-chaku telescopat. Mord se strecură ca un șobolan sub cea mai apropiată masă și apucă să vadă cum unul dintre ghildarii din încăpere se îndoaie din șale.

Unde naiba era Burt? se întrebă în timp ce de pe culoar se auzea o sumedenie de pași.

Cassandra! emise în vortex, dar nu primi nici un răspuns.

Urmară câteva momente de buimăceală. Mord privi pe furiș în celălalt salon, în amplificatorul de vortex. Operatorii de salt, trântiți îndărătul fotoliilor, ridicară capul și se uitară iscoditor la cei ce se apropiau pe culoar. Erau câțiva asasini care se strecurau afară din zidurile Ghildei Extinse. „Dansatori-Față"! holbă ochii Mord. Operatorii de salt se grăbiră să izoleze salonul amplificatorului, geamurile deveniră brusc opace, iar Mord nu mai văzu

nimic. Ghilda își intra din mers în atribuțiuni. În primul rând, să protejeze indivizii care efectuau salt.

Dar Mord încă îi vedea pe cei care se prelingeau afară din pereții boshului. O sumedenie de Dansatori-Față, la fel ca cel care îi intrase în birou acum câteva secunde.

Erau Tleilaxu. Tleilaxu împotriva lui Ivor?

Își aminti de Dansatorii-Față de pe Cassiteridae. Cine cu cine se războia? Se făcuse o liniște de mormânt, tulburată doar de branhiile ce bolboroseau uniform și de mesajele înfundate din căștile celor care efectuau salt.

Simți ordinul lui Ivor în vortex și, imediat, o boare păru să se prelingă pe lângă el, strecurându-se către asasinul ascuns undeva lângă intrare. Se auzi doar un foșnet, apoi boarea păru să se stingă de tot. Un alt luptător-umbră. Apoi totul păru că se dizolvă. Asasinii de pe culoar, inclusiv. Dispărură cu toții în interstițiile zidului, luând calea boshului.

Vortexul lui Mord se umplu de noi comunicări, stranii, care îl îndepărtară de realitatea imediată. Exista o *falsă* Terra Naevata, înțelese el. Merovingii înțeleseseră corect: exista un spațiu inventat, cu alte cuvinte, o pistă falsă. În folosul cui fusese creată?

Un alt luptător-umbră păru să plutească pe deasupra mesei înainte să dispară pe culoar. Se auzi un foșnet urmat de un strigăt și apoi de un ropot de pași ce se îndepărta.

– Unde sunt oamenii lui Ivor? strigă cineva pe coridor.

– Aici! răcniră ghildarii dindărătul cuvelor de imagine trântite pe jos, la câțiva metri în spatele lui Mord.

Uitase de tot de ei! Mord se rostogoli pe dușumea sperând să ajungă în mijlocul lor, în timp ce din salonul de salt se auzea un șir de plesnete. Aschii de os și cioburi însângerate zburară din mese, scaune și pereți.

– Salt în Pantelleria! se auzi deodată în căștile amplificatorului care zăceau pe mese. Era vocea lui Oreste care, fără îndoială, răsuna acum în toate Edificiile, preluată de Ghilda Extinsă. Instantaneu, Mord simți în câmp cum patrula din Syrta se materializează pe culoarele Edificiului, cu câteva etaje mai jos.

Se vor lupta unul cu altul, iar eu am să pierd totul de sub control, se gândi Mord și simți cum îi dau lacrimile de furie. Se chinuise ani de zile, mai întâi să părăsească Landsraadul, apoi să-i slugărească pe ghildari, apoi să se maimuțărească în sferoidele 3D, apoi să se joace de-a dragostea cu nenumărate Cassandre Sommers și ajunsese sus de tot, într-un loc din care putea să-și permită să azvârle cușma frigiană pe jos ori de câte ori se enerva! Dar iată că un Decan se putea enerva preț de numai câteva minute, iar toți anii de muncă ai unui fost nondecizional se duceau de râpă!

Cum am să-i mai dirijez eu dacă ei se luptă direct?

Vortexul îi deslușì imaginile de pe culoarul pe care se materializase patrula lui Oreste. Patrula plecată chiar din proprietatea lui Mord... Se deplasa cu atenție în căutarea unor sprijinitori de-ai lui Ivor... În jurul lui Mord era încă liniște. Asasinii luaseră calea boshului, iar operatorii de cuvă tăceau mâlc. Se mai auzea doar când și când un fâșâit dezordonat al hainelor.

– A mai rămas cineva acolo sus, în stație? răsună în sferoidele răspândite în Edificii vocea nesigură a Decanului.

Nu se auzi nici un răspuns. Câteva fiole cu gaz zburară pe deasupra lui Mord, nimerind în mijlocul ghildarilor ascunși în spatele meselor doborâte. Corpuri zburară peste mese, aterizând pe pupitrele de mixaj, zdrobindu-le. Geamul care despărțea salonul de salt de încăperea lui Mord plesni în bucăți gelatinoase, împroșcând patrula lui Ivor cu un val de cioburi cleioase.

Bine că n-am ajuns între ei! își spuse Mord, văzând trupul sfârtecat al unui operator, cum se zbătea ca o râmă strivită pe zidul ce despărțea saloanele.

– Ești aici, Mord? se auzi vocea lui Oreste, de undeva din apropiere.

– Uite-mă, Oreste! dădu el să se ridice.

– Jos! strigă Sommers, iar Mord simți nevoia să se cufunde în podeaua mătăsoasă.

Un snop de darde fulgeră prin încăpere și se înfipse în perete cu zgomot umed. Undeva, în dreptul intrării, copia în vortex a lui Sommers se răsuci brusc. Aprinse un aruncător de flăcări; flamele fierbinți se etalară pe perete, iar încăperea se

umplu de un miros de carne arsă. Se auzi un strigăt înfundat și un luptător-umbră se prăvăli afară din perete într-o eflorescență de flăcări.

– Trebuie să ajung în biroul tău! strigă Oreste. Nizar a distrus Terra Naevata. Nu mai există nici o legiune în vortex, încheie el și o luă la fugă pe culoare.

– Te înșeli! strigă Mord. Ce vezi tu nu e Terra Naevata.

Mord se repezi în birou, trase câteva scaune, blocă ușa care dădea în încăperea lui Dendros, se aruncă în boshul pregătit și își trase cizmele, coiful și mănușile. Păși pe loc și sări în câmp înainte să ia aminte la spațiul de referință. Se întrebă ce făceau oamenii lui Ivor în amplificatorul de care îl despărțeau doar doi pereți, cel pe care îl vedea întreg Decanatul.

Ce importanță mai avea?

– Salt în coridor! ordonă.

Salonul păru că se contractă, culoarul se transformă într-o tubulatură lucioasă, compactă, iar Mord se trezi alergând îndărătul lui Oreste. Abia dacă reușeau să nu se lovească unul de celălalt în fuga lor nebunească de pe coridorul îngust ce ducea spre amplificatorul cel mare. Acolo unde se afla patrula lui Ivor.

Vortexul lui Mord încasă din nou păcăniturile bizare care n-aveau nici o legătură cu registrele uzuale. Pentru câteva clipe, i se păru că își aude propriul glas cum dă ordine în vortexul nou apărut.

– Mai repede, Oreste! Să punem mâna pe patrula lui Ivor!

– Ești sigur că vom pune mâna pe ei? Dacă sunt falși? Dacă sunt aidoma legiunilor cu care operăm în ultimul timp?

Vortex! Imaginile se telescopară. Planșeele deveniră fluide, marea văzută prin ferestrele largi păru că se transformă într-o cascadă, iar ei se treziră cu trei niveluri sub platforma de salt.

– Ce naiba?

– Eroare! strigă Oreste. Eroare în vortex! Se opri și privi nesigur încoace și încolo. Punem mâna pe Ivor... Oare chiar pe el vom pune mâna? se întrebă și iscodi vortexul.

Mord scrută și el în câmpul paralel. El unul ar fi pus mâna în foc că cel din salon era chiar Ivor, dar parcă mai puteai să fii sigur de ceva?

– Războiul ăsta aștepta de multă vreme, Oreste! zise el. Făcu o pauză și se hotărî să întrebe: Ai habar cu cine lupți?

– Cu Dispersia, Mord. Cu Dispersia. De la *kyewa* încoace, singurul lor gând e să ne anihileze pe noi, pe Tleilaxu și pe Bene Gesserit. Numai ei puteau ataca inima câmpului...

– Ți-a spus-o Cassandra, nu-i așa?

– Bineînțeles! Cassandra e Bene Gesserit. O Bene Gesserit își alege întotdeauna aliații cu multă atenție. Una dintre ele a păstrat mereu în minte scopul Ordinului. Toate replicile ei au acționat conform datelor din acea Cassandra Septimus. Cred că nici chiar eu n-am ajuns s-o cunosc vreodată.

– Era cea care s-a strecurat aici, în salonul de salt?

Oreste clătină din cap:

– Nu. Nu era ea. Pe aceasta trebuie s-o facem să dispară. Interesele ei sunt contrare celorlalte replici.

– O vom ucide?

– Nici gând! clătină Oreste din cap. În ea trebuie s-o recuperăm pe Astrid Merovingi... Când o vom readuce de pe Terra Naevata...

*

Hertha calculase precis de astă dată. Winnona se repezise în față, gata-gata să apuce cu unghiile ei ascuțite, ca o ursoaică înfuriată. De altfel, figura îi reușise de câteva ori până acum, smulgând fâșii întregi de spirale de pe brațul stâng al mătcii Spree.

Acum, țintise undeva mai jos. Aplecată, se năpustise să apuce talia Herthei, acolo unde spiralele se uneau într-un brâu lat, ca o centură.

Tengrii strigară, încurajând atacul, dar Hertha sărise deja în față. Trupurile se ciocniră, cap în cap, coarnele trecând puțin pe deasupra ciufului blond al Winnonei. Se auzi un bufnet sec, iar Hertha împunse încă o dată cu coarnele, înfigându-le în spatele mătcii Kildare. Tegumentele ranforsate ale Highlanderei se desprinseră fâșii, trăgând după ele mușchii armați cu elastină și capete de spirală.

– Ei? Cum e dincolo, Chong? se interesă Ulla.

– Oamenii lui Oreste sunt blocați. Sunt într-o iurtă lungă de tot, cu pereții violeți, umezi și netezi, iar masculii lui Merovingi scuipă foc de undeva de deasupra... Sunt numai iurte și iurte pe acolo, puse unele peste altele... Cum de nu le-o fi frică de foc? Îi văd pe Somnierși cum se opresc. Se retrag. Au luat-o la fugă printr-o vale îngustă cu trepte, care duce în altă iurtă... Bhagavan! Dar la ei nu se vede nicăieri cerul liber?

– O vale îngustă? se miră Ulla, privind curioasă la Astrid. Pe Cassandra n-o vezi?

– Pe care din ele? Sunt două! Una e ascunsă în altă iurtă, într-o ceață de sigiliu-vortex. Abia o văd. Cealaltă nu știu unde a dispărut...

– Cea pe care o vezi... O citește pe Astrid?

Dar Chong Norr nu mai asculta. Tocmai intersectase câmpul Al Bokarilor. Verii lor din vortex.

*

– Au început atacul, spuse Vărsătorul. Cum stăm, Gorn?

Femela simți embrionul mental al legionarei Ang, gata să se exprime. N-o lăsă să scoată nici un cuvânt.

– Nu putem iscodi pe nicăieri. Au sigilat toate porțile din câmp.

Membrii Consistoriului răsuflară, nervoși. Se învârteau încoace și încolo prin culoarele Vadhastrei, simțind că brundul lor, odinioară temut de mătcile tuturor legiunilor de pe Terra Naevata, se transformase într-o închisoare.

– Cine sigilează terminalele, Gorn?

Gorn ezită câteva clipe. Apoi spuse:

– Sunt mulți frați de-ai noștri. Păstrători ai Apei... Chiar Amfore. Ulla e printre ei.

– Cu alte cuvinte, oameni în care am crezut. Oameni pe care i-am educat.

– Oameni care s-au folosit de noi, Vărăsătorule! îl întrerupse Gorn. Oameni care au așteptat de mii de ani această confruntare.

Sunt lăstari crescuți din germenii Dispersiei. Verii Al Bokarilor. Asta sunt, Vărsătorule!

Vărsătorul zâmbea, privind în jos. Buzele îi tremurau, abia perceptibil.

– Bene Gesserit a pierdut iarăși, zise Varigul, încercând să-și păstreze calmul.

Gorn clătină din cap.

– Nici măcar Bene Gesserit nu suntem, Vărsătorule! Nu există decât o singură Bene Gesserit și aceea e Cassandra Sommers. Noi suntem dușmanii ei. Avem educație Bene Gesserit, dar suntem altceva. Adevărata purtătoare a intereselor Ordinului este Cassandra.

– Ah, exclamă Vărsătorul. Privi în jos. Ce importanță mai avea acum identitatea lor? Orice ar fi fost, pierduseră. Ca să se mai salveze cumva, indiferent de numele pe care îl luau, trebuia să iasă pe suprafața Terraei Naevata. Întrebă:

– Care e situația afară, Gorn?

Femela sondă vortexul și începu să vorbească în audio, pe tonuri hipobass, înclinând capul într-o parte, cu ochii holbați:

– Winnona, cuplată la Sommerși și la Tengrii cei falși, sunt în atac. Hertha, cuplată la Merovingi, la niște false brunduri și la Al Bokar, sunt în defensivă.

– De ce le-a fost frică n-au scăpat, constată Moynihan. Al Bokar au devenit buclă.

– Au devenit buclă, pufni Vărsătorul, dar pe noi tot ne țin blocați în tunelurile astea.

– Nu trebuie să ne facem griji, formulă Ghazalla, anticipând cuvintele lui Bratnah. Dacă Al Bokar dispare, rămânem noi, legiunile și Edificiile. La fel ca și până acum!

– Doar nu-ți imaginezi că Al Bokar n-are alte semințe pe Terra Naevata, remarcă Vărsătorul. Se uită lung la cei din Consistoriu. Fără excepție, priveau în pământ. Câți ani, câte generații plănuiseră răsturnarea vortexului? Câtă vreme își imaginaseră că sunt adevărații urmași ai ideilor Bene Gesserit? Dintre toți cei strânși acolo, Maicile păreau cele mai buimace. Se gândeau că scăpaseră de răzbunarea Cassandrei numai pentru că, pur și simplu, fuseseră considerate balast.

– Îi vom urmări, se zbârli Moynihan. De data asta, îi vom vâna noi pe ei. De acum știm la ce să ne așteptăm.

– În regulă, zâmbi Vărsătorul, nesigur.

– Ieșim la suprafață? se interesă Gorn.

Vărsătorul se lăsă să cadă într-un scaun, fixând suprafața acoperită de praf a biroului din fața sa. Ce le mai rămânea de făcut? Lipsiți de puterea vortexului, renunțaseră să mai comunice în câmp, dar asta nu fusese de ajuns. Trebuia ca acum să renunțe să se folosească de vortex când mergeau de colo-colo.

Deveniseră niște simpli legionari, nevoiți să meargă pe propriile picioare și să strige ca să se facă auziți. Niște eretici Bene Gesserit.

– Nu ieșim încă, șopti el, epuizat. Așteptăm. După ce termină ei confruntarea, ne strecurăm în dunele Wallach și vedem ce e de făcut.

*

Al Bokar s-au folosit de legiunea mea vreme de milenii, numai ca să poată lovi acum mai bine Decanatul, se gândi Ulla. Cum își spuse asta, o parcurse un frison și simți în câmp semnele prezenței *lor*.

Ulla, ce crezi că iscodește acum Chong Norr? o întrebă Nizar Al Bokar. Vocea lui se ridica dintre cuferele cu arme din iurta Ullei. Repede, șopti Ulla. Să găsesc un refugiu în câmp... Un refugiu pe care ei să nu-l detecteze.

Blănurile de la intrarea în iurtă se dădură în lături și Gwenn, tânăra femelă Kildare, se înfățișă în fața Ullei. Strigătele mătcilor se auzeau din ce în ce mai tare.

– De ce nu vii să vezi cum piere în chinuri o necredincioasă tradiționalistă?

Ulla o privi dintr-o parte. Dădu să zică ceva, dar auzi Glasul de vortex al Cassandrei Al Bokar:

Nu te neliniști, Ulla! Ești urmașa noastră! Dar Chong Norr și copia ta din Terra Naevata au aflat de planul nostru de a ataca Decanatul și acum se folosesc de canalul prin care

intenționăm să dăm Decanatul peste cap. Asta face Chong Norr acum, de asta scrutează vortexul așa de atent și de-aia s-a aliat cu copia ta din Terra Naevata...

Asta e o minciună, gândi Ulla. O minciună ca să-l dau de gol pe Chong Norr. O minciună pentru ca ei să-l blocheze și pe el așa cum m-au blocat și pe mine când am mai stat de vorbă.

– Ce e, Gwenn? încercă matca să ignore vocea insistentă a Al Bokarilor.

Strigătul ascuțit al Winnonei păru să sfâșie aerul, iar tânăra zâmbi:

– Nu vii să vezi cum o ucide?

– Ba da! zise Ulla și se pregăti să iasă din iurtă. Dar, chiar atunci, faldurile câmpului se desfășurară în mintea ei, înfățișându-i canalul de contact între Decanat și cealaltă Terra Naevata. Legiunea Tengri emitea un fascicul intens de informație către dinastiile Decanale, iar Chong Norr, de la mai puțin de câțiva metri depărtare de ea, trăgând cu coada ochiului la lupta dintre cele două mătci, complota împreună cu cealaltă Ulla Mingre.

Ceea ce vezi acum ne împiedică să declanșăm asaltul final. Mai mult, aranjamentul lor riscă să ne distrugă. Pe toți Al Bokarii. Pe tine inclusiv, spuse Nizar.

E un câmp virtual, își spuse Ulla. E doar o invenție de-a lor ca să-l torn pe Chong. Chong nu mă poate trăda.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Gwenn, îngrijorată.

– Nu. Nu am nimic.

Chong nu poate să mă trădeze, își zise Ulla și clătină din cap, ignorând privirile mirate ale femelei. Dar nu. Simțea cum propriul ei vortex se împiedică în cel emis de Chong către Edificii. Chong se aliase cu dublura ei din Terra Naevata? Înseamnă că o înșelase când intrase în iurtă împreună cu Al Bokar și îi promisese că o va retrage în corpul ei de pe Terra Naevata...

Suflând greu, Ulla scotoci în faldurile câmpului. Descoperi blocurile de memorie recentă ale lui Chong. Planul lui prin care dorea să recompună o Ulla Mingre așa cum crezuse el că trebuie să fie o matcă majoră Tengri. Planul lui care ținea cont de sfaturile lui Astrid, prăpădita aia blondă, care nu era altceva decât o Bene Gesserit, trimisă s-o iscodească pe ea, pe Ulla Mingre.

Cassandra Septimus vroia să știe dacă Tengrii erau Dispersia. Cassandra vroia să știe câte acolite Bene Gesserit scăpaseră de furia Cassandrei Secundus și făcuse în așa fel încât Astrid să intre în legiunea Ullei.

Iar Astrid făcuse din Chong Norr o unealtă.

Acum știi că Chong te-a trădat, remarcă Nizar. *Mai crezi că-l putem convinge să ni se alăture?*

Erau naivi dacă își imaginau așa ceva. Chong îi văzuse la lucru. Dacă el ar fi avut de gând să devină Al Bokar, le-ar fi dat deja un semn, însă, din câte îl știa ea, Chong dorea totul pentru el. Îi plăcuse de el din cauza asta și fusese un instrument bun atâta vreme cât o sprijinise pe ea... Dar acum, apăruse sfrijita asta de Astrid și toate planurile ei riscau să se ducă de râpă. Era sigură că Chong își spunea acum cam așa: dacă Dispersia s-a folosit atâta timp de mine pentru scopurile ei, de ce să nu mă folosesc și eu de Dispersie în scopurile mele?

Poate l-am putea cumpăra cu ceva, sugeră Cassandra.

Cu ce să-l cumpărați? Acum știe că poate dirija Terra Naevata după cum dorește... Îmi manipulează copia, care este matca majoră a celei mai puternice legiuni de pe Terra Naevata. Ce-ați putea să-i oferiți?

Mai e o singură șansă, conchise Nizar. *Să-l facem să-i fie frică.*

– Ce e, Ulla?

De data asta, Gwenn se apropiase de ea, gata s-o sprijine, dar matca se înfoie brusc și se îndreptă:

– Vin imediat! Ia-o înainte că vin imediat și eu, îi spuse.

*

Chong Norr recunoștea semnalele Al Bokarilor. Le simțea efluviile care îi prelungeau pe omonimii lor din Edificii. Invadau informațional Pantelleria, Terra Naevata, Terra Naevata virtuală, legiunea Tengri...

– Chong Norr? se descărcă vocea șoptită a lui Ivor Al Bokar dintre cupele pline cu kumâs.

Rămase nemișcat. Urmărea reacția Ullei, dorind să se asigure că nu simte nimic. Matca majoră nu trebuia să-l afle. Și așa i se păruse că după ce revenise din iurtă îl privise ciudat, ca și cum ar fi stat în dubii dacă să pună să fie ucis în cazanul care fierbe sau nu...

Ulla era absorbită însă de lupta celor două mătci. Hertha căpătase avantaj, încurajată de Tengrii înșiruiți pe margine. Unghiile Winnonei o zgâriau pe umeri, pe față, pe spate, dar matca Spree își afunda degetele tot mai adânc în beregata Highlanderei. Sângele, dospind de materii nutritive prelucrate de eclozor, începuse să-i înroșească trunchiul, șiroind pe sâni, sfârâind peste spiralele încinse, aspirat de deschiderile haotice ale operculilor nutritivi de pe abdomen.

– De n-ar termina-o așa de repede! exclamă Ulla. N-a avut timp suficient ca să antreneze Decanatul într-un conflict distructiv...

– E bine că știi cine suntem, Chong Norr, se auzi dintre umerii Ullei, făcându-l pe mascul să privească atent în ceafa mătcii. Precaut, examină brundul, dar toată lumea era atrasă de luptă. De fapt, își spuse, poate că numai eu pot auzi această voce...

– Nu vrei să te retragi în iurtă? reluă vocea lui Ivor Al Bokar, de undeva din spate. Trebuie să comunicăm în liniște.

Chong se ridică de pe banca de lemn și porni către adăpostul din piei de capră. Înainte să intre, mai examină o dată brundul, dar toată lumea era ochi și urechi la cele două mătci care, pline de sânge, se târau prin zăpadă. Astrid le urmărea și ea pe cele două. Ținea songduul în mâini, fără să-l mai împăturească. Brusc, înainte ca Chong să intre în iurtă, Ulla se răsuci și-l privi în ochi: *Știu de ce te duci acolo*, părea să-i spună privirea ei, dar scrutătorul n-o mai băgă în seamă.

Intră. Zgomotele brundului scăzură în intensitate.

– E mai bine așa, Chong Norr. E bine că putem comunica, urmă vocea șoptită.

– Scrutez în vortex, veni răspunsul, aparent absurd. Știu cine sunteți. Ați mai venit în iurta Ullei... I-ați promis un alt corp. Iar

eu v-am ajutat să i-l dobândiți... Sunteți tot cei din Edificii, dar distincți.

– *Suntem* distincți! întări vocea lui Ivor. Atât de distincți, încât suntem dușmanii replicilor din Edificii. Ne-am născut din semințele Dispersiei, lăsate în Decanat. Suntem dușmanii celor ce ne poartă numele. De mii de ani. Dinainte de *kyewa* chiar!

Chong Norr se răsuci brusc, auzind strigătele îngrozitoare de afară. Se repezi și dădu blănurile la o parte. Hertha o răsturnase pe Winnona cu capul în zăpadă și îi înfipsese un corn în coapsă. Vârful era blocat de țesătura rigidă a spiralelor ce coborau de pe fese, însă matca Spree împingea din ce în ce mai tare.

– Nu vrei ca lupta lor să se termine așa de repede, reluă vocea șoptită dintre cuverturile răvășite de pe *kang*.

– Bineînțeles că nu! Cu cât vor lupta mai mult, cu atât Edificiile vor fi mai devastate, recunoscu Chong Norr.

– Le vom ajuta să lupte cât mai mult, iar tu vei folosi acest timp ca să discuți cu noi, spuse Cassandra. Vom ține sfat împreună în iurta Ullei, sub care zboară vulturii, încheie femela pe care Chong o văzuse în sigiliul-vortex din iurtele acelea nenumărate, din carne vie. Nu fusese niciodată în apropierea ei și n-o adulmecase niciodată și n-o auzise și n-o văzuse decât prin vortex, dar vocea ei unduioasă i se părea de mii de ori mai atrăgătoare decât orice altceva îi oferise Ulla vreodată.

*

– Aci e un cartier Merovingi! spuse grăsanul Fenring, crăcănând picioarele. Al dracu' să fiu dacă o să las să treacă v'un afurisit de partizan de-al lu' Sommers!

O piatră zbură în geamul localului lui Mac și, imediat, cei de pe trotuar se azvârliră asupra găștii lui Fenring. Cu bare de metal, lanțuri și cărămizi.

Se auzeau icnete de peste tot. Se aduna tot mai multă lume, alergând pe străzi, spărgând tot ce le ieșea în cale. Nu mai era nimeni atent la cele ce se petreceau în sferoidele Ghildei. La un

moment dat, își făcură apariția cei de dincolo de Piața Centrală. Agitau pancarte pe care erau trecute însemnele heraldice ale Sommerșilor. Se repeziră în hărmălaie. Se năpusteau pe străzi, printre vitrinele ce înfățișau imagini ale Edificiilor Superioare.

*

Culoare aglomerate în care se trăgea. Plutoane îmbrăcate în uniformele Ghildei care coborau în goană prin puțurile de comunicare. Cubitacluri ce se desprindeau din nișele Edificiilor, răspândind rafale de torpile. Pantelleria se transformase într-un câmp de luptă pe care Ghilda Extinsă abia dacă mai prididea să-l urmărească. Pereții de mușchi ardeau ici-colo, ferestre elastice se crăpaseră, lăsând apele mării să se scurgă șuvoaie pe culoare înainte ca boshii să sigileze încăperile inundate, spiralele plesneau de cât de tare se încinseseră.

– Oreste! Ocupă culoarele nivelului administrativ! tună vocea lui Mord pe deasupra piețelor și a străzilor din Edificiile Inferioare.

Copiile celor dirijați din Syrta efectuară salt, dând nas în nas cu un detașament Merovingi. Se aruncară, și unii și alții, în culoarele secundare, deschise perpendicular pe holul central.

În fundalul imaginii, transmisă de Ghilda Extinsă în sferoidele 3D din Edificii, se vedea sala de sfat. Acolo, până mai deunăzi, Ivor și Mord se așezau împreună cu consilierii Decanali ca să ia deciziile de interes public.

*

Dar nici Mac, nici Fenring, nici nimeni altcineva din Edificiile inferioare nu mai avea timp să se uite în sferoidele răspândite pe străzi.

Grupul lui Mac respinsese asaltul celor din cartierul din spatele pieței. Era rândul lor să-și urmărească adversarii, alergând nebunește pe stradelele întortocheate ale Edificiului Inferior.

– Moarte lui Oreste! strigau bețivii și curvele alergând pe carosabil, azvârlind cu scaune și sticle după susținătorii Sommerșilor. În acel moment însă, sferoidele bubuiră de strigătul de satisfacție al lui Mord:

– I-am cuplat, Oreste! Definitiv! Moarte Sommerșilor! Merovingii sunt cuplați definitiv!

Mac și prietenii săi nu se opriră însă. De altfel, nici nu înțelegeau ce dorește să spună Mord. Își continuau atacul, încurajați de saltul reușit al lui Ivor în întâmpinarea lui Oreste. Erau și ei atrași, precum Decanul, în trena mișcărilor Herthei.

Numai că, obosite, cele două mătci stăteau acum față în față, privindu-se sălbatic.

În același timp, cele două patrule conduse de Ivor și Oreste se opriră pe culoar în fața Sălii de sfat. Se examinau reciproc, oarecum absurd, așteptând parcă un semnal pentru a se năpusti unii asupra celorlalți. Și unii și alții se întrebau dacă patrulele din fotoliile Ghildei erau alcătuite din oameni reali, din carne și oase...

Dacă în fotolii se așezaseră niște falsuri?

*

– ...deci ai doar două posibilități, încheie Ivor Al Bokar. Fie deblochezi intrarea în canalul de acces în Decanat și ne lași să atacăm, fie o ajuți pe Hertha să câștige. Prin vortex...

Chong Norr pufni în râs:

– Canalul nu-l deblochez! Iar Winnona, care după voi ar trebui să piardă, este cuplată la Sommerși, care Sommerși sunt cuplați la Tengrii din spațiul virtual! Dacă Hertha câștigă, frații noștri paraleli vor dispărea și ei, atrași în vâltoarea înfrângerii Winnonei.

– Atunci, vom face astfel ca Ulla să afle că o manipulezi... Îi vom reaminti ceea ce tu ai grijă să nu-și reamintească. În definitiv, pachetele de memorie ale Ullei Al Bokar pot fi transferate cu ușurință în câmpurile Ullei Mingre.

– Poftim! replică Chong, sigur pe el. Captați-o pe Ulla! le spuse masculul cu insolență. Făcu o pauză, ca și cum i-ar fi studiat, după care accentuă: Capacitați-o pe Ulla împotriva mea!

Se apropie de ieșirea din iurtă și scoase capul afară. Știa că Al Bokar sunt în criză de timp. Dispersia n-avea la dispoziție decât câteva minute după ce Mord cuplase ireversibil dinastia Merovingi la legiunile false din Sahara. Erau minutele în care una dintre mătci o va ucide pe cealaltă.

Chong habar n-avea unde vor dispărea rudele sale îndepărtate, Al Bokar... Tot ce știa era că nu va mai auzi niciodată de ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. De ce țineau ei atât de mult la victoria Herthei? Le dădea putere oare asupra vreunui spațiu?... Asupra vreunui câmp?

Cine știe! Chong Norr simți cum se încălzește. După cum stăteau lucrurile, atât Decanatul cât și vortexul puteau fi distruse de el. Totul era să se tocmească cu ei, ca să fie sigur că dobândește pentru el și Ulla ceea ce-și doriseră cel mai mult: eliberarea de vortex. Apoi vor putea să meargă și la mormântul lui Surlap, mama Ullei, sau la mormântul lui Gorn... Indiferent că doriseră să distrugă vortexul sau nu, cele două femele puteau de acum încolo să se odihnească în pace într-un pământ eliberat de limburile scotocitoare ce-ți iscodeau până și cele mai ascunse dorințe...

– Nici nu-mi trece prin cap s-o las pe Hertha să câștige! Spațiul virtual e plin de frați de-ai mei...

– Frații tăi sunt sădiți sau de-a dreptul inventați de noi, replică Nizar.

– Oricum ar fi, există. Și ei au de purtat războaie și de rezolvat probleme. Sunt sigur că și acolo există un Chong Norr care...

– Ești patetic, îl întrerupse Cassandra. Nu uita că dacă Tengrii cei falși nu dispar, Decanatul nu va dispărea nici el. Își vor păstra controlul asupra vortexului. Ne vor distruge pe noi. O dată cu noi, veți dispărea și voi...

– Și dacă Hertha câștigă, nu vor mai rămâne oameni în Edificii?

– Ba da... dar cheia sunt Tengrii din spațiul virtual, spuse Nizar. Uite ce e! Mord a creat o buclă definitivă. Asta înseamnă că noi nu mai avem scăpare, câtă vreme nu ne vei lăsa să preluăm canalul spre Decanat, iar noi n-avem puterea să te obligăm s-o faci.

Suntem condamnați să fim aspirați în spațiul virtual, o dată ce legătura noastră cu realitatea va dispărea. Dacă dispare Hertha, vom fi aspirați în spațiul inventat, fiind cuplați la ea. Dacă dispare Winnona, ne așteaptă aceeași soartă, pentru că o dată cu ea, va dispărea și Mord. Știi bine că acum Mord este cel care generează vortexul... Oricum o luăm, noi nu vom mai fi aici...

Gândește! Poate că îți aruncă o nadă! Gândește! Gândește! Au nevoie de Decanat în spațiul pe care l-au inventat. Vor aspira totul, pe Ivor, pe Venexiana, pe Oreste, pe Nizar... Vor dispărea cu tot ce înseamnă câmp! Se vor duce departe de Chong.

Urletul de groază al Herthei îi întrerupse gândurile. Winnona o trântise pe spate în zăpadă și îi smulgea operculii nutritivi.

– Grăbește-te, Chong! Nu mai e timp! spuse Cassandra Al Bokar.

Deci... Extensiile nu doreau să intre într-un curs pecetluit al sorții. Nu puteau să evite aspirarea în Terra Naevata virtuală, dar acolo aveau nevoie să scape de Tengrii inventați. Nu aveau nici o șansă dacă dușmanii lor de moarte rămâneau cuplați la invincibilii Tengri. Chiar și virtuali, erau în stare să-și distrugă verii, pe Al Bokarii cu care negocia acum Chong Norr.

– Ce garanții îmi dați că pe lângă voi vor fi aspirate și Edificiile? Vreau să fiu cât se poate de sigur că, o dată cu voi, va dispărea și vortexul!

Nizar pufni în râs:

– Garanții? Păi, tu ești cel care blochează canalul de acces spre Edificii. Tu ne împiedici decuplarea. Iar bucla, indiferent de unde începi s-o privești, conține și părți importante din Decanat. Aspirarea noastră va atrage după sine și Edificiile... mă rog, cea

mai mare parte a lor. Aici vor rămâne doar niște resturi de clădire...

– Și de unde știu eu că nu-i veți dezvălui Ullei planurile și gândurile mele?

– Și asta se poate rezolva. Mai vrei s-o mai vezi pe Astrid?

Al Bokar înțelegeau cum stăteau lucrurile nemaipomenit de repede. Cum să mai dorească Chong s-o mai vadă pe Astrid prin preajmă? Cum să mai dorească s-o știe aproape pe cea care se pricepea să-i vâre idei în minte printr-un simplu dans al degetelor?

– Nu. Nu mai doresc s-o văd pe Astrid Merovingi.

– În regulă, atunci, zise Cassandra Al Bokar. Îți facem și această ofertă. O retragem pe Astrid din falsa Terra Naevata. Pentru noi, e mult mai folositoare dacă ajunge în trupul unei Cassandra Septimus Sommers care, de la o vreme încoace, ne tot încurcă socotelile...

– Accept! o întrerupse Chong. Voi face astfel încât Hertha să câștige.

*

Chong Norr părăsi faldurile vortexului, și, o dată cu ele, imaginile din iurtele acelea nesfârșite din care oamenii nu puteau să vadă cerul dispărură ca afundate discret în cea mai fină zăpadă de Himalaya. N-o să-i mai vadă niciodată. Știa că o să-i pară rău după trăsăturile ciudat de fragile ale prințesei Astrid Merovingi, dar era mai bine că scăpase de ea... Astrid nu putea să fie matcă. Astrid n-ar fi fost niciodată de acord să se supună confirmării în brund... Astrid nu știa decât să se lupte cu vorbe pe care le crea din jocul degetelor ei.

Era bine că n-o s-o mai vadă...

Scrutătorul părăsi iurta și se apropie de Ulla.

– Au dispărut cu toții. Sunt în vortexul inventat, Ulla. De câteva clipe, suntem de unii singuri. Edificiile nu mai există.

– Ești sigur?

Chong Norr încuviință. Se uită după Astrid. Al Bokar nu-l minți seră. N-o mai văzu nicăieri.

– Ce căutai? îl întrebă Ulla, închizând ochii.

– Am avut impresia că am văzut-o pe Prințesa cu 99 de trupuri.

– Aici? În brundul meu? Ulla râse gros. De când ai început tu, Chong Norr, să dai crezare legendelor care străbat dunele Terraei Naevata?

Scrutătorul ridică din umeri. Legionarii care îl auziseră râdeau de mama focului. „Chong Norr!" își spuneau unii altora. „Chong Norr credea că a văzut-o pe Astrid Merovingi pe aici! Chong Norr crede în Prințesa cu 99 de trupuri!..." își dădeau ei coate.

– Winnona trebuie să moară, Ulla! îi strecură scrutătorul la ureche. Matca tresări. Așa ne arată vortexul!... îi explică el. Așa vom câștiga...

*

Chong Norr se uita la trupul înghețat al mătcii Highlander. Mătcile Tengri tăbărâseră asupra ei la ordinul Ullei și o ținuseră în frâu mai ceva decât pe un cal nărăvaș, până ce Hertha o spintecase cu totul sub privirile sticloase ale lui Gwenn. Chong Norr se întrebă chiar dacă femela Highlander n-avea de gând să se apropie și ea de fosta ei matcă, ca s-o atingă în timp ce era ucisă.

Gwenn însă nu așteptase nici ultima respirație a dușmancei ei. La un moment dat dispăruse de lângă Winnona. După câteva minute, Chong o zări la un capăt al brundului, privind către dunele albastre ale *tchang-thang*-ului. Cine știe la ce se gândea? Dar, își spuse Chong, un Tengri n-o să știe niciodată la ce se gândește un Highlander. Vortexul ar fi rezolvat chestia asta, dar ce plăcere mai era să trăiești alături de legionari pe care știai că, oricând, îi-ai fi putut citi, sau spiona, sau manipula după cum doreai?

Era mai bine așa. Să te întrebi mereu: oare la ce se gândește omul de lângă mine?

Scrutătorul Tengri se ținuse de cuvântul dat Al Bokarilor. Le permisese să-i distrugă definitiv pe Tengrii virtuali. Chong Norr se uită în zare și își aprinse pipa cu chinchin. Apoi o luă alene spre iurtă. Ulla Mingre îl aștepta, ignorând pentru prima oară ritualurile cuprinse în Scripturile Schimbării care, de câteva minute bune, încetaseră să mai existe.

Cât despre vedenia lui din cursul luptei – Astrid Merovingi, care, pasămite, s-ar fi aflat în trecere prin brundul lor – Ulla o puse pe seama kumâsului.

EPILOG

– Brenda! Brenda! se auzi șoapta lui Mess dintre ruinele Ouarglăi.

Brenda Atreides se sprijini într-un cot și se uită la mormanele de spirale de lângă bazin. Printre igluuri zăceau trupurile înghețate ale Highlanderilor. Îi examină cu atenție. Nu. N-aveau cum să mai vorbească. Dar nici Mess...

Trupul lui alb era alături de celelalte, răvășit, rupt, dezarticulat. Totul se petrecea sub un văzduh înghețat, cenușiu, greoi. Era o zi tristă, iar vântul care șuiera printre macaralele ruginite de pe țărm o făcu pe Brenda să lăcrimeze. Nu știa de ce. Întrebă:

– Tu ești, Mess?

Se auzi un oftat ușor, iar glasul în șoaptă continuă:

– Da. Sunt eu. Mess.

Brenda privi în jur. Recunoscuse vocea, dar Mess nu era decât un cadavru. Tengrii îi făcuseră praf și pulbere. Se revărsaseră ca un tăvălug asupra Saharei, în căutarea Winnonei, a lui Fingal și a lui Gwenn.

– Nu ți-am povestit chiar tot, Brenda. E vina mea. Dar te-aș ruga să privești în jur și să te gândești cu atenție la ce s-a petrecut. Toți legionarii sunt morți, așa cum ar fi trebuit să fii și tu. Numai că eu n-am ascultat în totalitate ordinele fraților mei, iar tu ai scăpat astfel cu viață. Poate că știind asta, mă vei ierta, șopti el dintre spiralele îngrămădite ale vortexurilor.

– Oh, Mess! Ce-ai făcut? Mi-e atât de frică!

– A fost greșeala mea că nu ți-am spus tot. Poți să mă ierți?

– Am de ales? întrebă ea.

Se ridică și comandă în vortex înfășarea capei de blană. Se făcuse după-amiază și începea să fie frig.

– Mai ești acolo? se auzi șoapta.

– Sunt aici, Mess! Aș vrea atât de mult să fii și tu aici, cu mine!

– Sunt lângă tine, Brenda. Oriunde te-ai duce, voi fi în jurul tău! Vocea făcu o pauză, după care continuă: Nu-i vorba de figurile de stil idioate din cântecele pe care le ascultam pe strada 28... Nu, Brenda! Eu sunt peste tot! sublinie Messaoud, cu voce din ce în ce mai sigură.

Brenda avansă buimacă prin brund, privi iscoditoare, dar nu văzu decât dunele de zăpadă și cerul cenușiu, umed.

– Hai, Mess! Arată-te!

– Acum mă crezi că sunt peste tot? se auzi șoapta de deasupra capului ei.

Brenda privi în sus, amețită de somn.

– Aș vrea să te văd, Mess!

Vocea tuși ușor:

– Nu e posibil. Vei putea ajunge aici, unde sunt eu, să trăim împreună cu prietenii și egalii noștri, dar de văzut, nu mă vei mai vedea niciodată. Așa cum nici eu nu mai pot vedea, deși sunt totul și pătrund cele mai profunde straturi ale oricăror obiecte și substanțe. Cu toate astea, după cum vei vedea, există lucruri pe care nu le pot face.

Brenda se așeză pe un bloc de gheață:

– Te iubesc, Mess... Ce trebuie să fac?

Răspunsul întârzia. Se auzi o răsuflare profundă, iar Mess continuă:

– Îl știi pe Mordec'hai Diaz, ghildarul! Cel care vorbea în sferoidele 3D. Ei bine, el a încurcat planurile Al Bokarilor. Cu bună știință. A reușit să ne cupleze la legiunile sahariene, iar acum suntem cu toții solidari cu mișcările anarhice, sălbatice și speriate ale acestor indivizi răzleți. El încercase să cupleze totul la Tengri, dar și aceia au fost spulberați datorită unui calcul greșit pe care l-au făcut prietenii și egalii noștri. Așa că, am rămas captați la cei pe care, conform planului, îi distrusesem cu

mâna mea. Iar dușmanii noștri, dinastiile, au ocupat rămășițele Tengri. Și acum, am ajuns cu toții aici, în spațiul acesta care este cu totul și cu totul inventat. Mă înțelegi, Brenda?

Brenda făcu semn că da, deși nu pricepea decât că Mess, ca un adevărat Al Bokar ce era, trebuia să se simtă tare singur acolo, sus.

– Deși suntem puternici, nu putem să ne decuplăm singuri... De aceea suntem atrași în vâltoarea dezordonată a indivizilor care bântuie înfricoșați prin Sahara. La fel și dușmanii noștri, dar ei îi urmează pe puternicii Tengri, care se organizează din nou. Mai repede. Mai efectiv decât legiunile sahariene. Tu însă ne poți ajuta. Cu condiția să devii matca majoră a unei noi legiuni. Cea pe care o vom structura noi.

Brenda oftă și privi în spate la mormanul de cadavre în care se zărea și trupul lui Messaoud Harkonnen.

– Nu sunt decât o curvă, Mess... încercă ea.

– Ești urmașa Casei Atreides, Brenda, așa că lasă prostiile! i-o reteză el.

Brenda clipi de câteva ori.

– Ce trebuie să fac, Mess?

*

Când Brenda puse receptorul la loc pe birou, urechile încă îi vâjâiau. Benzile rulante zornăiau distant, transportând spirale către capătul îndepărtat al terminalului.

Sferoidul 3D rămăsese deschis, înscriind modificarea de dogmă pe care eu, Brenda Atreides, trebuia s-o propage printre rămășițele brundurilor sahariene. O nouă Scriptură a Schimbărilor. Cea care îi va solidariza pe legionari în jurul ei. Cea cu care îi va înfrânge pe Tengri și pe membrii dinastiilor Decanale aspirați în vortex.

Coborî scările și parcurse hala imensă, privind la benzile rulante care, de acum încolo, rămâneau în grija ei.

Dispersia era decisă să reia asaltul asupra Edificiilor. Așa cum o mai făcuse de atâtea ori, fără să reușească niciodată să

nu le aspire după ea, în spațiul pe care îl doreau rezervat vortexului.

Brenda intră în tunelul pe care îl străbătuse cu Messaoud cu câteva zile în urmă. Examină benzile rulante, găsind-o pe cea care purta inscripția TAMANRASSET. Se urcă pe pielea moale, caldă și umedă, și se întinse. Avea hrană și apă pentru exact treizeci și șase de ore. Atâta dura drumul subteran până la Tamanrasset.

– Voi fi matca majoră a legiunii Celei de-a Șaptea Dune, spuse ea cu glas tare. Voi baza legiunea în Cyrenaica și voi da piept cu Tengrii. Dacă nu eu, atunci cea care îmi va succeda. Dacă nici aceea nu va avea succes, atunci va fi o alta... O sută de ani... două sute de ani... Până la urmă, A Șaptea Dună va deveni atât de puternică, încât Dispersia va înfrânge Edificiile. Iar eu voi fi acolo, alături de ei și voi savura victoria.

Pentru a șaptea oară, Al Bokar relua campania împotriva Decanatului. Pentru a cincea oară, Al Bokar relua lupta pornind dintr-un spațiu fals, evoluat el însuși dintr-un alt spațiu fals; ca o dună pe care o descopereai îndărătul dunei pe care tocmai urcaseși. O lume închisă, care se restrângea concentric după fiecare confruntare între Dispersie și Edificii. O lume din ce în ce mai mică, mereu contaminată de Edificiile care îi urmau pe Al Bokar ca un efect secundar al creației divine.

De data asta însă, Al Bokar schimbaseră pasaje întregi din Scripturi. Sperau ca noile dogme să-i ia prin surprindere pe cei din Edificii. Și mai credeau că legiunea Celei de-a Șaptea Dune, cea pe care o rezervaseră Brendei, nu va da greș.

– Secretul? șopti sali Brenda. Secretul este vortexul virtual.

BIBLIOTECA PUBLICĂ
„C. NEGRUZZI"
– BUCUREȘTI –

Apariții recente în colecția
NAUTILUS:

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

vol. I și II

Traducere din limba engleză de
MIHNEA COLUMBEANU
Stilizare de RUXANDRA TOMA

Gordon R. Dickson

LUP ȘI FIER

Traducere din limba engleză de SANDA FLORESCU
Cuvânt înainte de HARRY FRANK

Philip José Farmer (Kilgore Trout)

VENUS IEȘIND DIN VALURI

Traducere din limba engleză de NICULIȚĂ DAMASCHIN
Cu o introducere specială a autorului

Lois McMaster Bujold

DANS ÎN OGLINDĂ

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Editor: VALENTIN NICOLAU
Lector: LUMINIȚA GEORGESCU
Tehnoredactare computerizată: CLARA ARUȘTEI
Apărut 1997, București
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR – sector 1, București

Tipografia MIRON
Tel: 335.88.25
336.33.04
337.42.92
Fax: 337.42.92
Strada Baiulescu 63A, Sector 5, București

nautilus

126

Patrick Herbert

DUNE 7

CARTEA BRUNDURILOR

Secretul sunt legiunile. Legiunile sunt secretul...

Un manuscris găsit la peste cinci milenii de la moartea lui Paul Muad'Dib istorisește decăderea Imperiului, a Caselor Mari și a Ghildei... La cinci milenii de la moartea Profetului, omenirea a revenit pe Pământ. Numai că Pământul este înghețat, iar Dinastia conducătoare și-a instalat orașele în profunzimea mărilor, la sute de metri sub banchize și ghețari. Pe tărâmurile de gheață de la suprafață se mai târăsc doar legiunile, angajate într-un război nimicitor al cărui scop nu-l poate descâlci nimeni. Iar Dispersia nu-și încetează atacurile asupra Dinastiei nici acum, când nimeni nu mai are curajul să zboare în spațiu, trimițând în loc niște replici virtuale.

Totul este învăluit într-un secret atât de înspăimântător încât nici Preasfintele Maici nu-l cunosc. Întrebarea care le stă lor pe buze este: „Să fie Dispersia cea care ne dorește pieirea, sau noi înșine?"

ISBN 973-9301-55-9